C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Deaver_Jeffery-Lincoln_Rhyme_01-Sberatel_kosti.pdb

PDB Name: Deaver J-LR01-Sberatel kosti
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.9.2007
Modification Date: 19.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Sběratel kostí

Jeffery Deaver

Část první

NA JEDEN DEN KRÁLEM

PÁTEK 22.30 SOBOTA 15.30

1

Chtěla jenom spát.
Letadlo přistálo s dvouhodinovým zpožděním a čekání na zavazadla bylo úplný maratón. A ke všemu to ještě zpackala taxislužba: limuzínaaa, která na ně měla čekat, odjela už před hodinou. A tak teď čekali na obyčejný taxík.
Tammie Jean Colfaxová stála ve frontě zákazníků a štíhlé tělo měla poněkud nakloněné kvůli váze laptopu, který držela v ruce. John mumlal cosi o výši úroků a nových směrech restrukturalizace dohody, ale ona v tenhle páteční večer dokázala myslet jen na jedno: jak ze sebe shodí propocené šaty a padne do postele.
Pohled na téměř nekonečný proud žlutých newyorských taxíků jí připomínal hemžení drobného hmyzu. Po zádech jí přeběhl mráz, když se jí vybavily vzpomínky z dětství: jak s bratrem našla zabitého jezevce s vyhřezlými vnitřnostmi plnými kroutících se larev nebo jak bratr rozkopl mraveniště a ona zděšeně zírala na vlhký chomáč odporně se kroutících tělíček.
Ozvalo se zakvílení pneumatik a Tammie Jean Colfaxová vykročila kupředu, aby nastoupila do přistaveného taxíku. Řidič otevřel kufr, ale zůstal sedět ve voze. Zavazadla si museli naložit sami, což Johna notně dopálilo. Většinou ho totiž lidé ochotně obskakovali sami. Tammie Jean se tvářila neutrálně stále si nemohla úplně zvyknout na to, že má svého vlastního sekretáře, který pro ni píše dopisy a zakládá je do fasciklů. Hodila brašnu dovnitř, zabouchla kufr a nastoupila.
John vlezl do taxíku hned za ní. Práskl dveřmi a otíral si buclatou tvář a plešatějící temeno, jako by ho ukládání zavazadel bůhvíjak vyčerpalo.
"Nejprve pojedete na Východní Dvaasedmdesátou," zabručel přes přepážku.
"A pak na Upper West Side," dodala Tammie. Plexisklo mezi nimi a řidičem bylo neuvěřitelné poškrábané, takže sotva rozeznávala šoférovu tvář.
Taxík vyrazil od chodníku a zakrátko se už hnal po dálnici směrem na Manhattan.
"Podívej," ozval se John, "proto je všude tolik lidí."
Ukazoval na billboard, vítající delegáty mírové konference OSN, která začínala v pondělí. Do města mělo přijet deset tisíc návštěvníků. Tammie pohlédla na plakát, ze kterého na ni mávali usměvaví černoši, běloši i Asiaté. Tohle umělecké dílo se však moc nepovedlo. Barvy i proporce byly přitaženy za vlasy a všechny tváře působily až nezdravě bledě.
"Vypadají jak mrtvoly," zamumlala.
Hnali se širokou dálnicí v záři podivně nažloutlých světel. Minuli starou námořní základnu a brooklynské přístaviště.
John se konečně odmlčel, vytáhl kalkulačku a začal do ní ládovat jakási čísla. Tammie Jean se usadila na sedadle a sledovala scenérii za oknem. Sluncem rozpálené chodníky pomalu chladly a lidé posedávající na verandách domů kolem cesty se tvářili mrzuté vedro jako by je napůl omámilo.
Také uvnitř vozu bylo šílené dusno. Tammie stiskla knoflík, aby stáhla okénko. Ani ji nepřekvapilo, že spouštěcí mechanismus nefunguje. Natáhla se přes Johna, ale druhé okénko bylo rovněž pokažené. V tom okamžiku si všimla, že na dveřích taxíku scházejí zámky.
A taky kliky.
Přejela rukou po dveřích a ucítila chladný kov páčky. Někdo jako by kliku odřízl pilkou.
"Co je?" zeptal se John.

"Koukni na ty dveře... Jak je otevřeme?"
John se právě chystal obě strany zkontrolovat, když projeli kolem odbočky do tunelu vedoucího do středu města.
"Hej!" zabušil na plexisklo. "Přejel jste odbočku! Kam to jedete?"
"Možná to chce vzít přes Queensboro," podotkla Tammie.
Znamenalo by to sice zajíždku, ale vyhnuli by se poplatku za tunel. Naklonila se a prstýnkem zaklepala na přepážku.
"Jedete přes most?"
Řidič ji ignoroval.
"Haló!"
O chvíli později minuli i odbočku na Queensboro.
"Sakra," ulevil si John. "Kam nás to veze? Do Harlemu. Určitě nás veze do Harlemu."
Tammie pohlédla z okna. Vedle nich jel automobil a pomalu je předjížděl. Zabušila silně na okno.
"Pomoc!" vykřikla. "Prosím..."
Řidič vedlejšího vozu na ni pohlédl, pak ještě jednou a zamračil se. Zpomalil a zařadil se za ně. V tu chvíli sebou taxík cukl, zmizel na výjezdové rampě do Queens, vjel do opuštěné ulice a řítil se pustou průmyslovou čtvrtí. Na tachometru měl dobrou stovku.
"Co to děláte?"
Tammie opět začala bušit do plexiskla. "Zpomalte! Kam to...?"
"Bože můj, to snad ne," zasípal John. "Koukni na něj."
Muž za volantem si nasazoval kuklu.
"Co po nás chcete?" křičela Tammie.
"Peníze?" přizvukoval John. "Dáme vám, oč si řeknete!"
Vpředu bylo ticho.
Tammie popadla laptop a udeřila do okna. Sklo vydrželo, ale řidič se při ráně vyděsil. Taxík divoce poskočil a téměř se otřel o cihlovou zeď budovy, kolem které právě projížděli.
"Kolik peněz chcete? Dáme vám spoustu prachů!" drmolil John a slzy mu stékaly po otylých tvářích.
Tammie znovu vší silou udeřila do skla. Tabule se otřásla, ale zůstala neporušená. A znovu. Kufřík přenosného počítače tentokráte nevydržel a počítač z něj vypadl na zem.
"Sakra..."
Taxík se smykem zastavil na konci neosvětlené slepé uličky.
Řidič vystoupil a v ruce svíral malou pistoli.
"Prosím, ne," naříkala Tammie.
Řidič přešel k zadní části vozu, naklonil se a zblízka na oba zíral přes zašpiněné sklo. Stál tam docela dlouho, zatímco jeho pasažéři se tlačili u protějších dveří.
Náhle se ozvala rána. Tammie sebou trhla a John vydal krátký skřek.
Kdesi v dálce za řidičem se nebe zaplnilo barevnou kyticí blikajících světel. Ozvaly se další rány a svištění. Řidič se otočil a pozoroval, jak nad městem roztahuje nohy obrovský ohnivý pavouk.
Ohňostroj, uvědomila si Tammie. Četla o tom přece v Timesech. Uvítací dar starosty a generálního tajemníka OSN delegátům konference v největším městě světa.
Muž v masce se k nim opět otočil. S hlučným cvaknutím zatáhl za kliku a pomalu otevřel dveře.

Telefonát byl anonymní. Jako obvykle.
Nedalo se tedy zpětně ověřit, který prázdný pozemek měl volající na mysli. Centrála pouze předala zprávu: Mluvil o Sedmatřicáté poblíž Jedenácté. To je všechno.
Anonymové přece nikdy nepodávají podrobné údaje o místě činu nebo nálezu.
Bylo teprve devět hodin ráno, ale Amélie Sachsová už byla celá propocená. Postupovala vysokou travou a stále nic neviděla. Sklonila hlavu k mikrofonu přicvaknutému na modré blůze uniformy.
"Hlídka 5885. Nemůžu nic najít, centrálo. Nemáte něco bližšího?"
I přes škvrčení zaslechla: "Moc toho není, 5885. Ale něco přece... ten anonym doufal, že oběť je mrtvá. Příjem."
"Opakujte, centrálo."
"Anonym doufal, že oběť je mrtvá. Prý kvůli ní samotné. Příjem."
"Rozumím."
Doufal, že oběť je mrtvá?
Sachsová postupovala dál a prohledávala další prázdný pozemek. Nic.
Měla chuť se na to vykašlat. Kolena ji bolela a celé tělo ji v tomhle příšerném srpnovém vedru pálilo jako čert. Nejradši by vypadla někam na pláž a lila do sebe ledový čaj. Přitom by stačilo nahlásit centrále 1090, šifru pro sdělení "zpráva nepodložená", a vrátit se do kanceláře. Tam by si klidně mohla pomalu vyklízet skříňku a připravovat se na pondělní přesun do nového působiště.
Tohle však vypustit nemůže. Musí pokračovat, jít po rozpáleném chodníku, protáhnout se mezerou mezi dvěma opuštěnými budovami a přesunout se k dalšímu zaplevelenému pozemku.
Posunula si na hlavě klobouček, který zakrýval její husté rezavé vlasy. Další dávka potu jí zalila čelo.
Tohle jsou mé poslední dvě hodiny ve službě pochůzkářky, pomyslela si. To už nějak přežiju.
Popošla do hustého křoví a v tu chvíli poprvé pocítila jakýsi neklid.
Někdo ji sleduje.
Uschlé rostliny šustily v horkém větru a jejich zvuk se sléval s hlukem provozu v Lincolnově tunelu. Sachsovou

napadlo totéž, co většinu pochůzkářů před ní: tohle město je tak zatraceně hlučné, že se za ní může objevit kdokoliv s nožem v ruce a ona si toho ani nevšimne.
Třeba jí právě míří na záda… Bleskově se otočila.
Nikde nic; jen suché listí a rezavé kusy železa. Vylezla na hromadu kamení a zkroutila se bolestí. V jedenatřiceti letech v pouhých jedenatřiceti, dodala by matka už Amélie Sachsová trpěla artritidou. Zdědila ji po dědečkovi stejně jako po matce štíhlou postavu a po otci pěkný vzhled a povolání.
Když se prodírala vysokou clonou suchého křoví, pocítila další nával bolesti. Měla štěstí, protože se zarazila pouhý krok před deset metrů hlubokým srázem.
Hleděla do zejícího kaňonu vydlážděného po stranách kameny. Tudy, přes West Side, vedla železniční trať Amtraku, spojující město se severem státu New York.
Přimhouřenýma očima pátravě prohlížela široké štěrkové lože, jehož středem se táhly dva páry kolejí. A nedaleko od nich...
Co to je?
Hromádka štěrku, z jejíhož středu ční... není to nějaká větev?
Ne, vypadá to...
Ach, Bože...
Zachvěla se. Cítila, jak se jí zvedá žaludek a po těle jí naskakuje husí kůže. Pak ji zalilo horko. S vypětím všech sil se jí podařilo umlčet slabý vnitřní hlas, který ji nabádal, aby se otočila a tvářila se, že nic nezahlédla.
Anonym doufal, že obět je mrtvá. Prý kvůli ní samotné.
Amélie se rozběhla k nedalekému mostu nad tratí. Byl k němu připevněn žebřík spojující kolejiště se silnicí. Užuž se ho chytila, ale dokázala se včas zarazit. K čertu! Právě tudy přece mohl pachatel opustit místo činu. Kdyby se teď něčeho dotkla, může setřít veškeré otisky, které zde dotyčný možná zanechal. Marná sláva, musí zvolit komplikovanější cestu.
Několikrát se zhluboka nadechla ve snaze utlumit bolest v kloubech a teprve pak začala slézat po balvanech dolů. Při tom si znovu ušpinila služební boty, nablýskané do stříbrného lesku a připravené na první den v nové práci. Těsně nad zemí seskočila a pospíchala k záhadné mohyle.
"Proboha..."
Ze země nevyčnívala větev, ale lidská ruka. Možná je tam zakopaná jen paže, možná je celá oběť pohřbená vertikálně bylo vidět pouze předloktí, zápěstí, dlaň a prsty. Amélie nevěřícně zírala na prsteníček všechno maso z něj bylo serváno a dámský prsten s diamantem se třpytil na krvavé holé kosti.
Amélie Sachsová padla na kolena a začala hrabat jako pes. Zemina létala sem a tam, jak se policistka horečně snažila potvrdit svou domněnku. Pohlédla na křečovitě roztažené prsty a náhle si uvědomila, že oběť v okamžiku pohřbení musela žít. A možná žije ještě teď.
Amélie se pořezala o střep láhve. Vtom však objevila vlasy a pod nimi sinalé lidské čelo s nepřirozenou šedomodrou barvou způsobenou nedostatkem kyslíku. Hrabala dál, až spatřila prázdný pohled a ústa zkroucená v hrůzné grimase při pokusu dostat se v posledních vteřinách života nad dusivou zeminu.
Díky prstenu si Sachsová zprvu myslela, že obětí je žena. Byl jí však jakýsi obézní muž zhruba okolo padesátky. Jeho tělo nejevilo žádné známky života.
Sachsová ustoupila a nemohla od hrůzného nálezu odtrhnout oči. Téměř zakopla o koleje. Celou minutu nedokázala myslet na nic jiného, než že ten člověk zemřel neuvěřitelně hrůzným způsobem.
Pak si ale řekla: seber se, holka. Dostala ses na místo kriminálního činu a jsi tady sama.
Však víš dobře, co dělat.
ZOZO
Z jako Zatčení pachatele, je-li na miste činu.
O jako Ohledání místa činu.
Z jako Zajištění materiálních důkazů a podezřelých.
O jako...
Co znamená to druhé O?
Sklonila opět hlavu k mikrofonu. "Hlídka 5885 centrále. Hlásím 1029 u železniční tratě na Sedmatřicáté a Jedenácté. Potřebuju kriminálku, někoho z laborky a doktora. Příjem."
"Rozumím, 5885. Pachatel zajištěn?"
"Nikdo tu není."
"Rozumím."
Sachsová zírala na prst bez masa, na prsten, na oči a na ten zděšený výraz ve tváři... Příšerná grimasa! Hrůzou se otřásla. Na letním táboře u řeky klidně plavala mezi hady a nedělalo jí problémy skočit na laně ze třicet metrů vysokého mostu. Ale při představě, že by se nemohla hýbat... že by se dostala do pasti..., se jí okamžitě zmocnila panika, jako by ji zasáhl elektrický proud. Také proto vždycky chodila velmi rychle a za volantem se pohybovala téměř rychlostí světla.
Když se hýbeš, nemohou tě chytit...
Zaslechla nějaký zvuk a bleskově otočila hlavu.
Rachot se přibližoval.
Kolem kolejí poletovaly cáry papíru a malé větrné víry zvedaly prach jako vzteklí duchové.
A pak se ozvalo táhlé zavytí...
Stosedmdesáticentimetrová policistka stála tváří v tvář osmdesátitunové lokomotivě společnosti Amtrak červenobílomodrá hora oceli se blížila dvacetikilometrovou rychlostí.
"Stát!" vykřikla.

Strojvedoucí ji ignoroval.
Sachsová se postavila doprostřed kolejí, rozpažila ruce a začala divoce mávat. Ozval se pískot brzd a lokomotiva pomalu zastavila. Strojvedoucí vystrčil hlavu z kabiny.
"Tudy nemůžete," oznámila mu Amélie.
Chtěl vědět proč. Na řízení tak obrovského vlaku jí připadal příliš mladý.
"Nacházíte se na místě kriminálního činu. Vypněte motor, prosím,"
"}á tady nic kriminálního nevidím, dámo."
Sachsová ho však už neposlouchala. Dívala se nahoru, na mezeru v zábradlí mostu.
Tudy by se dalo protáhnout mrtvé tělo, aniž by ho kdokoliv spatřil stačilo zaparkovat na Jedenácté a dovléct oběť úzkou uličkou ke srázu. Na Sedma třicáté, která ji křižovala, by vraha mohl zahlédnout oknem kdokoliv z mnoha obyvatel téhle části
města.
"Nechtě ten vlak stát tady, pane,"
"To nemůžu." "Vypněte motor, prosím."
"U těchhle lokomotiv se motor nevypíná, běží pořád."
"Tak zavolejte dispečerovi. Nebo někomu jinému. Musí zastavit i vlaky směřující na jih."
"To taky nemůžu."
"Poslechněte mě. Zapsala jsem si číslo vašeho vozidla."
"Vozidla??"
"Radím vám, abyste mě okamžitě poslechl," vyštěkla Sachsová.
"A co uděláte, když vás neposlechnu, dámo? Dáte mi pokutu?"
V tu chvíli už ale Amélie Sachsová znovu šplhala nahoru po kamenném srázu. Klouby se opět ozývaly, na rtech cítila prach a vlastní pot. Proběhla uličkou a zastavila se až na chodníku Jedenácté avenue. Rozhlédla se kolem sebe. V Javits centru to přímo vřelo; davy návštěvníků se mísily s týmy novinářů. Obrovský transparent hlásal: Vítáme delegáty OSN! Brzy ráno ovšem tahle ulice určitě zela prázdnotou, takže pachatel mohl svůj záměr vcelku snadno uskutečnit.
Sachsová vstoupila doprostřed Jedenácté avenue, šestiproudového bulváru ucpaného pomalu se pohybující šňůrou aut.
Jde se na to.
Zvedla ruku a na místě zastavila kolonu aut směřujících na sever. Několik řidičů se pokusilo z kolony vycouvat, a tak bylo třeba vydat dvě pokuty. Nakonec Amélie postavila do středu ulice několik odpadkových košů posloužily jako barikáda, aby spořádaní občané za volanty aut museli splnit svou občanskou povinnost.
Náhle si Sachsová vzpomněla na poslední pravidlo hlídkové směrruce ZOZO.
O jako Ochrana místa činu.
Hlasité zvuky klaksonů se mísily se vzteklými výkřiky řidičů. O chvíli později se do vřavy téhle obří manhattanské tepny konečně ozvaly zvuky sirén.
Během čtyřiceti minut zaplnili uniformovaní policisté a detektivové celou ulici. Sachsová se dozvěděla, že obětí byl jeden ze dvou pasažérů, kteří v noci přistáli na letišti J. F. Kennedyho, nasedli do taxíku a odjeli do města. Domů se však už nedostali.
"Je tady štáb CNN," zašeptal jí do ucha jeden uniformovaný strážník.
A tak ji ani nepřekvapilo, když zahlédla Vince Perettiho, šéfa Centrální vyšetřovací divize, který velel celému týmu na místě činu. Právě vylezl na kopec nad kolejemi a opražoval si svůj drahý oblek.
K jejímu překvapení si jí nejen všiml, ale dokonce jí mávl rukou na pozdrav a vyloudil na tváři chabý úsměv. Došlo jí, že to má být výraz vděčnosti za její téměř horolezecký kousek. Za to, že nesmazala otisky z žebříku. Poslední den ve službě se dostane na výsluní slávy.
Peretti ji ovšem zpražil pohledem. "Předpokládám, že nejste žádný nováček, policistko."
"Ne, pane."
Přísně vzato mluvila pravdu, přestože u policie sloužila teprve tři roky, zatímco kolegové v jejím věku už měli za sebou devět či deset let. Sachsová se totiž několik let před vstupem na akademii jen tak poflakovala.
"Tak proč jste uzavřela Jedenáctou? Co jste tím sledovala?"
Pohlédla na bulvár, stále zatarasený odpadkovými koši. Na houkání si už zvykla, ale až teď si uvědomila jeho hlasitost i neuvěřitelnou frontu aut, táhnoucí se několik mil dozadu.
"Jako první důstojník na místě činu se musím držet směrnic, pane. Zatknout pachatele, ohledat místo činu, zajistit..."
"Já znám ZOZO dobře! To jste uzavřela celou avenue, abyste ochránila místo kriminálního činu?"
"Ano, pane. Na spojovací ulici totiž pachatel zaparkovat nemohl. všimli by si ho tady v těch oknech. Vidíte? Musel zaparkovat na Jedenácté."
"Tak to se pletete. Na téhle straně kolejí totiž nenechal žádné otisky. Ty byly jen na tom žebříku, který vede na Sedmatřicátou."
"Sedmatřicátou jsem uzavřela taky."
"To je právě to. Žádnou jinou ulici jste uzavírat neměla. A co ten vlak?" pokračoval Peretti. "Proč jste ho zastavila?"
"Projížděl místem činu, pane. Myslela jsem, že by mohl poškodit stopy nebo důkazní materiál. Nebo něco jiného."
"Co jiného?"
"Nevyjádřila jsem se přesně, pane. Myslela jsem..."
"A co letiště Newark?"
"Co je s ním?" Sachsová se rozhlédla kolem a očima hledala pomoc. Poblíž stáli policisté, ale ti měli svou práci a

rozhovoru si nevšímali.
"Proč jste ho taky neuzavřela?"
No prima. Bude přednáška. Amélie sevřela rty po vzoru Julie Robertsové a upjatě, ale rozumně řekla: "Dle mého odhadu se zdálo pravděpodobné, pane, že..."
"Jistě, ale dálnice na New Jersey je taky dost pravděpodobná. A taky výpadovka na Long Island. A dálruce 170 až někam do St. Louis. To všechno jsou dost pravděpodobné únikové cesty."
Sachsová sklonila hlavu a pohlédla Perettimu do očí. Oba byli stejně vysocí, ale on měl vyšší podpatky.
"Už mi volali z kanceláře generálního tajemníka OSN chtěli vědět, kdo jim uzavřením celé West Side narušil časový rozvrh konference. Koleje vedou dobrých dvacet metrů od oběti a uzavřený bulvár je o sto metrů dál a navíc o deset metrů výš. Mám dojem, že ani hurikán Eva nenadělal v severním koridoru společnosti Amtrak takový bordel jako vy."
"Opravdu jsem měla dojem..."
Peretti se usmál. Amélie byla velmi atraktivní součástí jejího "poflakování" před vstupem na policejní akademii byla i práce pro módní agenturu Chantelle se sídlem na Madison avenue. Snad proto se Peretti rozhodl jí odpustit.
"Poslyšte, Sachsová," začal a mrkl na štítek se jménem na její hrudi stažené neprůstřelnou vestou, "pamatujte si: práce na místě kriminálního činu je vždy otázkou kompromisu mezi přáním a možnostmi. Obklíčit po každém zločinu střed města kordonem policajtů a zadržet při tom tři miliony lidí by bylo určité prima. Něco takového ovšem dost dobře nejde. Propříště na to myslete."
"Víte, pane," odvětila příkře, "já od sboru odcházím. Poslední služba mi končí dnes v poledne."
Peretti kývl hlavou a povzbudivě se usmál. "Jinými slovy už mám toho poučování nechat, co? Takže zastavit vlak a uzavřít ulici bylo vaše rozhodnutí?"
"Ano, pane," řekla kousavě. "Přesně tak."
Dlouhými tahy pera si to poznamenal do černého bloku.
Ach, Bože...
"A teď odstraňte ty odpadkové koše. Než se ulice uvolní, budete řídit dopravu. Slyšela jste?"
Bez vyjádření souhlasu či nesouhlasu vešla na Jedenáctou avenue a pomalu z ní začala uklízet nádoby na odpadky. Žádný z řidičů projíždějících okolo si na její účet neodpustil uštěpačnou poznámku. Pohlédla na hodinky.
Ještě hodinu.
To přežiju.

2

Sokol zatřepotal křídly, dosedl na římsu a pohodlně se na ní usadil. Vzduch byl uprostřed dopoledne horký a průzračný.
"Už je tady," špitl muž a otočil hlavu směrem ke zvonku od domovních dveří v přízemí.
"Je to on?" křikl ke schodům. "Je, nebo není?"
Odpovědi se Lincoln Rhyme nedočkal, a tak pohlédl zpátky k oknu. Dravec se rychlým a elegantním pohybem otočil a Rhyme si všiml, že jeho paňáty jsou zbrocené krví. Z černého zobáku mu visel cár žlutého masa. Natáhl krátký krk a přesunul se k hnízdu, kde maso upustil do nataženého zobáku modrého ptáčete. Rhyme si pomyslel, že se možná právě dívá na jediné živé stvoření, které nemá v New Yorku přirozeného nepřítele.
Na schodech zaslechl pomalé kroky.
"Byl to on?" zeptal se Thoma.
"Ne," odpověděl mladík.
"Tak kdo to byl? Někdo přece zvonil, ne?"
Thom sjel pohledem k oknu. "Ten sokol se vrátil. Podívej, na parapetu jsou skvrny od krve. Vidíš je?"
Sokolí samička se ukázala v celé své kráse. Její peří hrálo všemi barvami a ona pohlížela kamsi k obloze.
"Jsou pořád spolu. Oni se párují na celý život?" divil se Thom. "Jako husy?"
Rhyme pozoroval mladíka, jak se naklání, aby lépe viděl do hnízda.
"Kdo to byl?" zeptal se znovu.
Thom ho zdržoval a Rhyma to dráždilo.
"Návštěva."
"Návštěva? Ha," odfrkl Rhyme a snažil se vybavit si, kdy se tu naposledy objevil nějaký host. Nejméň před čtvrt rokem. Kdo to tehdy byl? Možná ten reportér nebo nějaký vzdálený bratranec. Anebo Peter Taylor, jeden z jeho specialistů na míchu. A taky Blaine se tu párkrát zastavila. Ta se ovšem nepočítá mezi návštěvy.
"Je tu hrozná zima," stěžoval si ošetřovatel a hnal se k oknu, aby ho otevřel. Mladická zbrklost.
"Neotvírej to okno," zasyčel Rhyme. "A už mi konečně řekni, kdo to přišel, sakra."
"Je tu fakt zima."
"Vyděsíš sokoly. To nemůžeš zeslabit klimatizaci?"
"My jsme tu byli dřív než ti ptáci," ohradil se Thom a pomalu nadzdvihl velké zasouvací okno. "Oni se sem nastěhovali jen kvůli tobě."
Sokoli pohlédli směrem k pohybujícímu se sklu a nepřátelsky se na něj zadívali. To ovšem dělali pořád. Ani je nenapadlo odletět z parapetu.
"Tak kdo to přišel?" opakoval Rhyme.
"Lon Sellitto."
"Lon?"

Co ten tu dělá?
Mladík se rozhlédl kolem sebe. "Je tu pěkný binec."
Rhyme neměl rád zmatek při úklidu a zvuk vysavače přímo nenáviděl. Žil spokojeně v místnosti, kterou nazýval svou kanceláří, v prvním patře řadového domku na Upper West Side s výhledem na Central park. Docela rozlehlý pokoj byl do posledního místečka zaplněný. Někdy se Rhyme bavil tím, že zavřel oči a snažil se rozeznat vůně různých předmětů naskládaných v pokoji. Tisíce knih a časopisů, spousta šikmo naházených a jen zázrakem držících hromad různých fotokopií, věčně zapnuté televize, prachem pokryté žárovky a korkové nástěnky. Vůně vinylu, peroxidu, latexu a čalounění.
A tří různých druhů skotské.
A sokolích výtrusů.
"Nechci ho vidět. Vyřiď mu, že nemám čas."
"Je s ním nějaký mladý polda. Ernie Banks. Vlastně ne, tak se jmenoval ten baseballista. Neměl bych přece jen uklidit? Ten binec si pořádně uvědomíš, až když se někdo ohlásí."
"Ohlásil To zní směšně. Tak staromódné. Řekni jim, ať vypadnou. Tohle už zní moderněji, ne?"
Thom sice mluvil o pokoji, ale Rhyme si domyslel, že měl na mysli i svého šéfa.
Rhymovy vlasy byly sice černé a husté jako vlasy dvacetiletého mladíka přestože mu bylo dvakrát tolik ale slepené chomáče mu trčely na všechny strany a naléhavě potřebovaly umýt a ostříhat. Ve tváři měl Rhyme špinavě vyhlížející třídenní strnisko černých vousů. Lechtání v uších, se kterým se dnes ráno probudil, bylo neklamným znamením, že také v těchto partiích by byl zapotřebí zástřih. Nehty na rukou i nohou už přerostly únosnou mez a jeho šaty po týdnu nošení získaly charakteristický zápach. Temné hnědé oči mu koukaly ze zanedbané tváře, o které Blaine několikrát prohlásila v návalu vášně i mimo ni že je jinak velmi pohledná.
"Chtějí s tebou mluvit," pokračoval Thom. "Prý jde o něco moc důležitého."
"Kašlu na ně."
"Vždyť Lon už tu nebyl skoro rok."
"To ovšem neznamená, že ho chci vidět. Nevyplašils ty sokoly? Jestli jo, tak se naseru."
"Je to důležité, Lincolne."
"Říkal jsi moc důležité. Kde je ten doktor? Třeba už volal, když jsi lítal venku a já spal."
"Vždyť jsi vzhůru už od šesti."
"Ne." Rhyme se odmlčel. "Sice jsem se vzbudil, ale pak jsem zase usnul. Usnul jsem zdravým spánkem. Nenechal vzkaz?"
"Ne. Na záznamníku nic nebylo."
"Tvrdil, že se dopoledne staví."
"Je teprv jedenáct. Na vyhlášení celostátního pátrání je možná ještě čas."
"A nevisel jsi zas na telefonu?" zeptal se náhle Rhyme. "Třeba sem volal zrovna, když jsi telefonoval."
"Mluvil jsem s..."
"Já ti nic nevyčítám," přerušil ho Rhyme. "Neurážej se. Neřekl jsem přece, že odsud nesmíš volat. Klidně si volej. Jen jsem chtěl říct, že mohl volat zrovna, když jsi měl hovor."
"Ne, tys chtěl spíš říct, že dnešní dopoledne bude stát za hovno."
"No jasné. Hele, některé moderní telefony mají tohleto... čekání na hovor. Můžeš mít dva hovory zároveň. To kdybychom měli... Tak co teda ten můj kámoš Lon chce? A ten jeho baseballista?"
"To se jich zeptej sám."
"Já se ptám tebe."
"Chtějí s tebou mluvit. To je všechno, co vím."
"O něčem véééelmi důůůležitým, co?"
"Lincolne," povzdechl si Thom a prohrábl si blonďaté vlasy.
Měl na sobě tmavé kalhoty, bílou košili a modrou květovanou kravatu s dokonalým uzlem. Když si ho Rhyme před rokem najal jako ošetřovatele, dovolil mu nosit džíny a tričko. On však chodil každý den ve slušném oblečení. Rhyme sám nechápal proč, ale tahle skutečnost měla nějakým záhadným způsobem vliv na jeho rozhodnutí nechat si mladíka u sebe. Žádný z jeho předchůdců přitom u Rhyma nevydržel déle než šest týdnů. A počet těch, kteří to vzdali, se přesně rovnal počtu těch, které Rhyme propustil sám.
"Tak dobře, cos jim nabulíkoval?"
"Že mají pár minut počkat, než se ujistím, že jsi upravený a připraven na jejich návštěvu. Krátkou."
"Tohles jim řekl a mě ses nezeptal? Vřelé díky."
Thom ustoupil a zavolal přes úzké schodiště dolů. "Pojďte dál, pánové."
"Určité ti ještě něco řekli," naléhal Rhyme. "A ty mi to tajíš."
Mladík neodpověděl a Rhyme útrpně sledoval příchod obou mužů. Jakmile vstoupili do pokoje, vzal si Rhyme slovo a otočil se k Thomovi. "Zatáhni závěsy. Už jsi ty ptáky vyděsil dost."
Což ovšem neznamenalo nic jiného, než že ho otravují pronikavé paprsky jasného slunce.

Němá.
Odporná lepicí páska přes ústa jí nedovolovala vyříknout ani jediné slovo. Připadala si mnohem bezmocnější, než kdyby jí dal jen želízka na zápěstí. Než když jí před chvílí sevřel paži svými krátkými tlustými prsty.
Řidič taxíku, ještě stále v lyžařské kukle, ji vedl vlhkou chodbou podél trubek a kabelů. Nacházeli se ve sklepě nějaké kancelářské budovy. Neměla však ponětí kde.

Kdyby s ním tak mohla promluvit...
T. J. Colfaxová ovšem hrála dál. Je přece velké zvíře z firmy Morgan Stanley. Je zvyklá vyjednávat.
Peníze? Chceš peníze? Seženu ti jich plné pytle, člověče. Snažila se zachytit únoscův pohled, jako by mu tím mohla vnutit své myšlenky.
Prosním, žadonila tiše a začala přemýšlet, jakým způsobem proměnit svých 401 tisíc dolarů na hotovost a předat mu i svůj penzijní účet. Ach, prosím...
Vzpomněla si na události minulé noci. Ten chlap je vytáhl z taxíku a nasadil jim pouta. Pak je nacpal do kufru a opět se rozjeli. Napřed po nerovném povrchu, ale pak se jízda zklidnila, až konečně zastavili. Řidič pravděpodobně otevřel bránu či vrata. Zřejmě vjel do garáže, napadlo Tammie. Hluk velkoměsta naprosto utichl a Tammie neslyšela nic než bublání motoru.
Pak se kufr otevřel a muž ji vytáhl. Strhl jí z prstu diamantový prsten, strčil si ho do kapsy a provedl ji kolem děsivých obrazů, z nichž na ni hleděly strašidelné tváře řezník, dábel, tři nešťastné děti vše vyvedeno vybledlými barvami na opadávající omítce. Nato ji odtáhl do sklepa a tam ji hodil na zem. Potom zmizel. Tammie zůstala ve tmě sama, obklopená pouze příšerným pachem snad z hnijícího masa nebo z odpadků. Ležela tu celé hodiny, na chvíli dokonce i usnula, ale většinu času naříkala. Probrala ji až hlasitá rána. Ostré prásknutí. Někde poblíž. A pak se znovu dostavil neklidný spánek.
Před půl hodinou si pro ni opět přišel. Hodil ji do kufru a po dvaceti minutách jízdy se ocitli tady. Tady. Bůhvíkde.
Vešli do matně osvětlené sklepní místnosti. Středem vedla tlustá černá trubka; muž ji k ní připoutal želízky, podebral jí nohy a sesunul do sedu. Nohy jí svázal provazem; trvalo to několik minut, protože pracoval v kožených rukavicích. Pak se vztyčil, dlouze se na ni zadíval, znovu se sehnul a roztrhl jí blůzku. Začal kolem ní obcházet, až zalapala po dechu. Cítila jeho ruce na ramenou; zkoumavě si ji přejížděly a mačkaly jí lopatky.
Dala se do pláče a přes lepicí pásku začala žadonit o pomoc. Věděla, co přijde.
Ruce se sunuly dolů, přejely jí přes boky a postupovaly stále dopředu. Nader se však nedotkly. Spíše se zdálo, že pátrají po žebrech. Píchaly do nich a hladily je. Tammie se otřásla a snažila se uhnout. Muž ji hrubě uchopil a znovu jí začal tlačit na kosti, jako by vychutnával jejich pružnost.
Postavil se a Tammie zaslechla vzdalující se zvuk lidských kroků. Nadlouho se všude rozhostilo ticho, které přerušovalo jen hučení klimatizace a výtahů. Náhle sebou trhla a polekaně vykřikla, vyděšená zvukem vycházejícím zezadu z pravé strany. A znovu: Ššš. Ššš. Ten zvuk se jí zdál povědomý, ale nevěděla, kam ho zařadit. Snažila se otočit, aby viděla, co únosce dělá, ale bohužel bez úspěchu. Co to jen může být? Zvuk se rytmicky opakoval, až v ní vyvolal vzpomínku na matčin dům.
Ššš. Ššš.
Sobotní ráno v malém domku v Bedfordu ve státě Tennessee. Sobota byl jediný den, kdy matka nemusela do práce a věnovala se domácímu úklidu. Tammie se obvykle probouzela až do horkého dne a sbíhala pak po schodech dolů, aby matce pomohla. Ššš. Ššš. Teď naslouchala známému zvuku a musela se nad tou vzpomínkou rozplakat: proč, proboha, musí ten chlap zametat podlahu s takovou pečlivostí tak dokonale pravidelnými tahy koštěte?

V jejich tvářích bylo znát znepokojení.
Což se členům newyorské kriminálky nestává právě často.
Lon Sellitto a mladý Jerry (ne Ernie) Banks se usadili tam, kam je Rhyme pohybem hlavy poslal. Na dvě zaprášené a nepohodlné ratanové židle.
Rhyme se od doby, co ho Sellitto navštívil naposledy, dosti změnil a detektiv nedokázal zcela zakrýt svůj šok. Banks na sobě nedal nic znát, ale i on byl zděšen. Špinavá místnost, uprostřed které na ně z postele podezřívavě zírá jakýsi neupravený pobuda. A pak ten zápach. Kolem stvoření jménem Lincoln Rhyme se linulo nezaměnitelné aroma tělesných výměšků.
Rhyme okamžitě zalitoval, že je sem vůbec pouštěl.
"Proč ses neohlásil předem, Lone?"
"Protože bys nás odmítl."
Což byl fakt.
Rhyme uslyšel na schodišti Thoma a zarazil ho: "Ne, Thome, myslím, že tě nebudeme potřebovat." Nechtěl, aby se Thom jako vždycky zeptal hostů, jestli si dají něco k jídlu nebo k pití. Je jak Matka Tereza.
Na chvíli zavládlo ticho. Rozložitý a zamračený Sellitto starý vlk s dvaceti lety ve službě pak pohlédl na krabici vedle postele a chystal se promluvit. Pohled na papírové pleny pro dospělé mu však bohužel zcela vyrazil dech.
"Četl jsem vaši knihu, pane," ozval se Jerry Banks. Mladý detektiv asi neměl pevnou ruku a při holení se několikrát řízl. A to okouzlující esíčko na hlavě! Dobrý Bože, vždyť mu snad není víc než dvanáct. Čím je svět sešlejší, uvažoval Rhyme, tím mladistvéji vypadají jeho obyvatelé.
"Kterou knihu jste četl?"
"Vaši příručku o postupu na místě činu samozřejmě taky. Ale teď jsem myslel obrazovou publikaci, co vyšla před pár lety."
"Tam ale byla taky slova. Vlastně tam byla především slova. Četl jste je vůbec?"
"No jasně, samozřejmě," zareagoval rychle Banks.
Obrovská hromada zbylých výtisků Místa pro zločin ležela na polici u stěny.
"Nevěděl jsem, že jste s Lonem přátelé," dodal Banks.
"Copak vám Lon ještě nepředváděl ročenku? Copak vám neukázal obrázky? Nevyhrnul si rukávy, neukázal si na jizvy a neřekl: ‚K tomuhle jsem přišel při práci s Lincolnem Rhymem?'"

Sellitto se nezasmál. Místo toho se začal hrabat v kufříku. Copak to tam asi má, pomyslel si Rhyme jízlivě.
"Jak dlouho jste byli parťáci?" vyzvídal Banks ve snaze udržet konverzaci.
"Řekni mu to ty," ozval se Rhyme a podíval se na hodiny.
"Parťáci jsme nebyli nikdy," řekl Lon. "Já dělal v oddělení vražd a on řídil Centrální vyšetřovací divizi."
"Ó," hlesnul ohromený Banks. Vedení Centrální vyšetřovací divize patřilo k nejprestižnějším funkcím v celém sboru.
"No jo," přitakal Rhyme a pohlédl za okno, jako by snad doktor mohl přiletět na sokolu. "Byli jsme jako dva mušketýři."
Trpělivým hlasem, který Rhyma přiváděl do stavu zuřivosti, začal Sellitto vysvětlovat: "Pracovali jsme spolu sedm dlouhých let."
"A že to byla šťastná léta," napodobil ho Rhyme.
Thom se zamračil, ale Sellitto si ironie v Rhymově poznámce nevšiml. Nebo spíš nevšímal.
"Máme jistý problém, Lincolne. Potřebujeme pomoc."
Na noční stolek s plesknutím přiletěla složka papírů.
"Pomoc? Jakou pomoc?" vyprskl Rhyme úzkým nosem, o němž se Blaine vždy mylně domnívala, že je výtvorem plastického chirurga.
Podobně uvažovala i o jeho rtech, které považovala za příliš dokonalé. (Pořid si jizvu, žertovala dokonce a během jedné ze vzájemných potyček se mu o ni téměř postarala.) Proč se mu jen dneska pořád vybavuje ten její smyslný přízrak? Se vzpomínkou na svou bývalou se už probudil, a dokonce pocítil nutkání napsat jí dopis, jehož koncept se právě vyjímal na obrazovce počítače. Rhyme zvedl hlavu a jediným pohyblivým prstem uložil dokument na disk.
"Lincolne?" ozval se Sellitto.
"Ano, pane. Chcete nějakou pomoc. Ode mě. Slyšel jsem."
Banks se pokoušel o zdvořilý úsměv, ale pod židlí nervózně šoupal nohama.
"Za pár minut budu mít jednání," upozornil Rhyme.
"Jednání?"
"Jo, přijde doktor."
"Vážně?" vydechl po chvíli Jerry, snad aby přerušil děsivé ticho.
Sellitto nevěděl, jak pokračovat v rozhovoru. "A jak se ti vlastně daří?" prohodil nejistě.
Banks se Sellittem se Lincolna Rhyma dosud na zdraví neptali. Při pohledu na něj se lidé podobným otázkám raději vyhýbali pravděpodobně by totiž dostali složitou a zcela jistě nepříjemnou odpověď.
"Docela dobře, díky," odpověděl Rhyme suše. "A co ty a Betty?"
"Rozvedli jsme se," řekl rychle Sellitto
"Vážně?"
"Jí připadl dům a mně půlka dítěte,"
Rozložitý policista nasadil strojený úsměv, jako by tuhle frázi nepoužil poprvé, a Lincolnovi došlo, že za tímhle rozchodem se skrývá velice bolestný příběh, který teď rozhodně nehodlal poslouchat. Nicméně ho nepřekvapilo, že Sellittovo manželství ztroskotalo. Sellitto byl dřič. Už léta byl jedním ze zhruba stovky detektivů prvního stupně a tenhle titul získal ještě v době, kdy se udílel skutečně za zásluhy, a ne jen za odsloužená léta. Pracoval téměř osmdesát hodin týdně. Rhyme prvních pár měsíců vzájemné spolupráce ani nevěděl, že je tenhle chlap ženatý.
"A kde teda bydlíš?" vyzvídal Rhyme a doufal, že obvyklá společenská konverzace jeho hosty brzy znudí a oni vypadnou.
"V Brooklynu. Občas chodím do práce pěšky. Pamatuješ na všechny diety, co jsem vždycky držel? Vtip není v dietě, ale ve cvičení."
Detektiv Lon Sellitto nevypadal ani tlustší ani hubenější než před třemi a půl lety. Nebo před patnácti.
"Takže říkáte, že za vámi přijde doktor," vmísil se kolegiálně Banks. "Kvůli..."
"Nové formě léčby?" dokončil Rhyme nakousnutou otázku.
"Uhodl jste."
"To vám přeji hodné štěstí."
"Tisíceré díky."
Za dvacet minut bude poledne, pomyslel si Rhyme. Nedochvilnost je u lékaře neomluvitelná.
Všiml si, že mu Banks dvakrát přejel očima po nohách. Rhyme ho podruhé probodl pohledem a vůbec ho nepřekvapilo, že mladíček zčervenal.
"Z toho důvodu se obávám," začal Rhyme a na okamžik se odmlčel, "že nemám čas vám pomáhat."
"Ale doktor ještě nedorazil, ne?" nadhodil Lon Sellitto stejně neprůstřelným tónem, jakým likvidoval účelové obhajoby vrahů.
Ve dveřích se objevil Thom s konvicí na kávu.
Blbec, ušklíbl se Rhyme.
"Lincoln vám zapomněl nabídnout něco k pití, pánové."
"Thom se o mě stará jako o dítě."
"Bohužel poněkud přerostlé," odsekl ošetřovatel.
"No dobře," zabručel Rhyme. "Dejte si teda kafe. Já si dám trochu mateřskýho mlíka."
"Na to je brzo," upozornil ho ošetřovatel. "Bar se ještě neotevírá."
Banks opět očima přejel Rhymovo tělo. Možná očekával pouze kosti potažené kůží, ovšem úbytek svalů se zastavil nedlouho po úrazu a první terapeut Lincolna téměř vyčerpal neustálým cvičením. Thom mu taky občas pěkně lezl na nervy a někdy se choval jako starostlivá kvočna, ale byl to zatraceně dobrý cvičitel. Provozoval s Rhymem řadu pasivních cviků, pečlivě si zaznamenával vývoj pohyblivosti jednotlivých kloubů a pozorně kontroloval mimovolné

svalové stahy, když udržoval ruce i nohy v konstantním cyklu cvičení, které sice nevedlo k žádným zázrakům, ale přesto udržovalo krevní oběh na poměrné slušné úrovni. Na člověka, který už tři a půl roku ovládá pouze svaly na ramenou, hlavě a na levém prsteníku, nebyl Lincoln Rhyme zase v tak špatné kondici.
Mladý detektiv přenesl zrak na černou krabičku komplikovaně propojující jediný Rhymův pohyblivý prst s počítačem a nástěnným panelem.
Pro lidi upoutané na lůžko jsou jedinou nadějí dráty, vysvětlil mu už před lety terapeut. Alespoň pro ty bohaté. Pro ty šťastné.
"Dneska brzy ráno byla na West Side spáchána vražda," řekl Sellitto.
"Prošli jsme hlášení o bezdomovcích, kteří zmizeli během posledního měsíce," doplnil ho Jerry. "Napřed jsme si totiž mysleli, že obětí byl některý z nich. Ale opak byl pravdou," dodal dramaticky. "Oběť byla jednou z té dvojice."
Rhyme hodil po pořezaném mladíkovi prázdným pohledem.
"Jedním z těch dvou?"
"Nedívá se na zprávy," řekl Thom. "Jestli mluvíte o tom únosu, nic o něm neví."
"Ty nesleduješ zprávy?" zasmál se Sellitto. "Copak ty už nečteš čtvery noviny denně a nenahráváš si místní zprávy, aby ses na ně podíval hned po příjezdu domů? Blaine mi dokonce jednou prozradila, žes ji při milování nazval Oprah Winfreyovou."
"Čtu už jenom literaturu," pronesl Rhyme s falešnou nabubřelostí.
"Literatura jsou zprávy, které se s časem nemění," dodal Thom.
Rhyme ho ignoroval.
"Jeden muž a žena se vraceli ze služební cesty z Kalifornie," vysvětloval Sellitto. "Nastoupili do taxíku na letišti JFK. Domů už ale nedojeli."
"Před půlnocí někdo volal z Queensu, že v jednom taxíku se jistý bělošský pár pokoušel vyrazit okno a dostat se ven. Ten člověk si ale nevšiml čísla ani licence."
"A podobu řidiče nezachytil?"
"Ne."
"A co ta žena v taxíku?"
"Po té se slehla zem."
Bylo tři čtvrtě na dvanáct. Rhyme zuřil na doktora Williama Bergera.
"To je docela hnus," zamumlal nepřítomně.
Sellitto zhluboka vydechl.
"Pokračuj," pobídl ho Lincoln.
"Měl její prsten," řekl Banks.
"Kdo měl čí prsten?"
"Ten zavražděný. Našli ho dnes ráno. Měl na ruce dámský prsten."
"A určitě byl její?"
"Jsou tam její iniciály."
"Takže máte pachatele," pokračoval Rhyme, "který chce, abyste věděli, že ta žena je u něj a je stále naživu."
"A víte, jak to udělal, aby oběti ten dámský prsten seděl?" napínal Rhyma Banks s vytřeštěnýma očima.
"Nechám se poddat."
"Ořezal tomu chlápkovi kůži z prsteníčku. Až na kost."
Rhyme se lehce pousmál. "Chytrej maník, že jo?"
"Co je na tom tak chytrého?"
"Chtěl se pojistit, aby ten prsten nikdo neukradl... Bylo tam dost krve, ne?"
"Hrůza."
"Na první pohled není prsten vidět. Navíc tu hrozí AIDS nebo žloutenka. A i kdyby si prstenu někdo všimnul, těžko by chtěl vlastnit takovou trofej. Jak se jmenuje ta žena, Lone?"
Starší detektiv kývl hlavou a mladší okamžitě vytáhl zápisník.
"Tammie Jean Colfaxová. Osmadvacet let. Zaměstnána ve firmě Morgan Stanley."
Rhyme si všiml, že Banks má také na ruce prsten. Zřejmě s nápisem nějaké školy. Jenže tenhle kluk byl na obyčejného absolventa akademie příliš uhlazený. A k armádě určitě ani nepřičichl. Rhyma by nepřekvapilo, kdyby měl na prstýnku název prestižní univerzity v Yale. A tenhle kluk dělá detektiva v oddělení vražd? Kam tenhle svět spěje?
Mladý policista chytil šálek kávy oběma rukama, jako by si je chtěl ohřát. Rhyme se úsporným pohybem levého prsteníčku dostal do nabídkového menu na ovládacím panelu, připojeném k vozíku, a kliknutím vypnul klimatizaci. Na obsluhu drobností jako topení nebo klimatizace obvykle příliš energií neplýtval šetřil si ji na nezbytné věci, jako je ovládání světel, počítače a přístroje na obrácení stránek. Když se ovšem v pokoji ochladilo až příliš, začalo mu téct z nosu. A to je pro kvadruplegika problém k posrání.
"Žádná žádost o výkupné?" zeptal se.
"Nic."
"A ty na tom případu děláš?" obrátil se Rhyme na Sellitta.
"Jo, pod Jimem Pollingem. Chceme ti přečíst zprávu z místa činu."
Rhyme se znovu zachechtal. "Mně? Zprávu z místa činu jsem naposled viděl před třemi lety. Čím ti asi tak budu platný?"
"Spoustou věcí, Linku."
"Kdo teď šéfuje oddělení?"

"Vince Peretti."
"Kongresmanův synek," prohodil Rhyme. "Tak ať vám pomůže on."
Chvíle váhání. "My bychom radši tebe."
"Kdo to je ‚my'?"
"Náčelník. Tvůj oddaný přítel."
"A copak to," začal Lincoln a usmíval se jako školačka, "že kapitán Peretti ztratil náčelníkovu důvěru?"
Sellitto vstal, začal přecházet po pokoji a prohlížel si při tom hromady časopisů. Soudní bulletin. Katalog laboratorního vybavení firmy Harding & Boyle. Pátrací ročenka New Scotland Yardu. Žurnál Institutu pro forenzní vyšetřování. Výroční zpráva Sdružení ředitelů policejních laboratoří. Zpravodaj Mezinárodního ústavu pro forenzní vědy.
"Klidné se podívej," řekl Rhyme. "Předplatné mi dávno vypršelo. A jak jsou všechny zaprášené!"
"Všecko je tu děsně zaprášený, Linku. Co kdybys taky někdy zvedl tu svou línou zadnici a ten prasečák si uklidil?"
Banks se vyděsil. Rhyme se však rozchechtal a jeho podrážděnost se změnila v pobavení. Na chvíli téměř zalitoval, že už spolu nepracují. Okamžitě však v sobě ten pocit zadusil.
"Nemůžu ti pomoct. Sony," zabručel.
"Od pondělka tu máme mírovou konferenci. To bysme..."
"Jakou konferenci?"
"Na OSN. Velvyslanci, hlavy států. Ve městě se bude motat deset tisíc papalášů. A slyšels už o té věci předevčírem v Londýně?"
"O jaké věci?" zeptal se Rhyme sžíravě.
"Někdo se pokusil vyhodit do vzduchu hotel, kde se sešlo UNESCO. A náš starosta je teď posraný strachy, že mu někdo naboural i tuhle konferenci. Přej nechce žádné ošklivé titulky v Postu."
"A pak jsou tu ještě drobnosti," pronesl Rhyme úsečně. "Například že slečna Tammie teď asi neprožívá nejšťastnější chvíle života."
"Jerry, popiš mu pár barvitých detailů. Povzbuď mu trochu chuť."
Banks právě přesunul pozornost z Rhymových ochrnutých nohou na postel, která jak si Rhyme musel přiznat byla daleko zajímavější než on sám. A zvláště pak ovládací panel. Připomínal součást nějakého vesmírného raketoplánu a stát musel nejspíš taky tolik.
"Deset hodin po únosu jsme v kolejišti Amtraku nedaleko Sedmatřicáté a Jedenácté našli jistého Johna Ulbrechta toho pasažéra z taxíku. Nebo spíš jeho tělo. Byl totiž postřelen a pak pohřben zaživa. Rána vyšla z dvaatřicítky." Banks vzhlédl a dodal: "Nižší střední třída."
Čímž měl na mysli, že pachatel si neoblíbil nějakou exotickou zbraň, podle které by se dalo usuzovat na jeho charakter. Tenhle Banks má za ušima, pomyslel si Rhyme. Trpí snad jen mládím, ale z toho může vyrůst. Rhyme byl ovšem přesvědčen, že on sám nikdy mladý nebyl...
"A co drážkování?" zeptal se.
"Šest polí a drážek. Levotočivých."
"Takže má Colta," poznamenal Rhyme a pozorné si znovu prohlédl nákres místa činu.
"Říkáte ‚on'," pokračoval mladý detektiv, "ovšem bylo jich víc."
"Cože?"
"Ti pachatelé museli být dva, protože jsme mezi hrobem a koncem železného žebříku narazili na dva páry stop."
"Našli jste na žebříku nějaké otisky?"
"Ne. Byly setřené. Čistá práce. Stopy vedou ke hrobu a pak zpět k žebříku. A pachatelé museli být dva, oběť vážila přes metrák. Jeden by to nezvládl."
"Pokračujte."
"Dovlekli ho k hrobu, shodili ho tam, postřelili a zasypali. Pak vylezli po žebříku a ztratili se."
"Myslíte, že ho postřelili až v tom hrobě?" vyzvídal Rhyme.
"Jo. Nikde se nenašly žádné stopy krve ani okolo žebříku, ani u kolejového lože."
Rhyme se přistihl, že ho případ přece jen trochu zaujal. Přesto se zeptal: "A k čemu potřebujete mě?"
Sellitto vycenil zažloutlé zuby. "Je to šílená záhada, Linku. Máme kupu důkazů, které ovšem nedávají žádný smysl."
"No a?" Jen málo případů někdy dávalo smysl.
"No, je to fakt divný. Přečti si celou zprávu, prosím tě. Nechám ti ji tu. Jak to vůbec funguje?" podíval se Sellitto na Thoma, který právě rovnal zprávu do obraceče stránek.
"Nemám čas, Lone," protestoval Rhyme.
"To je teda věcička," poznamenal Banks a pozorně si začal obraceč prohlížet.
Rhyme neodpovídal. Pohlédl na první stránku zprávy a pozorně se do ní začetl. Pak pohnul prsteníčkem o milimetr doleva a gumová tyčinka mu obrátila stránku. Tohle je opravdu divné, pomyslel si.
"Kdo vede vyšetřování?"
"Sám Peretti. Jakmile se dozvěděl, že oběť je jedním z těch dvou unesených, hned tam vyrazil a vzal si to na starost."
Rhyme četl dál. Zpráva ho zaujala, i když byla napsána ve strohém policejním stylu.
Náhle zadrnčel zvonek u dveří. Rhymovi se rozbušilo srdce, otočil se na Thoma a chladným pohledem mu naznačil, že legrace skončila. Thom kývl a okamžitě se hnal dolů.
Veškeré myšlenky na taxikáře, důkazy a unesené makléřky se z neklidné mysli Lincolna Rhyma rázem vytratily.
"Je tu doktor Berger," ozval se Thom v domácím telefonu.
Konečně. To to trvalo.
"Je mi líto, Lone, ale musím vás požádat, abyste odešli. Jsem rád, že jsme se zase viděli." Usmál se. "Skutečně zajímavý

případ."
Sellitto zaváhal a pak vstal. "Pročteš si celou zprávu, Lincolne? A dáš nám potom vědět, co si o tom všem myslíš?"
"Spolehni se."
Rhyme si položil hlavu na polštář. Kvadruplegici jako on, kteří umějí hýbat krkem a hlavou, mohou pouhým trojrozměrným pohybem hlavy zadat dobrý tucet povelů. Rhyme jich ovšem nevyužil. Jeho tělo bylo schopno vnímat tak málo smyslových požitků, že si Rhyme nemohl odepřít rozkoš z položení hlavy na luxusní polštářek v ceně dvou set dolarů. Návštěvníci ho neuvěřitelně unavili. Ještě nebylo ani poledne a už se mu chtělo spát. Svaly na krku se mu bolestivě ozývaly.
Když však byl Sellitto s Banksem u dveří, Rhyme je zarazil.
"Počkej, Lone."
Detektiv se otočil.
"Jednu věc byste měli vědět. Zatím jste našli jen polovinu místa činu. Důležitá je ale ta druhá půlka řekněme hlavní místo činu. Vrahův dům. Místo, kde má bezpečné útočiště. A to se bude hledat velice těžko."
"Proč myslíš, že existuje další místo činu?"
"Protože oběť nepostřelil až v hrobě. Zranil ji na hlavním místě činu, kde pravděpodobně vězní i tu ženu. Zřejmě je to někde v podzemí nebo na velice osamělém místě ve městě... Protože jinak, Banksi," předešel Rhyme otázku mladého detektiva, "by se tam neodvážil střílet a držet rukojmí."
"Třeba použil tlumič."
"Na drážkách nebyly stopy gumy ani bavlny," odsekl Rhyme.
"Ale copak ho mohl postřelit někde jinde?" odporoval Banks. "Vždyť nikde kolem místa nálezu nebyly žádné stopy krve."
"Předpokládám, že oběť zasáhl do tváře."
"Ano," přitakal Banks s přihlouplým úsměvem, "jak to víte?"
"Je to velmi bolestivé, velmi účinné a neteče při tom moc krve. Pokud kulka neproletí přímo mozkem, je dvaatřicítka jen málokdy smrtelná. S takhle zasaženým člověkem si může vrah pochodovat, kam se mu zachce. Schválně používám jednotné číslo, protože ten zločin spáchal jen jeden člověk."
Pauza.
"Ale... vždyť jsme nalezli otisky dvou párů bot." Banks téměř šeptal, jako by odjišťoval minu.
Rhyme si povzdechl.
"Podrážky jsou naprosto totožné. Patřily jednomu a témuž muži, který prostě tu trasu prošel dvakrát. Aby nás zmátl. Stopy vedoucí na sever jsou stejně hluboké jako stopy na jih takže nemohl nést cestou tam metrákové břemeno. Byla oběť bosá?"
Banks horlivě zalistoval v bločku. "Měla jen ponožky."
"Jasně, takže ten grázl si obul boty oběti, aby se vychytrale prošel k žebříku a zase zpátky."
"Ale jestli neslezl po žebříku, jak se na místo činu vůbec dostal?"
"Přivlekl toho chudáka po kolejích. Pravděpodobně odněkud ze severu."
"Tam ale žádné další žebříky nejsou, takže se neměl jak dostat k trati."
"Ale jsou tam tunely, které vedou paralelně s tratí," pokračoval Rhyme. "Dokonce jsou propojeny se skladišti starých průmyslových objektů podél Jedenácté. Za dob prohibice je vykopal jistý gangster Owney Madden aby mohl pohodlně pašovat zásilky whisky z newyorské železniční staruce na sever do Albany a Bridgeportu."
"Ale proč pachatel prostě oběť nezakopal někde poblíž tunelu? Proč riskoval, že ho někdo uvidí, když svou oběť přemisťoval na místo nálezu?"
"Chápeš snad, co nám chce sdělit, ne?" ozval se Rhyme netrpělivě.
Banks se chystal něco říct, ale nakonec jen zavrtěl hlavou.
"Musel umístit tělo někam, kde na něj bude vidět," vysvětloval Rhyme. "Potřeboval, aby oběť někdo našel. Proto nechal tu ruku ve vzduchu. Oběť na nás mává. Poutá naši pozornost. Je mi líto: máte sice jednoho pachatele, ale chytrého za dva. Někde tam dole jsou dveře, které vedou do tunelu. Běžte si tam prohlédnout otisky prstů, ačkoliv asi těžko nějaké najdete. Musíte však učinit předpisům zadost, jelikož se do toho pustí tisk. Až se tahle story dostane ven... No, tak zlomte vaz, pánové. A teď už mě omluvte. Lone?"
"Ano?"
"A nezapomeň na hlavní místo činu. Ať se děje cokoliv, musíte ho najít. A hezky rychle."
"Díky, Linku. Hlavně si pročti tu zprávu."
Rhyme souhlasně pokýval hlavou a s uspokojením konstatoval, že oba téhle lži uvěřili. Beze zbytku.

3

Tenhle doktor se vůči nemocnému choval nejlepším způsobem, jaký kdy Rhyme zažil. A že měl Lincoln Rhyme s čím srovnávat jednou si spočítal, že za posledních tři a půl roku se u jeho lůžka vystřídalo sedmdesát osm promovaných lékařů.
"Pěkný výhled," poznamenal Berger a vykoukl z okna.
"Že ano? Přímo parádní."
Z postele ovšem Rhyme nemohl vidět nic než zataženou oblohu nad Central parkem a sokoly za oknem tím jediným se kochal, když se sem před třiceti měsíci přestěhoval z posledního rehabilitačního sanatoria.
Thom svého pána právě přetáčel tenhle manévr bránil zápalu plic a pak ho vycévkoval, což činil každých pět až šest

hodin. Po zranění míchy se může svěrač zaseknout v poloze otevřené, anebo zavřené. Rhyme měl štěstí, že u něj došlo k druhému případu tedy pokud se dá o štěstí hovořit u člověka, kterému musí někdo čtyřikrát denně otevřít malou hadičku a vyprázdnit mu močový měchýř.
Doktor Berger sledoval celou proceduru z ryze profesionálního hlediska, takže Rhyme neměl pocit nedostatku soukromí. Nejdůležitější věcí u všech ochrnutých je zbavit se studu. Občas se sice někdo snaží zakrývat tělo při očistě, prohlídce nebo vyměšování, ale vážně postiženým, ostříleným invalidům, prosté starým vozíčkářským psům je to úplné fuk. V prvním rehabilitačním ústavu to chodilo tak, že když byl pacient na večírku nebo dokonce na schůzce, sjeli se druhý den ráno všichni chovanci k jeho posteli, aby mu změřili množství nashromážděné moči, což byl jakýsi barometr úspěšnosti vycházky. Jednou si dokonce Rhyme získal neskonalý obdiv kolegů, když mu naměřili ohromujících 1430 kubíků.
"Podívejte na parapet, doktore. Mám tam své vlastní strážné anděly."
"Vidím. Jestřábi?"
"Sokoli stěhovaví. Obvykle hnízdí výš. Nevím, proč si za souseda vybrali zrovna mě."
Berger pohlédl do hnízda, potom spustil záclonu a otočil se. Ptactvo ho nijak zvlášť nezajímalo. Není nijak robustní, pomyslel si Rhyme, ale zřejmě se udržuje ve formě možná hodně běhá. Doktorovi táhlo na padesátku, ale v černých vlasech se mu ještě neobjevil ani náznak šedin.
"Ta postel je parádní."
"Líbí se vám?"
Vzduchové nafukovací posteli značky Clinitron vévodila obrovská hranatá deska. Součástí postele pak byla spousta silikonem potažených skleněných korálků, mezi kterými probíhal pod tlakem vzduch a nadnášel pacienta. Nemít ochrnuté tělo, měl by Rhyme pocit, že se vznáší.
Berger usrkával kávu, kterou mu Thom nabídl, a pak se Rhyma zeptal: "Vy jste pracoval jako policista, že?"
"Ano. Byl jsem šéfem laborky u newyorské policie."
"Někdo vás postřelil?"
"Ne. Stalo se mi to při prohlídce místa činu. Nějací dělníci tehdy našli na stavbě staruce metra tělo mladého pochůzkáře, který půl roku předtím zmizel. V té době jsme zrovna měli na krku případ hromadného vraha policistů. A já dostal rozkaz, že tomu mám osobně velet. Jenže když jsem tam dorazil, zřítil se na mě nosník. Ležel jsem tam pohřbenej dobré čtyři hodiny."
"To opravdu někdo vraždil policisty?"
"Tři zabil a jednoho zranil. Nakonec se ukázalo, že vrah je taky polda. Nějaký Dan Shepherd. Seržant, co šlapal chodník."
Doktor Berger pohlédl na růžovou jizvu na pacientově krku. Poznávací znamení všech kvadruplegiků jizva po trubičce umělých plic, která zůstává v hrdle ještě několik měsíců po nehodě. Někteří pacienti se bez této pomoci neobejdou celé roky, jiní nadosmrti. Ovšem Rhyme se díky své koňské nátuře i úžasnému nasazení lékařů plicního ventilátoru včas zbavil. Dýchal vlastními plícemi a vsadil by se o cokoliv, že by s nimi dokázal vydržet pod vodou celých pět minut.
"Takže cervikální trauma."
"Cé čtyřka."
"Ach tak."
‚Cé čtyřka' je u poranění míchy jakousi hranicí. Zranění nad čtvrtým krčním obratlem mohlo Rhyma zabít. Zranění pod ním by mu naopak umožnilo hýbat alespoň rukama. Ovšem poranění nechvalně proslulé ‚čtyřky' učinilo z Rhyma totálního invalidu. Nemohl hýbat rukama ani nohama. Jeho břišní a mezižeberní svalstvo jako by neexistovalo, takže musel dýchat především pomocí brániče. Hýbat mohl pouze hlavou, krkem a mírně rameny. Jediné štěstí, že onen řítící se dubový trám ušetřil jeden drobný svazek motorických nervů, který Rhymovi umožňoval hýbat levým prsteníčkem.
Rhyme nechtěl doktora nudit srdceryvnými historkami o následujícím roce po nehodě. O měsíci, kdy mu prováděli trakci lebky: o tom, jak mu do děr vyvrtaných do lebky nasadili kleště a tahem mu narovnávali páteř. A pak dvanáct týdnů se "svatozáří" zvláštním kruhem na hlavě, který měl fixovat jeho krk. Rok na dýchacím přístroji a pak na stimulátoru hraničních nervů. Katetry. Chirurgické zákroky. Paralytická neprůchodnost střev, vředy, nízký tlak a bradykardie, proleženiny přecházející v dekubity, kontrakce svalové tkáně, které hrozily omezit hybnost Rhymova prsteníčku, a hlavně mučivé bolesti, které se nedaly vydržet.
Poslední věc však Rhyme Bergerovi nezamlčel.
"Autonomní dysreflexe."
V poslední době ho tenhle problém sužoval stále více. Bušení srdce, kolísavý krevní tlak, nesnesitelné bolesti hlavy. Takovéto potíže mohly vyplývat z naprosto banálních příčin, jako je obyčejná zácpa. Jedinou ochranou bylo vyhýbat se stresu a fyzickému vypětí.
Doktora Petera Taylora, specialistu na interní medicínu, frekvence Rhymových záchvatů znepokojovala. Poslední záchvat před měsícem byl tak těžký, že Taylor dokonce Thoma poučil, co v takovém případě učinit, aby nemusel čekat na lékaře, a trval na tom, aby si Thom uložil jeho telefonní číslo do jednotlačítkové paměti. Taylor ho také varoval, že další vážný záchvat může vést až k infarktu nebo mrtvici.
Berger Rhyma pozorně vyslechl a pak řekl: "Než jsem začal dělat tuhle práci, specializoval jsem se na geriatrickou ortopedii. Většinou endoprotézy. V neurologii se moc nevyznám. Jaké jsou vaše vyhlídky na zlepšení stavu?"
"Nulové. Můj stav je trvalý," vyhrkl Rhyme snad až příliš rychle a dodal: "Chápete, co se mi teď asi honí hlavou, doktore, že jo?"
"Snad ano, ale chci to slyšet od vás."
Rhyme zavrtěl hlavou, aby z čela odhodil pramen vlasů, a řekl:

"Každý má právo na sebevraždu."
"Obávám se, že s tím musím nesouhlasit," ozval se Berger. "Ve většině zemí má člověk možnost to udělat, ale nikoliv právo. V tom je zásadní rozdíl."
Rhyme spolkl hořký úsměšek. "Nejsem žádný filozof, ale rád bych podotkl, že já nemám ani tu možnost. A proto potřebuji vás."
Lincoln Rhyme žádal o eutanazii už čtyři doktory. Všichni ho odmítli. Rozhodl se tedy nejíst, jenže hladovění pro něj bylo mučením. Žaludek se vzpíral a bolest hlavy ho ničila. Nemohl ani spát. A tak to vzdal a během jednoho velice zmateného rozhovoru o to požádal Thoma. Mladíkovi však vytryskly slzy tehdy jedinkrát dal najevo tolik emocí a oznámil Rhymovi, že by to učinil rád, ale že to nedokáže. Byl by schopen sedět, přihlížet, jak Rhyme umírá, a dokonce mu i odmítnout pomoc, ale podílet se aktivně na jeho smrti prostě nedokáže.
A pak se stal zázrak. Pokud se to tak dá nazvat. Vyšla mu kniha Místa pro zločin a v jeho bytě se najednou objevilo plno reportérů, aby s ním udělali rozhovor. V jednom článku v New York Times dokonce Rhyma citovali:
"Ne, už neplánuji další knihy. Zůstal mi jediný velký projekt: chci se zabít. Bude to docela náročný úkol. A tak už půl roku hledám někoho, kdo by mi s ním pomohl."
Tyhle řádky upoutaly pozornost poradenského oddělení newyorské policie a několika bývalých známých, především Blaine (která mu sdělila, že je hlupák, když uvažuje o takových věcech; že by měl přestat myslet sám na sebe; vůbec se nezměnila a že když už za ním přišla, chce mu oznámit, že se bude znovu vdávat).
Výzvu zachytil i William Berger, jenž naprosto nečekané zavolal uprostřed noci ze Seattlu. Po několika společenských frázích vysvětlil, proč volá.
"Slyšel jste někdy o společnosti Léthé?"
Ano, Rhyme samozřejmě o skupině příznivců eutanazie slyšel a dokonce se ji už dlouhé měsíce snažil vystopovat. Její členové byli mnohem agresivnější než stoupenci jiných podobných spolků.
"Naše dobrovolníky hledá policie za účast na desítkách sebevražd po celé zemi," vysvětloval Berger. "Musíme se držet při zemi."
Doktor Berger Rhymovi oznámil, že jeho požadavek respektuje, ale nehodlá reagovat unáhleně, a tak spolu během posledních sedmi či osmi měsíců několikrát hovořili po telefonu. Dnes se poprvé sešli osobně.
"Nemůžete to nějakým způsobem ukončit sám?"
Ukončit...
"Ledaže bych to udělal jako Gene Harrod. Ale ani to není stoprocentně jisté."
Gene Harrod byl mladý kvadruplegik z Bostonu, který se rozhodl, že se zabije. Nenašel žádného pomocníka, ale podařilo se mu spáchat sebevraždu jediným pro něj možným způsobem. I přes omezenou možnost pohybu se mu podařilo založit v bytě požár. Když se plameny pořádně rozhořely, vjel do nich na invalidním vozíku. Zemřel na popáleniny třetího stupně.
Zastánci eutanazie označili tento incident jako příklad tragédie, kterou mohou způsobit zákony zakazující právo na smrt z cizích rukou.
Berger byl s případem seznámen, a tak jen souhlasně přikývl.
"Ne, takhle by nikdo umírat neměl." Zkoumal Rhymovo tělo, kabely kolem něj a ovládací panel. "Co všechno jste schopen mechanicky ovládat?"
Rhyme mu vysvětlil princip ovládání různých funkcí pomocí prsteníčku, foukání do trubičky i pohybu brady, stejně jako počítačové diktovací zařízení, které zapisovalo na obrazovku jím vyřčená slova.
"Ale všechno vám nejdřív musí někdo připravit, že?" zeptal se Berger. "Kdybyste se například rozhodl zastřelit, musí vám někdo koupit zbraň, připevnit ji, natáhnout a napojit spoušť k ovladači, je to tak?"
"Ano,"
Takový člověk by byl ovšem obviněn z napomáhání k vraždě.
"A co vaše vybavení?" vyzvídal Rhyme. "Je účinné?"
"Vybavení?"
"No, vaše metoda. Způsob, jakým, ehm, to provádíte."
"Ten je velmi účinný. Žádný pacient si ještě nestěžoval." Rhyme zamrkal, Berger se rozesmál a Rhyme se k němu po chvíli přidal. Pokud by se už člověk nemohl zasmát smrti, tak čemu jinému?
"Podívejte se."
"Vy to máte s sebou?"
V Rhymově srdci rozkvetla naděje. Doktor obřadné otevřel kufřík a vytáhl láhev brandy. A pak malou lahvičku s tabletkami. A igelitový sáček a gumové škrtidlo.
"Co je to za prášky?"
"Seconal. Dnes už ho nikdo nepředepisuje. Kdysi byla sebevražda mnohem jednodušší. Tyhle mršky fungovaly perfektně. Moderní sedativa už dneska nikoho nezabijí. Všechny ty halciony, libria, dalmany, xanaxy... Budete sice spát hodně dlouho, ale nakonec se stejně probudíte."
"A na co je ten igelitový sáček?"
"Jo, ten sáček," řekl Berger a zvedl ho. "Tohle je takový symbol společnosti Léthé. Tedy samozřejmě neoficiální, jinak žádný emblém nemáme... Prostě pokud tabletky ani brandy nezaberou, přijde na řadu sáček. Navlékneme vám ho přes hlavu a stáhneme ho škrtidlem kolem krku. Přidáváme do něj trochu ledu, protože po pár minutách je uvnitř hrozné horko."
Rhyme nemohl spustit oči z téhle trojice smrtících nástrojů. Obyčejný igelitový pytlík, snad jen trochu hrubší. Laciná brandy a prášky, na které nebyl třeba ani předpis.

"Hezký dům," řekl Berger a rozhlédl se kolem. "Západní část Central parku... Žijete z invalidního důchodu?"
"Částečně. Občas dělám poradce pro městskou policii a někdy i pro FBI. Firma, co stavěla to metro, to se mnou po úrazu urovnala mimosoudně za tři miliony dolarů. Přísahali, že nenesou žádnou vinu, ale existuje nepsané pravidlo: bez ohledu, na čí straně je pravda, veškeré soudní spory se stavebními společnostmi vyhrává automaticky kvadruplegik. A zvlášť, když se před soudem pokadí."
"A pak jste napsal tu knihu, že?"
"Jo, za tu mi taky něco dali. Ale nic moc, nebyl to žádný trhák spíš mrhák."
"Kolik jste v ní popsal případů čtyřicet, padesát?"
"Jedenapadesát."
Rhyme znovu v duchu navštívil všechna místa starých kriminálních případů v New Yorku, na které si dokázal vzpomenout. Některé případy byly vyřešeny, jiné ne. V knize psal o případu starého pivovaru, kde bylo během jediné noci v roce 1839 nezávisle na sobě spácháno celkem třináct vražd. O Charlesi Aubridgi Deaconovi, který během nepokojů při odvodu branců do občanské války třináctého července 1863 zavraždil svou matku, aby poté tvrdil, že ji zabili její bývalí černošští sluhové, a přilil tak olej do ohně nenávisti vůči černochům. O milostném trojúhelníku a vraždě architekta Stanforda Whita na střeše Madison Square Garden a o zmizení soudce Cratera. O šíleném Georgi Meteskym, který v padesátých letech bombardoval, co se dalo, a o Murphu Surfovi, který ukradl slavný diamant Star of India.
"Budovy z devatenáctého století, podzemní stoky, školy pro děti sloužících," předříkával Berger a listoval knihou, "lázně pro homosexuály, bordely v čínské čtvrti, ruské pravoslavné chrámy... Kde jste se toho tolik o městě dozvěděl?"
Rhyme pokrčil rameny. Ještě jako šéf Centrální vyšetřovací divize se dopodrobna seznámil jak s městem, tak s různými vyšetřovacími metodami.
"Policajti přece nežijí ve vzduchoprázdnu," prohlásil. "Čím víc znáte své okolí, tím lépe můžete aplikovat..."
Uvědomil si, že se mu do hlasu vloudilo nadšení, a okamžitě se zarazil. Měl vztek, že naletěl doktorovi na tak lacinou fintu.
"Za pokus to stálo, doktore Bergere, co?" sykl.
"Ale no tak. A říkejte mi Bili, prosím."
Rhyme se však nenechal odradit. "Už tuším, jaké žvásty se na mě chystáte vybalit. ‚Vezměte si velký kus papíru a sepište všechny důvody, pro které chcete spáchat sebevraždu. Pak si vezměte druhý kus papíru a napište, proč se zabít nechcete.' Měla by se v tom objevit slova jako užitečný, prospěšný, plnohodnotný, zajímavý velká slova, deset dolarů za kus. Ale já vám na taková slova seru. Navíc ani neudržím pitomý pero, abych si spasil duši."
"Lincolne," pokračoval Berger vlídně, "musím se ujistit, zda jste pro náš program správný kandidát."
"Kandidát? Program? Ach, jak vznešená slůvka," pronesl hořce Rhyme. "Doktore, já už jsem rozhodnutý. Rád bych to udělal už dneska. Vlastně hned teď."
"Proč dneska?"
Rhyme přesunul pohled na lahvičku a sáček.
"A proč ne?" zašeptal. "Kolikátého je? Třiadvacátého srpna? Nevím, proč by to nemohlo být zrovna tohle datum."
Berger si prstem poklepal na úzké rty. "Já si s vámi prosté musím pořádně promluvit, Lincolne. A pokud se přesvědčím, že to opravdu chcete dotáhnout do konce..."
"Chci," vydechl Rhyme a opět si uvědomil jako už mnohokrát že pouhá slova působí nepřesvědčivé, pokud je nedoprovázejí gesta. Zoufale si přál položit ruku Bergerovi na rameno nebo alespoň prosebně zvednout dlaně.
Doktor vytáhl krabičku cigaret a bez Rhymova svolení si zapálil. Z druhé kapsy vylovil skládací kovový popelník, otevřel ho a pohodlně si překřížil vyzáblé nohy. Vypadal jako nafintěný spratek na snobském dýchánku.
"Chápete, v čem je problém, Lincolne, že?"
Lincoln to samozřejmě chápal. Proto taky jeho život neukončili jeho lékaři a místo nich musel přijít Berger. Uspíšit nevyhnutelnou smrt nevyléčitelně nemocného pacienta bylo ještě přijatelné a podle průzkumů to někdy udělala téměř třetina ošetřujících lékařů. Státní zástupci nad tím přivírali oči, pokud se lékaři eutanazií přímo nechlubili, jako třeba doktor Kevorkian.
Ale kvadruplegici, paraplegici, zkrátka tělesně postižení to bylo něco jiného. Lincolnu Rhymovi bylo čtyřicet let. Naučil se žít bez dýchacího přístroje, a pokud ho v budoucnu nepřepadne nějaká zákeřná choroba, neexistoval z lékařského hlediska důvod, proč by se nemohl dožít osmdesátky.
"Řeknu vám to otevřeně, Lincolne," dodal lékař. "Musím se ujistit, že se nejedná o léčku."
"O léčku?"
"Ze strany státního zastupitelství. Jednou už mě chytli."
Rhyme se zachechtal. "Zdejší prokurátor má práce nad hlavu. Určité nebude mít čas instalovat u nějakého mrzáka odposlech jen proto, aby dopadl zastánce eutanazie."
Bezmyšlenkovitě pohlédl na zprávu z místa nálezu mrtvoly.
... tři metry jihozápadně od oběti nalezena malá hromádka bílého písku: kulička vlákna, šest centimetrů v průměru, špinavě bílá. Původ vlákna se nedal určit, a proto byl vzorek podroben zkoumání pod rentgenem. Zjištěno složení A2B5(Si, A8O22(OH)2. Zdroj nebyl identifikován a vlákno nelze blíže definovat. Vzorek odeslán na FBI k další analýze.
"Musím být zkrátka opatrný," pokračoval Berger. "Je to teď mé jediné povolání. Ortopedii jsem nadobro opustil. Vlastně je to víc než práce. Rozhodl jsem se obětovat život pro ty, kteří chtějí obětovat svůj."
Nedaleko vláken, ve vzdálenosti necelých deseti centimetrů, byly nalezeny dva útržky papíru. První byl z běžných novin a obsahoval slova "patnáct hodin" použitý typ písma Roman, konzistence barvy obvyklá při vydávání novin. Druhý útržek pochází z knihy, jde o roh stránky s číslem "823". Použitý typ písma Garamond, papír křídový. Ultrafialové paprsky ani následná ninhydrinová analýza neodhalily žádné otisky... Bližší defiruce nemožná.

Několik věcí Rhyma rozčilovalo. Třeba ta vlákna. Proč se toho Perem nechytil? Vždyť to bilo do očí. A proč vlastně ty útržky a vlákno ležely pohromadě? Něco tu nehrálo.
"Lincolne?"
"Omlouvám se."
"Říkal jsem..., že netrpíte neúnosnými bolestmi. Ani nejste bezdomovec. Máte peníze a nadání. Vaše rady pomáhají mnoha lidem. Kdybyste jen trochu chtěl, můžete opravdu vést plnohodnotný život. A docela dlouhý."
"Dlouhý. To je právě ten problém. Dlouhý život," Rhyma už unavilo chovat se slušně. "Ale já žádný dlouhý život nechci," odsekl. "Prostě nechci."
Berger začal velice pomalu: "Pokud je zde sebemenší pravděpodobnost, že byste své rozhodnutí nemusel myslet vážně, pak já jsem ten, který s tím bude muset žít. A ne vy."
"Copak si u něčeho takového můžete být někdy naprosto jistý?"
Oči mu opět sklouzly k policejní zprávě.
Na útržcích ležel šestihranný železný šroub s písmeny "CE", pět centimetrů dlouhý, s pravotočivým závitem. Průměr 2,4 centimetry.
"Několik příštích dnů budu dost zaneprázdněný," řekl Berger a podíval se na hodinky. Samozřejmě to byly rolexky. Smrt holt byla vždycky lukrativní byznys. "Ještě hodinku vydržte. Trochu si promluvíme, pak si dáte den pauzu a pozítří zase přijdu."
Rhymovi cosi vrtalo hlavou. Něco ho svrbělo svědění bylo prokletím všech ochrnutých i když v tomto případě byly příčinou neodbytné myšlenky. Pocit, který Rhyma pronásledoval po celý život.
"Něco bych od vás potřeboval, doktore. Mohl byste prolistovat tuhletu zprávu? Měl by tam někde být obrázek šroubu."
Berger zaváhal. "Obrázek šroubu?"
"Fotka z polaroidu. Asi bude přilepená někde vzadu. V obraceči by to dlouho trvalo."
Berger vytáhl zprávu z obraceče a začal otáčet stránky.
"Tady. Ukažte."
Rhyme si prohlížel fotku a pocítil naléhavou potřebu. Ach, Bože, ne tady a ne teď. Prosím, ne.
"Promiňte ještě, mohl byste mi zase nalistovat původní stránku?"
Berger mu vyhověl.
Rhyme neříkal nic a pozorně četl.
Ty útržky...
Patnáct hodin... strana 823.
Srdce se mu rozbušilo a pot se z něj jen lil. V uších se mu opět ozvalo šílené bzučení.
Už viděl ty titulky v novinách: MUŽ ZEMŘEL BĚHEM ROZHOVORU S DOKTOREM SMRTI...
Berger zamrkal. "Lincolne? Jste v pořádku?" Jeho oči pozorné Rhyma sledovaly.
Rhyme co nejklidněji odpověděl: "Moc mě to mrzí, doktore, ale budu teď muset něco zařídit."
Berger pomalu a nejistě přikývl. "Že byste si to přece jen rozmyslel?"
Rhyme se nenuceně usmál. "Ne. Chtěl jsem vás jen požádat, abyste přišel až za pár hodin."
Teď je nutné dávat si dobrý pozor na slova. Pokud Berger vycítí jen stopu zaujetí, sebere si svoje lahvičky i sáček a jednou provždy zmizí.
Doktor si otevřel diář. "Dneska už mi to nevyjde. A zítra... ne, bohužel můžu nejdřív pozítří. V pondělí."
Rhyme zaváhal. Bože... Jeho tužby, o kterých poslední rok dennodenně snil, se teď přiblížily na dosah ruky. Ano, nebo ne? Rozhodni se.
"Tak dobře. V pondělí," uslyšel nakonec sám sebe a nasadil zoufalý úsměv.
"Co se vlastně děje?"
"Můj bývalý partner mě požádal o radu. A já mu nevěnoval dostatečnou pozornost. Musím mu zavolat."
Ne, tohle nebyl záchvat dysreflexe.
Lincoln Rhyme pocítil cosi, co nezažil snad několik let. Najednou měl zatraceně naspěch.
"Mohl bych vás požádat, abyste sem poslal Thoma? Myslím, že je dole v kuchyni."
„Jistě, s radostí."
Rhyme zahlédl v lékařových očích cosi zvláštního. Co to jen bylo? Obezřetnost? Snad. Skoro to vypadalo jako zklamání. Teď ovšem nebyl čas o tom přemýšlet. Jakmile odezněly doktorovy kroky, ozval se sytý Rhymův baryton:
"Thome? Thome!"
"Co se děje?"
"Zavolej Lonovi. Ať sem přijede. Okamžitě!"
Rhyme pohlédl na hodiny. Bylo dvanáct pryč. Zbývají jim necelé tři hodiny.

4

"Místo činu je falešné," řekl Rhyme na uvítanou.
Lon Sellitto odhodil sako a odhalil příšerně pomačkanou košili. Nato se lokty opřel o stůl plný papírů a knih.
Jerry Banks se objevil rovněž a právě svýma světlemodrýma očima sledoval ležícího Rhyma. Ovládací panel už ho nezajímal.
Sellitto se zamračil. "Ale co se nám tím snaží pachatel nabulíkovat?"
U různých zločinů, ale především u vražd si pachatelé často pohrávali s důkazy, aby svedli detektivy ze stopy. Někteří

to dělali chytře, ale většina jich byla naivní. Jako když třeba manžel ubil svou ženu k smrti a potom to narafičil tak, aby to vypadalo jako loupežné přepadení, ale přitom ukradl pouze její cennosti a klidné zapomněl na svůj zlatý náramek a diamantový prsten na stolku.
"To je právě to zajímavé," řekl Rhyme. "Nejde ani tak o to, co se stalo, Lone. Jde o to, co se teprve stane."
"Proč si to myslíš?" zabručel pochybovačně Sellitto.
"Napověděly mi to ty útržky papíru. Mají znamenat ‚dneska ve tři odpoledne'."
"Dneska?"
"No tak se podívej!" Rhyme netrpělivě pohodil hlavou ke zprávě.
"Na jednom útržku je sice napsáno tři odpoledne," poznamenal Banks, "ale na tom druhém je pouze číslo stránky. Proč si myslíte, že to znamená dnešek?"
"To není číslo stránky," řekl Rhyme a zvedl obočí. Pořád to nechápali. "Uvažujte logicky! Pachatel tam tyhle útržky nechal jen proto, že nám chtěl něco sdělit. Ale protože nám nijak nenaznačil, o jakou knihu jde, nemůže to být číslo stránky."
Nastalo ticho.
"Je to datum!" vybuchl Rhyme rozhořčeně. "Osm dvacet tři. Srpen, třiadvacátého. Dnes ve tři odpoledne se něco stane. A ta kulička vláken? To je azbest."
"Azbest?" podivil se Sellitto.
"Ten vzorec uvedený ve zprávě je vzorec amfibolu. Oxid křemičitý. A to je azbest. Vůbec nechápu, proč to Peretti posílal na FBI. Takže na kolejích máme azbest, který tam nemá co dělat. A zároveň se tam najde šroub s rezavou hlavou, ale nedotčeným závitem. Což znamená, že byl někde dlouho zašroubovaný a někdo ho vyšrouboval teprve docela nedávno."
"Možná ho pachatel vykopal při vyhrabávání jámy," namítl Banks.
"Ne. V oblasti Midtownu je podloží těsně pod povrchem, stejné jako spodní voda. Od Třicáté čtvrté až po Harlem je půda tak vlhká, že by tam takový šroub zrezivěl během pár dní. A kdyby ten šroub ležel v zemi, byl by navíc rezavý celý. Ne ne, ten chlap ho odněkud vyšrouboval, odnesl ho na místo činu a nechal ho tam. A pak ta hromádka písku... Co, prosím vás, dělá hromádka bílého písku na kolejovém loži uprostřed Manhattanu, kde se vyskytují pouze jíly, jílovce, prachovce a žula?"
Banks chtěl opět něco dodat, ale Rhyme ho předešel. "A co tohle všechno dělá na jediném místě? Ten náš pachatel nám chce něco sdělit, to se vsadte! Co ty dveře do tunelu, Banksi?"
"Měl jste pravdu," přitakal mladý detektiv. "Našli je necelých třicet metrů severně od hrobu. Vylomené zevnitř. A s těmi otisky jste měl taky pravdu. Do puntíku."
Azbest, rezavý šroub, útržek z novin...
"Místo činu je stále pod kontrolou?" zeptal se Rhyme.
"Hlídky už byly odvolány."
Lincoln Rhyme, invalida s plícemi závodního plavce, si se syčením zhluboka povzdechl. "Kdo udělal tuhle botu?"
"Nevím," zašeptal Sellitto. "Zřejmě velitel hlídky."
Takže Peretti, domyslel si Rhyme. "V tom případě si musíte poradit s tím, co máte."
Veškeré stopy vedoucí k odhalení únosce a jeho motivů byly buďto ve zprávě, anebo jednou provždy v čudu, protože je mezitím zadupali do země policisté, čumilové a železničáři. Obvyklá detektivní práce průzkum okolí místa činu, výslechy svědků, rozbor stop byla nádeničina, která se prováděla beze spěchu. Ovšem samotné místo činu se muselo ohledat "rychle jako blesk", jak Rhyme často svým lidem vtloukal do hlavy. A taky hezkých pár lidí vyhodil, protože na jeho vkus nekmitali dost rychle.
"Peretti na to dohlížel osobně?" zeptal se.
"Peretti a kompletní tým."
"Kompletní tým?" zeptal se Rhyme s úšklebkem. "Co to znamená kompletní tým?"
Sellitto pohlédl na Bankse a ten řekl: "Čtyři technici od fotografů a čtyři přes otisky. Osm prohledavačů. Plus doktor."
"To se tam poflakovalo osm lidí?"
Účinnost prohledávání místa činu se řídí Gaussovou křivkou. U vraždy je nejúčinnější nasadit dva policisty. Jeden člověk může něco přehlédnout; tři a více lidí si zase překážejí a přehlédnou toho ještě víc. Lincoln Rhyme však vždycky pátral sám. Ostatní nechal pouze sejmout otisky prstů, udělat fotografie a natočit videozáznam.
Peretti. Synek bohatého politika, kterého Rhyme před šesti sedmi lety osobně přijímal do policie. Ukázalo se, že mladík má kriminalistické nadání. Pátračka se odjakživa považuje za protekční flek a o místo v ní se vždy ucházela celá řada mladíků. Rhymovi činilo jakousi zvrácenou radost snižovat počet uchazečů tím, že jim ukazoval "rodinné album" soubor nejhrůznějších fotografií z místa činu. Někteří kandidáti zbledli, jiní se nervózně zahihňali. A někteří Rhymovi album vrátili se zdviženým obočím, jako by se ptali: No a co? A právě takové si Rhyme vybíral. Peretti patřil mezi ně.
"Takže chceš na tom dělat s námi, Lincolne?" zeptal se Sellitto a Rhyme si všiml, že se na něj pozorně dívá.
"S vámi?" rozchechtal se Rhyme kašlavě. "To nejde, Lone. Ne. Já jsem tu jenom vychrlil pár myšlenek. A vy si s nimi dělejte, co chcete. Thome, sežeň mi Bergera."
Rhyme začal litovat, že oddálil svou schůzku s doktorem smrti ale třeba ještě není pozdě. Nemohl snést pomyšlení, že na svůj odchod bude muset čekat ještě den nebo dokonce dva. A v pondělí... V pondělí zemřít nechtěl. Připadalo mu to řádní.
"Zapomněl jsi říct, ‚prosím'," ozval se Thom.
"Thome!"
"No jo," řekl mladý ošetřovatel a rezignovaně zvedl ruce.

Rhyme pohlédl na místo na stolku, kde ještě před chvílí hověla láhev brandy, tabletky a igelitový sáček. Ty předměty byly tak neuvěřitelně blízko a přitom tak zoufale mimo Rhymův dosah jako všechno na tomhle posraném světě.
Sellitto mezitím vyťukal na telefonu číslo, a když se volaný ozval, naklonil hlavu na stranu a představil se. Hodiny na zdi právě ukazovaly půl jedné.
"Ano, pane." Sellittův hlas se změnil v uctivý šepot. Zřejmě mluví se starostou, domýšlel si Rhyme. "Volám ohledně toho únosu na Kennedyho letišti. Právě jsem mluvil s Lincolnem Rhymem... Ano pane, má několik zajímavých podnětů."
Detektiv otočil hlavu k oknu, nepřítomné pohlédl na sokoly a snažil se vysvětlit nevysvětlitelné muži, který řídil nejzáhadnější město na světě. Nakonec zavěsil a otočil se.
"Starosta i náčelník si přejí, abys na tom dělal s náma, Linku. Výslovně si tě vyžádali. Dokonce i sám Wilson."
Rhyme se zasmál. "Lone, rozhlédni se kolem sebe. Podívej se na mě! Vážně máš pocit, že bych já mohl vyšetřovat nějaký případ?"
"Normální případ ne, jenže tenhle normální není."
"Je mi líto, ale nemám čas. Čeká mě doktor. A nová léčebná kůra. Thome, už jsi mu volal?"
"Ještě ne. Za minutku."
"Okamžitě! Udělej to hned!"
Thom pohlédl na Sellitta a vyšel ze dveří. Rhymovi však bylo jasné, že ho neposlechne. Nasrat na to všecko!
Banks si přejel jizvu po holení a vyhrkl: "Tak nám aspoň dejte pár tipů. Prosím. Říkal jste, že ten pachatel..."
Sellitto ho gestem umlčel a nespouštěl z Rhyma oči. Ty jeden mizero, pomyslel si Rhyme. Starý otřepaný trik. Ticho. Které člověk nenávidí a snaží se ho přerušit. Kolik svědků a podezřelých se už sesypalo pod tíhou dusného a nesnesitelného ticha. Rhyme se Sellittem tvořili vážně dobrý tým. Rhyme se vyznal v důkazech a Sellitto v lidech. Dva mušketýři. Místo třetího měli exaktní védu.
Sellitto sklouzl pohledem ke Zprávě z místa činu. "Lincolne. Co se má podle tebe stát dneska ve tři?"
"Nemám ponětí."
"Fakt ne?"
Průhledná finta, Lone. Tohle ti oplatím.
Nakonec se však Rhyme rozhovořil.
"Chystá se zabít tu ženu z taxíku. Nějakým brutálním způsobem, za to ti ručím. Tak brutálním, že pohřbení zaživa je proti tomu legrace."
"Bože," zašeptal Thom od dveří.
Proč už nevypadnou? pomyslel si Rhyme. Třeba by pomohlo, kdyby jim začal vyprávět o nesnesitelných bolestech šíje a ramenou nebo kdyby jim vysvětlil, kolik sil ho stojí prožít jeden jediný den. Třeba by pochopili, jak příšerný pocit je být odkázán na ostatní.
Mohl by jim vyprávět o komárovi, který v noci vletěl do pokoje a začal mu létat kolem hlavy; Rhymovi trvalo skoro hodinu, než ho drobnými posunky konečně nasměroval na ucho, což bylo jediné místo, kde ho mohl nechat sednout a bodnout, protože ucho si naštěstí dokázal podrbat o polštář.
Sellitto tázavé zvedl obočí.
"Včnuju vám dnešek," vydechl Rhyme. "Jenom jeden den. Tečka."
"Díky, Linku. Máš to u nás." Sellitto si přitáhl židli k posteli a kývl na Bankse. "Tak. A teď nám to vyklop. Na co si ten sráč hraje?"
"Nespěchej tak. Sám to nezvládnu, potřebuju tým."
"Jasně. Koho teda chceš?"
"Nejlepšího technika z laboratoře. Ať se tu objeví se základním vybavením. Nějaké kluky z taktického plánování. A taky pár lidí z nouzovky. A pak telefony," rozkazoval Rhyme.
Do oka mu padla láhev skotské na skříni. Připomněla mu brandy, kterou mu ráno přinesl doktor Berger. Předsevzal si, že svůj život rozhodně neukončí pomocí takového lacinéhо patoků. O jeho odchod se postará buďto šestnáct let stará whisky Lagavulin, nebo lahodný Macallan, který zraje celá desetiletí. Anebo obojí proč ne?
Banks vytáhl svůj mobilní telefon. "Jaké chcete telefony? Že bych…"
"Pevné linky,"
"Tady?"
"Jasně že ne," odsekl Rhyme.
"Chce mít k dispozici telefonisty, kteří by volali z centrály," vysvětloval Sellitto mladšímu kolegovi.
"Aha."
"Zavolej na centrálu, ať nám přidělí tři nebo čtyři dispečery," nařídil mu Sellitto.
"Lone," zeptal se Rhyme, "kdo na tom dělal nádeničinu?"
Banks potlačil smích. "Laurel a Hardy."
Rhyme ho zpražil pohledem.
"Detektivové Bedding a Saul, pane," dodal mladík rychle.
Sellitto se také ušklíbl. "Laurel a Hardy. Tak jim říká každý. Ty je vlastně neznáš, Linku. Jsou z oddělení vražd."
"Jsou jim docela podobní," vysvětloval Banks. "A jejich způsob podávání zpráv je trochu legrační."
"Nechci žádné komedianty."
"Neboj, jsou dobří," uklidňoval Rhyma Sellitto. "Jsou to naši nejlepší vyšetřovatelé. Pamatuješ na ten únos osmileté holčičky loni v Queensu? Vyšetřování prováděli Bedding a Saul. Vyslechli snad celou čtvrť sepsali dva tisíce dvě stě svědeckých výpovědí. Jen díky nim ji našli. Když se zjistilo, že dnešní obětí byl ten unesený chlápek z letiště, nasadil je

na to sám náčelník."
"A kde jsou teď?"
"Vyslýchají svědky v okolí kolejiště. A taky čmuchají okolo toho taxíku a jeho řidiče."
"Volals tomu Bergerovi?" zaječel Rhyme na Thoma. "Samozřejmě ne! Říká ti něco slovo ‚nekázeň'? Tak pojď aspoň sem a buď mi trochu k užitku. Přisuň mi sem tu zprávu a otáčej mi stránky." Kývnul hlavou k obraceči. "Tenhle krám je na houby."
"Že ses dneska vyspal dorůžova," opáčil Thom.
"Drž tu zprávu výš. Leskne se mi."
Rhyme četl asi minutu a pak vzhlédl.
Sellitto právě telefonoval, ale Rhyme ho přerušil. "Dneska ve tři se stane zločin a my musíme nějak zjistit, kde. Potřebuju někoho, kdo mi pomůže."
"Dobře," souhlasil Sellitto. "Zavolám Perettimu a nanesu mu to. Určitě bude napěněný, že jsme ho obešli."
"Perettiho nechci!" zavrčel Rhyme.
"Vždyť je to náš zlatej chlapec."
"Já ho nechci," zamumlal Rhyme. "Chci někoho jiného."
Sellitto a Banks si vyměnili pohledy. Starší detektiv se usmál a uhladil si zmačkanou košili.
"Můžeš si přát, koho chceš, Linku. Dneska jsi tu králem."

Zírala do temného oka.
T. J. Colfaxová, černovlasá absolventka Newyorské univerzity, která kdysi uprchlá z kopců východního Tennessee, aby se z ní v New Yorku stal pohotový obchodník s valutami, právě vyplula z hlubokého snu. Vlasy se jí lepily na tváře a pot jí stékal až na krk.
Dívala se do metr vzdáleného černého oka vývodu rezavé trubky, z něhož někdo odmontoval kryt.
Nosem nasála hnilobný pach přes ústa měla pořád lepicí pásku. Chutnala hořce.
A co John? uvažovala. Kam se poděl? Nechtěla ani pomyslet na ostrou ránu, kterou zaslechla minulou noc ve sklepě. Vyrůstala ve východním Tennessee a zvuk výstřelu znala až příliš dobře.
Prosím, ať je v pořádku, modlila se za svého asistenta.
Zůstaň klidná, nařizovala si. Jestli zase začneš brečet, určitě víš, co se stane. Po tom výstřelu ve sklepě se úplně zhroutila, v paruce vzlykala a málem se při tom udusila.
To je ono. Jen klid.
Dívej se do černého oka trubky. Představuj si, že na tebe mrká. Že je to oko tvého anděla strážného.
Seděla na podlaze, obklopená stovkami trubek a všelijakých kabelů. V místnosti bylo horko, větší než kdysi před deseti lety na zadním sedadle auta jejího prvního kluka. Ze starých trámů nad hlavou visely krápníky, ze kterých kapala voda, a celý prostor matně osvětlovalo pouze půl tuctu nažloutlých žárovek. Přímo nad hlavou zahlédla kus červeného nápisu. Ačkoliv ho nemohla přečíst, na konci rozeznala tlustý vykřičník.
Znovu sebou škubla, ale pouta držela a bolestivě jí rozdírala zápěstí. Z hrdla se jí vydralo zoufalé, téměř zvířecí zakvílení. Silná lepicí páska však zvuk dokonale utlumila; nikdo ji nemohl slyšet.
Černé oko na ni neustále zíralo. Zachráníš mě, že? prosila ho v duchu.
Náhle se v dálce ozvalo kovové prásknutí, jako by kdosi zabouchl obrovská vrata. Zvuk se nesl z díry v trubce. Z toho přátelského oka.
Tammie sebou zacloumala a pokusila se vstát. Nepohnula se však víc než jen o pár centimetrů.
Teprve nyní zahlédla nápis celý.
Ach ne! Proboha živého...
Po tváři jí opět začaly stékat slzy.
Viděla před sebou matku ve svém modrém domácím úboru a s vlasy staženými dozadu, jak ji hladí a šeptá: "Všechno bude v pořádku, miláčku. Nestrachuj se."
Tentokrát však matčiným slovům nevěřila.
Věřila varovnému nápisu:
Extrémní nebezpečí! Přehřátá pára pod vysokým tlakem. Neodstraňujte kryt. V případě havárie volejte firmu Consolidated Edison. Extrémní nebezpečí!
Černé oko na ni zíralo a mířilo jí přesně na hruď. V hloubi trubky se ozvalo další klepnutí kovu o kov. Kdosi tam tloukl kladivem.
Tammie Jean Colfaxová začala usedavě plakat, aby po chvíli zaslechla další klepnutí. A pak jakési vzdálené zahučení. A pak se jí přes slzy zdálo, že na ni černé oko spiklenecky mrklo.

5

"Situace vypadá následovně," začal Lincoln Rhyme. "Máme zde oběť únosu a čas do tří hodin."
"A nikdo nepožaduje výkupné," dodal Sellitto a otočil se, aby konečně zvedl vyzvánějící telefon.
"Jerry," požádal Rhyme Bankse, "řekni jim, co jste ráno našli."
Nemohl si vzpomenout, kdy naposledy se v jeho pokoji motalo tolik lidí. Jistě, brzy po nehodě se za ním občas stavili přátelé (obvykle bez ohlášení, měli totiž docela slušnou šanci, že bude doma), ale Rhyme jim to brzy zatrhnul. Pak ještě přestal odpovídat na telefony a stále více se začal uzavírat do sebe. Celé hodiny trávil psaním knihy, a když ji dokončil a na novou neměl dost inspirace, začal zabíjet čas čtením. Když ho čtení omrzelo, bylo tu ještě video, televize a hudba.

Později ho přestalo bavit i to a raději celé hodiny zíral na umělecká díla, která jeho ošetřovatel poslušně pověsil na protější zeď. Až ho nakonec omrzely i obrazy.
Osamělost.
Po ničem jiném netoužil a nyní mu bolestně scházela.
Jim Polling se procházel po místnosti a vypadal nervózně. Vyšetřováním byl pověřen Lon Sellitto, ale podobné případy vždy vyžadovaly člověka, který by postup policie obhájil před veřejností a Polling se nabídl dobrovolně. Tenhle případ se stal časovanou bombou, která mohla během okamžiku zlikvidovat hezkých pár kariér, takže všichni vyšší policejní důstojníci byli Pollingovi vděčni. Snažili se od případu co nejvíce distancovat, a jakmile se na tiskovce rozbzučely televizní kamery, nešetřili slovními obraty jako pověřen vyšetřováním, přidělen a na naši radu, aby pak při jakékoliv nepříjemné otázce rychle předali slovo Pollingovi. Rhyme nedokázal pochopit, jak může nějaký policista dobrovolně převzít takový případ.
Polling ovšem nebyl nějaký policista. Tenhle skrček se z pochůzkáře odněkud ze severního okrsku dokázal vypracovat až na jednoho z nejúspěšnějších a nejznámějších specialistů na vraždy. Všichni věděli o jeho vzteklé povaze - jednou se dostal do vážných potíží, když zabil neozbrojeného podezřelého. Přesto se mu podařilo svou kariéru zachránit, podílel se totiž na objasnění případu masového vraha policistů, Shepherda, při kterém se Rhyme zranil. Dokonce ho pak slavnostně povýšili na kapitána. Polling potom prošel jednou z nejroztodivnějších proměn v životě lidském. Na stará kolena odložil džíny a kostkované košile a začal chodit ve značkovém (zrovna dneska měl na sobě ležérní oblek od Calvina Kleina v barvě námořnické modři). Kromě toho se vydal na dlouhé šplhání do nejvyššího patra budovy policejního ředitelství konkrétně do nóbl rohové kanceláře samotného ředitele.
Další policista se opíral o stůl. Nakrátko ostříhaný Bo Haumann velel pohotovostní jednotce newyorské policie.
Banks uzavřel své stručné shrnutí situace právě v okamžiku, kdy Sellitto dokončil hovor a složil si telefon do kapsy.
"Laurel a Hardy."
"Zjistili něco nového o tom taxíku?" zeptal se Polling.
"Nic. Pořád jen plácám do vody."
"A nemohla ta ženská chrápat s někým, s kým neměla?" uvažoval Polling. "Třeba měla ujetýho kluka."
"Žádného stálého přítele neměla, jen se občas sešla s pár přáteli."
"A nikdo pořád nechce výkupné?" vyzvídal Rhyme.
"Ne."
U dveří zazvonil zvonek a Thom šel otevřít.
Rhyme zaměřil pozornost k blížícím se hlasům.
O chvíli později uvedl Thom do pokoje uniformovanou policistku. Zdálky vypadala velmi mladě, ale když přistoupila blíž, dal se její věk odhadnout na třicet i víc. Byla docela vysoká a měla v sobě onu vzdorovitou, nespoutanou krásu žen z módních žurnálů.
Protože člověk poměřuje druhé podle sebe, přestala Lincolna Rhyma po nehodě zajímat těla jiných lidí. Prohlédl si sice dívčinu postavu, útlý pas i husté zrzavé vlasy, které z ní dělaly sexbombu, ale daleko více ho zaujal pohled jejích očí. Ne překvapení, které v nich postřehl, to bylo pochopitelné, nikdo ji zřejmě nevaroval, že bude mluvit s mrzákem ale něco jiného. Ještě nikdy neviděl podobný výraz ve tváři. Jako by ji jeho fyzický stav uklidňoval. Její reakce byla přesně opačná než u všech ostatních lidí,
"Policistka Sachsová?" zeptal se.
"Ano, pane," vyhrkla a jen taktak mu nepodala ruku.
Sellitto ji představil Pollingovi a Haumannovi. Znala oba jen z doslechu, a tak nyní zaujala ostražitý postoj.
Zběžně se rozhlédla po místnosti a všimla si šera i nánosů prachu. Pod stolem si všimla částečně srolovaného uměleckého plakátu. Noční jestřábi od Edwarda Hoppera. Osamělá dvojice pozdě v noci v jídelně. Tenhle plakát nechal Rhyme sundat jako poslední.
Rhyme jí mezitím vysvětlil, že ve tři hodiny bude zřejmé zabita ta žena z taxíku. Sachsová klidně přikývla, ale on v jejích očích opět zahlédl záblesk čehosi záhadného. Strach? Znechucení?
Jerry Banks, který sice měl na ruce prsten, ale nikoliv snubní, byl krásou mladé policistky okamžitě okouzlen a lehce se na ni usmál. Sachsová mu však dala jediným pohledem jasně najevo, že jeho obdiv zůstane bez odezvy.
"Možná je to past," rozvíjel svou teorii Polling. "Chce nás nalákat na nějaké místo a nastražit tam třeba bombu."
"O tom pochybuju," pokrčil rameny Sellitto. "Proč by to dělal tak složitě? Jestli chceš zabíjet policajty, prostě si nějakého vyhlídneš a ustřelíš mu hlavu."
Rozhostilo se trapné ticho. Všichni si uvědomili, že právě při vyšetřování případu vražd policistů se Rhyme tak ošklivě zranil.
Lincoln Rhyme však na nějaké ohledy kašlal a bez mrknutí oka pokračoval dál: "Souhlasím s Lonem. Ale pohotovostní jednotky musí být připravené pro případ podobného překvapení. Tenhle chlápek jede podle vlastních pravidel."
Sachsová se opět podívala na plakát a Rhyme ji sledoval pohledem. Třeba ti lidi v jídelně nejsou tak úplně osamocení, pomyslel si. Vlastně vypadají docela spokojeně.
"Máme k dispozici dva druhy důkazů," pokračoval. "Jednak obvyklá laborka to, co po sobě zanechal neúmyslně. Vlasy, vlákna, otisky prstů, snad i krev, otisky bot. Když toho najdem dost a když budem mít štěstí dovede nás to až k hlavnímu místu činu. Tedy k místu, kde bydlí."
"Nebo kde se schovává," dodal Sellitto. "Alespoň dočasně,"
"Jasně, Lone," přikývl Rhyme. "Ten chlap potřebuje nějaké útočiště a nemusí to nutné být jeho bydliště," dodal a vrátil se k původnímu tématu: "A pak tu jsou fingované důkazy. Kromě útržků, které nám sdělily datum a hodinu, tam pachatel nechal ještě šroub, smotek azbestu a hromádku písku."

"Zatracený hajzl," zavrčel Haumann a přejel si rukou přes ježka na hlavě.
Vypadá úplně stejně jako kdysi před lety, pomyslel si Rhyme.
"Takže můžu nahoru nahlásit, že unesená žena má šanci přežít?" chtěl vědět Polling.
"Řek bych, že jo."
Kapitán vyťukal na telefonu číslo a přešel do rohu místnosti. Po chvíli zavěsil a zabručel: "To byl starosta. Je u něj i náčelník. Za hodinu je tiskovka a oni chtějí, abych tam byl. Zřejmě mám dohlídnout, aby jim z kalhot nelezl pinďour. Ještě mám těm frajerům něco vyřídit?"
Sellitto pohlédl na Rhyma a ten zavrtěl hlavou.
Polling dal Sellittovi číslo svého mobilního telefonu a vyrazil ze dveří.
O chvíli později se na schodech objevil hubený a téměř plešatý třicátník. Mel Cooper vypadal vyjeveně jako vždycky. Klidně by zvládl roli přihlouplého souseda v nějaké situační komedii. Za ním se objevili dva mladí policisté se dvěma kufry, které vážily snad půl tuny. Policisté je složili na zem a beze slova zmizeli.
"Mele," přivítal Coopera Rhyme.
"Detektive."
Cooper přešel k Rhymovi a sevřel mu jeho nepoužitelnou pravici. Tohle je dneska první host, který se odhodlal k fyzickému kontaktu, pomyslel si Rhyme. Pracovali spolu dlouhá léta. Mel Cooper měl doktorát z organické chemie, matematiky a fyziky a díky svým znalostem se stal na slovo vzatým odborníkem jak na identifikaci pachatele pomocí otisků, DNA nebo soudních rekonstrukcí tak na analýzu důkazních materiálů.
"Jak se má náš nejčelnější kriminalista na světě?" zeptal se Rhyma žoviálně.
Tenhle titul kdysi Rhymovi přiřkl tisk, když vešlo ve známost, že ho FBI nasadila do čela týmu poradců. Novinářům tenkrát nestačilo obyčejné označení "soudní specialista" nebo "soudní expert", a tak z něj udělali rovnou kriminalistu. Poprvé byl tímhle slovem označen legendární Paul Leland Kirk, který vedl fakultu kriminalistiky při univerzitě v Berkeley. Soudní specialisté se nejdříve tomuto oslovení bránili, ale když pak přišlo do módy a oni se na večírcích začali ocitat v přítomnosti půvabných blondýnek, začali se za kriminalisty označovat sami.
"Tahle představa děsí spoustu lidí," řekl Cooper. "Vlezeš do taxíku a za volantem sedí psychopat. A zrovna ve chvíli, kdy kvůli té konferenci čumí na New York celý svět. Hned mě napadlo, že tě budou chtít kvůli tomuhle případu vytáhnout z postele."
"Jak se má matka?" zeptal se Rhyme.
"Pořád si stěžuje na nějaké píchání a bolení. Ale i tak je zdravější než já."
Cooper žil s matkou v Queensu, v domku, kde se narodil. Jeho vášní byly společenské tance a zvláště pak tango. Celé policejní oddělení si šuškalo o jeho odlišném sexuálním zaměření. Rhyme se nezajímal o osobní život svých podřízených, ale přesto byl i on velmi překvapen, když ho Cooper seznámil s Gretou, úžasnou dívkou odněkud ze Skandinávie, která učila aplikovanou matematiku na Kolumbijské univerzitě a která se stala Cooperovou přítelkyní.
Cooper otevřel jeden z obřích kufrů vystlaných sametem. Vytáhl součásti tří obrovských mikroskopů a začal je sestavovat.
"Ach jo, vždyť tu máš domácí zásuvky," řekl zklamaně, upravil si na nose brýle s kovovou obroučkou a začal se pozorně rozhlížet kolem.
"Možná proto, že tohle je dům, Mele."
"Myslel jsem, že bydlíš v laboratoři. Vůbec by mě to nepřekvapilo."
Rhyme si prohlížel všechny ty šedočerné instrumenty. S podobnými pracoval více než patnáct let. Klasický mikroskop, fázový kontrastní mikroskop a polarizační mikroskop. Ve druhém kufru se pak skrývaly různé lahvičky, skleničky, zkumavky a mnoho dalších vědeckých instrumentů. Rhymovi během okamžiku probleskla hlavou slova, která kdysi tvořila nedílnou součást jeho slovníku. Vakuované zkumavky na krevní vzorky, kyselina octová, ortotolidin, luminol, Ruhemannův jev...
Cooper se rozhlédl kolem sebe. "Vypadá to tu přesně jako kdysi u tebe v kanceláři, Lincolne. Jak tu můžeš něco najít? Potřeboval bych trochu místa."
"Thome," řekl Rhyme a hodil hlavou k nejméně přecpanému stolu.
Thom s Cooperem odsunuli časopisy, noviny a knihy stranou, až nakonec odhalili desku stolu, kterou Rhyme neviděl už dobrý rok.
"Jak budem tomu pachateli říkat? Vždyť ještě nemáme ani číslo případu."
Rhyme pohlédl na Bankse. "Řekni nějaké číslo jakékoliv."
"Co třeba číslo té stránky?" navrhl Banks.
"Jasné. Pachatel 823. Vždyť je to fuk."
Sellitto zapsal číslo do zprávy.
"Ehm, promiňte. Detektive Rhyme?" ozvala se Sachsová a Rhyme se k ní otočil. "V poledne jsem měla být na baráku."
Slangový výraz pro policejní centrálu.
"Policistko Sachsová. Vy jste tam byla první? U těch kolejí?"
"Ano, já brala ten anonym," řekla Sachsová a dívala se při tom na Thoma.
"Já jsem tady," zavrčel Rhyme a musel se ovládat. "Tady, vidíte mě?" Vždycky ho rozzuřilo, když s ním někdo mluvil prostřednictvím jiné osoby, jako by Rhyme neuměl ani sám mluvit.
Otočila k němu hlavu a on poznal, že to pochopila. "Ano, pane," řekla jemně, ale s ledovým pohledem.
"Už jsem mimo službu. Říkejte mi Lincolne."
"Mohl byste to se mnou konečně vyřídit, prosím?"
"A co jako?"

"To, kvůli čemu jste mě sem zavolal. Je mi líto, že jsem to tak zpackala. Nepřemýšlela jsem. Jestli chcete písemnou omluvu, máte ji mít. Ale musím vás upozornit, že mám další povinnosti a už teď mám zpoždění a to jsem ještě nestihla zavolat veliteli."
"Omluvu?" podivil se Rhyme.
"Prostě jsem s tím neměla žádné zkušenosti. Jednala jsem naprosto intuitivně."
"O čem to, proboha, mluvíte?"
"O tom, jak jsem zastavila vlak a uzavřela celou Jedenáctou. Jen kvůli mně nestihl senátor svůj projev v New Jersey a pár lidí z OSN nedorazilo včas z letiště."
Rhyme se zakuckal smíchy. "Víte, kdo jsem?"
"Samozřejmě, slyšela jsem o vás. Myslela jsem..."
"Že jsem mrtvý?" doplnil ji Rhyme.
"Ne, to jsem nemyslela." Přesné tohle ji ale napadlo. "Na akademii jsme všichni četli vaši knihu," dodala rychle, "ale nikdo nám neřekl, že jste..." Pohlédla ke stropu a začala neosobně odříkávat: "Dle svého nejlepšího úsudku jsem dospěla k rozhodnutí, že optimálním řešením bude zastavit vlak a uzavřít ulici, abych zabezpečila místo činu. A tak jsem to udělala, pane."
"Říkej mi Lincolne. A ty jsi..."
"Já ," blekotala, zaražená nabídkou tykání.
"Křestním jménem."
"Amélie."
"Nemusíš se mi omlouvat, Amélie. Byla jsi v právu a Vince Peretti se mýlil."
Sellitto při téhle indiskrétnosti znervózněl, ale Lincolnu Rhymovi to bylo fuk. Koneckonců patřil k těm několika málo lidem na světě, kteří si mohou dovolit zůstat na zadku, i když do místnosti vejde třeba sám prezident Spojených států.
"Peretti to vyšetřoval tak, jako by mu přes rameno čuměl starosta a to je nejlepší způsob, jak to zvorat. Měl tam příliš mnoho lidí a udělal strašnou botu, když zase nechal rozjet vlaky a dopravu. A rozhodně neměl odejít z místa činu tak brzo. Kdo ví, třeba bysme tam někde našli účtenku se jménem nebo nádherný otisk palce."
"To je možné," řekl Sellitto opatrně. "Ale nechme si podobné vývody pro sebe."
Rhyme si pohrdlivě odfrkl a otočil se k Sachsové, která podobně jako ráno Banks si právě zkoumavě prohlížela jeho nohy a tělo pod oranžovou přikrývkou.
"Rád bych, abys s námi spolupracovala."
"Cože?" Tentokrát mluvila Sachsová s Rhymem přímo.
"Abys s náma dělala," řekl Rhyme krátce. "Na dalším místě činu."
"Ale," zasmála se, "já nepatřím k vyšetřovačce. Jsem obyčejná pochůzkářka. Nikdy jsem tyhle věci nedělala."
"Tohle je ale něco jiného. Detektiv Sellitto ti to potvrdí. Tenhle případ je zvláštní. Vid, Lone? Jasně, kdyby to byl normální případ, nežádal bych tě. Tentokrát ale potřebujeme pár nezatížených čerstvých očí."
Sachsová pohlédla na Sellitta, který však mlčel. "Ale já... Myslím, že vám k ničemu nebudu. Určitě ne."
"No dobrá," řekl trpělivě Rhyme. "Chceš slyšet pravdu?"
Přikývla.
"Nutně potřebuju někoho, kdo má v sobě tolik odvahy, aby klidně zastavil vlak a pak se vyrovnal se spoustou potíží."
"Díky za takovou šanci, pane..., totiž Lincolne. Ale..."
"Lone," řekl Rhyme stroze.
"Nemáte na vybranou, policistko," zabručel Sellitto směrem k Sachsové. "Právě jste byla přidělena k případu."
"Obávám se, že musím protestovat, pane. Já totiž z aktivní služby odcházím. K dnešnímu dni. Ze zdravotních důvodů. Vlastně už hodinu přesluhuju."
"Ze zdravotních důvodů?" vyzvídal Rhyme.
Na chvíli zaváhala a podvědomě se mu znovu podívala na nohy.
"Mám artritidu."
"Vážně?"
"Chronickou."
"To mě mrzí."
"Vzala jsem tu obhlídku pouze proto, že kolega onemocněl," pokračovala Sachsová rychle. "Rozhodně jsem to neměla v plánu."
"No, já jsem taky míval jiné plány," ozval se Lincoln Rhyme. "Takže se teď podíváme na ty stopy."

6

"Ten šroub."
Při vyšetřování je nutné pamatovat na základní pravidlo: Nejdříve se zaobírej nejneobvyklejším předmětem.
Thom držel Rhymovi před očima igelitový pytlík s napůl rezavým šroubem, neustále s ním obracel a Rhyme ho pozorně zkoumal.
"Určitě tam nebyly otisky? A zkoušeli jste i reakční činidla? To je na rezavé věci nejlepší."
"Jo," potvrdil Mel Cooper.
"Thome, odhrň mi vlasy z očí!" nařizoval Rhyme. "Už ráno jsem je chtěl učesat dozadu."
Ošetřovatel si povzdechl a vyčesal Rhymovi z čela pramen černých vlasů.
"Dej si pozor," šeptal při tom zlověstně svému pánovi.

Lincoln odmítavě trhl hlavou a vlasy mu opět spadly do čela. Amélie Sachsová zatím seděla naštvaně v koutě a nohy měla složené pod židlí jako sprinter připravený ke startu.
Rhyme se opět zadíval na šroub.
Ještě když vedl oddělení, začal si zakládat databáze: katalog automobilových barev, seznam druhů tabáku, typy nábojů, vláken, textilií, pneumatik, bot, nářadí, motorových olejů, chladicích kapalin při téhle práci strávil stovky hodin.
K vytvoření databáze železářského zboží se však nikdy nedostal. Nemohl pochopit proč a vztekal se sám na sebe, že si na to tehdy neudělal čas a ještě více na Vince Perettiho, že na to nemyslel ani on.
"Je třeba kontaktovat všechny výrobce šroubů na celém Severovýchodě. Ne, v celé zemi. Zjistěte, kdo tenhle model vyrábí a komu ho prodává. A zafaxujte dispečerům na centrálu jeho popis a fotku."
"Sakra, těch prodejen bude dobrý milion," ozval se Banks. "Každé železářství a obchoďák v Americe,"
"Já myslím, že ne," uklidňoval ho Rhyme, "musí to být jasné vodítko. Pachatel by nám tam nenechával nic bezcenného. Těch šroubů byl určitě vyrobený jen omezený počet, o to se vsadím."
Sellitto kamsi zatelefonoval a za pár minut spokojené vzhlédl.
"Sehnal jsem na ten případ čtyři dispečery, Lincolne. Ale kde získáme adresy výrobců?"
"Pošli hlídku do veřejné knihovny na Dvaačtyřicáté. Tam mají adresáře firem. Zatím ať to začnou obvolávat podle telefonního seznamu."
Sellitto to zopakoval do telefonu. Rhyme pohlédl na hodiny. Bylo půl druhé.
"A teď se mrknem na ten azbest."
To slovo mu na okamžik utkvělo v mysli. Něco mu připomínalo, ale co? Nedávno o azbestu něco četl či slyšel. I když kdo ví, kdy to bylo. Pokud člověk leží hezkou řádku měsíců na zádech, čas se mu zpomalí. Třeba na tu informaci narazil už před dvěma lety.
"Takže co o azbestu vlastně víme?" uvažoval nahlas.
Nikdo nereagoval, ale jemu to bylo jedno: odpověděl si sám. Vlastně to tak měl radši. Azbest je komplexní křemičitý polymer. Karcinogen. Nehoří, protože je na něj již navázán kyslík podobně jako u skla.
Když ještě chodíval se soudními antropology a odontology na místa činů, často se ocital v azbestem izolovaných budovách. Dobře si pamatoval na zvláštní chuť masky, kterou musel mít během pátrání na obličeji. A právě při odstraňování azbestu ve stanici metra u radruce před třemi a půl lety našli jednoho z policistů, kterého zavraždil Dan Shepherd. Jeho tělo leželo pohozeno v jakési rozvodně. A když se pak Rhyme shýbal, aby sebral vlákno z modré uniformy mrtvého policisty, uslyšel prasknutí a zavalily ho trosky. Maska mu tehdy zřejmě zachránila život jinak by se udusil zvířeným prachem a špínou všude kolem.
"Možná tu ženu vězní někde, kde se odstraňuje azbest," napadlo Sellitta.
"Možná," souhlasil Lincoln.
Starší detektiv předal úkol mladšímu: "Zavolej na městský odbor životního prostředí a zjisti, kde v současnosti něco podobného probíhá."
"Bo," obrátil se Rhyme na Haumanna, "máš dost jednotek?"
"Jasně, jsou v pohotovosti," odpověděl velitel. "I když ti musím říct, že polovina lidí byla nasazena na tu akci OSN. Vyžádala si je tajná služba a bezpečnostní služba OSN."
"Mám tu nějaké zprávy," řekl Banks a odebral se s Haumannem do rohu místnosti.
Odsunuli stranou několik hromádek knih a rozložili na stole taktickou mapu New Yorku. V tu chvíli něco spadlo na podlahu.
Banks vyskočil. "Bože můj."
Z postele Rhyme neviděl, co vlastně spadlo. Haumann chvíli váhal, pak se sehnul, zvedl ze země vybělený obratel a položil ho zpátky na stůl.
Rhyme na sobě ucítil několik pohledů, ale nijak celou událost nekomentoval. Haumann se znovu naklonil nad mapu a Banks mu začal od telefonu oznamovat názvy míst, kde právě probíhá odstraňování azbestu. Haumann všechna místa označil na mapě. Zdálo se, že jich je spousta a že jsou roztroušeny po všech pěti předměstích New Yorku. Nepříliš povzbudivé zjištění.
"Musíme výběr zúžit. Mrknem se zatím na ten písek," řekl Rhyme Cooperovi. "Dej si ho pod mikroskop a řekni mi, na cos přišel."
Sellitto předal sáček s důkazním materiálem technikovi a ten vysypal obsah na smaltovanou mističku. Nad lesknoucí se hromádkou se vznesl drobný obláček prachu. Objevil se i hladký kamínek, který sklouzl doprostřed hromádky.
Lincoln Rhyme sebou cukl. Ne kvůli tomu, co viděl ještě nevěděl, o co se jedná ale kvůli nervovému impulsu, který mu vystřelil z mozku, aby vzápětí zemřel někde v půli cesty do nepoužitelné pravé ruky. Tak silnou touhu pohnout rukou a sáhnout po tužce nepocítil snad už více než rok. Téměř mu to vehnalo slzy do očí a jedinou útěchou mu byla představa drobné lahvičky se seconalem a igelitový sáček v ruce doktora Bergera. Připadalo mu, že ta představa se vznáší u stropu místnosti jako nějaký anděl spásy.
Odkašlal si. "Ten kámen!"
"Cože?" zeptal se Cooper.
"Ten kamínek přece."
Sellitto na něj tázavě pohlédl.
"Ten kamínek tam zjevně nepatří," vysvětloval Rhyme. "Je jak jablko mezi hruškama. Chci vědět, proč tam je. Sjeďte ho."
Cooper vytáhl kamínek pinzetou a prohlédl si ho. Nasadil si ochranné brýle a posvítil na něj polarizovaným světlem.
"Nic," vydechl Mel.

"A co VMD?"
Vakuové nanášení kovů bylo nejšpičkovější technologií pro snímání skrytých otisků na kompaktních plochách. Do vakuové komory se umístil testovaný předmět a nanášely se na něj páry s vysokým obsahem zlata nebo zinku. Jemný kov se zachytil na otisku a krásně zvýraznil všechny otištěné rýhy. Cooper ovšem VMD neměl.
"A co teda máš?" zavrčel Rhyme naštvaně.
"Mám tu súdánskou čerň, stabilizovanou vývojku, jód, amidolovou čerň, DFO a enciánovou violeť."
Také si přinesl ninhydrin pro snímání otisků z pórovitých ploch a lepidlo Super Glue pro hladké povrchy. Rhyme si vzpomněl, jak před pár lety šokovala celou policejní komunitu ohromující zpráva: jistý technik zaměstnaný v soudní laboratoři americké armády v Japonsku chtěl lepidlem Super Glue slepit rozbitý fotoaparát. Ke svému úžasu přitom zjistil, že výpary z lepidla zviditelňují skryté otisky daleko lépe než většina do té doby používaných chemikálií.
A tuhle metodu nyní použil i Cooper. Pinzetou vložil kamínek do malé skleněné krabičky a na zahřátý odpařovač kápl trochu lepidla. Po pár minutách kamínek vytáhl.
"Něco tu je," hlásil.
Posypal kamínek práškem reagujícím na UV paprsky a posvítil na něj speciální baterkou. Otisk se jasně zviditelnil. Cooper ho vyfotil polaroidem a ukázal fotku Rhymovi.
"Přidrž ji blíž." Rhyme zašilhal a začal si otisk prohlížet. "Jasně! Je válenej."
Při úmyslném "válení" prstu po povrchu vznikal charakteristický otisk, který se lišil od otisku vzniklého prostým uchopením předmětu. Rozdíl v šířce rýh byl sice jemný, ale Rhyme ho okamžité postřehl.
"A koukej na tohle," pokračoval. "Na tuhletu linii."
Nad otiskem bylo něco ve tvaru jemného půloblouček.
"Vypadá to skoro jako..."
"Jasně," souhlasil Rhyme, "jako její nehet. Normálně bys to nenašel. Ale vsadím se, že pachatel ten kamínek zvednul jenom proto, aby se ho mohla dotknout."
"Proč by to dělal?" zeptala se Sachsová.
Rhyma opět rozladilo pomyšlení, že ostatní nestačí na jeho bleskurychlé myšlenkové pochody a musí jim všechno vysvětlovat.
"Sděluje nám tím dvě věci. Za prvé chce, abysme věděli, že obětí je žena pro případ, že jsme si nedali do souvislosti ten únos s dnešním nálezem."
"Ale proč?" podivil se tentokráte Banks.
"Aby roztočil kola," řekl Rhyme. "Chce nás trochu vybičovat. Chce, abysme věděli, že té ženě hrozí nebezpečí. Přesně rozpoznal cenu svých obětí. My to ostatně také děláme, i když tvrdíme pravý opak."
Pohlédl na ruce Amélie Sachsové. Na to, jak byla krásná, je měla neskutečně zanedbané. Do masa okousané nehty, záděry a na jednom prstu dokonce zaschlá krev. Rhyme si všiml i doruda zanícené kůže nad obočím zřejmě od vytrhávání, pomyslel si. A vedle ucha škrábanec. To všechno byly známky sebeubližování. Vlastně existuje spousta způsobů, jak se člověk může dodělat nejen tabletky a láhev brandy.
"A za druhé nám vzkazuje přesně to, před čím jsem vás varoval," pokračoval Rhyme. "Zná policejní postupy. Vzkazuje nám, že se nemáme zdržovat hledáním běžných stop, protože on žádné nezanechá. Což si samozřejmě myslí on. Ale my něco najdeme, o to se vsadím." Náhle se zamračil. "Mapa! Thome, potřebujem mapu!"
"Jakou mapu?" vyhrkl ošetřovatel.
"Ty víš jakou, sakra!"
"Nemám zdání, Linolne," vydechl rezignované Thom.
Rhyme se zahleděl k oknu a zamumlal napůl sám pro sebe:
"Železniční tunely, uzavírky, přístupové dveře, azbest to všechno je ze starých časů. Ten chlap má rád historický New York. Takže potřebuju Randelovu mapu."
"A ta je kde?"
"Mezi podkladama pro mou knihu, kde jinde?!"
Thom se chvíli hrabal ve stozích papíru a nakonec vytáhl fotokopii velké mapy Manhattanu.
"Tahle?"
"Jo, tahle!"
Randelova mapa pocházela z roku 1811, kdy magistrát potřeboval plán sítě ulic na Manhattanu. Mapa byla natištěna horizontálně, takže Battery park na jihu byl na mapě vlevo a severní Harlem vpravo. Celý ostrov připomínal psa ve skoku, s úzkou hlavou zdviženou k útoku.
"Připni ji támhle. Fajn."
A zatímco Thom připínal mapu na stěnu, Rhyme zabručel:
"Víš co, Thome? Přidělíme ti funkci. Lone, dej mu nějaký blyštivý odznáček nebo něco."
"Ale Lincolne," zamumlal Thom.
"My tě potřebujem. No tak, člověče, copak jsi nikdy nechtěl být Kojak? Nebo Sam Spade?"
"Tak akorát Kačer Donald."
"Budeš náš zapisovatel. Sepíšeš nám jeho profil. Tak dělej, vytáhni už tu průpisku, co ti věčně čouhá z kapsy u košile."
Mladík zakoulel očima, vytáhl své drahocenné pero značky Parker a sebral ze stolu jeden ze zaprášených nažloutlých poznámkových bloků.
"Anebo ne, mám lepší nápad," přerušil ho Rhyme. "Pověs na zeď některý z těch uměleckých plakátů, zadní stranou dopředu. A piš to fixem a velkým písmem, ať to dobře vidím."
Thom vybral jakousi reprodukci od Moneta a připíchl ji na zeď.

"Nahoru napiš ‚Pachatel 823'," rozkazoval Rhyme. "A pod to čtyři sloupce: vzhled, bydliště, automobil, ostatní. Výborně. A teď můžem začít. Takže, co o něm víme?"
"Automobil," ujal se slova Sellitto. "Má žlutý taxík."
"Fajn. A do sloupce ‚ostatní' napiš, že zná proceduru vyšetřování na místě kriminálního činu."
"Což může znamenat, že už má zářez na pažbě."
"Cože má?" zeptal se Thom.
"Záznam v rejstříku," vysvětlil Sellitto.
"Mohli bychom tam napsat, že má kolt dvaatřicítku?" zeptal se Banks.
"Jasně, sakra," přitakal nervózně jeho šéf.
"A taky se vyzná v otiscích," doplnil je Rhyme. "Zná přesné různé typy papilárních čar na rukách i na nohách. A taky tam napiš, že má zřejmě někde operační základnu. Dobrá práce, Thome. Jen se na něj koukněte. Ten kluk je rozený strážce zákona."
Ošetřovatel zrudl a ustoupil od zdi. Rukou se snažil setřást pavučinu, která se mu přichytila na košili.
"Tak, pánové," řekl Sellitto. "Tohle je náš první popis pana 823."
Rhyme se obrátil na Mela Coopera: "A teď ten písek. Co nám k tomu můžeš říct?"
Cooper sundal z očí brýle a nasadil si je na čelo. "Hmm, je to divné. Nevykazuje žádný dvojlom."
Polarizační mikroskopy totiž u krystalů, vláken a některých dalších materiálů odhalovaly dvojitou refrakci. A u písku z pobřeží byl dvojlom obvykle výrazný.
"Takže to není písek," zamumlal Rhyme, "Ale něco rozemletého... Můžeš to individualizovat?"
Individualizace... cíl všech kriminalistů. Většina materiálních stop se dá identifikovat. Ovšem i když se ví, o co se jedná, existují stovky či tisíce zdrojů, odkud daný předmět může pocházet. Individualizovat příslušnost k jedinému zdroji nebo k velmi omezenému počtu možných zdrojů je proto opravdu umění. Ať už je to otisk prstu, DNA nebo úlomek barvy, který zapadne jako kamínek mozaiky do profilu pachatele.
"Možná že by to šlo," odpověděl technik, "pokud zjistím, co to vlastně je."
"Rozemleté sklo?" nadhodil Lincoln.
Sklo je v podstatě roztavený písek, ale výroba skla mění jeho krystalickou strukturu a tím i dvojlom.
"Ne, myslím, že sklo to není. Ale nic mě nenapadá. Škoda, že tu nemám rozkladový mikroskop."
"Sežeň mu ho," přikázal Rhyme Sellittovi a rozhlédl se po místnosti. "A taky chci vakuový nanášeč kovů. A plynový chromatograf."
Sellitto zavolal do laboratoře a všechno objednal.
"Jenže na ty pitominy nemůžeme čekat, Mele. Budeš muset začít postaru. Řekni mi ještě něco o tom podivném písku," vybídl Coopera Rhyme.
"Jsou v něm i nepatrné kousky slídy, shnilých rostlin a bentonitu."
"Bentonit!" zajásal Rhyme. "Tenhle vulkanický popel používají stavitelé při stavbě hlubokých základů v mokré zemině, aby zabránili propadu půdy. Takže musíme hledat někde na zastavěném území poblíž vody, nejspíš jižně od Čtyřiatřicáté. Dál na sever je už podloží sušší, takže tam bentonit nepoužívají."
Cooper posunul sklíčko na mikroskopu. "Kdybych si měl tipnout, řekl bych, že je v tom většinou vápník. Počkat, je tu i něco vláknitého."
Rhyme by dal všecko na světě, aby se mohl podívat. Během chvíle se mu vybavily všechny ty večery strávené nad okulárem mikroskopu sledováním vláken, částeček půdy, krevních destiček nebo kovových spon.
"Je tu ještě něco. Nějaká větší zrna. Skládají se ze tří vrstev. Jedna vrstva připomíná rohovinu, další dvě jsou vápenaté. Trochu se liší barvou."
"Tři vrstvy?" rozčileně vyhrkl Rhyme. "Sakra, vždyť to je lastura!"
Zlobil se sám na sebe. Mohl si na to vzpomenout.
"Jo, to bude ono," přikývl Mel. "Nejspíš ústřice."
Ústřicové lavice se vyskytovaly většinou podél pobřeží Long Island a New Jersey. Rhyme marně doufal, že pachatel omezí svůj operační rádius na Manhattan, kde ráno nalezli oběť.
"Jestli bude pobíhat po celém městě, tak je nám celé pátrání nanic."
"Vidím ještě něco jiného," ozval se Cooper. "Myslím, že je to vápenec. Ale pěkně starý. Zrnitý."
"Možná zbytky betonu?" uvažoval Rhyme.
"Možná. Jo. Potom ale nechápu ty lastury," odpověděl Cooper zamyšleně. "V okolí New Yorku jsou Ústřicové lavice plné vegetace a nánosů bláta. A tady není vegetace žádná a místo toho jsou tu kousky betonu."
"Okraje!" vyštěkl náhle Rhyme. "Jak vypadají okraje těch lastur, Mele?"
Cooper pohlédl do mikroskopu. "Jsou olámané, neohlazené. Rozdrcené na prach čistým tlakem, ne vodní erozí."
Rhyme pohlédl na Randelovu mapu a přejel ji pohledem. Zadíval se na kyčel skákajícího psa.
"Už to mám!" vykřikl.
V roce 1913 vybudoval jistý F. W. Woolworth šedesátipatrovou budovu, která stále nese jeho jméno. Je obložená terakotou, doplněná chrliči vody a gotickými skulpturami. Šestnáct let byla nejvyšší budovou na světě. V téhle části Manhattanu se pevný podklad nacházel přes třicet metrů pod Broadway, takže musely být vyhloubeny hluboké šachty k ukotvení stavby. Došlo k tomu krátce po odhalení ostatků manhattanského průmyslníka Talbotta Soamese, uneseného v roce 1906. Pohřbili jej v bílém písku, i když ve skutečnosti šlo o rozemleté Ústřicové lastury. Bulvární plátky se chytily nádherné souvislosti mezi tímto obézním magnátem a jeho posedlostí po dobrém jídle. Lastury byly v jihovýchodní části Manhattanu tak běžné, že je používali jako závážku. Dokonce kvůli těmto perlorodkám jedna z ulic dostala jméno Pearl Street.

"Ten chlap ji drží někde v centru," prohlásil Rhyme. "Zřejmě na východní straně. A dost možná poblíž Pearl Street. Bude někde v podzemí, tak dva až pět metrů. Možná někde na stavbě, možná v nějakém sklepě. Ve staré budově nebo v tunelu."
"Ověř to, Jerry," přikázal Sellitto. "Zjisti, kde se provádí odstraňování azbestu."
"Kolem Pearl Street? Nikde." Mladý policista ukázal na mapu, kterou s Haumannem studovali. "Je tu asi pětatřicet lokalit Midtown, Harlem a Bronx. Ale v centru nic není."
"Azbest... azbest..." bručel Rhyme. Co mu to jenom připomíná?
Hodiny ukazovaly pět minut po druhé.
"Bo, musíme sebou hejbnout. Pošli tam svoje týmy a začněte hledat. Všechny budovy podél Pearl Street. A ať vezmou i Water Street."
"Člověče, vždyť tam je spousta baráků," povzdechl si policista a zamířil ke dveřím.
Rhyme se obrátil na Sellitta: "Lone, radši už běž taky. Bude to o chlup. Každá ruka bude dobrá. Amélie, a tebe tam chci taky."
"Ale já jsem myslela.
"Policistko," odsekl Sellitto, "máte své rozkazy."
Po pohledné tváři jí přeběhl nasupený výraz.
Rhyme se otočil ke Cooperovi: "Mele, jseš tu dodávkou?"
"Mám tu véerenko," odpověděl.
Newyorská kriminálka vlastnila velké dodávky, jejichž přístrojové vybavení kvalitou předčilo celé laboratoře mnoha menších měst. Když ale Rhyme velel divizi, nařídil užívání malých vozů, převážné stejšnů s nejnutnějším vybavením. Tahle vozidla rychlého nasazení véerenka navíc vypadala mírumilovně, přestože je Rhyme nechal vybavit silným turbomotorem. Proto se tahle auta často objevovala na místě činu dříve než policejní hlídkové vozy, což byl sen každého státního zástupce.
"Dej klíčky Amélii."
Cooper podal klíče od stejšnu Sachsové, která krátce pohlédla na Rhyma a pak se otočila a seběhla po schodech. Dokonce i ozvěna jejích kroků zněla vztekle.
"Tak jo, Lone. Co máš ještě na srdci?"
Sellitto pohlédl do prázdné haly a přistoupil blíž k Rhymovi.
"Opravdu tu šlapákovu dceru chceš?"
"Šlapákovu dceru?"
"Sachsovou. Říká se jí šlapáková dcera."
"A proč?"
"Před ní se o tom radši nezmiňuj. Docela ji to štve. Její táta čtyřicet let šlapal chodník. A tak se jí říká šlapáková dcera."
"Myslíš, že jsem ji neměl brát?"
"Ne, myslím že ne. Pročs to vlastně udělal?"
"Protože slezla z desetimetrového srázu, aby neporušila místo činu. Uzavřela hlavní ulici a zastavila Amtrak. Tomu říkám iniciativa."
"Ale, Linku. Takových policistů znám tucty."
"Jenže já chci zrovna tuhle," řekl Rhyme a pohlédl na Sellitta, aby mu mírně, ale jasně připomenul, na čem se spolu dohodli.
"Chci ti jenom říct," zamumlal detektiv, "že jsem zrovna mluvil s Pollingem. Peretti vyletí z kůže, až zjistí, že jsme ho obešli. Jestli nebo lépe řečeno až se nahoře dozvědí, že někdo znova čmuchá na místě činu, budem mít plno problémů."
"Nejspíš jo," souhlasil Rhyme a podíval se na rozepsaný profil pachatele na zdi, "ale mám pocit, že tenhle problém bude dneska pro nás nejmenší."
PACHATEL 823
Vzhled Bydliště Automobil Ostatní
zná proced. na místě činu pravděpod. má záznam v rejstříku
zná různé druhy otisků
zbraň = Colt .32
A položil si unavenou hlavu na tlustý prachový polštář.

7

Stejšn se hnal do temného kaňonu Wall Street na jižním cípu Manhattanu.
Amélie Sachsová lehce ťukala prsty o volant a snažila se představit si, kde je asi ukrytá T. J. Colfaxová.
Pravděpodobnost nalezení té ženy se zdála být nulová. Blížící se finanční čtvrť nikdy Amélii nepřipadala tak rozlehlá, plná všelijakých uliček, vstupů do kanálů, dveří i budov obsypaných temnými okny.
Tolik míst, kde se dali ukrýt rukojmí.
Sachsová měla stále před očima koleje a podivnou mohylu, ze které trčela vztyčená ruka s diamantovým prstenem nasazeným na zkrvavené kosti. Amélie tenhle typ prstenů znala, říkala jim prsteny útěchy. Něco podobného si kupují osamělé majetné ženy. I ona by podobný prsten nosila, kdyby byla bohatá.
Zamířila na jih a předjela pár taxíků a poslíčků na kolech.
I v jasném odpoledni pod žhavým sluncem působila tahle část města strašidelně. Obrovské budovy vrhaly ponuré stíny a byly zahaleny do temnoty barvy zaschlé krve.

Sachsová zpomalila ze stovky na šedesátku, menším smykem zabočila a znovu dupla na plyn.
Vynikající motor, pomyslela si. Rozhodla se prozkoumat, jak se bude véerenko držet při stodvacítce.
Kdysi před lety, vždycky když otec spal obvykle dělal od tří do jedenácti, si dospívající Amie Sachsová brávala klíčky od jeho camara. Matce vždycky oznámila, že jede nakoupit, a zeptala se, jestli něco nepotřebuje z Fort Hamiltonu. A než matka stačila říct: "Ne, ale jeď vlakem," byla už Amélie v autě, startovala a vyrážela směrem na západ.
Domů se vracela o tři hodiny později, a samozřejmě bez masa. Na schodech se vždy střetla s vyděšenou a vzteklou matkou, která jí k jejímu pobavení dělala přednášku, během níž jí vysvětlila, že těhotenství by naprosto zhatilo její vyhlídky využít své pohledné tváře a vydělat si milion dolarů jako modelka. Když se matka dozvěděla, že její dcera se netahá s kluky, ale jezdí stošedesátkou po dálnicích Long Islandu, vyděsila se ještě víc a vztekle jí udělala přednášku, během níž jí vysvětlila, že autonehoda by naprosto zhatila její vyhlídky využít své pohledné tváře a vydělat si milion dolarů jako modelka.
Vše se ještě zhoršilo poté, co si Amélie udělala řidičák. Sachsová nyní proletěla mezi dvěma zaparkovanými nákladáky a jenom tiše doufala, že řidič jednoho ani závozník druhého neotevřou dveře do ulice. Vyšlo to. Když se hýbeš, nemohou tě chytit..,
Lon Sellitto si podepíral kulatou tvář buclatými prsty a tomuhle závodu 500 mil Indianopolis nevěnoval větší pozornost. Hovořil s kolegou o případu se stejnou nezúčastněností, s jakou účetní diskutuje o finančních položkách. Pokud jde o Bankse, ten už nevrhal kradmé pohledy na oči a rty policistky, ale každou chvíli znepokojené kontroloval ručičku tachometru.
Smykem projeli další zatáčku a minuli Brooklyn Bridge. Sachsová neustále přemýšlela o té unesené ženě. Představovala si její dlouhé elegantní nehty, zatímco sama svírala volant zničenýma rukama. V mysli se jí natrvalo usadil obrázek, který nedokázala vypudit: bílá větev rozevřené ruky trčící ze zavlhlého hrobu. Jedna krvavá kost.
"Stejně je to cvok," zabručela náhle ve snaze změnit tok myšlenek.
"Kdo?" zareagoval Sellitto.
"Rhyme."
"Podle mě vypadá jak mladší bratr Howarda Hughese," dodal Banks.
"Musím říct, že překvapil i mě," přiznal starší detektiv. "Vypadá dost špatně. Přitom to býval pohledný chlap. Jenže znáte to, po takovém maléru... Jak to, že tak dobře řídíte, Sachsová, vy děláte pochůzkářku?"
"Přidělili mi to. Na nic se mě neptali, prostě mi to oznámili." Stejně jako ty, pomyslela si. "A to je vážné tak dobrý?"
"Rhyme? Ten je víc než dobrý. Většina soudních expertů v New Yorku zvládne asi dvě stě mrtvol za rok. Maximálně. Rhyme jich zvládl dvojnásobek. I když při tom ještě šéfoval divizi. Peretti je sice fajn, jenže do terénu vyrazí tak jednou za čtrnáct dní a to jenom k případům, o které se zajímá tisk. Tohle jste ovšem neslyšela, policistko!"
"Ne, pane."
"Rhyme to všechno dělal sám. A když nedělal na místě činu, tak se prostě flákal kolem."
"Cože dělal?"
"Prostě chodil kolem. Procházel se po celém městě a rozhlížel se kolem sebe. Nachodil celé míle. Kupoval věci, zvedal věci, sbíral věci."
"Jaké věci?"
"Potenciální důkazní materiál. Špínu, jídlo, časopisy, puklice na kola, boty, lékařské knihy, léky, rostliny... cokoliv vás napadne. On to našel a zaevidoval. A když se pak objevil nějaký důkazní materiál, okamžité věděl, kde pachatel může být a co asi dělá. A než jste mu stačila zavolat, byl už v Harlemu, v Lower East Side nebo v Hell's Kitchen."
"Jeho otec byl taky policista?"
"Ne. Byl to nějaký vědec v národní laboratoři nebo něčem podobném."
"Takže Rhyme studoval na normální škole?"
"Jo. Získal všelijaké diplomy, promoval snad z chemie a historie. Vůbec nevím proč. Rodiče neměl, už když jsme se poznali. Což je dobrých patnáct let. A nemá ani sourozence. Pochází z Illinois."
Sachsová se chtěla zeptat, jestli je nebo byl ženatý, ale nakonec se zeptala na něco jiného: "A to je vážně takové..."
"Klidně to řekněte."
"Zvíře?"
Banks se zachechtal.
"Moje máma používala jistý obrat," odpověděl Sellitto. "Říkávala o někom, že je ‚mimo rozum'. Což Rhyma přesně vystihuje. On je prostě mimo rozum. Jednou technik omylem postříkal otisky místo ninhydrinu luminolem, který reaguje na krev, a všechno tím zničil. Rhyme ho na hodinu propustil. Jindy zase jeden policajt na místě činu bez rozmyslu spláchl záchod a náš Rhyme ho poslal do žumpy ve sklepě vypátrat, co mohlo být ukryto v sifonu," Sellitto se škodolibě usmál. "Ten policajt měl tehdy docela vysokou šarži a povídá: ‚Tohle dělat nebudu, jsem poručík'. Jenže Rhyme ho setřel: ‚Víš, co je nového, frajere? Teď jseš instalatér'. A tak bych mohl pokračovat donekonečna. Bože můj, ženská, vždyť jedete už sto třicet!"
Projeli kolem baráku, což jí bolestně připomnělo zatím neuskutečněné přeložení. Už jsem tu dávno měla sedět, pomyslela si. Hověla bych si na školení, bavila se s kolegy a navíc bych si mohla vychutnat klimatizaci.
Profesionálně trhla volantem, aby se vyhnula taxíku, který projel na červenou.
Bože, to je vedro. Jako v kotelně. Nejstrašnější část dne ve městě. Lidé vzteky vybuchovali jako voda z přejetých hydrantů. Jednou před dvěma lety o Vánocích s přítelem oslavovala od jedenácté večer do půlnoci, v jediné volné hodině, která jim ve služebním rozvrhu vyšla. Seděli u Rockefellera poblíž kluziště a popíjeli v mrazivé noci horkou kávu s brandy. Oba se shodli na tom, že je lepší prožít mrazivý týden než jeden jediný dusný srpnový den.
Konečně dorazili na Pearl Street, kde už stálo Haumannovo pojízdné velitelské stanoviště. Dupla na brzdu a zanechala

na asfaltu třímetrovou stopu po pneumatikách. Zaparkovala véerenko do mezery u chodníku.
"Hernajs, vy řídíte dobře," zamumlal Sellitto a vystoupil.
Amélie nevěděla proč, ale otisky zpocených prstů Jerryho Bankse na okně zadních dveří ji naplnily zvláštním potěšením.
Byli tu všichni. Padesát až šedesát uniformovaných policistů se již seřadilo na místě a další byli na cestě. Zdálo se, že celá newyorská policie se soustředí na tuto část Manhattanu. Sachsová si náhle uvědomila, že pokud by někdo chtěl zaútočit na význačnou osobu či budovu, má teď výbornou příležitost.
Haumann přiběhl ke stejšnu a oznamoval Sellittovi: "Postupujeme od vchodu ke vchodu a hledáme známky stavebních prací. Zatím tu nikdo o odstraňování azbestu neví a nikdo neslyšel ani žádné volání o pomoc."
Amélie se chystala vystoupit, ale Haumann ji zarazil.
"Ne, policistko. Máte rozkaz zůstat u VRN."
Amélie přesto vystoupila.
"Jistě, pane. Čí je to rozkaz?"
"Je to rozkaz detektiva Rhyma. Právě jsem s ním mluvil. Až dorazíte na velitelské stanoviště, máte se spojit s centrálou."
Haumann odešel a Sellitto s Banksem zamířili ke stanovišti.
"Detektive Sellitto," zavolala Sachsová.
Sellitto se otočil a Amélie pokračovala: "Promiňte, detektive. Chci se jen zeptat, kdo je můj nejbližší nadřízený. Komu se mám hlásit?"
"Samozřejmě Rhymovi."
Zasmála se. "Tomu se ale přece hlásit nemůžu."
Sellitto na ni vrhl prázdný pohled.
"Existuje přece něco jako subordinace, ne? Policejní jurisdikce. A on je civilista. Potřebuju někoho, komu budu formálně podávat zprávy."
"Poslouchejte, policistko," řekl Sellitto klidně. "My všichni se hlásíme Lincolnu Rhymovi. A je mi úplně fuk, jestli je to civilista nebo třeba náčelník hasičů. Chápete to?"
"Ale..."
"Pokud máte stížnost, dejte mi ji písemně. Zítra," dodal Sellitto a kvapně zmizel.
Sachsová za ním chvíli překvapeně zírala, potom se vrátila ke stejšnu, sedla si za volant a ohlásila se centrále. Čekala na instrukce.
Smutně se pousmála, když uslyšela odpověď: "Hlídko 5885, zůstaňte na příjmu. Detektiv Rhyme se vám zakrátko ozve, konec."
Detektiv Rhyme.
"Rozumím a konec," potvrdila Amélie, zvědavě se otočila dozadu a prohlédla si černé kufry. Copak v nich asi je?

Za pět minut tři čtvrtě na tři.
V Rhymově domě zazvonil telefon. Thom ho zvedl.
"To je dispečerka z centrály."
"Spoj mi ji."
Sluchátka na Rhymových uších ožila: "Detektive Rhyme, asi si na mě nepamatujete, ale pracovala jsem pod vámi na divizi, když jste tam šéfoval. Jsem civilistka. Sloužila jsem u telefonu. Emma Rollinsová."
"Jasné že si vzpomínám. Jak se mají děti, Emmo?" zareagoval Rhyme.
Dobře si vzpomínal na tuhle veselou černošku, která vychovávala pět dětí a mela dvě zaměstnám, aby je uživila. Dokonce si pamatoval, jak vždycky mačkala knoflíky tak rychle a prudce, že jednou rozbila služební telefon.
"Jeremy jde za pár týdnů na vysokou a Dora je pořád herečka nebo si to aspoň myslí. Ty tři menší se mají fajn."
"Lon Sellitto tě naverboval, co?"
"Ne ne. Doslechla jsem se, že na tomhle případu děláte vy, a tak jsem vykopla to děcko, co tu sedělo, zpátky na devět set jedenáctku. ,Tuhle práci bere Emma'. povídám jí."
"A co pro nás máš?"
"Procházíme ten seznam šroubáren. A pak velkoobchody, které jejich zboží prodávají. Už jsme něco objevili. Teda díky těm písmenům vyraženým na hlavici šroubu. To CE znamená, že šlo o speciální zakázku pro firmu Consolidated Edison."
Kruci. A co jiného?
"Ta písmena jsou tam proto, že tyhle šrouby nemají standardní rozměry - měří patnáct šestnáctin palce a mají mnohem jemnější závit. Vyrobila je firma Michigan Tool and Die z Detroitu. Používají se u starých trubek pouze v New Yorku. Snad už šedesát nebo sedmdesát let. Zašroubují se prý těsněji než ženich do nevěsty o svatební noci říkal mi ten chlap. Zkoušel, jestli se umím červenat."
"Ty jsi k pomilování, Emmo. Zůstaneš na příjmu?"
"To si pište."
"Thome!" zaječel Rhyme, když za něj ošetřovatel zavěsil. "Takhle telefonovat nemůžu. Musím volat sám. Dá se použít ta hlasová aktivace v počítači?"
"Nikdy sis nic takového neobjednal."
"Že ne?"
"Ne."

"Ale já to potřebuju."
"Jasně, jenže to nemáme."
"Tak koukej něco udělat. Potřebuju umět vytočit číslo."
"Snad tu najdu nějaký manuální ovladač."
Thom začal hrabat v krabici u zdi a nakonec z ní vydoloval podivuhodný elektronický zázrak: jednu stranu zapojil do telefonu a ovládací páčku nasměroval tak, aby ji měl Lincoln u tváře.
"To je pěkně předpotopní!"
"Hele, nic jiného nemáme. Kdybys mě tehdy nechal, abych ti nad obočí připevnil ten infračervený ovladač, jak jsem ti navrhoval, mohls už nejmíň dva roky provozovat sex po telefonu."
"Mel bych na sobě moc drátů," odsekl Rhyme.
Vtom dostal křeč do krku a ovladač mu spadl na zem. "Kurva!"
Tenhle jednoduchý úkol náhle začal připadat Lincolnu Rhymovi nepřekonatelný. Natož vyřešení celého případu. Cítil se vyčerpaný a bolel ho krk i hlava. Oči ho příšerně pálily a zoufale rád by si je promnul. Naprosto obyčejným úlevným pohybem, který zbytek světa denně provádí zcela bezmyšlenkovitě.
Thom mu opět začal připevňovat ovladač. Rhyme sebral zbytky trpělivosti a zeptal se: "Jak to funguje?"
"Všechno je vidět na obrazovce. Páčkou najedeš na dané číslo, vteřinu počkáš a číslo se automaticky uloží do paměti. Pak stejným způsobem zvolíš další číslo. A když jsi hotov, zatlačíš na páčku a celé číslo se ti vytočí."
"Vždyť to nefunguje," zavrčel.
"Musíš získat cvik."
"Na to nemáme čas!"
"Už ti zvedám telefony dost dlouho," ohradil se Thom.
"No dobrá," řekl Rhyme sníženým hlasem což byla jeho forma omluvy. "Nacvičím si to později. Teď mi vytoč Consolidated Edison. Chci mluvit se šéfem výroby."

Provaz i pouta jí působily příšernou bolest, ale nejvíce ji děsil ten zvuk.
Tammie Jean Colfaxová cítila, jak jí po tváři, hrudi i pažích stékají pramínky potu. Ze všech sil se snažila roztrhnout řetěz mezi pouty třením o zrezivělý šroub. Zápěstí jí už zdřevěněla, ale měla dojem, že se jí jeden článek řetězu podařilo napilovat.
Celá vyčerpaná si musela oddechnout. Pouze si trochu protáhla ruce, aby zahnala křeč. Znovu se zaposlouchala. Někdo stále jako by dotahoval šrouby a něco někam vtloukal kladivem. Poslední údery byly slabší. Věc již zřejmě byla na místě. Tammie si domyslela, že dělníci dokončují práci a chystají se jít domů.
Nechodte nikam, úpěla sama pro sebe. Neopouštějte mě. Dokud jsou tady lidé, nemůže se mi nic stát.
Ozval se poslední úder a pak bylo ticho.
Běž odtamtud, holka. Mazej.
Máma...
Tammie plakala ještě několik dalších minut a vzpomínala na svou rodinu ve východním Tennessee. Nos se jí ucpal, a když se začala dusit, prudce vyfoukla vzduch a ucítila, jak jí po tváři vyrazily slzy a hlen. Zase mohla dýchat. To jí dodalo sebedůvěru a sílu. Sebrala se a znovu začala řetěz pilovat.

"Chápu váš spěch, detektive. Ovšem opravdu nevím, jestli vám mohu pomoci. Tyhle šrouby se používají v celém městě. V trubkách na plyn, na olej..."
"Rozumím," řekl suše Rhyme výrobní ředitelce firmy Consolidated Edison se sídlem na Čtrnácté. "A používáte jako izolaci azbest?"
Chvíle váhání.
"Devadesát procent už jsme ho odstranili," řekla žena na druhém konci linky provinile. "Devadesát pět."
Někteří lidi jsou strašně pitomí. "To vám rád věřím. Jenže já chci vědět, jestli ještě někde máte azbestovou izolaci."
"Ne," prohlásila neoblomné. "U elektrických rozvodů rozhodně ne. Snad u vysokotlaké páry, ale ta tvoří jen malé procento našich služeb."
U páry!
Nejméně známá a nejděsivější součást veřejných rozvodů města. Firma Consolidated Edison přehřívala páru na pět set stupňů a potom ji hnala stomílovou sítí trubek pod celým Manhattanem. Přehřátá pára se hnala pod městem rychlostí sto dvaceti kilometrů za hodinu a udržovala si teplotu dobrých dvě stě stupňů.
Konečně si Lincoln vzpomněl na zprávu v novinách. "Neměli jste minulý týden havárii?"
"Ano, pane. Tam ovšem k žádnému úniku azbestu nedošlo. Na tom místě byl odstraněn již před lety."
"Kolem některých trubek v centru města však ještě azbest múze být, ne?"
Opět zaváhala. "No..."
"Kde byla ta havárie?" pokračoval rychle Rhyme.
"Na Broadwayi. Jeden blok severně od Chambers."
"Nepsali o tom v New York Times?"
"Nevím. Možná. Ano."
"Byla v tom článku zmínka o azbestu?"
"Byla," přiznala žena, "ovšem jen v tom smyslu, že kontaminace azbestem představovala kdysi problém."
"A ta prasklá trubka... nevede dále na jihu přes Pearl Street?"
"Okamžik, podívám se. Ano, na severní straně Hanover Street."

Rhyme si představil T. J. Colfaxovou. Ženu s útlými prsty a dlouhými nehty, která každým okamžikem zemře.
"A nechystáte se tam náhodou obnovit přívod páry ve tři hodiny?"
"Přesně tak. Pustíme ji každou minutou."
"To nesmíte!" zařval Rhyme. "Někdo vám ten rozvod narušil. Nesmíte tam pustit páru!"
Cooper znepokojeně vzhlédl od mikroskopu.
Ředitelka zaváhala: "No, já nevím..."
Rhyme vyštěkl na Thoma: "Zavolej Lonovi a řekni mu, že ta ženská je ve sklepě na rohu Hanover Street a Pearl Street. Na severní straně." Krátce ošetřovateli vysvětlil problém s párou a pokračoval: "A přivolej tam hasiče. Ať si vezmou žáruvzdorné obleky."
Otočil se od Thoma a znovu začal křičet do mikrofonu: "Uvědomte všechny pracovní čety! Okamžitě! Pára se tam nesmí dostat! Prostě nesmí!"
Nepřítomně tahle slova ještě několikrát zopakoval a před očima se mu jako nekonečná smyčka začal přetáčet obraz ženy, jejíž kůže začíná v syčících oblacích bílé páry růžovět, pak červenat a pak odpadat i s kusy uvařeného masa.

Rádio ve stejšnu zapraskalo. Hodinky Amélie Sachsové ukazovaly za tři minuty tři.
"Hlídka 5885," ozvala se, "přepí..."
"Nech těch formalit, Amélie," přerušil ji Rhymův hlas. "Nemáme čas."
"Já..."
"Myslím, že víme, kde je. Na rohu Hanover a Pearl Street."
Sachsová se podívala přes rameno a zahlédla desítky členů zásahové jednotky, jak se ženou k nějaké staré budově.
"Chcete, abych..."
"Hledat ji budou oni. Ty se připrav na ohledání místa činu."
"Ale já jim můžu pomoct.
"Ne. Chci, abys s sebou vzala kufr se štítkem 02. A v malém černém pouzdře je polarizační snímač otisků. Viděla jsi ho už u mě dělal s ním Mel. Vezmi ho taky. V kufru 03 pak najdeš sluchátka s mikrofonem. Zapoj si je do vysílačky a uháněj k budově za ostatníma. Až budeš připravená, ozvi se mi. Na kanále 37. Budu na pevné lince, ale oni tě přepojí."
Kanál 37. Zvláštní frekvence s nejvyšší prioritou.
Chtěla si ještě něco upřesnit, ale vysílačka zmlkla.
Na opasku se jí houpala dlouhá černá halogenová baterka. Objemný dvanáctivoltový světlomet proto nechala v autě a vzala si jen snímač a těžký kufr. Vážil snad pětadvacet kilo. To je něco na moje klouby, pomyslela si. Upravila si držadlo, zaťala zuby bolestí a vyrazila ke křižovatce.
Sellitto z posledních sil dobíhal k jedné z budov. Banks se k němu připojil.
"Slyšela jste?" zeptal se starší detektiv Sachsové.
Přikývla.
"To je ono?" chtěla vědět.
Sellitto kývl směrem k postranní uličce. "Musel s ní jít tudy, protože u hlavních dveří sedí hlídač."
Proběhli přes stinný dlážděný průjezd rozpálený horkem, páchnoucí močí a plný odpadků.
"Tady je to," zařval Sellitto. "Tyhle dveře."
Policisté v běhu utvořili rojnici. Tři ze čtyř dveří byly zevnitř zamčeny.
Čtvrté kdosi vypáčil, ale byly zajištěny řetězem a visacím zámkem. Vše vypadalo nově.
"Tyhle!"
Sellitto sáhl po dveřích, ale pak na zlomek vteřiny zaváhal. Zřejmě myslel na možné otisky prstů. Nakonec chytil za kliku a vší silou se opřel do dveří. Dveře se pootevřely o dalších pár centimetrů, ale řetěz držel pevně. Sellitto proto poslal tři policisty hlavním vchodem, aby se dostali do podzemí zevnitř. Jeden muž v uniformě vyloupl dlažební kostku a snažil se zámek rozbít. Přitom si však pouze přirazil dveřmi prst, ze kterého začala téct krev.
Nakonec problém vyřešil hasič s halliganem - nástrojem kombinujícím páčidlo a krumpáč. Jedním koncem nástroje se zaklínil do řetězu a prudkým trhnutím otevřel zámek. Sellitto nedočkavě pohlédl na Sachsovou a ta jeho pohled opětovala.
"Tak dělejte!" vyštěkl.
"Cože?"
"Copak vám to neřekl?"
"Kdo?"
"Rhyme."
Sakra, zapomněla si zapojit šňůru od sluchátek do vysílačky. Popadla ji a po chvíli ji zastrčila do správné zdířky.
"Kde jsi, Amélie?" ozvalo se ve sluchátkách.
"Tady."
"Už jsi v budově?"
"Ano."
"Tak běž dovnitř. Přívod páry prý zavřou, ale nevím, jestli včas. Vezmi si medika a jednoho chlapa z přepadovky a běžte do kotelny. Colfaxová zřejmě bude tam. Ale nechoď k ní přímo od dveří, ať neporušíš šlápoty, které za sebou mohl ten chlap nechat. Rozumíš?"
"Ano," přikyvovala horlivě, než si uvědomila, že Rhyme ji nemůže vidět.
Mávla rukou na medika a na jednoho policistu a vstoupila do temné chodby plné stínů, kovového skřípotu a kapající vody.

"Amélie," ozval se ještě jednou Rhyme.
"Ano."
"Už jsme se bavili, jestli to nemůže být léčka. Podle toho, co o tom chlapovi vím, si myslím, že ne. On už tam není, Amélie. Bylo by to nelogické. Ale pro jistotu si nechej pravou ruku volnou."
Nelogické.
"Dobře."
"A teď už běž! Rychle!"

8

Temná dutina. Horká, černá a vlhká.
Všichni tři rychle postupovali špinavou chodbou k jediným dveřím, které Sachsová viděla. Na dveřích visela cedule s nápisem KOTELNA. Před Sachsovou šel člen přepadové jednotky v plné zbroji a s přilbou na hlavě. Medik se držel vzadu.
Těžký kufr Sachsové málem utrhl ruku. Musela si ho přehodit do levé a téměř ho přitom upustila. Pokračovali dál.
Muž vpředu rozkopl dveře a s automatem připraveným ke střelbě celou kotelnu zkontroloval. Baterka připevněná k hlavni automatu osvětlovala místnost kalným světlem. Sachsová ucítila zatuchlý pach vlhkosti. A pak ještě něco, cosi odporného.
Cvak.
"Amélie?"
Rhymův hlas ji téměř přivedl k šílenství.
"Kde jste, Amélie?"
Třesoucími se prsty stáhla hlasitost.
"Uvnitř," vydechla.
"Je naživu?"
Sachsová se zhoupla v bocích a usilovně se dívala před sebe. V první chvíli si nebyla jistá, co vlastně vidí, a mimoděk začala šilhat. A pak to pochopila.
"Ach ne," zašeptala a zvedl se jí žaludek.
Ovanul ji příšerný zápach uvařeného masa. To ale nebylo nejhorší. Ba ani pohled na ženu, jejíž doruda spálená kůže se loupala v celých vrstvách. Ani pohled na její tvář, z níž už úplně opadalo maso. Nejpříšerněji působila poloha bezvládného těla T. J. Colfaxové, její neuvěřitelně zkroucené údy i trup, které ztuhnuly v křečovité snaze uniknout přívalu smrtící žhavé páry.
Doufal, že obět je mrtvá. Kvůli ní samotné.
"Je naživu?" ozval se znovu Rhyme.
"Ne," zašeptala Sachsová. "Tohle nemohla přežít. Ne."
"Místo je zajištěné?"
Sachsová tázavě pohlédla na kolegu, který otázku slyšel a přikývl.
"Zajištěné."
Rhyme pokračoval: "Ten z přepadovky si může dát odchod. A ty s medikem ji běžte zkontrolovat."
Sachsová se opět začala pachem dávit, ale rychle se přinutila reflexy potlačit. Opatrně a obloukem přešla s medikem k trubce. Medik se nevzrušené sehnul a sáhl oběti na krk. Zavrtěl hlavou.
"Amélie?" ozval se znovu Rhyme.
Její druhá mrtvola při výkonu služby. A obě v jediný den.
"Konstatuji smrt na místě činu," řekl medik úředním tónem.
Sachsová přikývla a vše zopakovala do mikrofonu.
"Smrt opařením?" chtěl vědět Rhyme.
"Vypadá to tak."
"Je k něčemu připoutaná?"
"K trubce. Ruce má spoutané za tělem a nohy svázané provazem. Zřejmě prádelní šňůra. Přes ústa má izolační pásku. Pachatel odšrouboval kryt trubky. Byla od ní asi metr. Bože."
Rhyme pokračoval: "Pošli toho doktora stejnou cestou zpátky a sama se vrať ke dveřím. A dávejte pozor, kam šlapete."
Amélie poslechla a nespouštěla přitom oči z mrtvého těla. Jak může kůže takhle zčervenat? Je jako vařený rak...
"Fajn, Amélie. Můžeš začít s ohledáním místa činu. Otevři kufr."
Neodpovídala. Pořád jen zírala na mrtvolu.
"Amélie, jsi už u dveří?... Amélie?"
"Co?" zařvala.
"Jsi u dveří?"
Rhymův hlas zněl až k zbláznění klidně. Byl úplné jiný než ten jedovatý, cynický hlas, který poslouchala v jeho pokoji. Nejenže zněl klidně, ale skrývalo se v něm ještě něco dalšího. Ale co?
"Ano, jsem u dveří. Je to prostě šílené."
"Absolutně vyšinuté," souhlasil Rhyme téměř nadšeně. "Už jsi otevřela kufr?"
Sachsová zvedla víko a podívala se dovnitř. Kleštičky a pinzety, zrcátko na ohebném kloubu, vatičky, kapátka, pipety, skalpely...
K čemu to všechno je?

...hadříčky, obálky, sítka, kartáčky, nůžky, papírové a igelitové sáčky, plechovky, lahvičky, všelijaké chemikálie a dokonce i příruční vysavač.
To je neskutečné. Upravila si mikrofon před ústa a řekla:
"Vy jste mi asi nevěřil, detektive. Já vážně o téhle práci nic nevím."
Očima přilepenýma na znetvořeném těle oběti sledovala, jak mrtvé T. J. Colfaxové z uvařeného nosu kape voda. Ve tváři jí prosvítalo cosi bílého, snad lícní kost, a celý obličej měla stažený v bolestném úšklebku. Stejně jako ten muž dneska ráno.
"Já ti věřím, Amélie," uklidňoval Sachsovou Rhyme. "Máš už otevřený kufr?"
Mluvil klidně a znělo to jako... Jasně, už na to přišla. Jeho hlas zněl svůdně. Mluvil jako milenec.
Nenávidím ho, pomyslela si. Jenže nenávidět mrzáka asi není správné. Kašlu na to, stejně ho nenávidím!
"Jseš v tom sklepě, jo?" ujišťoval se.
"Ano, pane."
"Hele, žádal jsem tě, abys mi říkala Lincolne. Než tohle skončí, budem se znát líp než kdokoliv jiný."
Než tohle skončí. Z její strany to bude trvat maximálně šedesát minut.
"V kufru bys měla najít gumové pásky."
"Jo, něco tu je."
"Natáhni si je na špičky bot. Kdyby vznikly zmatky ve stopách, jasně odlišíš svoje vlastní."
"Dobře, už je mám."
"Vezmi si sáčky a obálky a strč si jich do každé kapsy aspoň deset. Umíš používat čínské hůlky na jídlo?"
"Cože?"
"Žiješ přece v tomhle městě, ne?! Copak jsi nikdy nebyla v čínské restauraci? Třeba v General Tsao's Chicken? Nikdy sis nedala studené nudle se sezamovou zálivkou?"
Při zmínce o jídle se Amélii opět vzbouřil žaludek. Nedokázala se znovu podívat na mrtvolu před sebou.
"Jo, umím používat čínské hůlky," odříkala ledově.
"Tak se mrkni do kufru. Nevím jistě, jestli nějaké najdeš. Když jsem tuhle práci dělal já, tak tam bývaly."
"Žádné nevidím."
"Nevadí, tak si vem tužky. Strč si je do kapsy. A teď to vezmeš po čtvercích. Musíš to místo prohledat centimetr po centimetru. Jsi připravená?"
"Ano."
"Napřed mi řekni, co vidíš."
"Velká místnost, možná šest krát devět metrů. Všude rezavé trubky. Popraskaná betonová podlaha. Cihlové zdi. Zatuchlost."
"A co krabice? Neleží něco na podlaze?"
"Ne, nic tu není. Až na ty trubky, olejové nádrže a kotel. A je tu i ten písek rozdrcené lastury, sypou se z prasklin ve zdi. A pak něco šedivého..."
"Něco?" vykypěl. "Tohle slovo neznám. Co to je ‚něco'?"
S Amélií lomcoval vztek. Dokázala se však ovládnout a pokračovala:
"Zřejmě azbest, ale ne ve vláknech jako dnes ráno. Jsou to spíš drolící se pláty."
"Fajn. Takže v první fázi se zaměříš na otisky bot a případné vzkazy, které nám tu možná zanechal."
"Myslíte, že tu zas něco nechal?"
"No to si piš, holka," řekl Rhyme. "Násaď si ochranné brýle a vezmi si snímač otisků. Drž ho při zemi a postupuj v roštu. Nesmíš vynechat ani centimetr. Tak běž. Víš vůbec, jak se chodí v roštu?"
"Ano."
"Jak?"
"Nikdo mě nemusí zkoušet," naježila se.
"Nenech se vysmát. Jak?"
"Dopředu a zpátky v jednom směru a pak dopředu a zpátky v kolmém směru."
"A žádný krok nesmí být delší než třicet centimetrů."
Tohle nevěděla.
"Já vím," přitakala bez mrknutí oka.
"Tak běž."
Ze snímače vycházela jakási tajemná, nadpozemská záře. Sachsová věděla, že podobným věcem se říká alternativní světelné zdroje a že jejich světlo vyvolává fluorescenci otisků prstů a bot a stop po krvi a spermatu. Oslnivě zelené světlo vrhalo tančící stíny, poskakovalo a Amélie se několikrát k smrti vyděsila podivných tvarů, které byly jen odrazem potemnělých předmětů.
"Amélie?" ozvalo se ostře. Sachsová opět vyskočila leknutím.
"Ano? Co je?"
"Vidíš nějaké šlápoty?"
Neustále zírala na podlahu.
"Já, hmm, ne. Vidím tu jen čáry v prachu nebo něco takového."
Zarazila se, protože z úst jí opět vyklouzlo tohle neurčité slovní spojení.
Rhyme tomu však tentokrát nevěnoval pozornost a klidně pokračoval: "No jasné. Zametl za sebou."
Překvapené vyhrkla: "Jo, vlastně ano! To jsou stopy po koštěti. Jak jste to věděl?"
Rhyme se rozesmál v téhle hrobce to byl doslova nervy drásající zvuk a vysvětloval dál: "Když byl dost chytrý na to,

aby zametl stopy ráno, nevím, proč by v tom odpoledne neměl pokračovat. Tenhle kluk je dobrej. Jenže to my taky. Tak pokračuj."
Sachsová se opět sehnula a pokračovala v prohlídce. Klouby ji nesnesitelně pálily, ale ona přesto propátrala každý čtvereční centimetr podlahy.
"Vůbec nic tu není. Naprosto nic."
Rhyme postřehl v jejím hlase odevzdanost a včas ji zaplašil: "Jsi teprve na začátku, Amélie. Nezapomeň, že místo činu je vždycky trojrozměrné. To si pamatuj. Říkáš, že na podlaze nic není. Fajn, tak teď zkontroluj stěny. Začni u nejvzdálenějšího místa od parní trubky a prohledej každý centimetr."
Pomalu kroužila okolo otřesně zkrouceného těla uprostřed místnosti. Vzpomněla si na dětskou hru, při které vždycky někdo v místnosti schoval nějaký předmět a ostatní ho pak museli najít. Jenže tahle místnost byla úplně prázdná, a přesto se tu mohly ukrývat tisíce věcí.
To je beznadějné... Nemožné.
Nebylo. Ve výklenku asi metr a půl nad zemí nakonec Amélie skutečně našla další vodítka.
"Něco tu mám!" vyhrkla radostné.
"Zase je to na jedné hromádce?"
"Ano. Vypadá to jako nějaká černá tříska."
"Hůlky."
"Cože?" zeptala se.
"Vlastně tužky. Vytáhni je a vezmi tu věc. Je vlhká?"
"Tady je všechno vlhké."
"No jasně, jak jinak. Je tam pára. Seber to a dej do pytlíku na důkazy. Do papírového, v igelitu by se to zapařilo a bakterie by zničily všechny stopy. Co je tam ještě?" vyzvídal Rhyme dychtivě.
"Nevím. Snad vlasy. Krátké, ostříhané. Na malé kupičce."
"Jsou volné, nebo i s kůží?"
"Volné."
"V kufru je lepicí páska. Nalep ty vlasy na ni."
Sachsová většinu vlasů sebrala a umístila je do papírové obálky. Ještě jednou prohlédla výklenek.
"Vidím tu nějaké skvrny. Vypadá to jako rez... nebo jako krev." Posvítila si snímačem. "Fluoreskuje to."
"Umíš udělat krevní rozbor?"
"Ne"
"Řekněme, že se jedná o krev. Mohla by to být krev oběti?"
"Zdá se, že ne. Je to dost daleko a nejsou tu žádné stopy po vlečení těla."
"Vedou ty skvrny někam?"
"Asi ano. K cihle ve zdi. Je uvolněná. Žádné otisky na ní nejsou. Odsunu ji stranou. Já... ach, Bože!"
Sachsová zalapala po dechu, uskočila a téměř upadla.
"Co je?" naléhal Rhyme.
Naklonila se dopředu a nevěřícně zírala před sebe.
"Amélie. Mluv se mnou."
"Je to kost. Krvavá kost."
"Lidská?"
"To nevím," odpověděla. "Jak to můžu...? Já nevím."
"Je čerstvá?"
"Zdá se. Je asi pět centimetrů dlouhá a má pět centimetrů v průměru. Je na ní krev a maso. Někdo ji odněkud vyřízl. Ježíšikriste. K čertu, kdo může něco takového..."
"Nenech se rozrušit."
"Co když patří nějaké jiné oběti?"
"Na to právě musíme hezky rychle přijít, Amélie. Hoď tu kost do sáčku. Na kost vezmi igelitový."
Amélie poslechla a Rhyme se ptal dál: "Nechal nám tam ještě něco?"
V jeho hlase bylo znát zaujetí.
"Ne."
"To už je všechno? Vlasy, kost a dřevěná tříska? Moc nám to nezjednodušuje, co?"
"Mám s tím přijít do vaší... kanceláře?"
Rhyme se rozchechtal. "To by se mu líbilo, kdybysme to hned zabalili. Jenže my jsme ještě neskončili. My o něm ještě zjistíme pár věcí."
"Ale tady už nic není."
"Ale je, Amélie, je. Je tam jeho adresa, telefonní číslo, jeho popis, jeho naděje a touhy... To všechno kolem tebe je."
Profesorský tón ji opět rozzuřil, ale dokázala se ovládnout.
"Máš baterku?"
"Služební na opasku..."
"Ne," zabručel. "Služební baterky vrhají moc úzký kužel. Potřebuješ dvanáctivoltový světlomet,"
"Ten jsem si nepřinesla," odsekla. "Mám se pro něho vrátit?"
"Na to není čas. Musíš zkontrolovat trubky."
Hledala nekonečných deset minut, vylezla až ke stropu a posvítila do míst, na která nedopadl paprsek světla snad padesát let.

"Ne, vůbec nic nevidím."
"Vrať se ke dveřím. Rychle."
Zaváhala, ale poslechla.
"Jo, už jsem tu."
"Tak. A teď zavři oči. Co cítíš?"
"Co cítím? Ptal jste se, co cítím?"
Copak se ten chlap zbláznil?
"Na místě činu vždycky natáhni vzduch. Můžeš tak objevit stovky věcí."
S očima dokořán nasála nosem vzduch.
"Já nevím, co tu cítím."
"To není uspokojivá odpověď."
Rozhořčené si povzdechla a doufala, že její zasyčení bude zřetelně slyšet i na druhém konci linky. Pevně sevřela víčka, nadechla se a znovu přemohla nevolnost.
"Cítím plíseň, zatuchlost. A pak nějakou vůni. Zřejmě horká voda sražená z páry."
"To nemůžeš vědět. Popiš mi to."
"Horká voda. Anebo dámský parfém."
"Jseš si jistá, že patří oběti?"
"Ne, to nejsem."
"A ty parfém používáš?"
"Ne."
"A co voda po holení? Co ten medik? A ten policista?"
"Myslím, že ne. Ne."
"Popiš tu vůni."
"Je suchá. Jako džin."
"Zkus se rozhodnout: je to voda po holení, nebo ženský parfém?"
Co používal Nick? Arrid Extra Dry.
"Já nevím," povzdechla si. "Spíš je to pánská vůně."
"Běž k tomu tělu."
Podívala se na trubku a pak na podlahu pod ní.
"Já..."
"No tak," pobízel ji Lincoln Rhyme.
Poslechla. Sloupaná kůže jí připadala jako kmen břízy.
"Čichni jí ke krku."
"Je úplně... chci říct, že tady moc kůže nezbylo."
"Je mi líto, Amélie, ale musíš to udělat. Jedině tak zjistíme, jestli je to její vůně."
Sachsová přistoupila k ženě a opravdu se nadechla. Žaludek se jí zvedl a ona se téměř pozvracela.
Asi se pobliju, pomyslela si. Jako tenkrát s Nickem, když jsme do sebe házeli ty ledové rumové koktejly. Musel na ně tenkrát být legrační pohled: dva neúprosní poldové pocucávají sladký koktejl pro slečinky, ve kterém plavou modří plastikoví mečouni.
"Cítíš parfém?" Už je to tu... znovu dávení.
Ne. Ne! Zavřela oči a soustředila se na bolavé klouby. Na ten nejbolestivější v koleně. A náhle vlna nevolnosti jakoby zázrakem zmizela.
"To není její parfém."
"Fajn. Takže ten náš hošík je zřejmě natolik marnivý, že používá přespříliš vody po holení. To může být známka společenského postavení. Možná tím ale zakrývá nějaký jiný pach: česnek, doutníky, ryby, whisky. To musíme zjistit. Amélie, teď mě pozorně poslouchej."
"Co je?"
"Chci, abys teď byla on."
Ach jo. Začínají psychologické sračky. To mi ještě chybělo.
"Myslím, že na to teď není čas."
"Na místě činu není nikdy dost času," řekl Rhyme konejšivě. "Ale to nás nesmí odradit. Snaž se mu vcítit do myšlení. Zatím jsi uvažovala tak, jak uvažujeme my. A já po tobě chci, abys teď uvažovala tak, jak uvažuje on."
"Ale jak to mám udělat?"
"Použij svou představivost. Proto nám ji Bůh dal. Teď jsi zkrátka on. Spoutala jsi oběť a přelepila jí ústa. A teď jsi ji přivlekla do kotelny a připoutala ji k trubce. Oběť je vyděšená a tobě se to líbí."
"Jak víte, že se mu to líbí?"
"Tobě se to líbí. Ne jemu. A jak to vím? Protože nikdo by si nezadělal na tolik problémů pro něco, co se mu nelíbí... V kotelně se vyznáš, nejsi tam poprvé."
"Proč si to myslíte?"
"Protože jsi už tohle místo musela někdy projít a najít opuštěnou místnost s trubkou. A taky jsi tam musela sebrat vodítka, kterýs nám ráno nechala u kolejí."
Sachsovou jeho hluboký hlas fascinoval. Úplně zapomněla na jeho zničené tělo.
"Aha. Jasně."
"A teď jsi odstranila kryt na trubce. Na co při tom myslíš?"

"Nevím. Že už to chci mít za sebou. A vypadnout odsud."
Ještě ani nedořekla poslední slovo a už věděla, že je to špatně. Ani ji nepřekvapilo, když Rhyme ve sluchátkách mlaskl jazykem.
"Opravdu?" zeptal se.
"Vlastně ne. Chci si užít co nejdéle."
"Přesně tak! Přesně tohle chceš. Přemýšlíš o tom, co s ní ta smrtící pára udělá. Co ještě cítíš?"
"Já..."
V mysli se jí začala rýsovat jakási neurčitá myšlenka. Viděla tu ženu, viděla, jak naříká, jak pláče, jak volá o pomoc. A viděla i něco jiného... nikoho jiného. To je on, pomyslela si. Pachatel 823. Co to s ním je? Blížila se k rozluštění. Co... co?
Myšlenka se však náhle vytratila. Byla pryč.
"Já nevím, co cítím," zašeptala.
"Cítíš nějaké naléhavé nutkání? Nebo to všechno děláš v pohodě?"
"Spěchám. Musím zmizet. Policajti se tu objeví každou chvíli. Ale přesto..."
"Co?"
"Psi," zarazila ho a pohledem znovu přejela celou kotelnu. Chtěla najít počátek ztracené myšlenky, která jí v mysli na zlomek vteřiny zableskla. Možná, že...
Tam! To je ono. Sachsová očima sledovala trubku. Ve stínu místnosti se skrýval další kryt. Možná by bývalo vhodnější připoutat tu ženu k němu. Případní kolemjdoucí na ni od dveří nemohli vidět a kryt byl navíc přichycený jen čtyřmi šrouby namísto osmi.
Proč si ten chlap nevybral tuhle trubku? A pak to pochopila.
"On nechce... já ještě nechci zmizet, protože ji chci sledovat."
"Proč si to myslíš?" položil jí Rhyme stejnou otázku jako před chvílí ona jemu.
"Je tu ještě jedna trubka, ke které jsem ji mohla připoutat, ale já si vybrala tu, která byla v otevřeném prostoru."
"Abys na oběť viděla?"
"Myslím, že ano."
"Proč?"
"Možná jsem se chtěla ujistit, že se z toho nedostane. Nebo že ta lepicí páska opravdu těsní.., Nevím."
"Dobře, Amélie. Ale co to znamená? Co můžeme z tohohle faktu vyvodit?"
Sachsová se rozhlédla kolem a hledala místo, odkud by měl pachatel na oběť nejlepší výhled a sám by přitom nebyl viděn. Nakonec našla potemnělé místo mezi dvěma olejovými nádržemi.
"Mám to!" zajásala vzrušeně a dívala se na podlahu. "Schoval se tady."
Opět vypadla z role.
"Zametal tu."
Projela celou oblast snímačem otisků.
"Nejsou tu žádné šlápoty," konstatovala zklamaně.
Ale když zvedla snímač, aby ho vypnula, na jedné nádrži zasvětélkovala šmouha.
"Mám otisk!" vykřikla.
"Otisk?"
"Když se naklonil dopředu a opřel se o nádrž, měl na tu holku lepší výhled. Určitě to bylo tak. Jenže je to divné. Ta jeho ruka... je nějak deformovaná," řekla a otřásla se při pohledu na obrovský otisk dlaně.
"V kufru je sprej s nápisem DFO. To je fluorescenční film. Nastříkáš ho na otisk, osvítíš to snímačem a nakonec to vyfotíš polaroidem."
Když byla hotová, Rhyme pokračoval: "A teď si vezmi vysavač a vysaj podlahu mezi nádržemi. Při troše štěstí tam najdeme vytrhnutý chlup nebo okousaný nehet."
Moje zlozvyky, pomyslela si Sachsová. Jen kvůli nim si zničila kariéru modelky jednou záděra na nehtu, jindy podebrané obočí... Neustále se pokoušela s tím přestat. Nakonec to vzdala, ale stejně nechápala, proč takový drobný zlozvyk může tak zásadně změnit něčí život.
"Filtr z vysavače dej do sáčku."
"Do papírového?"
"Jo, do papírového. A teď půjdem na to tělo, Amélie."
"Cože?"
"Hele, musíme se do toho pustit."
Málem se jí zastavilo srdce. Někdo jiný, prosím. Ať to udělá někdo jiný.
"Až po ohledání lékařem," řekla. "Na to je předpis."
"Dneska žádné předpisy neplatí, Amélie. Jenom naše vlastní. Doktor přijde až po nás."
Sachsová přistoupila k ženě.
"Postup znáš?"
"Ano."
Přikročila do bezprostřední blízkosti uvařeného těla.
A pak ztuhla s rukama pár centimetrů od kůže oběti.
Nedokážu to, otřásla se hrůzou. Nutila se pokračovat, ale nemohla; svaly ji naprosto přestaly poslouchat.
"Sachsová? Jsi tam?"
Nezmohla se na odpověď.
Nedokážu to... Prostě to nedokážu. Vyloučeno. Prostě nemůžu.

"Sachsová?"
Náhle jí vytanul na mysli otec v uniformě, jak se na rozpáleném chodníku Západní Dvaačtyřicáté shýbá a nějakému zavšivenému opilci pomáhá vstát a dostat se domů. A pak zase viděla Nicka, jak se směje a popíjí pivo v Bronxu s nějakým grázlem, který by ho okamžitě zabil, kdyby zjistil, že tenhle jeho mladý kumpán je ve skutečnosti policista, kterého na něj nasadili. Dva muži v jejím životě, kteří konali služební povinnost.
"Amélie?"
Ty dvě představy se jí honily hlavou a nějakým zvláštním způsobem ji uklidňovaly.
"Jsem tady," odpověděla Lincolnu Rhymovi a dala se do práce přesně tak, jak ji to učili.
Vyškrábnout, co zůstalo za nehty, pročesat vlasy i pubické ochlupení. Při tom všechno popisovala Rhymovi.
Nevšímala si prázdných očních důlků...
Nevšímala si karmínově rudého masa.
A pokoušela se nevšímat si ani zápachu.
"A teď její oblečení," řekl nakonec Rhyme. "Všechno rozpárej. Ale nejdřív si na zem rozlož noviny, abys mohla sebrat všecko, co ti spadne."
"Mám zkontrolovat kapsy?"
"Ne, to uděláme tady. Zabal všecko do papíru."
Sachsová rozstříhala blůzku, sukni i kalhotky. Pak sáhla po cáru látky, který byl kdysi podprsenkou, a strhla ho oběti z prsou. Látka byla na omak podivná a rozpadala se mezi prsty. Amélie si uvědomila, co vlastně drží, a krátce vykřikla. Neměla v ruce látku, ale lidskou kůži.
"Amélie? Jsi v pořádku?"
"Ano!" zalapala po dechu. "Jsem v pořádku."
"Popiš mi, čím oběť zneškodnil."
"Přes ústa lepicí páska o šířce pět centimetrů. Na rukou standardní pouta, na nohách prádelní šňůra."
"Přejeď ji snímačem otisků. Mohl se jí dotknout holou rukou. Zkus něco najít."
Sachsová poslechla. "Nic."
"A teď přeřízni tu šňůru ale ne přes uzel. A hoď ji do sáčku. Igelitového."
Sachsová všechno zvládla a Rhyme pokračoval: "Budem potřebovat pouta."
"To není problém. Jsou tu klíčky."
"Ne, Amélie. Nesmíš je odemykat."
"Proč ne?"
"Na uzavíracím mechanismu pout bývá hodně stop."
"No a jak je mám teda sundat?" zasmála se.
"V kufru je pilka na železo."
"To mám pouta přeřezat?"
Nastala chvíle ticha a pak Rhyme řekl: "Ne, pouta ne, Amélie."
"Tak co teda chcete... ach ne, to nemyslíte vážně. Její ruce!"
"Opravdu musíš." Její odpor ho dráždil.
No jasně. Sellitto s Pollingem si vybrali za partnera šílence. Jenže jestli jejich kariéry jdou bez něj ke dnu, tak její kariéra rozhodně ne.
"Na to zapomeňte."
"Amélie, to je prostě jeden z běžných způsobů sběru důkazního materiálu."
Proč vždycky ten jeho hlas zní tak přesvědčivě? Začala zoufale uvažovat nad výmluvami.
"Vždyť budu celá od krve, když..."
"Její srdce už nebije," řekl jako kuchař v televizním receptáři. "A krev je uvařená natvrdo."
Opět zvednutí žaludku.
"No tak, Amélie. Běž k tomu kufru. A vezmi tu pilku. Je ve víku." Ledově dodal: "Prosím."
"Tak proč jsem se jí teda musela hrabat pod nehty? Vždyť vám stejně přinesu její ruce!"
"Amélie, potřebujeme pouta. Musíme je otevřít tady a nemůžeme čekat na ohledání. Musí se to udělat."
Přešla zpátky ke dveřím, zvedla víko a sebrala podivně vypadající pilku. Pohlédla na ženu zkroucenou v mučivé poloze uprostřed odporné místnosti.
"Amélie? Amélie?"

Vzduch venku byl stále horký a dusný a okolní budovy byly pokryty sazemi jako ze spálených kostí. Ale Sachsová se nikdy na tomhle špinavém vzduchu necítila šťastnější než teď. Šla s kufrem v jedné ruce a pilkou v druhé a sluchátka s mikrofonem se jí bezvládně houpala na krku. Nevšímala si obrovského zástupu policistů a čumilů, a šinula si to nejkratší cestou ke stejšnu.
Když procházela kolem Sellitta, podala mu pilku spíš ji po něm hodila.
"Jestli to tak zoufale potřebuje, tak ať sleze z té své zatracené postele a udělá to sám."

Část druhá

LOCARDŮV PRINCIP

Ve skutečném životě je na místě kriminálního činu jen jeden výstřel

Vernon J. Geberth
Zástupce policejního ředitele (v.v.)
Policejní oddělení New York

SOBOTA 16.00 22.15

9

"Dostala jsem se do potíží, pane."
Muž na druhé straně stolu by mohl hrát v televizních filmech roli zástupce policejního komisaře velkého města. A shodou okolností jím také byl. Prošedivělé vlasy, tvrdé rysy, brýle se zlatou obroučkou figurka k zbláznění.
"A co máte za problémy, policistko?"
Zástupce policejního komisaře Randolph C. Eckert se na ni podíval pohledem, který Sachsová okamžité poznala.
Zástupce se s rovnoprávností pohlaví vyrovnal tak, že byl na obé přísný.
"Chci podat stížnost, pane." řekla škrobené. "Slyšel jste o případu únosu v taxíku?"
Přikývl. "A to všechno v době, kdy tu máme tu zatracenou konferenci OSN a celý svět se na nás dívá. To je nefér. Všichni jen kritizují New York, a o kriminalitě v takovém Washingtonu nebo v Detroitu se vůbec nemluví. No, o Detroitu jo. Ale třeba o Chicagu nikdy. New York si každý bere do huby. A přitom Richmond ve Virginii měl loni víc vražd na hlavu než my. Sám jsem si to vyhledal. A řeknu vám, že bych radši seskočil beze zbraně s padákem doprostřed Harlemu, než abych jel i se zavřenými okny za bílého dne po jihovýchodní části Washingtonu."
"Ano, pane."
"Vím, tu unesenou našli mrtvou. Bylo to ve všech zprávách. Zatracení reportéři."
"Našla se v centru města. Před chvílí."
"To je vážně smůla."
"Ano, pane."
"On ji prostě zabil? Jen tak? Nechtěl žádné výkupné?"
"O výkupném jsem neslyšela."
"Tak co máte za stížnost?
"Dnes ráno jsem dorazila jako první na místo činu, který souvisí s tímhle případem."
"Vy jste pochůzkářka?" zeptal se Eckert.
"Byla jsem. Dnes v poledne jsem měla být přeložena na oddělení styků s veřejností. Nejdřív na školení." Zvedla ruce s prsty přelepenými novými náplastmi a zase je položila do klína. "Jenže mě protiprávně přinutili dokončit službu."
"Kdo?"
"Detektiv Lon Sellitto, pane. A kapitán Haumann. A Lincoln Rhyme."
"Rhyme?"
"Ano, pane."
"Ten, co vedl před pár lety divizi?"
"Ano, pane. Přesně ten."
"Myslel jsem, že umřel."
Tyhle typy nikdy neumírají.
"Kdepak, je živý až moc, pane."
Zástupce komisaře pohlédl z okna.
"Vždyť už není u policie. Tak co má s tím případem společného?"
"Myslím, že dělá konzultanta. Případ vede Sellitto. A kapitán Polling na všechno dohlíží. Já na to přeložení čekala osm měsíců. A oni mě poslední den donutili ohledávat místo činu. To jsem nikdy nedělala. Je to celé nesmysl a upřímně řečeno nesnáším, když musím dělat práci, pro kterou jsem nebyla vyškolená."
"Vy jste byla na místě činu?"
"Rhyme mi přikázal, že mám všechno ohledat. Sama."
Eckert to stále nechápal.
"Jak může civilista přikazovat uniformované policistce, co má dělat?"
"Moje řeč, pane." Už ho skoro měla. "Do jisté míry jsem ochotná vypomoci i jinde. Ale rozhodně nejsem připravená rozřezávat oběti..."
"Cože?"
Zamrkala, jako by ji překvapilo, že se mu ještě nic nedoneslo. Vysvětlila mu celou záležitost s pouty.
"Do prdele práce, co si ti blbci myslí? Promiňte mi to výrazivo. Copak nechápou, že se na nás dívá celá země? Ten únos běží celý den na CNN a oni jí řežou ruce? Poslyšte, že vy jste dcera Hermana Sachse?"
"Ano, pane."
"To byl dobrý policajt. Excelentní. Jednou ode mě dostal pochvalu. Ten chlap byl vzorem správného policisty. Dělal jižní část centra, že?"
"Hell's Kitchen. Stejně jako já."
Teda až do dneška.
"Herman Sachs pravděpodobné předešel více kriminálním činům, než celá pátračka vyřeší za rok. Každého dokázal uklidnit, však ho znáte."
"Jo, to byl celý táta. Jasně."

"Takže uříznout ruce?" zasupěl Eckert. "Vždyť nás její rodina zažaluje, až se to dozví. Dneska jsou lidi schopni podat žalobu na všechno. Jeden násilník nás dokonce zažaloval za to, že ho náš člověk střelil do nohy, když se na něj ten chlap vrhal s nožem v ruce. Jeho advokát přišel s teorií zvanou ‚nejméně nebezpečná alternativa'. Místo střelby jsme prý měli použít slzný plyn nebo obušek. Anebo ho slušně poprosit, co já vím... Radši s tím vaším případem seznámím náčelníka a starostu. Zavolám na pár míst a trochu to rozmáznu, policistko," sliboval jí a podíval se na hodiny. Bylo pár minut po čtvrté. "Už vám skončila služba?"
"Musím se ještě ohlásit v domě Lincolna Rhyma. To je naše centrála." Vzpomněla si na pilku a nasadila ledový tón: "Přesněji řečeno v jeho ložnici. Naším velitelským stanovištěm je jeho ložnice."
"Ložnice civilisty je váš hlavní stan?"
"Budu vám vděčná za všechno, co v téhle věci uděláte, pane. Na to přeložení čekám už dost dlouho."
"Uříznout jí ruce. Dobrý Bože!"
Vstala a vyšla ze dveří do jedné z chodeb, kde se měla brzy objevit jako zaměstnanec. Pocit úlevy se však dostavil o něco málo později, než předpokládala.

Stál u okna z temně zeleného skla a sledoval smečku divokých psů pobíhajících po pustém pozemku naproti. Nacházel se v prvním patře staré budovy obložené mramorem, postavené někdy během prvních let devatenáctého století. Kolem budovy byla spousta opuštěných pozemků a barabizen některé zely prázdnotou, jiné obývali nájemníci nebo squateři tahle stará stavba však byla už několik let opuštěná.
Sběratel kostí vzal znovu do ruky kousek smirkového papíru a pustil se do leštění. Zálibně si prohlédl své dílo a pak opět vykoukl z okna.
Jeho ruka opisovala elegantní křivku a útržek smirkového papíru pravidelně šustil. Ššš, ššš... Jako když matka chlácholí své dítě.
Asi před deseti lety, v dobách největší slávy New Yorku, se sem nastěhoval nějaký šílený umělec, aby tento dvoupatrový dům postupné zaplnil rozbitými a zrezavělými starožitnostmi. Kované mříže, různé rámy s vitráží, pokřivené sloupy. Část jeho prací se zachovala i na stěnách v podobě fresek ve staré omítce: nikdy nedokončené nástěnné malby dělníků, dětí, milenců hnaných pocitem úzkosti. Převládajícím námětem těchto obrazů byly kulaté, bezvýrazné tváře, které zíraly do prázdna, jako by z jejich krásných těl někdo vytáhl duše.
Malíř však nikdy úspěchu nedosáhl, i když k tomu použil nejpůsobivějšího marketingového prostředku své vlastní sebevraždy. Banka dům zabavila a budova zůstala opuštěná.
Ššš...
Sběratel kostí se zde usídlil před rokem a okamžitě poznal, že tahle budova se mu může stát dobrým domovem. Bezútěšný stav okolí hrál důležitou roli pro jeho záměry to bylo velice praktické. A navíc tu byla ještě osobní stránka věci: pozemek na protější straně. Před lety zde během výkopů objevili hromadu kostí. Ukázalo se, že na tomto místě se kdysi nacházel městský hřbitov. Noviny dokonce psaly, že zde nejsou uloženy pouze ostatky přistěhovalých Newyorčanů, ale i ostatky Indiánů z kmene Manate a Lenape.
Sběratel kostí odložil smirkový papír a pohlédl na vyleštěnou zápěstní kůstku. Včera, než odjel na Kennedyho letiště ulovit první oběti, ji pečlivě oddělil od loketní a vřetenní kosti. Ty tady schly už celý týden, a přestože z nich většina masa opadala, musel při odlamování zápěstních kůstek vynaložit určitou sílu. Kůstky se náhle rozpadly se slabým zapraskáním, jako když člověk šlápne na větvičku.
Ovšem ti strážníci byli daleko lepší, než čekal. Sledoval jejich akci v Pearl Street a přemýšlel, jestli vážně najdou místo, kam ukryl tu ženu z letiště. Když se najednou rozeběhli ke správné budově, byl naprosto ohromen. Odhadoval, že budou potřebovat ještě dvě tři oběti, než začnou větřit stopu. Holku samozřejmě nezachránili, ale stačila minuta nebo dvě a mohlo to dopadnout úplně jinak.
Jako všecko v životě.
Kost článková, kost poloměsíčitá, kost hákovitá, kost hlavatá... shluk kostiček propletených jako hlavolam se rozložil pod tlakem silných prstů. Vzal kosti do ruky a odtrhl od nich zbytky seschlého masa. Vybral si větší kost mnohohrannou základnu, která kdysi držela palec a začal ji opět zabrušovat.
Šššt šššš.
Pohlédl z okna a uviděl muže stojícího u starých hrobů. Muselo jít o pouhou iluzi, neboť muž měl na hlavě starodávnou bužinku a byl zahalen do béžového gabardénového pláště. Položil vedle náhrobního kamene tmavé růže, otočil se a dal se na odchod. Cestou k elegantnímu mostu nad Collect Pond v Canal Street míjel koně a drožky. Koho na hřbitově navštěvoval? Rodiče? Bratra? Snad rodinu, která zemřela na souchotiny nebo ji postihla některá z těch hrůzostrašných chřipkových epidemií zachvacujících v poslední době město...
V poslední době?
Samozřejmě ne. Někdy před sto lety tak to chtěl říct.
Ještě jednou se podíval ven. Všude bylo pusto a prázdno. Žádné drožky, žádní koně. Ani muž v buřince. Přestože tam ještě před chvílí stál a vypadal jako člověk z masa a kostí.
Šššš, šššš.
Minulost se opět začala vracet a Sběratel kostí viděl věci, které se odehrály předtím, které se staly kdysi jenže on je viděl teď. Má nad nimi moc. Věděl, že ji má.
Jak se tak díval z okna, uvědomil si však, že pro něj žádné předtím ani potom neexistuje. On pouze poletoval v čase sem a tam o den, o pět let, o sto či dvě sté let jako uschlý list ve větru.
Podíval se na hodinky. Byl čas jít.
Položil kost na římsu a pečlivě si umyl ruce úplně jako chirurg. Pak si dobrých pět minut přejížděl lepkavým válečkem

po oblečení, aby z něj odstranil všechen prach z kostí, špínu a chloupky, které by mohly přivést strážníky na stopu.
Cestou do garáže prošel kolem nedokončené malby na stěně znázorňující řezníka v zakrvácené zástěře s tváří kulatou a bledou jako měsíc. Chtěl si vzít taxíka, ale pak si to rozmyslel. Nevypočitatelnost je nejlepší obrana. Tentokrát si vezme drožku... tedy sedan značky Ford. Nastartoval, vyjel na ulici a vystoupil, aby za sebou zavřel a zamkl vrata garáže.
Ani předtím, ani potom...
Při průjezdu kolem hřbitova vzbudil pozornost několika psů, kteří však vzápětí začali znovu stopovat krysy a hledat v nesnesitelném horku vodu.
Ani tenkrát, ani teď...
Vytáhl z kapsy kuklu a rukavice, položil je vedle sebe na sedačku a zamířil do jedné ze starých čtvrtí. Sběratel kostí opět vyrazil na lov.

10

V pokoji se něco změnilo, ale ona nemohla přijít na to, co.
Lincoln Rhyme si toho všiml.
"Scházela jsi nám, Amélie," začal opatrně. "Pochůzky?"
Odvrátila pohled. "Nikdo se zjevně neobtěžoval oznámit mému novému šéfovi, že dneska nepřijdu do práce. Myslím, že na to měl někdo myslet."
"Ano, to ano."
Sachsová se rozhlédla po místnosti a začalo jí svítat. K základnímu vybavení, které včera přinesl Mel Cooper, přibyl ještě rozkladový elektronový mikroskop s rentgenovou jednotkou, flotační a žhavicí mikroskopy pro rozbory skla, porovnávací mikroskop, měřič hustoty půdy a stovky dalších kádinek, krabiček a lahviček s chemikáliemi.
Uprostřed místnosti pak vévodila Cooperova chlouba počítačový plynový chromatograf se spektrometrem. A vedle něj další počítač napojený na Cooperův terminál v laboratoři divize.
Sachsová překročila tlusté klubko kabelů vinoucí se ke schodišti. Přitom se elegantně zavlnila v bocích a Rhyme si nemohl nevšimnout, jak je krásná. Rozhodně to byla nejnádhernější žena, jakou kdy v řadách policie viděl.
A na kratičký okamžik pocítil tělesnou touhu. Někteří lidé tvrdili, že sex je čistě psychická záležitost, a Rhyme s nimi musel souhlasit. Přerušení míchy neutlumilo jeho tělesný chtíč. S příšerným pocitem si vzpomněl, jak to jedné noci půl roku po nehodě s Blaine zkoušeli. Jen tak, aby zjistili, co to udělá. Nestálo to za řeč.
Jedno však za řeč stálo. Sex je sám o sobě dost zapeklitá věc, a když si k tomu přidáte všechny ty katetry a pytlíky kolem, chce to hodně energie a humoru a rozhodné pevnější vztah, než jaký byl tehdy ten jejich. Ale všechno nakonec velice rychle pohřbil hlavně její výraz. Rhyme totiž zahlédl v její tváři soucitný úsměv a ten ho zasáhl přímo do srdce. O dva týdny později požádal o rozvod. Blaine sice protestovala, ale nakonec všechno podepsala hned při prvním stání.
Sellitto a Banks se vrátili a třídili důkazy, které posbírala Sachsová. Ta je sledovala s mírným zaujetím.
"Pátrací skupina po tobě našla jen osm dalších stop a všechny patřily dvěma údržbářům, kteří se v té budově pohybovali," informoval ji Rhyme.
"Hm."
Pokýval významně hlavou. "Jenom osm!"
"Chce vám vyjádřit obdiv," vysvětloval Thom. "Radujte se z toho. Víc už z něj nedostanete."
"Žádného tlumočníka nepotřebuju. Děkuju a na shledanou, Thome."
"Jsem ráda, že jsem vám mohla pomoct," ozvala se Sachsová.
Příjemnější být nedokázala.
Co to znamenalo? Rhyme skutečné předpokládal, že Sachsová vpadne do jeho pokoje a hodí mu na postel pytlíky s důkazy. Možná i pilku a igelitový sáček s odříznutýma rukama. Těšil se, jak mu to tahle holka nandá, lidé totiž málokdy bojují s mrzákem bez rukaviček. Ten pohled v jejích očích, když ho poprvé spatřila, přece mohl být známkou jisté soudržnosti.
Ale ne, teď viděl, že se zmýlil. Amélie Sachsová byla stejná jako ostatní poplácala ho po rameni a snažila se nejkratší cestou zmizet.
Srdce mu opět ztvrdlo, a když promluvil, mluvil k pavučině na stropě: "Právě jsme mluvili o tom, kdy asi bude zabita další oběť, policistko. Zatím žádný konkrétní čas neznáme."
"Ale myslíme si," pokračoval Sellitto, "že ať ten grázl plánuje cokoliv, už s tím začal. Jenže zřejmě sám neví, kdy přesně jeho oběť zemře. Lincoln si myslí, že možná zahrabal nějakého chudáka někam, kde je málo vzduchu."
Sachsová mírně přivřela oči a Rhyme si toho všiml. Pohřbení zaživa. Hrozná představa. Na fobii rozhodně stačí.
Přerušil je příchod dvou mužů v šedivých oblecích. Vyběhli po schodech a vpadli do ložnice, jako by tu bydleli.
"Klepali jsme," řekl jeden.
"A zvonili jsme," řekl druhý.
"Nikdo neodpovídal."
Oba byli čtyřicátníci, jeden byl poněkud vyšší, ale oba špinaví blonďáci. Na tváři měli naprosto totožný úsměv a než pochytili brooklynský přízvuk, připadali Rhymovi jako dva kluci odněkud z farmy. Jeden z nich měl dokonce u kořene bledého nosu nefalšované pihy.
"Pánové."
Sellitto Laurela s Hardym představil: detektivové Bedding a Saul, nádeníci. Shánějí veškeré informace a vyslýchají případné svědky v okolí místa činu. Tahle práce vyžadovala jisté umění, kterému se Rhyme nikdy nenaučil a ani naučit nechtěl. Raději odhaloval strohá fakta a předával je kolegům, kteří se vyzbrojeni získanými vědomostmi měnili v živé

detektory lži, schopné smést ze stolu i nejrafinovanější báchorky pachatelů.
Ani jednomu zjevně nepřipadalo zvláštní, že se hlásí postiženému civilistovi.
Vyšší pihoun Saul začal: "Vyslechli jsme třicet šest..."
"Třicet osm, pokud počítáme ty dvě potrhlé dvojice za dva. Což on nechce. Já ano."
"...subjektů. Všechny jsme vyslechli, ale bez většího úspěchu."
"Všichni jsou slepí, hluší a trpí ztrátou paměti. Jako obvykle."
"Po taxíku ani stopy. Pročesali jsme celý West Side a nic. Nula."
"A teď řekni tu dobrou zprávu."
"Máme svědka."
"Svědka?" zeptal se dychtivě Banks. "Fantazie."
Rhyme tak nadšený nebyl. "Pokračujte."
"V době průjezdu vlaku se někdo motal poblíž kolejí."
"Svědek viděl na Jedenácté chlapa, který pak zahnul..."
"Říkal náhle," doplnil ho Bedding.
"... který náhle zahnul a prošel uličkou vedoucí k mostu nad kolejemi. Prý tam chvíli stál..."
"...a díval se dolů."
Rhymovi se to nelíbilo. "Tohle na našeho broučka nesedí. Je příliš chytrý, než aby se nechal takhle zahlídnout."
"Ale..." oponoval Saul, zvedl prst a upřené se podíval na kolegu. "V celé čtvrti je snad jen jediné okno, ze kterého ho mohl někdo vidět."
"A pravé v něm ten náš svědek stál."
"Už tak brzy po ránu. Bůh mu žehnej."
Než si Rhyme uvědomil, že má být na Sachsovou naštvaný, zeptal se jí vlídně: "Amélie, jaký z toho máš pocit?"
"Prosím?" řekla Sachsová a otočila se od okna.
"Tys zablokovala Jedenáctou avenue," konstatoval Rhyme, "Sedmatřicátou ne."
Nevěděla, jak reagovat, ale Rhyme hned obrátil pozornost k detektivům. "Popis?"
"Svědek nám toho moc neřekl."
"Byl nalitej. Hned po ránu."
"Akorát říkal, že ten chlap byl menší postavy. Barvu vlasů neudal. Rasa..."
"Zřejmě běloch."
"Co měl na sobě?" vyzvídal Rhyme.
"Něco tmavého. Víc nevíme."
"A co dělal?" zeptal se Sellitto.
"Cituji: ‚Stál tam a koukal dolů. Myslel jsem, že chce seskočit. Jako pod vlak, víte? A několikrát se podíval na hodinky/"
"Nakonec prý opatrně odešel. Pořád se rozhlížel kolem sebe, jako by nechtěl, aby ho někdo viděl."
Co tam jen dělal? uvažoval Rhyme. Sledoval, jak oběť umírá? Nebo to bylo předtím, než tělo pohřbil, a chtěl jen zkontrolovat, jestli jsou koleje opuštěné?
"Přišel pěšky, nebo měl auto?" zeptal se Sellitto.
"Přišel pěšky. Prošli jsme všechna parkoviště..."
"A garáže..."
"... v celé čtvrti. Jenže nedaleko je to Konferenční centrum, takže se nikde v okolí stejně nedá zaparkovat. Navíc před spoustou parkovišť stojí pomocníci s oranžovýma praporkama a ukazují autům."
"A kvůli té mele bylo už před sedmou skoro všecko plné. Máme seznam dobrých devíti set espézetek."
Sellitto zavrtěl hlavou: "Nedá se nic dělat, ověřte je."
"Už jsme tím pověřili jiné oddělení," řekl Bedding.
"Ale stejně se vsadím, že tenhle chlápek s autem na parkoviště nejezdí," pokračoval detektiv. "A taky nedostává pokuty za špatné parkování."
Rhyme souhlasně kývl a zeptal se: "A co ta budova na Pearl Street?"
Jeden z detektivů nebo snad oba? se nadechl a řekl: "Na tu přijde řada teď. Už tam jedeme."
Rhyme si všiml, že se Sachsová podívala na hodinky. Nařídil Thomovi, aby zapsal několik nových poznatků do profilu pachatele.
"Chcete si s tím svědkem popovídat?" vyzvídal Banks. "S tím od kolejí."
"Ne, já svědkům nevěřím," odvětil nabubřele Rhyme. "Dáme se zase do práce." Pohlédl na Mela Coopera. "Takže tu máme vlasy, krev, kost a dřevěnou třísku. Nejdřív udělej tu kost."

Morgen...
Monelle Gergerová otevřela oči a pomalu se posadila. Už dva roky bydlela ve východní části Greenwich Village a pořád si nemohla zvyknout na ranní vstávání.
Posunula své buclaté jedenadvacetileté tělo kupředu a nelítostné srpnové slunce jí uhodilo do očí.
"Mein Gott..."
Z klubu odjela v pět, domů se dostala v šest a do sedmi se milovala s Brianem...
Kolik je teď?
Určitě brzké dopoledne.
Pohlédla na hodiny. Ach jo. Půl páté odpoledne.
Takže žádné früh morgens.

Na kafe, nebo s prádlem?
Většinou se v tuhle dobu vypravovala za roh do blízkého bistra na vegetariánský burger a tři šálky silné kávy. Potkávala tam známé členy klubu, jako byla ona prostě městské lidičky.
Jenže teď ji čeká spousta práce. Hodila na sebe dvě vytahaná trička, která měla zakrýt její boubelatou postavu, natáhla si džíny, kolem krku přidala pět nebo šest řetězů a popadla prádelní koš, do kterého přihodila krabici s práškem na praní.
Odemkla tři zámky ve dveřích, zvedla prádelní koš a vyrazila k temnému schodišti vedoucímu do vstupní haly. Ve sklepě zaváhala.
Irgendwas stimmt hier nicht!
Neklidně se rozhlédla po opuštěném schodišti a potemnělých chodbách.
Co se tu jenom změnilo?
Aha, světlo! Spálily se žárovky. Vlastně ne podívala se zblízka ony scházely. Ta zatracená děcka všechno rozkradou.
Sem, do Deutsche Haus, se Monelle nastěhovala proto, že to měla být oáza německých umělců a hudebníků. Nakonec se ukázalo, že je to tak akorát další z řady špinavých a předražených baráků bez výtahu ve východní části Village. Jedinou výhodou byla možnost seřvat domovníka v rodném jazyce.
Šla temnou chodbou a dávala pozor, aby neupadla přes nepořádek na podlaze. Otevřela dveře a vešla do chodby k prádelně.
Něco se šustlo. Jako by sebou cosi pláclo.
Rychle se otočila, ale neviděla nic než nehybné stíny a slyšela pouze auta z ulice a obvyklé praskavé zvuky přestárlé budovy.
Postupovala dále kolem hromady krabic, odhozených židlí a stolů, které pokrýval mastný prach. Došla až k prádelně, ale i tady chyběly žárovky. Monelle se zmocnil zvláštní pocit a vzpomněla si na zážitek, který se jí už téměř vytratil z paměti. Tenkrát v Německu šla s otcem úzkou uličkou od Langestrasse do ZOO. Nemohlo jí být víc než pět nebo šest roků. Náhle ji táta chytil za rameno, ukázal na most a řekl jí, že pod ním bydlí hladový skřítek. Cestou zpátky museli přes most rychle přeběhnout, aby je nechytil. A stejné jako tehdy i teď cítila, jak se jí zmocňuje panika a mrazí ji v zádech.
Skřítek. Taková pitomost...
Šla dál a poslouchala hukot nějakého elektrického zařízení. Kdesi v dálce se ozývala písnička od rozhádaných bratrů z Oasis.
Prádelna tonula ve tmě.
Jestli nebudou žárovky ani tam, tak je to jasné. Vyběhne nahoru a bude bušit na dveře pana Neischena tak dlouho, dokud nevyleze. Už mu dala co proto za vylomené západky na předních i zadních dveřích i za děcka, co chlastají pivo na schodech do domu. A ty žárovky mu taky nedaruje.
Vešla dovnitř a hmátla po vypínači.
Oslnilo ji jasné světlo. Tři velké žárovky ozářily špinavou, ale prázdnou místnost. Monelle přistoupila k řadě čtyř praček a nacpala bílé prádlo do první a barevné do druhé. Odpočítala čtvrťáky, nastrkala je do příslušného otvoru a zapnula spínač.
Nic.
Zarumplovala knoflíkem. A pak kopla do pračky. Nic se nedělo.
"Scheisse! Tahle gottverdammte barabizna."
Náhle si všimla šňůry. Nějaký idiot odpojil všechny pračky ze sítě. Ale ona ví kdo. Neischen má dvanáctiletého syna, který měl prsty ve většině naschválů v tomhle baráku. Když si na něj loni stěžovala, dokonce ji chtěl ten malý smrad kopnout.
Popadla šňůru, ohnula se za pračku a snažila se našmátrat zásuvku. Konečně.
Vtom na krku ucítila mužský dech.
Nein!
Ocitla se v sevření mezi zdí a pračkou. Vztekle zaječela a koutkem oka zahlédla kuklu a tmavé oblečení. V tu chvíli ji zvířecí silou sevřela obrovská ruka. Monelle neudržela rovnováhu a spadla na zem. Uhodila se o betonovou podlahu a v ohromení spolkla další výkřik.
Během okamžiku na ní seděl chlap a tiskl jí ruce k podlaze. Přes ústa se jí pokoušel přetáhnout kus tlusté šedé pásky.
Hilfe!
Nein, bitte nicht!
Bitte nicht.
Útočník se nezdál být zvlášť statný, ale měl sílu. Bez větší námahy ji přetočil na břicho a Monelle zaslechla, jak jí kolem zápěstí cvakla pouta.
Pak se postavil a nastalo ticho. Byl slyšet jen zvuk kapající vody, Monellin sípavý dech a hluk malého motoru kdesi ve sklepě.
Čekala na dotyk rukou, které z ní strhnou oblečení. Násilník však přešel ke dveřím, aby se ujistil, že jsou sami.
No jistě, tady bude mít dokonalé soukromí, vztekala se sama na sebe. Vždyť byla jednou z mála nájemnic, které tuhle prádelnu používali. Většina se jich tomuhle místu vyhýbala, protože bylo opuštěné a leželo nebezpečně blízko zadních dveří a oken mimo dosah jakékoliv pomoci.
Muž se vrátil a přetočil ji na záda. Cosi zašeptal, ale ona mu nerozuměla. Pak přece jen zaslechla: "Hanno."
Hanna? To je nějaký omyl! Myslí si, že jsem někdo jiný. Pokoušela se kroutit hlavou a snažila se, aby to pochopil.
Ale pak se mu podívala do očí a přestala. I přes kuklu bylo jasné, že zde něco nehraje. Ten muž byl rozrušený. Přejížděl její tělo pohledem a vrtěl hlavou. Pak jí rukou v rukavici sevřel paži, zacloumal tlustým ramenem a uchopil ji za tukovou

vrstvu. Otřásla se bolestí.
V jeho tváři zahlédla zklamání. Zřejmě ji chytil a teď si není jistý, jestli ji vůbec chce.
Sáhl si do kapsy a pak pomalu vytahoval ruku. Cvaknutí čepele na Monelle zapůsobilo jako elektrický šok. Začala vzlykat.
Nein, nein, nein!
Zasyčel mezi zuby, jako když se vítr prohání zasněženými stromy. Přisedl si k ní a rozvažoval.
"Hanno," zašeptal. "Co mám s tebou udělat?"
Náhle se rozhodl. Strčil nůž zpátky do kapsy a škubnutím dívku postavil. Vyvedl ji do chodby a kráčel s ní k zadním dveřím ke dveřím s rozlomeným zámkem, jejichž opravu už u pana Neischena urgovala hezkých pár týdnů.

11

PACHATEL 823
Vzhled Bydliště Automobil Ostatní
- běloch, menší postavy
- tmavé oblečení - zřejmě má operační základnu - žlutý taxík
- zná proced. na místě činu pravděpod. má záznam v rejstříku
- zná různé druhy otisků
- zbraň = Colt .32

Kriminalista je renesanční člověk.
Musí se vyznat v botaruce, geologii, balistice, medicíně, chemii, literatuře i strojírenství. A pokud ví, že popel s vysokým obsahem stroncia pravděpodobně pochází ze signální pochodně, že faca je portugalsky nůž, že Etiopci jedí bez příboru a jen pravou rukou nebo že kulka s pravotočivým rýhováním nebyla vypálena ze zbraně značky Colt, pak bude možná schopen dát si všechny věci do souvislosti a odhalit postup pachatele na místě činu.
A ještě jeden obor všichni kriminalisté znají: anatomii. Lincoln Rhyme se na ni zvlášť specializoval, vždyť poslední tři roky strávil neustálým uvažováním o kostech a nervstvu.
Nyní pohlédl na igelitový sáček z kotelny, který mu před obličejem držel Jerry Banks, a suše konstatoval: "To je kost z nohy, ale ne z lidské. Takže nemůže patřit příští oběti."
Kost měla průměr asi pět centimetrů a byla rovnoměrné odříznutá. V rýhách po pile se držela zaschlá krev.
"Zvíře střední velikosti," pokračoval Rhyme. "Velký pes, ovce nebo koza. Tahle kost mohla podpírat takových padesát až pětasedmdesát kilo váhy. Musíme ale ověřit, jestli je zvířecí i ta krev. Mohla by patřit oběti."
Pachatelé někdy své oběti kostmi ubíjejí k smrti nebo je probodávají. Sám Rhyme dělal na třech podobných případech: vražedným nástrojem tehdy byla kost z krávy, kost z nohy jelena a v jednom nechutném případě dokonce loketní kost samotné oběti.
Mel Cooper provedl difuzní rozbor krve.
"Na výsledky musíme chvilku počkat," vysvětloval omluvně.
"Amélie," ozval se Rhyme. "Možná nám můžeš pomoct. Vezmi si lupu a prohlédni pečlivě tu kost. A pak nám řekni, co vidíš."
"Bez mikroskopu?" zeptala se.
Rhyme si myslel, že bude protestovat, ale Sachsová nakonec přistoupila ke kosti a zvědavě si ji začala prohlížet.
"Mikroskop zvětšuje příliš," vysvětloval Rhyme.
Sachsová vzala lupu a sklonila se nad bílou smaltovanou miskou. Cooper rozsvítil lampu.
"Co stopy po řezání?" vyzvídal Rhyme. "Jsou hladké, nebo roztřepené?"
"Úplně hladké."
"Motorová pila."
Rhyme uvažoval, zda zvíře při tomhle zákroku žilo.
"Vidíš něco neobvyklého?"
Zadívala se ještě jednou a zamumlala: "Nevím. Myslím, že ne. Vidím prostě kus kosti."
Vtom prošel okolo Thom. "Tohle je vaše vodítko? To je fakt legrační."
"Legrační?" naježil se Rhyme. "Proč legrační?"
"Máš nějakou teorii?" vyzvídal Sellitto.
"Teorii ne," řekl Thom, sehnul se a přičichl ke kosti. "Ale tohle je osso bucco."
"Cože?"
"Telecí kýta. Jednou jsem ti ji udělal k obědu, Lincolne. Osso bucco. Dušená telecí kýta." Pohlédl na Sachsovou a zazubil se. "Říkal, že tam je málo soli."
"No to mě podrž!" vykřikl Sellitto. "On ji koupil u řezníka!"
"Jestli budem mít štěstí," řekl Rhyme, "tak u svého řezníka."
Mel potvrdil negativní výsledek testu. "Podle všeho je to hovězí krev," konstatoval.
"Ale co nám tím chce naznačit?" divil se Banks.
Rhyme neměl tušení. "Tak pokračujme. Našlo se něco na řetězu a na zámku?"
Cooper pohlédl na věci v igelitovém sáčku. "Na řetězy už značku nikdo nevyráží. Takže máme smůlu. Zámek je od firmy SecurePro. Střední třída. Moc bezpečný není, a už vůbec ne profesionální. Jak dlouho odolával?"
"Celé tři vteřiny," řekl Sellitto.

"Vidíte? Nemá sériové číslo a prodává se v každém železářství po celé zemi."
"Je na klíč, nebo na kód?" chtěl vědět Rhyme.
"Na kód."
"Sežeňte výrobce. Zeptejte se, jestli nám jsou schopni říct, ve které zásilce ten zámek byl a kam ho posílali, když jim podle stavítka zjistíme kombinaci čísel."
Banks hvízdl. "Člověče, to bude šichta."
Rhyme začal rudnout ve tváři. "Jistě, a podle nadšení ve vašem hlase, detektive, soudím, že tohle je přesně práce pro vás."
"Ano, pane," řekl mladík a omluvně zvedl mobilní telefon, "už na to jdu."
"Co ta krev na řetězu?" pokračoval Rhyme.
"Patří jednomu z našich lidí," řekl Sellitto. "Škaredě se pořezal, když chtěl řetěz roztrhnout."
"Takže je kontaminovaný," zaúpěl Rhyme.
"Snažil se zachránit oběť," nadhodila Sachsová.
"Chápu. To od něj bylo hezké. Ale řetěz je přesto kontaminovaný." Rhyme pohlédl zpátky na Coopera. "Nějaké otisky?"
Cooper oznámil, že všechno prošel a jediné otisky patřily Sellittovi.
"No dobrá, a teď se mrknem na tu třísku, kterou našla Amélie. Zkontroluj otisky."
"Už se stalo," řekla Sachsová rychle. "Na místě činu."
Šlapákova dcera, blesklo Rhymovi hlavou. Nevypadala na člověka, který dostává přezdívky. Hezcí lidé ji mívají málokdy.
"Pro jistotu to ještě sjedem těžším kalibrem," řekl Rhyme a přikázal Cooperovi: "Použij DFO nebo ninhydrin. A potom se do toho opři laserem."
Technik postříkal třísku sprejem a přejel ji paprskem laseru. Nasadil si ochranné brýle a zblízka si dřívko prohlížel.
"Nic."
Zhasl světlo a ještě jednou si třísku pečlivé prohlédl. Téměř patnácticentimetrový kousek tmavého dřeva byl pokryt špínou a černými šmouhami podobnými dehtu. Cooper třísku držel pinzetou.
"Já vím, Lincoln dává přednost čínským hůlkám," přiznal Cooper, "jenže já na rozdíl od něho vždycky v čínské restauraci vyžaduju vidličku."
"Můžeš rozmačkat nějaké buňky," zabručel Rhyme.
"Můžu, ale nerozmačkám," odvětil Mel.
"Co je to za dřevo?" zeptal se Rhyme. "Uděláš spodogram?"
"Ne, je to dub. O tom není pochyb."
"Je uříznutý, nebo zhoblovaný?"
Rhyme naklonil hlavu dopředu. Náhle ho chytila téměř nezvládnutelná křeč do krku. Zalapal po dechu, zavřel oči a napjal svaly. Po chvilce ucítil Thomovy silné ruce. Bolest konečně pominula.
"Lincolne? Jsi v pořádku?" vyděsil se Sellitto.
Rhyme se zhluboka nadechl. "To nic není."
"Tady."
Cooper přinesl třísku k Rhymově posteli a podržel mu zvětšovací sklo.
Rhyme si dřevo prohlédl. "Odříznuté po létech rámovou pilou. Existuje obrovské množství různých řezů. Odhaduju, že tahle tříska je z trámu zpracovaného někdy před sto lety. Zřejmě parní katr. Přidrž mi ji u nosu, Mele. Chci si k ní čichnout."
Mel poslechl.
"Kreozot používaný před zavedením impregnace pod tlakem. Mola, doky, kolejové pražce."
"Třeba je to nějaký fanda do železruce," řekl Sellitto. "Ráno se to stalo u kolejí."
"Možné to je," souhlasil Rhyme a přikázal: "Ověř stlačení vláken."
Technik položil třísku pod mikroskop. "Stlačení tu je. Ale po vláknech. Takže pražec to není. Spíš nosný sloup."
Kost... a starý dřevěný sloup...
"A co ta špína, dá se z ní něco zjistit?"
Cooper si před sebe rozložil papír a kartáčem vyškrábl špínu ven. Pak si začal prohlížet tmavé částečky na papíru.
"Máš toho dost k testu na hustotu?" zeptal se Rhyme.
Cooper zavrtěl hlavou. "Zkusit to můžeme, ale budem na to potřebovat celý vzorek. A jestli to nepůjde, nezbude nám nic na další testy."
Rhyme ho tedy požádal jen o vizuální rozbor a pak o analýzu ve spektrálním chromatografu.
Technik vyklepal trochu vzorku na sklíčko a několik minut ho pozoroval pod mikroskopem. "To je divné, Lincolne. Je to orruce. S neobvykle vysokou hladinou vegetace. Jenže ve zvláštním stavu: ta vegetace je špatná, úplně shnilá."
Pohlédl na Rhyma a ten si všiml temných kruhů od kukátka mikroskopu kolem Cooperových očí. Vzpomněl si, že když se vždycky nějaký technik po hodinách práce v laboratoři vynořil na denní světlo, všichni ostatní ho uvítali písničkou o medvídku mývalovi.
"Spal to," nařídil Rhyme.
Cooper vložil vzorek do chromatografu. Stroj ožil a ozvalo se zasyčení. "Ještě tak minutku dvě."
"A mezitím se můžem znova mrknout na tu kost," prohodil Rhyme. "Pořád mi tu něco nesedí. Hod ji pod mikroskop, Mele."
Cooper kost opatrně položil pod přístroj. "Hele, něco tu máme."

"Co?"
"Je to malé a průhledné. Podejte mi malou pinzetu," hodil Cooper hlavou směrem k Sachsové.
Pečlivě prohledal morek a pak něco zvednul.
"Malý kousek regenerované celulózy," hlásil.
"Takže celofán," reagoval Rhyme. "A dál?"
"Známky tahu a trhu. Nemyslím, že by nám tam tohle nechal schválně. Okraje nejsou odříznuté. Nelze vyloučit, že je to celofán."
",Nelze vyloučit'" napodobil Coopera Rhyme. "Tenhle alibismus nesnáším."
"Musíme být opatrní, Lincolne," řekl Cooper vesele.
"To je samé ,s jistou dávkou pravděpodobnosti', ,můžeme se dohadovat', ,za určitých okolností'... Ale ,nelze vyloučit' nesnáším ze všeho nejvíc."
"Jo, je to univerzální," řekl Cooper. "No dobrá, kvůli tobě udělám troufalý odhad. Nejspíš je to celofán odněkud z řeznictví nebo z potravin. Určitě to není běžně prodávaný typ."
Jerry Banks se vrátil z chodby. "Špatné zprávy. Firma SecurePro neeviduje kombinace zámků, stroj je nastavuje zcela náhodně."
"No jo."
"Ale co je zajímavé... tvrdili, že jim policie ohledně jejich výrobků volá pořád, ale my jsme první, koho napadlo vystopovat zámek podle kombinace."
"No to je fakt zajímavé, nejít o slepou uličku," zabrblal Rhyme a otočil se k Melu Cooperovi, který právě kroutil hlavou nad výsledky z chromatografu. "Co je?"
"Už jsem prozkoumal ten vzorek hlíny. Ale mám obavy, jestli se přístroj neporouchal. Nemůžu určit dusík, hodnota je mimo tabulku. Měli bysme celý test zopakovat s větším množstvím vzorku."
Rhyme souhlasil a znovu se soustředil na kost. "Mele, dokážeš odhadnout, kdy to zvíře zabili?"
Cooper si prohlédl vzorek pod elektronovým mikroskopem.
"Je tu minimum bakteriálních shluků. To telátko nám uhynulo nedávno. Anebo je víc než osm hodin venku z ledničky."
"Takže ten chlap ho krátce předtím koupil," konstatoval Rhyme.
"Anebo už před měsícem a pak ho hodil do mrazáku," nadhodil Sellitto.
"Ne," zavrtěl hlavou Cooper. "Ta kost neprošla mrazem. Tkáň není poškozená krystaly ledu. Dokonce ani nebyla moc dlouho v lednici. Není vysušená, moderní ledničky všechno jídlo dehydratují."
"To je dobrý postřeh," přitakal Rhyme. "Budem na tom dělat."
"Dělat?" zasmála se Sachsová. "To máme obvolat všechny obchody ve městě a zjistit, kdo včera prodal nějaké telecí?"
"Ne," zarazil ji Rhyme. "Ne včera, ale za poslední dva dny."
"Chcete na to Laurela s Hardym?"
"Ti mají dost vlastní práce. Zavolejte Emmě, jestli má ještě službu. A jestli je už doma, tak ji přivezte zpátky a napište jí přesčas. A mezitím sepište seznam všech obchodů, které připadají v úvahu. Ten chlap určitě nenakupuje pro velkou rodinu, takže se Emmě zúží výběr na zákazníky, kteří nakoupili pět nebo méně položek."
"A co povolení k prohlídce?" zeptal se Banks.
"Bude potřeba, jinak se nám každý vzepře," konstatoval Sellitto. "Ale nejdřív to zkusíme bez něj. Kdo ví? Třeba budou někteří občané spolupracovat. Prý se to stává."
"Ale jak budou v obchodech vědět, kdo si u nich koupil telecí s kostí?" zeptala se Amélie. Už nebyla tak rezervovaná, v jejím hlase se ozýval zájem. Rhyme přemýšlel, zda její sklíčenost nebyla způsobena něčím, čím často trpěl i on: obrovskou tíhou důkazů. Největším problémem každého kriminalisty totiž není nedostatek důkazů, nýbrž jejich zavalující množství.
"Mají pokladny s optickým snímáním cen," vysvětloval Rhyme. "Všechno se ukládá do počítače za účelem inventury a doobjednávek zboží," Odmlčel se a pohlédl na Bankse. "Tak to vyklop, Banksi. Koukám, že máš něco na jazyku. Tak prosím. Tentokrát tě na Sibiř nepošlu."
"Chci říct, že takové pokladny mají pouze velké obchodní řetězce, pane," namítl mladý detektiv. "Stovky malých hokynářů a řezníků nic podobného nevlastní."
"To je dobrá poznámka. Ale myslím, že tenhle chlap by do malého obchodu nešel. Chce si zachovat anonymitu. Určitě chodí do velkých supermarketů. Je to neosobní."
Sellitto mezitím zavolal na centrálu a vysvětlil Emmě, co potřebují.
Rhyme se zamyslel. "Lone, sežeň aspoň tucet členů přepadovky. Ať sem naklušou."
"Sem?" divil se Sellitto.
"Rozjedeme operaci."
"Jseš si tím úplně jistý?" žasl detektiv.
"Ano! Chci je hned teď."
"No dobrá." Sellitto kývl na Bankse, který už volal Haumannovi.
"A co naše další stopa ty krátké vlasy, co našla Amélie v kotelně?"
Cooper se přesunul k fázovému kontrastnímu mikroskopu. Ten měl dva zdroje světla, z nichž jeden pracoval se zpožděním mimo fázi vzorek byl tedy zároveň osvětlen a zároveň zvýrazněn stínem.
"Lidské nejsou, to ti můžu říct rovnou," začal Cooper. "Zřejmě jde o srst."
"Z čeho? Ze psa?"
"Možná z telete," vyhrkl Banks s mladickým zápalem.
Cooper cosi vyťukal na klávesnici a po několika vteřinách se na obrazovce objevily obrázky jakýchsi šupinatých tyčí.

"Za to vděčíme tobě, Lincolne. Vzpomínáš na tuhle databázi?"
Když pracoval na divizi, sesbíral Rhyme obrovské množství mikrografů různých druhů vlasů a chlupů.
"Samozřejmě, Mele. Jenže když jsem ji viděl naposled, byla ve třech složkách. Jak jsi ji dostal do počítače?"
"Scanmasterem. JPEG formát."
Jepeco? Co to je? Pár let ze služby a Rhyme byl úplné mimo obraz. Úžasné...
A zatímco Cooper porovnával výsledky, zaobíral se Lincoln Rhyme otázkou, která ho trápila celý den: Proč jim ten chlap nechává vodítka? Vždyť člověk je neuvěřitelné zajímavá bytost směje se, je nebezpečný, chytrý, ustrašený ale vždycky má pro své chování nějaký důvod motiv, který ho vede dál směrem ke splnění svých tužeb. Vědec Lincoln Rhyme nevěřil na náhodu, nahodilost nebo lehkovážnost. Dokonce i psychopati mají svou vlastní logiku, i když je dost pokroucená. A proto Rhyme věděl, že pachatel 823 má pro své záhadné jednání nějaký důvod.
"Už ťo mám," zajásal Mel. "Je to hlodavec. Zřejmé krysa. A ta srst je oholená."
"To je mi teda stopa," neudržel se Banks. "Po městě létají miliony krys. Po všech čtvrtích. Co nám tím chtěl říct?"
Sellitto na chvíli zavřel oči a začal cosi mumlat. Sachsová si toho nevšimla, protože se právě tázavě dívala na Rhyma.
Rhyme byl překvapen, že nedokázala odhalit, co jim chtěl únosce vzkázat, ale neříkal nic. Zatím neměl jediný důvod se o tohle hrůzné zjištění s kýmkoliv dělit.

Sedmou obětí Jamese Schneidera nebo osmou, budeme-li počítat i nebohou andělskou Maggie O'Connorovou se stala manželka jistého těžce pracujícího přistěhovalce, který se s rodinou usadil nedaleko Hester Street v dolní části East Side.
Jen díky odvaze této nešfastné ženy mohli strážníci odhalit totožnost zločince. Hanna Goldschmidtová pocházela z německožidovské rodiny a uzavřená komunita, v níž žila se svým mužem a šesti dětmi (jedno zemřelo při porodu), k ní chovala značnou úctu.
Sběratel kostí pomalu projížděl ulicemi, aby nepřekročil rychlost a zbytečně na sebe neupozornil.
Pohledem zavadil o obrovskou reklamu OSN, odkud se na něj usmívaly různobarevné tváře vzdáleně připomínaly postavy na obrazech v jeho domě a pak se zahleděl na město před sebou. Trochu ho překvapovalo, že budovy jsou tak ohromné, kamenné římsy tak vysoké, sklo tak hladké, vozy tak elegantní a lidé tak vymydlení. Město, které znal on, bylo temné, nízké, zakouřené a páchlo potem a špínou. Člověku hrozilo, že ho udupou koně nebo přepadnou tlupy chuligánů z nichž některým nebylo více než deset nebo jedenáct povalí ho na zem, udeří kyjem a zmizí i s jeho kapesními hodinkami nebo náprsenkou... Takové bylo město Sběratele kostí.
Někdy se ale ocital tady prohánět svůj naleštěný stříbrný Taurus XL po hladkém asfaltu, poslouchal rádio a stejně jako všichni ostatní Newyorčané se vztekal, když nestihl zelenou. Nemohl pochopit, proč se v tomhle městě nesmí zahýbat doprava na červenou.
Z kufru se ozvalo několik úderů, ale on jen zavrtěl hlavou. V ulicích bylo tolik hluku, že Hanniny protesty stejně nikdo neuslyší.
Konečně zelená.
I v této osvícené době je dosti nezvyklé, aby se žena ve večerních hodinách vydala do ulic bez doprovodu ctihodného pána, tím spíše pak v těchto pohnutých dnech. Oné nešfastné noci však Hanna nemohla jinak než na krátkou chvíli opustit svůj příbytek. Nejmladší ze šesti dětí trpělo horečkou a její manžel se právě oddaně modlil v blízké synagoze. Proto se ta dobrá žena vydala do noci, aby svému dítěti obstarala medicínu. Než zavřela dveře, řekla nejstarší dceři:
"Dobře za mnou zamkni. Brzy se vrátím,"
Svým slovům však dosíci nemohla. Neboť jen o několik málo chvil později se setkala s Jamesem Schneiderem.
Sběratel kostí se rozhlédl kolem. Někde tady v Hell's Kitchen na West Side pohřbil svou první oběť. Kdysi to byla bašta irských gangů, nyní se zde stále více usazovali mladí kariéristé, reklamní agentury, fotostudia a stylové restaurace.
Náhle ucítil hnůj a vůbec ho nepřekvapilo, když se před ním objevil kůň.
Tentokráte však nešlo o představu z devatenáctého století. Stála před ním skutečná koňská drožka, která vozila turisty přes Central park za cenu rozhodně ze století dvacátého.
Sběratel kostí se zasmál dutým smíchem.
Těžko lze popsat, co se stalo, neboť neexistuje žádný svědek. Přesto si můžeme přestálou hrůzu až příliš živě představit. Zločinec odtáhl bránící se ženu do úzké uličky, kde ji pobodal nožem. Nechtěl ji zabít; chtěl, aby mu byla po vůli. Ovšem síla paní Goldschmidtové, pramenící z lásky ke svým holátkům v hnízdě, byla tak veliká, že útočící zrůdu naprosto překvapila: ta dobrá duše zafala muži nehty do tváře a vyrvala mu chomáč vlasů.
Na chvíli se osvobodila a podařilo se jí vydat nelidský výkřik. Zbabělý Schneider ji opět několikrát bodl nožem a poté uprchl.
Statečná žena ještě dokázala ujít několik kroků, než se zhroutila v náručí strážníka, který byv upozorněn sousedy přispěchal ženě na pomoc.
Tento příběh pocházel z knihy, kterou Sběratel kostí neustále nosil v kapse u kalhot: Zločin ve starém New Yorku.
Nedokázal vysvětlit, proč ho tak přitahuje právě tahle útlá kniha. Pokud by měl vyjádřit svůj vztah ke knize, pak by musel přiznat, že jde asi o závislost. Kniha měla dobrých pětasedmdesát let, a přesto byla pozoruhodně zachovalá byl to přímo knihvazačský klenot. Přinášela mu štěstí a sloužila jako talisman. Našel ji zapadlou ve veřejné knihovně, kde tehdy spáchal jeden z několika málo přestupků svého života: zasunul si ji do kapsy kabátu a odešel.
Kapitolu o Schneiderovi četl snad stokrát a doslova si ji pamatoval.
Zpomalil. Byli téměř na místě.

Když se plačící manžel schoulil nad Hanniným tělem, pohlédl jí ještě jednou do tváře: naposledy, než si ji odvezou lidé z pohřební služby (neboť podle židovské víry musí být zemřelý pochován co nejdříve). Na bělostné tváři si povšiml jakési podlitiny ve tvaru emblému. Oválná rána měla představovat srpek měsíce a shluk ranek kolem ní pak označoval hvězdy na nebi.
Strážníci dospěli k názoru, že rána musela vzniknout otiskem prstenu sadistického řezníka ve chvíli, kdy nebohou oběť udeřil. Detektivové přizvali na pomoc jistého umělce, aby otisk překreslil na papír.
S kresbou pak prošli všechna klenotnictví ve městě. Při pátrání byla zajištěna jména a adresy několika mužů, kteří si podobné prsteny v nedávné době zakoupili. Dva z nich se ocitli mimo jakékoliv podezření: jeden sloužil jako duchovní v kostele a druhý byl profesorem na vyhlášené univerzitě. Třetí však upoutal pozornost strážníků, kteří měli jeho nečisté aktivity již dlouhou dobu v patrnosti: James Schneider.
Tento ctihodný muž mel ve své době značný vliv v několika dobročinných spolcích města Manhattan jmenovitě v Lize na pomoc souchotinářům nebo ve Společnosti za blaho penzistů. Policii padl do oka proto, že krátce po jeho návštěvách v řečených společnostech z nich zmizelo několik starších chovanců. Obviněn však tento muž nikdy nebyl neboí krátce po zahájení vyšetřování se vždy policii ztratil z očí.
Po mrzké vraždě Hanny Goldschmidtové policie neustále pátrala na všech možných místech New Yorku. Schneider ovšem nebyl k nalezení. Strážníci dokonce ve městě vylepili podél nábřeží portrét hledaného, ale nikdo se neozval. Což byla ve světle děsivého masakru, který krátce poté tento ničemný muž v celém městě rozpoutal, skutečná tragédie.

Ulice zely prázdnotou. Sběratel kostí odbočil do postranní uličky. Otevřel vrata do skladiště a zajel na dřevěnou rampu vedoucí do temného tunelu.
Ujistil se, že je sám, a pak vystoupil. Přešel ke kufru a vytáhl z něj Hannu. Byla masitá a tlustá jako pytel chlévské mrvy. Znovu se ho zmocnil vztek a hrubě ji odvlekl do další široké chodby. Kdesi nad nimi hučela auta. Poslouchal, jak Hanna sípá, a už už jí chtěl uvolnit roubík, když vtom ucítil, jak sebou škubla a úplně znehybněla. Sotva lapal po dechu, když ji s námahou položil na zem chodby a odtrhl pásku z úst. Že by omdlela? Poslechl si její srdce zdálo se, že bije pravidelně.
Přeřízl šňůru, kterou měla svázané nohy, naklonil se nad ní a zašeptal: "Hanno, kommen Sie mit mir , Hanno Goldschmidtová..."
"Nein," zamumlala a hlas se jí vytratil.
Naklonil se ještě víc a poplácal ji po tváři. "Hanno, musíte jít se mnou,"
"Mein Name ist nicht Hanna! " zaječela a kopla ho přímo do brady.
Před očima se mu zatmělo, zavrávoral a téměř upadl. Hanna vyskočila a vyrazila do temné chodby. Rychle ji však dohonil. Skočil po ní, oba spadli na zem a on si při tom vyrazil dech.
Snad celou minutu se svíjel na boku bolestí, lapal po dechu a svíral její tričko. Dívka ležela na zádech, a protože měla ruce v poutech, mohla použít jen jedinou zbraň nohy. Zvedla jednu do vzduchu a vší silou ho kopla do ruky. Paží mu projela palčivá bolest a z ruky sklouzla rukavice. Dívka znovu zvedla svou silnou nohu, ale naštěstí pro něj tentokrát špatně zamířila. Patou narazila o zem takovou silou, že kdyby se strefila, mohla mu zlomit ruku.
"So nicht!" zavyl zběsile, holou rukou se jí vrhl po krku a tiskl ho tak dlouho, až začala sípat a kňučet a pak sípat přestala. Několikrát sebou trhla a ztuhla.
Opět si poslechl její srdce. Znělo velmi slabě. Tentokrát to není trik. Navlékl si rukavici a odtáhl Hannu chodbou směrem ke sloupu. Znovu jí svázal nohy a přes ústa natáhl nový kus lepicí pásky. Když se probrala, opět na sobě cítila šmátrající ruku. Nejprve se nadechla zděšením, ale pak se zklidnila, neboť ji téměř láskyplně hladil za uchem. A pak na lokti... a pak na tváři. Více míst se dotknout nechtěl. Byla tak hnusné vypolštářovaná... připadalo mu to nechutné.
Ale pod kůží...
Uchopil ji pevně za nohu. Zírala na něj vyděšenýma očima. Sáhl si do kapsy a v ruce se mu objevil nůž. Bez nejmenšího zaváhání propíchl kůži a rozřízl nohu až k nažloutlé kosti. Snažila se přes pásku křičet, kopala sebou, ale on ji svíral pevně. Líbí se ti to, Hanno? Dívka začala hlasitě vzlykat a sténat, a tak jí musel přiložit ucho k noze, aby slyšel ten rozkošný skřípavý zvuk, když ostřím nože přejížděl sem a tam po její kosti. Šššš.
A pak ji vzal za paži.
Na chvíli se střetli pohledem. Srdceryvně vrtěla hlavou a tiše prosila o smilování. Očima sjel na její buclaté předloktí a opět se jí zařízl hluboko do masa. Celé její tělo strnulo bolestí a dívka začala divoce a tlumeně ječet. Sklonil hlavu k její loketní kosti a opět si vychutnával vrzavý zvuk nože jako hudebník, který naslouchá libému tónu vzácného nástroje. Tam a zpátky. Tam a zpátky. Šš, šš... Až o chvíli později si uvědomil, že dívka omdlela.
Nakonec zamířil zpátky k autu. Nastražil na místo činu další stopy, vytáhl z kufru koště a začal za sebou pečlivě zametat. Potom sjel z rampy, nechal motor běžet a s ještě větší pečlivostí zametl i stopy pneumatik.
Chvíli spokojeně stál a díval se zpátky do tunelu. Díval se na oběť, prostě jen tak civěl. A pak se ve tváři Sběratele kostí objevil téměř milý úsměv. Překvapilo ho, jak brzy se dostavili první hosté. Tucet párů malých červených oček, pak dva tucty, pak tři... Civěly na Hannino zkrvavené tělo a vyzařovala z nich zvědavost... a také hlad. Sběratel kostí se otočil a dal se na odchod. Možná že šlo jen o jeho utkvělou představu..., ale byla zatracené živá.

12

"Mele, teď sjedem oblečení té Colfaxové, Pomůžeš mu, Amélie?"
Znovu přikývla se strojeným úsměvem, jaký se nasazuje ve zdvořilé společnosti, a Rhyme si uvědomil, že je na ni vlastně hrozně naštvaný.

Na pokyn technika si navlékla gumové rukavice a začala nad papírem kartáčovat zbytky oblečení. Ze šatů vypadlo několik drobných smítek. Cooper je chytil na lepicí pásku a vložil pod mikroskop.
"Nic moc," hlásil. "O všechny stopy se postarala pára. Vidím jen trochu hlíny. Na rozbor to nestačí. Počkej... To je skvělý. Mám tu pár vláken. No, to se podívejme..."
Já asi těžko, pomyslel si vztekle Rhyme.
"Námořnická modř, nejspíš směs akrylu a vlny. Vlákna nejsou moc hrubá, takže nejde o koberec, ale o část oblečení."
"Akryl a vlna? Hrubé ponožky ani svetr v tomhle vedru asi nenosí. Že by to byla kukla?"
"Já bych řek', že jo," souhlasil Mel.
"Takže nám vážně dává šanci ty oběti zachránit," dedukoval Rhyme. "Protože kdyby je chtěl zabít, nezáleželo by mu, jestli ho uvidí, nebo ne."
"A taky to znamená," dodal Sellitto, "že si ten sráč myslí, že mu to projde. Rozhodně to není žádný fanatický sebevrah. To může být naše výhoda, pokud s ním někdy budem muset vyjednávat o rukojmích."
"Tenhle tvůj optimismus se mi fakt líbí, Lone," řekl suše Rhyme.
Zazvonil zvonek a o chvíli později se na schodech objevil rozcuchaný a udýchaný Jim Polling. To se ví, dvě tiskové konference jedna u starosty a druhá u federálů udělají s člověkem své.
"S těmi pstruhy mě to mrzí," přivítal ho Sellitto a vysvětlil Rhymovi: "Jimmy je jeden z mála opravdových rybářů. Sám si vyrábí mušky i všecko ostatní. To já chodím na ryby s partou a s basou piva a co mi chybí?"
"Nejdřív zmáčknem toho zkurvysyna a pak se mužem bavit o rybách," soptil Polling a hnal se ke kávě, kterou mu u okna nechal Thom.
Překvapením zamrkal, když tam na něj civěli dva velcí sokoli. Otočil se k Rhymovi a vysvětlil, že kvůli tomu hajzlovi musel odložit rybaření ve Vermontu.
Rhyme v životě nerybařil nikdy neměl na žádné koníčky čas ani chuť ale přistihl se, že kapitánovi závidí. Klid při rybaření by se mu rozhodně zamlouval. Tohohle koníčka by totiž mohl provozovat sám. Postižení sportovci si obvykle vybírali disciplíny, při kterých se mohli stavět ostatním na odiv. Chtěli soutěžit. Snažili se dokázat svou sílu celému světu... i sami sobě. Hráli basketbal, pinkali tenis, jezdili maratóny. Kdyby se Rhyme rozhodl pro nějaký sport, určitě by si vybral rybaření. I když hodit návnadu pomocí levého prsteníku je zřejmě ještě mimo schopnosti moderní techniky.
"Tisk už o něm mluví jako o masovém únosci," dodal Polling.
Jestli se všechno potvrdí, pomyslel si Rhyme.
"A starosta se může zbláznit. Dokonce do toho chce zapojit federály. Radil jsem našemu šéfovi, aby mu tvrdě odporoval. Ale další oběť si už nemůžeme dovolit."
"Děláme, co můžeme," poznamenal Rhyme uštěpačně.
Polling usrkl kávu a přistoupil blíže k lůžku.
"Jsi v pořádku, Lincolne?"
"Jo."
Polling si ho chvíli měřil pohledem a pak kývl na Sellitta:
"Informuj mě. Za půl hodiny mě čeká další tiskovka. Víš, na co se mě zeptal jeden reportér? Co si myslím, že prožívala její rodina, když se dozvěděla, že ji někdo uvařil k smrti."
Banks zavrtěl hlavou. "Člověče."
"Málem jsem tomu hajzlovi jednu natáhl," přiznal Polling.
Rhyme si vzpomněl, jak kapitán před třemi a půl lety během vyšetřování vražd policistů roztřískal televiznímu týmu kameru. Reportér se ho totiž zeptal, jestli se Polling během případu nechoval tak agresivně jen proto, že Dan Shepherd kdysi patřil k policii.
Polling se Sellittem se odebrali do rohu místnosti, kde detektiv Pollinga seznámil se všemi poznatky. Když kapitán odcházel, Rhyme si všiml, jak povadl.
"No vida," ozval se od mikroskopu Cooper. "Máme tu vlas. Měla ho v kapse."
"I s kořínkem?" zeptal se Rhyme, ale sám v zázrak nedoufal, takže ho nijak nepřekvapilo, když si Mel povzdychl:
"Bohužel bez kořínku."
Pokud není vlas celý, nelze ho individualizovat a stává se pouze informativním důkazem. Nelze u něj totiž provést test na DNA a určit podle něj konkrétní osobu. Přesto svou hodnotu má, což ostatně potvrdila slavná studie kanadské jízdní policie před několika lety: pokud je vlas nalezený na místě činu totožný s vlasy pachatele, lze s pravděpodobností 4500 ku jedné říci, že patří právě jemu. Problém ale je, že se z něj dá těžko něco vydedukovat o osobě, které patří. Určit podle něj pohlaví je téměř nemožné a určit rasu nespolehlivé. Věk lze stanovit pouze z vlasů kojence. Také barva je zavádějící, protože v pigmentaci existují značné odchylky, které jsou dále ovlivňovány kosmetickými úpravami. Navíc každý člověk denně tucty vlasů ztrácí, takže se nedá ani posoudit, zda podezřelý plešatí.
"Porovnej ho s vlasem oběti," nařídil Rhyme. "A proveď odečet šupin a pigmentační srovnání."
O chvíli později Cooper vzhlédl od mikroskopu.
"Colfaxové určitě nepatří."
"A bližší popis?" vyzvídal Lincoln.
"Je světle hnědý. Nekroutí se, takže zřejmě nepatří černochovi. Podle pigmentace to není ani Asiat."
"Takže je to běloch," řekl Rhyme a otočil hlavu směrem k profilu pachatele na stěně. "To souhlasí s tím, co říkal ten svědek. Je to vlas, nebo chlup?"
"Je tam malá odchylka v průměru a rozložení pigmentu je dost rovnoměrné. Je to vlas."
"Délka?"
"Tři centimetry."

Thom se zeptal, zda může do profilu připsat, že pachatel má hnědé vlasy.
Rhyme to odmítl. "Musíme počkat na další údaje. Napiš tam jenom, že nosí tmavomodrou kuklu. Co měla pod nehty, Mele?"
Cooper prozkoumal vzorek, ale k ničemu užitečnému se nedobral.
"A co ten otisk, co jsi našla? Ten na nádrži. Mrknem se na něj. Můžeš mi ho ukázat, Amélie?"
Sachsová na chvíli zaváhala a pak mu podala polaroid.
"Pěkné monstrum," konstatoval Rhyme.
Rozmazaný otisk dlaně vypadal opravdu groteskně. Nebyly však na něm vidět čáry papilárních linií, ale jakési drobné šmouhy.
"Ta fotka se ti povedla, jsi vážně profík, Amélie. Jenže bohužel to není ruka. Tohle nejsou papilární linie. Je to rukavice. Kožená. Stará. Mám pravdu, Mele?"
Technik přikývl.
"Thome, napiš tam, že nosí pár starých rukavic. Začínáme se o něm leccos dozvídat. Nenechává na místě činu svoje otisky. Ale nechává tam otisky starých rukavic. A jestli u něj ty rukavice najdeme, máme ho podle čeho usvědčit. Je chytrej. Ale není geniální."
"A co nosí geniální zločinci?" vyzvídala Sachsová.
"Zásadně semiš," odbyl ji Rhyme. "Kde je ten filtr z vysavače?"
Cooper vysypal obsah filtru na list bílého papíru.
Stopové důkazy...
Státní zástupce, reportéři i porota milují jasná a usvědčující vodítka. Zakrvácené rukavice, nože, zbraně se stopami střelného prachu, milostné dopisy, spermie a otisky prstů. Lincoln Rhyme si však nejvíce oblíbil stopové důkazy prach a zbytky tekutin na místě činu. Na to pachatelé často zapomínali.
Vysavač však nic užitečného nenasál.
"No nic," prohodil Rhyme, "tak pojdme dál. Mrknem se na ta pouta."
Sachsová ztuhla. Cooper otevřel igelitový sáček a vyklopil želízka na čistý papír. Přesně, jak Rhyme předpověděl, na nich bylo jen minimum krve. Doktor ze soudního odvedl s pilkou skvělou práci poté, co mu právník newyorské policie zafaxoval povolení.
Technik si pouta pečlivě prohlédl.
"Jsou od firmy Boyd and Keller Nejjednodušší model. Bez výrobního čísla."
Postříkal je DFO sprejem a zapnul snímač.
"Žádné otisky, jenom šmouha od rukavic."
"Tak je otevřeme."
Mel vzal univerzální klíč a s cvaknutím pouta otevřel. Pomocí ofukovače na čočky pak celý mechanismus pročistil.
"Ty jsi pořád naštvaná, Amélie," pronesl náhle Rhyme. "Kvůli těm rukám."
Rhymova otázka ji překvapila.
"Nejsem naštvaná," odpověděla po chvíli. "Jenom mi to přišlo neprofesionální. To, cos mi navrhoval."
"Víš, kdo byl Edmond Locard?"
Zavrtěla hlavou.
"Jistý Francouz. Narodil se v roce 1877. Na Lyonské univerzitě založil kriminalistický ústav. A taky přišel s jedním pravidlem, kterým jsem se jako šéf divize řídil i já: Locardův výměnný princip. Tvrdil, že když se spolu dva lidé dostanou do kontaktu, něco z jednoho zákonitě přejde na druhého a opačně. Třeba prach, krev, buňky, špína, vlákna, zbytky kovů. Někdy je obtížné zjistit, co si vlastně dotyční vyměnili, a ještě těžší je odhalit, co to znamená. K téhle výměně však dochází a jen díky ní můžeme chytat neznámé pachatele."
Tahle historka ji ani v nejmenším nezaujala.
"A to jste ještě měla štěstí," obrátil se Cooper na Sachsovou. "Chystal se, že vám nařídí provést s tím medikem na místě pitvu a prozkoumat obsah jejího žaludku."
"To by nám moc nepomohlo," odsekl Rhyme a vyhnul se jejímu pohledu.
"Já mu to vymluvil," chlubil se Mel.
"Pitvu," řekla Amélie suše, jako by ji u Rhyma už nic nemohlo překvapit.
Vždyť ona je duchem úplně někde jinde, pomyslel si vztekle Rhyme. Její myšlenky se toulají tisíc mil daleko.
"Aha," ozval se Cooper. "Něco tu mám. Myslím, že je to kousek rukavice."
Položil smítko do mikroskopu a prozkoumal ho.
"Kůže. Načervenalá. Na jedné straně leštěná."
"Červená, to je fajn," zajásal Sellitto a vysvětloval: "Čím extravagantnější je pachatelovo oblečení, tím snáz se dá vytipovat. Vsadím se, že tohle vás na akademii neučili. Někdy vám povím, jak jsme chytili Jimmyho Plaida. Vzpomínáš na to, Jerry?"
"Ty jeho kalhoty byly vidět na míli daleko," přizvukoval mladý detektiv.
Cooper pokračoval: "Kůže je vysušená. Moc tuku už v ní nezbylo. Měl jsi pravdu, ty rukavice jsou staré."
"Co je to za kůže?"
"Řekl bych, že kozinka. Vysoké kvality."
"Kdyby byly nové, dalo by se usoudit, že je bohatý," zabručel Rhyme. "Ale staré mohl najít někde na ulici nebo je koupit v secondhandu. Podle doplňků se toho zřejmě moc odvodit nedá. No nic. Thome, připiš do profilu, že nosí rukavice z červené kozinky. Co tu máme dál?"
"Vodu po holení," připomněla Sachsová.

"Vidíš, málem bych zapomněl. Možná chce jen překrýt nějaký jiný pach. To zločinci občas dělávají. Zapiš to taky, Thome. Jak ti to vonělo, Amélie? Už jsi mi to říkala."
"Suše. Jako džin."
"A co ta prádelní šňůra?" zeptal se Rhyme.
Cooper si ji prohlédl. "Tenhle typ znám. Je z plastu. Několik tuctů vnitrních vláken složených z šesti až deseti různých druhů plastu. K tomu jedno ne, dvě kovová vlákna."
"Chci najít výrobce."
Mel zavrtěl hlavou. "To je nemožné. Ten provaz je moc rozšířený."
"Zatraceně," zamumlal Rhyme. "A co ten uzel?"
"No, ten je neobvyklý. Neuvěřitelné důkladný. Vidíš tu dvojitou smyčku? PVC se totiž velice špatně utahuje, uzel většinou klouže, ale tenhle se ani nehne."
"Máte databázi uzlů?"
"Ne."
Neomluvitelné, pomyslel si Rhyme.
"Pane?"
Rhyme se otočil na Bankse.
"Občas se plavím na plachetnici..."
"Nedaleko Westportu," doplnil ho Rhyme.
"Jo, přesně tak. Jak to víte?"
Pokud by existoval soudní test pro vysledování původu Jerrýho Bankse, pak by mu určitě vyšel stát Connecticut.
"Prostě jsem se trefil."
"Tohle není námořní uzel. Nic mi neříká."
"To je dobré vědět. Pověste ho támhle." Rhyme kývl směrem ke stěně, kde už visel profil pachatele a fotografie celofánu. "Podíváme se na něj později."
Zazvonil zvonek a Thom šel otevřít. Rhyme se polekal při pomyšlení, že by to mohl být doktor Berger, který mu přichází oznámit, že již nemá zájem pomáhat mu při jejich společném "projektu".
Ovšem těžké bušení bot na schodech ho okamžitě uklidnilo.
Objevili se statní členové zvláštní jednotky v maskáčích. Slušně vešli a zdvořile pokynuli Sellittovi a Banksovi. I když to byli muži zvyklí na ledacos, Rhyme by se vsadil, že za těmihle dvaceti očima se skrývá deset duší, které se při pohledu na muže odsouzeného k doživotnímu ležení na zádech pěkně vyděsily.
"Pánové, zajisté už víte o tom únosu ze včerejší noci a o vraždě jedné z obětí dnes odpoledne." Ozvalo se souhlasné zamručení a Rhyme pokračoval: "Náš pachatel má další oběť. Máme v ruce stopu a potřebujeme, abyste pro nás zajistili důkazy. Ihned a všichni najednou. Každé stanoviště obsadí jen jeden muž."
"Bez jištění?" vyděsil se důstojník s knírkem, "to nebudeme mít žádné krytí?"
"Nebudete ho potřebovat."
"Při vší úctě, pane, se mi příliš nechce jít do taktické operace bez řádného krytí. Nebo alespoň bez partnera."
"Myslím, že k žádným přestřelkám nedojde. Vaším cílem budou supermarkety největších obchodních řetězců ve městě."
"Supermarkety?"
"Ne všechny. Jen jeden z každého řetězce: J&G's, ShopRite, Food Warehouse..."
"A co přesně máme udělat?"
"Koupit tam telecí s kostí."
"Cože?"
"V každém obchodě jeden balíček. Obávám se, že ho budete muset koupit za své, pánové. Ale město vám pak náklady uhradí. A abych nezapomněl, potřebujeme to ihned."

Monelle ležela nehybně na boku.
Její oči se přizpůsobily temnotě starého tunelu, takže viděla, jak se k ní ty malé potvory pomalu přibližují.
Noha ji bolela jako blázen, ale nejvíce ji trápila hluboká rána v paži. Protože měla ruku spoutanou za zády, nedokázala odhadnout, jak moc krvácí. Ale muselo to být hodně; byla celá malátná a na ruce a boku cítila cosi lepkavého.
Kolem dokola se ozývalo škrábání drápků na betonové podlaze. Ve stínu se míhala šedohnědá tělíčka, která se neustále přibližovala. Musela jich snad být stovka.
Přinutila se ke klidu a nespouštěla oči z velké černé krysy. Dala jí jméno Schwarzie. Jako správný vůdce se pohybovala vepředu, pobíhala sem a tam a pozorně ji zkoumala.
Už v devatenácti letech Monelle Gergerová dvakrát procestovala svět. Stopem projela Srí Lanku, Kambodžu a Pákistán. A taky Nebrasku, kde se ženy pohrdavě dívaly na její kroužky v obočí i na velká prsa bez podprsenky. A taky Írán, kde muži jako hárající psi pohledem hltali její holé paže. Spala v městském parku v Guatemala City a dokonce strávila tři dny s rebely v Nikaragui, když se ztratila cestou k ubytovně v džungli.
Ale nikdy se nebála tak jako teď.
Mein Gott.
A ze všeho nejvíce ji děsila věc, kterou se chystala provést sama sobě.
Jedna malá krysa proběhla blízko kolem ní. Rychle se vrátila, zastavila se a znovu se o pár centimetrů přiblížila. Asi jsou nervózní, pomyslela si Monelle. Chovají se spíš jako plazi než jako hlodavci. Ten hadovitý nos a hadovitý ocas. A ty zkurvené rudé oči...

Za první krysou vyčkával Schwarzie, který velikostí připomínal spíš menší kočku. Postavil se na zadní a fascinovaně zíral před sebe. Pozoroval dění. A vyčkával.
A pak menší krysa zaútočila. Přiběhla po čtyřech drobných nožkách, ignorovala Monellino tlumené zaječení a vykousla jí z rány na noze kus masa. Ranou projela ostrá bolest a Monelle zaúpěla bolestí, ale i vztekem. Ty hnusáku, dej mi pokoj! Zarazila do krysy patu. Ozvalo se tupé křupnutí, krysa se zachvěla a zůstala nehybně ležet.
Jenže to už měla Monelle další krysu za krkem. Vytrhla jí kus kůže, uskočila a z bezpečné dálky se na Monelle dívala. Přitom se drobným jazykem olizovala, jako by si vychutnávala chuť Monel-lina masa.
Dieser Schmerz...
Monelle ucítila vlnu bolesti a musela se otřást.
Dieser Schmerz! Ta bolest! Znovu se přinutila nehybně ležet.
Malý útočník se připravil na další výpad, ale pak se náhle zarazil a otočil se. Monelle pochopila proč. V čele smečky se konečné pohnul Schwarzie. Půjde si pro svůj úlovek.
Fajn, fajn.
Přesně na něho čekala. Protože jeho zřejmě nezajímala krev či maso fascinovala ho stříbrná lepicí páska na jejích ústech.
Malá krysa mezitím zmizela v chumlu za Schwarziem, který postupoval na svých nechutně malých nožičkách. Na chvíli se zastavil a pak znovu postoupil. Byl už od ní jen dva metry, pak metra půl...
A pak metr...
Monelle se ani nehnula. Dýchala co nejmělčeji, aby ho její dech nevylekal.
Schwarzie se zarazil. A pak znovu popoběhl. Nakonec se zastavil půl metru od její hlavy.
Nepohnout ani svalem.
Hřbet měl prohnutý jako luk, pravidelně pohyboval čumákem a odhaloval své žlutohnědé zuby. Znovu se přiblížil, pak se zastavil a očima vše pozorně sledoval. Postavil se na zadní a začal si mnout packy.
Monelle Gergerová předstírala mrtvou. Ještě pár centimetrů.
Vorwärts! Dělej!
Konečně ho měla u obličeje. Cítila z něj pach odpadků, oleje, výkalů a shnilého masa. Chvíli kolem ní čenichal a ona na nose ucítila nesnesitelné lechtání jeho vousků. Pak konečně odhalil drobné zuby a začal žvýkat pásku.
Pět minut jí hlodal kolem úst. Mezitím k ní přiskočila jiná krysa a zakousla se jí do kotníku. Monelle zavřela oči a snažila se bolest ignorovat. Schwarzie krysu odehnal, pak se postavil a znovu si Monelle zkoumavé prohlížel.
Vorwarts, Schwarzie! No tak!
Pomalu se k ní přiblížil. Se slzami v očích k němu Monelle opět neochotně sklonila zalepená ústa.
Žvýkej, žvýkej...
No tak!
Cítila jeho odporný horký dech, když se konečné probojoval páskou a začal odtrhávat velké kusy blýskavého plastu, které majetnicky mačkal předními nohama.
Stačí už to? uvažovala Monelle.
Musí. Víc toho stejně nevydrží.
Pomalu začala zvedat hlavu, milimetr po milimetru. Schwarzie zamrkal a udiveně na ni zíral.
Monelle co nejvíce otevřela ústa a uslyšela nádherný zvuk trhající se pásky. Zhluboka natáhla vzduch do plic. Znovu mohla dýchat!
A hlavně mohla křičet o pomoc.
"Bitte, helfen Sie mir! Prosím, pomozte mi!"
Překvapený Schwarzie couvl a dokonce upustil svou drahocennou stříbrnou kuličku. Neodběhl ale daleko. Po chvíli se zastavil, otočil se a postavil se na zadní.
Monelle si ho nevšímala a začala kopat do dřevěného sloupu, ke kterému byla přivázaná. Prach a špína létaly vzduchem jako šedý sníh, ale dřevo se ani nepohnulo. Monelle se znovu dala do křiku, až ji pálilo v hrdle.
"Bitte! Pomozte mi!"
Hluk silničního provozu nad ní však všechny zvuky pohltil.
Na chvíli se rozhostilo ticho. A pak Schwarzie znovu vyrazil. Ale tentokráte nebyl sám, následovala ho celá smečka. Všichni její členové se nervózně kroutili a ohlíželi, ale svůdný pach její krve byl až příliš lákavý.

Kost a dřevo, dřevo a kost.
"Tak na cos přišel, Mele?" Rhyme kývnul hlavou k počítači napojenému na spektrální chromatograf. Cooper totiž znovu testoval špínu, kterou vyklepal z dřevěné třísky.
"Pořád je v tom spousta dusíku, nemůžu se vtěsnat do tabulky,"
Další tři testy prokázaly totéž. Diagnostickým přezkoušením se pak zjistilo, že přístroj funguje normálně. Cooper se zamyslel a prohlásil:
"Tolik dusíku to by mohlo ukazovat na výrobu zbraní nebo muruce,"
"Jenže pak by šlo o Connecticut a ne o Manhattan."
Rhyme se podíval na hodiny: půl sedmé. Jak ten čas dneska letí. A jak se posledních tři a půl roku vlekl. Někdy míval pocit, že je vzhůru několik dní.
Mladý detektiv se pozorně díval do mapy Manhattanu a bezmyšlenkovité přitom odsunul ze stolu obratel, který mu před chvílí spadl na podlahu.
Obratel tady kdysi nechal Rhymův specialista na míchu Peter Taylor. Doktor tehdy Rhyma pečlivě vyšetřil, pak se posadil do ratanového křesla a vytáhl něco z kapsy.

"Jestlipak víte, co to je?" zeptal se tenkrát a Rhyme mu pohlédl do otevřené dlaně. "To je čtvrtý krční obratel. Je úplné stejný jako ten váš. Jako ten, co se zlomil. Vidíte ta malá křidélka na konci?" Doktor kost několikrát otočil a pak se zeptal: "Co vás napadá, když tu kost vidíte?"
Rhyme si Taylora vážil, protože se k němu nechoval jako k dítěti nebo k buranovi nebo dokonce jako k nějakému obtížnému hmyzu. Toho dne však na žádné inspirativní hrátky neměl náladu. A tak prostě neodpověděl.
Doktor přesto pokračoval: "Některým mým pacientům připomíná rejnoka. Jiní v něm vidí raketoplán. Nebo letadlo. Anebo nákladní auto. Ale vždycky to je něco velkého. Nikdo z nich ještě neřekl: ‚No co, to je jen trocha vápníku a hořčíku. Nechtějí si totiž připustit, že by jim něco tak bezvýznamného mohlo proměnit život v peklo."
Rhyme se tehdy na doktora skepticky zadíval, ale tenhle prošedivělý lékař měl s podobnými pacienty spoustu zkušeností, a tak jen laskavé řekl:
"Nehrajte to na mě, Lincolne." Přidržel mu obratel před očima a dodal: "Myslíte si, že je nefér, když vám něco tak malého může způsobit tak velké problémy. Ale na to musíte zapomenout. Zapomeňte na to. Chci, abyste si vzpomněl na život před nehodou, na všechno dobré i zlé. Na štěstí, na smutek... A to všechno můžete znovu cítit," Doktor zvážněl. "Ale já teď před sebou upřímně řečeno vidím jen člověka, který se vzdal."
Když Taylor odcházel, nechal mu obratel na nočním stolku. Zdálo se, že mimoděk. Jenže později si Rhyme uvědomil, že tenhle čin byl vypočítaný dopředu. Vždycky, když se pak snažil rozhodnout, zda se má zabít, nebo ne, podíval se na ten malý kousek kosti, který se tak vlastně stal jedním z doktorových argumentů pro zachování života. I on však časem ztratil na pádnosti, neboť ani kost ani doktorova přesvědčivá slova nemohla vyvážit tíhu bolesti, strastí a vyčerpání, kterou Lincoln Rhyme dennodenně pociťoval.
A tak teď odvrátil hlavu od obratle a pohlédl na Amélii Sachsovou:
"Chci, aby ses ještě jednou zamyslela nad celou scénou."
"Vždyť už jsem vám řekla o všem, co jsem tam viděla."
"Mě teď nezajímá, co jsi viděla, ale co jsi cítila."
Rhyme si vzpomínal, že se místem činu mnohdy procházel třeba tisíckrát po sobě. A že se někdy po tisící prvé stal zázrak. Rozhlížel se kolem sebe a náhle ho napadl nějaký postřeh o pachateli. Sám si to nedokázal nijak vysvětlit. Behaviorální psychologové hovořili o psychologickém profilu člověka, jako by ho sami vymysleli. Jenže kriminalisté prováděli psychologické profilování pachatele dobrých sto let před nimi. Chodili po místech, kde chodil on, hledali stopy, které on za sebou nechal, zjišťovali, co si on z místa činu odnesl a získali tak profil pachatele, který byl detailnější než nejpřesnější portrét.
"Tak pověz," pobízel Rhyme Amélii, "co jsi tam cítila?"
"Neklid. Napětí. Horko." Pokrčila rameny. "Nevím. Vážné nevím. Je mi líto."
Kdyby se Rhyme mohl pohnout, vyskočil by z postele, chytil ji za ramena, zatřásl s ní a křičel: Však ty dobře víš, o čem mluvím! Já vím, že ano! Proč se mnou nechceš spolupracovat...? Proč mě ignoruješ?
A pak to náhle pochopil... Ona tam byla. Byla v tom sklepě plném páry. Skláněla se nad znetvořeným tělem Tammie Jean Colfaxové. Nasávala ten hrůzný pach. Všiml si, jak si nehtem přejíždí zakrvácenou záděru na palci, jak se snaží udržet od něho zdvořilý odstup. Protivilo se jí, když musela do toho odporného sklepa, a teď Rhyma nenáviděla, protože jí připomínal, že je duchem stále ještě tam.
"Procházíš se tou místností," začal opět.
"Skutečně si nemyslím, že bych vám mohla ještě nějak pomoci."
"No tak, hraj tu hru s námi," povzbuzoval ji Rhyme a snažil se potlačit vztek. Vlídně se usmál. "Řekni mi, co se ti honilo hlavou."
Její obličej ztuhnul a po chvíli odpověděla: "No... prostě různé myšlenky. Pocity, které by prožíval každý."
"Jenže v tom sklepě jsi byla ty. A ne každý. Tak povídej."
"Bylo to takové hrůzostrašné..." Zarazila se, jako by litovala, že použila tak nemotorného výrazu. Neprofesionální.
"Cítila jsem..."
"Že tě někdo sleduje?" zeptal se Rhyme.
Překvapeně sebou trhla. "Ano. Přesně tak."
Tohle Rhyme pocítil mnohokrát. Naposledy před tři a půl lety, když se skláněl k rozkládajícímu se tělu mladého policisty. Tehdy si byl téměř jistý, že se někde poblíž někdo ukrývá. Místo toho se však zřítil onen osudný trám.
"A na cos ještě myslela, Amélie?"
Přestala se vzpírat. Uvolnila rty a její oči těkaly po stěně, až se zastavily u plakátu.
"Vzpomínám, že jsem se v duchu divila, jak je to místo starobylé. Připomínalo mi starou továrnu na fotce z přelomu století. A tak..."
"Počkej," vyštěkl Rhyme. "Nad tím se musíme zamyslet. Stará..."
Pohlédl na Randelovu mapu. Už dříve zaregistroval pachatelův zájem o historickou část New Yorku. Také budova, v níž našla smrt T. J. Colfaxová, byla starobylá. A totéž by se dalo říct o tunelu, v jehož blízkosti našli u kolejí zakopané tělo. Kdysi vlaky jezdily na úrovni ulice, jenže na přejezdech docházelo k obrovskému množství smrtelných úrazů Jedenáctou avenue tehdy dokonce přejmenovali na Smrtelnou. A tak se železruce nakonec musela stáhnout pod zem.
"A Pearl Street," mumlal si Rhyme pod nosem, "patřila k hlavním třídám starého New Yorku. Proč se tak zajímá o starobylé věci?" Otočil se k Sellittovi a zeptal se: "Dělá pro nás ještě Terry Dobyns?"
"Ten psychiatr? Jo. Loni jsme spolu dělali na jednom případu. Myslím, že se tehdy na tebe ptal. Prý ti několikrát volal, ale tys nikdy..."
"Dobrá, dobrá," zarazil ho Rhyme. "Přived ho sem. Chci znát jeho názor na motivy toho chlapa. No tak, Amélie, co sis

ještě myslela?"
Až příliš nenuceně pokrčila rameny. "Nic."
"Opravdu nic?"
Kde jenom ukrývá svoje pocity? uvažoval Rhyme. Vzpomněl si, jak kdysi na Páté avenue potkali s Blaine úžasně krásnou ženu a Blaine poznamenala: Čím krásnější balíček, tím hůře se rozbaluje.
"Já nevím..." řekla konečně Sachsová. "Vzpomínám si jen na jedno. Ale to nic neznamená. Vůbec to nesouvisí s profesionálním pátráním."
Profesionální...
"Tak to vyklop," pobídl ji Rhyme.
"Vzpomínáte, jak jste mi říkal, abych si představila, že jsem on? A já pak našla to místo, odkud se na ni díval?"
"Pokračuj."
"V tu chvíli mě napadlo..." Na okamžik se zdálo, že jí z nádherných, měňavě modrých očí vyhrknou slzy, ale během zlomku vteřiny se opět začala ovládat. "Napadlo mě, jestli ta žena neměla psa."
"Psa? Jak tě to napadlo?"
Chvíli váhala a pak se rozhovořila. "Jeden můj přítel... kdysi před lety jsme uvažovali, jestli si pořídíme psa, až... pokud se přestěhujeme do vlastního bytu. Já psa vždycky chtěla. Kolii. Je to legrační. Protože můj přítel ji chtěl taky. Ještě než jsme se poznali."
"Psa." Rhymovi bušilo srdce jako o závod. "A dál?"
"Přemýšlela jsem, že ta žena..."
"Tammie Jean," doplnil Rhyme.
"Tammie Jean," přitakala Sachsová, "prostě mě napadlo, že jestli má doma nějaké zvířátko, tak je strašně smutné, že už se k němu nikdy nevrátí a nikdy si už s ním nebude hrát. Nemyslela jsem na jejího manžela nebo přítele. Prostě jsem myslela na zvířátka."
"Ale proč na zvířátka? Na psy, na kočky... Proč?"
"Já nevím."
Nastalo ticho.
Až nakonec řekla: "Snad, že byla přivázaná... A já si představila, jak ten chlap stojí mezi nádržemi a dívá se na ni. Jako by hleděl na nějaké zvíře v ohradě."
Rhyme vrhl pohled na křivky na obrazovce chromátografu.
Zvířata...
Dusík...
"Hovno!" zařval.
Všichni se k němu otočili.
"Je to hovno," opakoval a zíral na obrazovku.
"No jasně!" zajásal Cooper a prohrábl si vlasy. "Všechen ten dusík je vlastně hnůj. A navíc pěkně starý."
Náhle pocítil Lincoln Rhyme vnuknutí, které v podobné chvíli nezažil poprvé. Byl to vlastně jen jakýsi záblesk myšlenky. Zjevila semujehňata.
"Lincolne, jsi v pořádku?" vyptával se Sellitto.
Jehňata potulující se po ulici.
Jako by hleděl na nějaké zvíře...
"Thome, je v pořádku?" děsil se Sellitto.
...v ohradě.
Rhyme téměř viděl to zvíře před sebou. Zvonec u krku... a za ním tucet dalších.
"Lincolne, strašně se potíš," řekl Thom úzkostně. "Není ti nic?"
"Pst," přerušil ho Rhyme.
Cítil, jak mu po tváři stéká kapka potu. Vnuknutí nebo srdeční slabost příznaky jsou téměř shodné. Přemýšlej, přemýšlej...
Kosti, dřevěné sloupy a hnůj...
"Ano," zašeptal.
Jidášská ovce vedoucí stádo na porážku.
"Ohrada," oznámil nahlas. "Drží oběť ve staré ohradě."

13

PACHATEL 823
Vzhled Bydliště Automobil Ostatní
- běloch, menší postavy
- tmavé oblečení
- staré rukavice, načervenalá kozinka
- voda po holení zakrývá nějaký pach?
- lyžař. Kukla?
tmavomodrá?
- zřejmě má operační základnu - žlutý taxík
- zná proced. na místě činu pravděpod. má záznam v rejstříku

- zná různé druhy otisků
- zbraň = Colt .32
- svazuje oběti neobv. uzly
- má zálibu ve starobylosti

"Na Manhattanu žádné ohrady pro dobytek nejsou,"
"Bavíme se o minulosti, Lone," připomněl Sellittovi Rhyme. "Přitahuje ho starobylost. Ukájí jeho pudy. Musíme se zaměřit na staré ohrady. Čím starší, tím lepší."
Při sbírání látky pro svou knihu narazil kdysi Rhyme na zajímavou řeč vraha u soudu. Jistý Owney Madden byl obviněn z toho, že zastřelil konkurenčního pašeráka lihovin před domem v Hell's Kitchen. Maddena však nikdy neusvědčili tedy alespoň za tuto vraždu. Postavil se totiž před soudem a svým melodickým hlasem s britským přízvukem pronesl poučnou řeč o zradě: Vše způsobili moji nepřátelé, kteří o mě rozšiřují nepravdy. Víte, koho mi připomínají, slavný soude? V mé čtvrti Hell's Kitchen šlo jednou celé stádo ovcí z ohrady na jatka na Dvaačtyřicáté. A víte, kdo je vedl? Ani pes ani člověk. Ale jedna z ovcí. Jidášská ovce se zvoncem kolem krku. Dovedla stádo až na rampu, tam se zastavila a zbytek stáda vešel dovnitř. A stejně tak já jsem nevinná ovce a všichni svědkové protistrany jsou Jidášové.
"Zavolejte do knihovny, Banksi," pokračoval Rhyme. "Určitě tam zaměstnávají historika."
Mladý detektiv odklopil mobilní telefon, vyťukal číslo a hlubokým hlasem začal vysvětlovat, co potřebují. Pak přestal mluvit a zadíval se do mapy.
"Co je?" vyzvídal Lincoln.
"Už někoho shánějí. Je to..." Sklonil hlavu a znovu zopakoval svůj požadavek. Pak začal pokyvovat a nakonec oznámil: "Našli dvě lokality... ne, tři."
"Koho tam máte?" vyštěkl Rhyme. "S kým mluvíte?"
"S kurátorem městského archivu... Tvrdí, že na Manhattanu bývaly tři velké chovné oblasti. Jedna na West Side někde u Šedesáté… druhá v třicátých a čtyřicátých letech v Harlemu... a třetí v dobách revoluce na Lower East Side."
"Potřebujeme adresy, Banksi. Adresy!"
Banks se zaposlouchal.
"Není si jistý."
"Tak proč to nemůže vyhledat? Řekni mu, ať to vyhledá!"
"On vás slyšel, pane," odpověděl Banks. "Ptá se, kde. Kde prý to má vyhledat. Tehdy žádné Zlaté stránky nebyly. Dívá se na staré..."
"Demografické mapy obchodních čtvrtí bez udaných názvů ulic," pěnil Rhyme. "To je mi jasné. Ať si tipne."
"Přesně to dělá, odhaduje."
"Ať sebou hodí," vyjekl nervózně Rhyme. "Spěcháme!"
Banks naslouchal a přikyvoval.
"Tak co, co, co, co?"
"Okolo Šedesáté a Desáté," tlumočil Banks a o chvíli později dodal: "Lexington avenue poblíž Karlem River... A pak... místo, kde bývala Delanceyova farma. Není to poblíž Delancey Street?"
"Samozřejmě, že ano," řekl nedočkavě Rhyme. "Od Little Italy až k East River. Dost velká oblast. Celé míle dlouhá. Nemůže ten okruh nějak zúžit?"
"Snad je to poblíž Catherine Street. Lafayette Street... Walker Street. Není si jistý."
"To je blízko soudů," poznamenal Sellitto a obrátil se na Bankse: "Haumannovy týmy mohou vyrazit. Ať se rozdělí a ověří všechna tři místa."
Mladý detektiv předal příkaz a pak vzhlédl.
"Co dál?"
"Budem čekat," sykl Rhyme.
Sellitto zamumlal: "Čekání mě sere."
"Mohla bych si zavolat?" ozvala se Sachsová.
Rhyme kývl hlavou k přístroji na nočním stolku.
Zaváhala.
"A dole telefon nemáte?" Pohlédla ke schodům.
Rhyme přikývl.
Dokonale ladným pohybem odešla z pokoje. Rhyme ji viděl v zrcadle u schodiště. Vzala telefon, vytočila číslo a chvíli vyčkávala. Komu asi volá? uvažoval Rhyme. Příteli? Manželovi? Do mateřské školky? Proč tak zaváhala, než se mu zmínila o svém příteli, když mu vyprávěla o té kolii? Rozhodně v tom něco je, tím si byl Rhyme jisty.
Ať volala kamkoliv, nedovolala se. Všiml si, jak se její oči změnily v temně modré oblázky, když telefon nikdo nezvedl. Náhle vzhlédla a v zaprášeném zrcadle se střetla s Rhymovým pohledem. Otočila se zády, položila sluchátko do vidlice a vrátila se zpátky.
Na dlouhých pět minut se rozhostilo ticho. Rhyme v sobě neměl mechanismus uvolňování napětí, jaký má většina lidí. Vždycky, když býval nervózní, přecházel po oddělení sem a tam jako maniak a všichni podřízení se z něj mohli zbláznit. A teď jen těkal očima po Randelově mapě, zatímco Sachsová se drbala ve vlasech. Nenápadný Mel Cooper mezitím s klidem chirurga katalogizoval důkazy.
Náhle zazvonil Sellittův telefon a všichni až na jednoho nedočkavě vyskočili. Sellitto telefon zvedl a na tváři se mu

objevil úšklebek.
"Máme to! Jeden z našich týmů je na rohu Jedenácté a Šedesáté. Zaslechli nějaké ženské výkřiky, zatím nevědí odkud. Pročesávají celé okolí."
"Nasaď si tretry," nařídil Rhyme Sachsové.
Viděl, jak celá zvadla. Dívala se na Rhymův telefon, jako by ji každou chvíli měl osvobodit sám guvernér. Nakonec pohlédla na Sellitta, který se právě skláněl nad taktickou mapou West Side.
"Amélie," řekl Rhyme, "jednu oběť jsme nezachránili. To je moc smutné. Ale druhou možná zachráníme."
"Kdybyste ji viděl," zašeptala nesouvisle. "Kdybyste jen viděl, co s ní udělal..."
"Ale já to viděl, Amélie," řekl klidně a upřel na ni povzbudivý a zároveň nelítostný pohled. "Já viděl, co se stalo Tammie Jean. A viděl jsem těla, která ležela celý měsíc v rozpáleném kufru. Dělal jsem na požáru v klubu Happy Land. Probíral jsem osmdesát na uhel spálených těl. Fotili jsme polaroidem tváře obětí nebo spíš to, co z nich zůstalo, aby je příbuzní mohli identifikovat. Protože žádný člověk na světě by nedokázal projít kolem té hromady spálených těl a nezešílet. Jenom my. Nám nic jiného nezbývá." Nadechl se, aby zahnal bolestivé napětí v krku. "Víš, Amélie, jestli chceš v téhle branži vydržet... a jestli chceš vydržet v životě, musíš se naučit odepisovat mrtvé."
Ostatní v pokoji přestávali jeden po druhém pracovat a dívali se na ně dva.
Amélie Sachsová se nyní o žádný zdvořilý úsměv nesnažila. Chvíli se pokoušela o záhadný výraz, ale byla průhledná jako sklo. Celým tělem jí projížděl zběsilý vztek na Lincolna Rhyma naprosto nepřípadný vzhledem k tomu, co jí právě řekl a její podlouhlá tvář se zkroutila náhlou vlnou temperamentu. Odhrnula si z čela pramen zrzavých vlasů a sebrala ze stolu sluchátka s mikrofonem. Nahoře na schodech se otočila a zpražila Rhyma posměšným pohledem. Není nic chladnějšího než mrazivý úsměv překrásné ženy.
Ale přes to všechno Rhyma bůhvíproč napadlo: Vítej zpátky, Amélie.

Vozidlo rychlého nasazení se smykem zastavilo na Šedesáté.
Sachsová popadla kufr, snímač otisků a dvanáctivoltovou baterku.
"Dorazili jste k ní včas?" volala na jednoho z přepadovky. "Je v pořádku?"
Nejprve nikdo neodpověděl. A pak zaslechla jekot.
"Co se děje?" zamumlala a vyrazila k obrovským dveřím, které už někdo vyvrátil. Vedly k příjezdoyé cestě směřující kamsi dolů k opuštěné cihlové budově. "Ona je pořád tam?"
"Přesně tak."
"A proč?" naléhala šokovaná Amélie Sachsová.
"Zakázali nám tam jít."
"Zakázali? Ale vždyť ona křičí. Copak ji neslyšíte?"
"Oni nám řekli, abysme čekali na vás," ozval se jeden člen jednotky.
Oni. Ne, vůbec žádní oni. Ale Lincoln Rhyme. Ten zkurvysyn.
"My jsme ji měli najít," řekl nejbližší policista. "A vy tam máte jít."
Nasadila si sluchátka.
"Rhyme!" vyštěkla. "Jste tam?"
Žádná odpověď... Zatracený zbabělec.
Odepsat mrtvé... Zkurvysyn! Pokud před pár minutama u Rhyma v pokoji vzteky pěnila, tak teď byla její zlost dvojnásobná.
Otočila se a všimla si, že u autobusu stojí medik.
"Hej vy, půjdete se mnou."
Postoupil o krok, ale když vytáhla služební pistoli, zase se zastavil.
"Hele, tak to ne," bránil se. "Dokud není místo zajištěné, nemusím nikam chodit."
"Nekecejte a pohyb!" Otočila se a mávla pistolí.
Medik se zašklebil a vyrazil za ní.
Z podzemí opět zazněly výkřiky: "Áááá! Hilfe!"
A pak vzlykání.
Bože. Sachsová vyrazila směrem k nejméně čtyři metry vysoké bráně a zmizela v temnotě.
V uších jí neustále znělo: Jsi on, Amélie. Co se ti honí hlavou?
Běž pryč, řekla tiše.
Ale Lincoln Rhyme pryč nešel.
Jsi vrah a únosce, Amélie. Kudy bys šla, čeho by ses dotkla?
Zapomeň na to! Já ji zachráním. Žádné místo činu tu nebude!
"Mein Gott! Prosíiím! Haló! Hilfe!"
Rychle, pobízela se v duchu Sachsová. Utíkej! On už tu není. Nic se ti nemůže stát. Musíš ji zachránit...
Přidala do kroku a obtěžkaný opasek jí začal cinkat. Asi deset metrů za branou se náhle zarazila. Přemítala. Nelíbilo se jí, že má druhá strana navrch.
"Sakra," zasyčela. Sehnula se ke kufru a otevřela ho. "Jak se jmenujete?" zavrčela na medika.
"Tad Walsh," odpověděl neklidně mladík. "Co se tu vlastně děje?" Vyděšeně pohlédl do tmy.
"Ach... Bitte, helfen Sie mír!"
"Kryjte mě," špitla Sachsová.
"Cože? Počkejte, to já neumím."
"Vezměte si pistoli!"

"A před čím vás mám krýt?"
Vrazila mu zbraň do ruky a poklekla.
"Je odjištěná, dávejte pozor."
Vytáhla z kufru gumové pásky a natáhla si je na boty. Podržela medikovi pistoli a přikázala mu, aby udělal totéž.
S třesoucíma se rukama poslechl.
"Myslel jsem..."
"Tiše. Může tu někde být."
"Počkejte, madam" blekotal zdravotník. "Tohle nemám v popisu práce."
"Ani já ne. Držte světlo," řekla a podala mu baterku.
"Ale jestli je tu, nejspíš začne střílet po světle. Já bych to tak aspoň udělal."
"Tak ho držte nahoře. Nad mým ramenem. Já půjdu vpředu. Jestli někoho trefí, tak to budu já."
"A co mám dělat pak?" Tad se choval jako malý kluk.
"Já osobně bych pak vzala nohy na ramena," zamumlala Sachsová. "A teď už pojďte a pořádně mi sviťte."
V levé ruce vlekla kufr a v pravé svírala pistoli. Světla stále ubývalo,, a ona pečlivě sledovala podlahu. Zahlédla známé stopy po koštěti.
"Bitte nicht, bitte nicht, bitte..." Ozval se krátký výkřik, po kterém zavládlo ticho.
"Co se tam dole děje?" zašeptal Tad.
"Pst," zasyčela Sachsová.
Pomalu postupovali vpřed. Sachsová si foukala na ruku, ve které svírala svou pistoli Glock, aby si osušila pot. Pečlivě sledovala všechny dřevěné sloupy, zbytky strojních zařízení a tajemné stíny, které se postupně objevovaly v třesoucím se kuželu světla Tadovy baterky.
Žádné šlápoty nespatřila.
No jistě. Je chytrý.
Ale my jsme taky chytří, zaslechla Lincolna Rhyma a v duchu mu přikázala, aby zavřel hubu.
Zpomalila.
Postoupili o další dva metry, zastavili se a pak znovu pokračovali. Sachsová se snažila nevšímat si dívčina nářku. Opět jí připadalo, že ji někdo sleduje, že se ocitla v něčím hledáčku. Ani neprůstřelná vesta, pomyslela si, nedokáže zastavit plášťovou kulku. A polovina těchhle zabijáků stejně používá Black Talon, takže zásah do ruky nebo do nohy člověka zabije stejné spolehlivě jako čistý průstřel srdce. Pouze mnohem bolestivěji. Nick jí kdysi vykládal, jak taková kulka dokáže otevřít lidské tělo, jeden z jeho kolegů kdysi dostal dvě a zemřel mu přímo v náručí.
Seshora a zezadu...
Při vzpomínce na Nicka si vzpomněla na jednu noc, kdy mu ležela na statné hrudi, zálibně sledovala křivku jeho pohledné italské tváře a on jí vyprávěl, jak jednou zachraňovali rukojmí: "Uvnitř je vždycky někdo, kdo je připraven tě oddělat většinou seshora nebo zezadu.
"Sakra."
Poklekla, otočila se kolem dokola a mířila při tom kamsi ke stropu. Byla připravena vyprázdnit v případě potřeby celý zásobník.
"Co je?" Tad se vyděšené krčil za ní. "Co je?"
Zírala do prázdnoty.
"Nic."
Nadechla se a vstala.
"Nedělejte to."
Vpředu se ozval bublavý zvuk.
"Bože," zaúpěl mladík. "Tohle nesnáším."
Ten kluk je bačkora, pomyslela si. A já to musím vědět, protože říká přesně to, co si sama myslím.
Zarazila se.
"Posviťte mi támhle. Nahoru!"
"Ach, můj Bože..."
Sachsová konečně pochopila, proč předtím našla v kotelně chlupy. Pamatovala si, jak si Rhyme se Sellittem vyměnili pohledy. Rhyme dobře věděl, co má ten hajzl v plánu. Dobře věděl, co se má té holce stát a přesto nechal přepadovou jednotku čekat. Nenáviděla ho ještě víc.
Na podlaze před nimi ležela v kaluži krve buclatá dívka. Skelnýma očima pohlédla do kužele světla a omdlela. Po břiše se jí právě škrábala obrovská černá krysa a blížila se k jejímu masitému hrdlu. Vycenila špinavé zuby a utrhla sousto z dívčiny brady.
Amélie pohotově zvedla pistoli a levou rukou si podepřela pravou. Pečlivě zamířila.
Dobře střílet znamená správně dýchat.
Nadechnout, vydechnout, zmáčknout spoušť.
Poprvé ve službě vystřelila. A hned čtyři rány. Obrovská krysa na dívčině hrudi vybuchla. Sachsová zasáhla ještě jednu krysu a pak další, která v paruce vyrazila směrem k ní. Ostatní se vypařily jako pára nad hrncem.
"Bože," zašeptal zdravotník. "Vždyť jste ji mohla trefit."
"Z deseti metrů?" zeptala se. "To těžko!"
Vysílačka zapraskala a Haumann se zeptal, jestli se neocitli pod palbou.
"Ne," odpověděla Sachsová. "Jen jsem zastřelila pár krys."
"Rozumím, konec."

Amélie sebrala medikovi baterku, posvítila s ní na zem a vyrazila kupředu.
"Už je to dobré, slečno," začala. "Budete v pořádku."
Dívka otevřela oči a házela hlavou ze strany na stranu.
"Bitte, bitte..."
Byla strašně bledá a visela očima na Sachsové, jako by se bála pohlédnout jinam.
"Bitte, bitte... Prosíiím..." Její hlas přešel v divoké vytí, a když jí medik přiložil na rány obvaz, začala hrůzou vzlykat.
Sachsová ji hladila po zakrvácených světlých vlasech a šeptala:
"Budete v pořádku, drahá, budete v pořádku, budete v pořádku..."

14

Dívka ležela se zavřenýma očima na nosítkách. Byla při vědomí, ale naprosto vysílená. A stále bledá. Na ruce měla napojenou infuzi glukózy. Teď, když jí doplnili tekutiny, se chovala překvapivě klidně.
Sachsová se vrátila k pekelné bráně a dívala se do temnoty. Zavolala vysílačkou Rhymovi. Tentokrát se ozval.
"Jak vypadá místo činu?" zeptal se nenuceně.
"Dostali jsme ji z toho. Jestli vás to zajímá," odsekla stroze.
"Aha, fajn. Jak se cítí?"
"Moc dobře ne."
"Ale je naživu, že?"
"Jen tak tak."
"Ty se zlobíš kvůli těm krysám, Amélie, viď?"
Neodpověděla.
"A že jsem nechal přepadovku čekat, že? Jsi tam, Amélie?"
"Jsem."
"Místo činu lze kontaminovat pěti způsoby," vysvětloval Rhyme. Všimla si, že jeho hlas opět získal onen vemlouvavý tón. "Počasí, příbuzní oběti, podezřelý, lovci suvenýrů... a pak ti, kteří jsou ze všeho nejhorší. Hádej, kdo to je?"
"Dám se poddat."
"Kolegové v uniformě. Pokud bych tam tu jednotku pustil, zničili by veškeré stopy. Ale ty víš, jak se chovat. Určitě jsi všechno nechala neporušené, o to se vsadím."
"Nevěřím, že po tomhle zůstane stejná," neodpustila si Amélie. "Všude kolem ní byly krysy."
"Ano, to si umím představit. Chovaly se přirozeně."
Přirozeně...
"Ovšem na těch pěti nebo deseti minutách už tolik nesešlo. Ona..."
Cvok.
Sachsová vypnula vysílačku a přešla k medikovi.
"Chtěla bych ji vyslechnout. Je hodně zesláblá?"
"Snad ne. Použili jsme jen lokální umrtvení, abychom sešili nejhorší rány."
Sachsová se usmála a sklonila se k nosítkům.
"Jak se cítíte?"
Obézní, ale velmi pohledná dívka kývla.
"Mohu se vás na něco zeptat?"
"Ano, prosíiím. Chci, abyste ho dostali."
Na místo dorazil Sellitto a vydal se směrem k nim. Rozzářeně se na dívku usmál a ona na něj tupě pohlédla. Vytáhl odznak, ale ona neměla sebemenší zájem ověřovat jeho totožnost.
"Jste v pořádku, slečno?"
Pokrčila rameny.
Zpocený detektiv si vzal Sachsovou stranou.
"Polling se tu neukázal?"
"Neviděla jsem ho. Možná je u Rhyma."
"Ne, tam jsem před chvílí volal. Musí jet pronto na radnici."
"Nějaký problém?"
Lon ztišil hlas a jeho vypasená tvář se zkroutila vztekem.
"Průser. Nějaký zasraný reportér nebo kdo rozkódoval naši tajnou frekvenci. A tam se doslechl, že jsme pro tu holku nešli rovnou."
"Taky že ne," řekla Sachsová odměřeně. "Rhyme přikázal jednotce, aby vyčkala, než přijedu já."
Detektiv zamrkal. "Doufejme, že to nemají na pásku. Potřebujeme Pollinga, aby je trochu zchladil." Kývl hlavou směrem k dívce. "Už jste s ní mluvila?"
"Ne, právě se chystám." S nelibostí zapnula vysílačku a zaslechla Rhymův naléhavý hlas.
"... jsi tam? Ta debilní věc nechce..."
"Jsem tu," odsekla chladně.
"Co se stalo?"
"Zřejmě porucha. Jsem u oběti."
Dívka zamrkala a Sachsová se na ni usmála.
"Ne, nemluvím sama se sebou." Ukázala si na mikrofon. "Mám na lince centrálu. Jak se jmenujete?"

"Monelle. Monelle Gergerová," odpověděla, podívala se na svou pokousanou ruku, nadzvedla si obvaz a začala si prohlížet ránu.
"Rychle ji vyslechni," rozkazoval Rhyme, "a pak se vrhni na místo činu."
Amélie přikryla rukou miniaturní mikrofon a vztekle šeptla k Sellittovi: "Pracovat s tímhle chlapem je za trest... pane."
"Vyhovte mu, policistko."
"Amélie!" vyštěkl Rhyme. "Odpověz mi!"
"Vyslýcháme ji, jasný?!" vybuchla.
"Můžete nám popsat, co se stalo?" zeptal se dívky Sellitto.
Monelle začala vyprávět děsivý příběh o přepadení v prádelně činžovního domu na East Village. Pachatel se tam ukryl a čekal na ni.
"Co je to za dům?" zajímal se detektiv.
"Deutsche Haus. Většinou tam bydlí němečtí krajané a studenti."
"A co se stalo pak?" pokračoval Sellitto. Sachsová si všimla, že ačkoliv Sellitto vypadal nevrleji a nepřístupněji než Rhyme, ve skutečnosti byl mnohem citlivější.
"Hodil mě do kufru a dovezl až sem."
"Viděla jste mu do tváře?"
Dívka zavřela oči. Sachsová zopakovala otázku a Monelle zavrtěla hlavou. Jak Rhyme odhadoval, pachatel měl na hlavě modrou kuklu.
"Und rukavice."
"Popište je."
Určitě byly tmavé. Na barvu si však Monelle nemohla rozpomenout.
"Bylo na něm něco neobvyklého? Na pachateli?"
"Ne. Ale byl to běloch. To vím přesně."
"Nevšimla jste si, jakou měl ten taxík poznávací značku?" vyzvídal Sellitto.
"Was?" divila se dívka a mimoděk přešla do své mateřštiny.
"Nevšimla jste si..."
Sachsová vyskočila, když Rhyme ve sluchátkách zařval: "Das Nummernschild!"
Sakra, jak tohle všechno ví? uvažovala. Zopakovala německé slovo a dívka překvapeně zavrtěla hlavou.
"Jaký taxík?"
"Copak nejel žlutým taxíkem?"
"Taxíkem? Nein. Ne. Bylo to normální auto."
"Slyšíte, Rhyme?"
"Jo. Takže náš kluk změnil fáro. A jestli ji zavřel do kufru, nemohl to být kombík ani hatchback."
Sachsová dívce Rhymova slova zopakovala a ta přikývla.
"Byl to sedan."
"Vybavujete si, jakou měl barvu?" zeptal se Sellitto.
Monelle se zamyslela. "Myslím, že světlou. Snad stříbrnou nebo šedou. Anebo takovou... jak se to říká... světle hnědou."
"Béžovou?"
Přikývla.
"Možná béžovou," zopakovala Sachsová Rhymovi.
Sellitto pokračoval: "Měl něco v kufru? Cokoliv nářadí, hadry, zavazadla..."
Monelle řekla, že nic. Kufr byl úplně prázdný. Rhyme měl další otázku a Sachsová ji dívce přetlumočila:
"Cítila jste v tom kufru něco? Nějakou vůni nebo pach?"
"Já nevím."
"Třeba olej a vazelínu?"
"Ne. Ten kufr voněl... čistotou."
"Třeba to byl nový vůz," uvažoval Rhyme.
Monelle se na chvíli rozplakala a pak zavrtěla hlavou. Policistka ji vzala za ruku a dívka po chvíli pokračovala:
"Jeli jsme strašně dlouho. Připadalo mi to dlouho."
"Ale vedete si moc dobře," chlácholila ji Amélie.
"Ať se svlíkne," přerušil je Rhyme.
"Cože?"
"Svlíkni jí šaty."
"To ne!"
"Ať jí doktoři dají něco na sebe. Potřebujem její šaty, Amélie."
"Ale," zašeptala Sachsová, "ona pláče."
"Prosím," řekl Rhyme naléhavě. "Je to důležité!"
Sellitto přikývl a Sachsová se sevřenými rty vysvětlila dívce situaci. K jejímu překvapení Monelle souhlasila. Stejně se chtěla zakrváceného oblečení zbavit. Sellitto mezitím ohleduplně odešel za Bo Haumannem. Monelle se oblékla do zdravotnického pláště a jeden detektiv v civilu jí půjčil svou sportovní bundu. Sachsová sbalila Monelliny džínsy a trička.
"Všechno mám," ohlásila do mikrofonu.
"A teď s ní musíš projít celé místo činu," zavelel Rhyme.

"Cože?!"
"Ale musíš ji držet za sebou. Aby to tam nekontaminovala."
Sachsová se podívala na mladou ženu, choulící se vedle vozidla přepadové jednotky.
"Ta holka není ve stavu to zvládnout. On ji pořezal. Až na kost. Aby krvácela a ty krysy ji dobře ohlodaly."
"Může chodit?"
"Pravděpodobně ano. Ale umíte si představit, co právě prodělala?"
"Může ti ukázat cestu, po které přišli. Může ti říct, kde ten chlap stál."
"Pojede rovnou na intenzivku. Ztratila spoustu krve."
Rhyme zaváhal a náhle změnil tón:
"Aspoň se jí zeptej."
Jeho žoviálnost však byla hraná, protože Sachsová jasně slyšela, jak je netrpělivý. Rhyme zřejmě nebyl zvyklý lidi rozmazlovat, zřejmě nemusel Patřil k lidem, kteří si musí vždycky prosadit svou.
Jako by jí četl myšlenky:
"Ať aspoň jednou projde v roštu..."
Vyser si oko, Lincolne Rhyme.
"Je to..."
"Důležité. Já vím."
Na druhé straně se nic neozvalo.
Sachsová pohlédla na dívku. A pak uslyšela hlas ne, byl to její hlas který se dívky ptal:
"Zajdu se tam poohlédnout po důkazech. Půjdete se mnou?"
Monellin pohled ji zasáhl přímo do srdce. Dívce vyrazily slzy a začala naříkat:
"Ne, ne, ne. To neudělám. Bitte nicht, bitte nicht..."
Amélie kývla a sevřela dívce rameno. Začala mluvit do mikrofonu a připravila se na těžký boj. Rhymova reakce ji však překvapila:
"No dobře, Amélie. Nech to být. Jenom se zeptej, co se stalo, když na to místo přijeli."
Dívka vysvětlila, jak útočníka kopla a pak uprchlá do přilehlého tunelu.
"Tam jsem ho kopla znovu," řekla s jistým uspokojením. "Ztratil rukavici. A pak se rozzuřil a začal mě škrtit. On..."
"Bez rukavice?" vyhrkl Rhyme.
Sachsová zopakovala otázku a Monelle přitakala: "Ano."
"Máme otisky, paráda!" zajásal Lincoln Rhyme a hlas se mu zlomil radostí. "Kdy se to stalo? Jak je to dlouho?"
Monelle to odhadla asi na hodinu a půl.
"Sakra," zamumlal Rhyme. "Otisky na kůži vydrží asi hodinu, nanejvýš devadesát minut. Umíš snímat otisky z kůže, Amélie?"
"Nikdy jsem to nedělala."
"Tak teď budeš. Ale rychle. Rychle přines kufr."
Amélie Sachsová přinesla kufr a pak přesně podle Rhymových instrukcí sejmula z Monellina těla otisky. Monelle celou proceduru snášela se stoickým klidem a dívala se přitom na nebe.
"Tak co?" zeptal se dychtivě Rhyme.
"Něco mám. Vypadá to jako prst. Ale linie jsou špatně zřetelné. Mám to zahodit?"
"Na místě činu nikdy nic nezahazuj, Sachsová," poučil ji přísně Rhyme. "Jen to přines, určitě to chci vidět."
"Ještě jsem na něco zapomněla," ozvala se Monelle. "Ohmatával mě."
"Chcete říct, že vás zneužil?" zeptala se Amélie jemně. "Znásilnil?"
"Ne, ne. Nebylo v tom nic sexuálního. Dotýkal se mě na rameni, na tváři, za uchem... a na loktu. A všechno mi promačkával nechápu proč."
"Slyšel jste to, Rhyme? Osahával ji. Ale zřejmě ho to nevzrušovalo."
"Ano."
"Und... ještě na něco jsem zapomněla," řekla Monelle. "Mluvil německy. Ale špatně. Jako by se to učil jen ve škole. A taky mi říkal ‚Hanno'."
"Jak jí říkal?"
"Hanno," opakovala Sachsová do mikrofonu. "A nevíte proč?" zeptala se dívky.
"Ne. Ale jinak mi neřekl. Asi se mu to jméno líbí."
"Slyšel jste to, Rhyme?"
"Ano, slyšel. A teď projdi místo činu. Čas letí."
Policistka se chtěla postavit, ale Monelle se napřímila a chytila ji za ruku.
"Slečno... Sachsová. Vy jste Němka?"
Amélie se usmála a odvětila: "Ano, mám německý původ. Ale to už je hezkých pár generací."
Monelle kývla a přitiskla si Améliinu dlaň ke tváři. "Vielen Dank. Děkuji vám, slečno Sachsová. Danke schön."

15

PACHATEL 823
Vzhled Bydliště Automobil Ostatní
- běloch, menší postavy
- tmavé oblečení

- staré rukavice, načervenalá kozinka
- voda po holení zakrývá nějaký pach?
- lyžař. Kukla?
tmavomodrá?
- rukavice jsou tmavé
- zřejmě má operační základnu - žlutý taxík
- nový sedan světle šedý, stříbrný, béžový
- zná proced. na místě činu pravděpod. má záznam v rejstříku
- zná různé druhy otisků
- zbraň = Colt .32
- svazuje oběti neobv. uzly
- má zálibu ve starobylosti
- jedné oběti říkal ‚Hanno'
- zná základy němčiny

Tři halogeny se s cvaknutím rozsvítily a zaplavily temný tunel strašidelné bílou září.
Osamělá Sachsová vytřeštila oči na podlahu. Něco se tu změnilo. Ale co?
Vytáhla pistoli a skrčila se k zemi.
"Je tady," zašeptala do mikrofonu a skočila za sloup.
"Cože?" podivil se Rhyme.
"Vrátil se. Ležely tu mrtvé krysy. Jsou pryč."
Rhyme se začal smát.
"Co je na tom k smíchu?"
"To nic, Amélie. Odnesly je jiné krysy."
"Jiné krysy?"
"Měl jsem jednou případ v Harlemu. Našli jsme znetvořené a shnilé lidské tělo. Kolem zbytků trupu se válela spousta kostí. Lebka ležela v sudu od oleje, prsty pod hromadou listí... Celý okrsek byl tehdy vzhůru nohama. Tisk psal o satanistech, o masových vrazích. A hádej, kdo byl nakonec pachatelem?"
"Nevím," řekla škrobeně.
"Sama oběť. Byla to sebevražda. O zbytek se postarali mývalové, krysy a veverky. Rozutekli se se zbytky těla jako s trofejemi. Nikdo neví proč, ale hlodavci tyhle suvenýry přímo milují. Kde přesně teď jsi?"
"Na začátku rampy."
"A co vidíš?"
"Široký tunel. A dva postranní, ty jsou užší. Strop je plochý a podpírají ho dřevěné sloupy. Podlaha je ze starého betonu a je pokrytá nějakým blátem."
"Hnojem?"
"Vypadá to tak. Uprostřed přímo přede mnou je sloup, ke kterému byla ta holka přivázaná."
"A co okna?"
"Okna tu nejsou. Ani dveře." Pohlédla dál do nitra širokého tunelu, který mizel až někde v nekonečnu. Zamrazilo ji. "Je to tu moc velké. Takový prostor se nedá ani projít."
"Uklidni se, Amélie."
"Tady nikdy nic nenajdu."
"Já vím, že tě to deprimuje. Ale nezapomeň, že nás zajímají pouze tři typy důkazů: předměty, tělesné pozůstatky a otisky. Nic víc. Když se na to budeš dívat takhle, není to tak strašné."
To se lehko řekne.
"Ani místo činu není tak velké, jak vypadá. Soustřeď se jenom na prostor, kde chodili. Běž k tomu sloupu."
Sachsová vyšla směrem ke sloupu a prohlížela si přitom podlahu.
Policejní halogeny sice vrhaly až oslepující zář, ale zároveň vytvářely ostřejší stíny, čímž odhalovaly snad tucet míst, kde se pachatel mohl ukrývat. Mráz jí přeběhl po zádech. Zůstaň u mikrofonu, Rhyme, říkala si zdráhavě. Jsem na tebe nasraná, ale teď tě potřebuju slyšet. Aspoň dýchej nebo něco.
Zastavila se a přejela snímačem podlahu.
"Zase všude zametl?" vyzvídal Rhyme.
"Ano. Tak jako předtím."
Neprůstřelná vesta ji i přes podprsenku a tílko dřela na prsou. A jestli bylo venku hrozné vedro, tak tady se vůbec nedalo vydržet. Celé tělo ji svědilo, cítila šílenou touhu se poškrábat.
"Jsem u sloupu."
"Vysaj okolo."
Sachsová zapnula vysavač. Tenhle zvuk nesnášela. Mohl přehlušit blížící se kroky, natažení pistole, otevření nože. Jednou či dvakrát se mimoděk otočila a téměř odhodila vysavač, když rukou instinktivně hmátla po zbrani.
Prohlédla si stopy v prachu na místě, kde ležela Monelle. Jsem on. Vleču ji sem. A ona mě kope. Klopýtám...
Monelle ho mohla kopnout pouze směrem od rampy. A tvrdila, že pachatel neupadl. To znamená, že musel dopadnout na nohy. Sachsová postoupila o několik metrů dál.
"Sláva!" vykřikla.

"Co je? Povídej!"
"Šlápoty. Při zametání je přehlédl."
"Nepatří oběti?"
"Ne. Ona měla tenisky a tohle má hladkou podrážku. Vypadá to jako polobotky. Máme dva perfektní otisky. Teď zjistíme, jaké má číslo bot."
"Ne, číslo bot nezjistíme. Podrážky totiž můžou být větší nebo menší než svršek. Ale něco se určitě dozvíme. Zaběhni ke kufru a přines papíry napuštěné acetátem. Přiložíš je na stopu a přejedeš elektrostatickým snímačem."
Sachsová všechno našla a sejmula dva otisky šlápot. Pečlivě je uschovala do papírové obálky.
Vrátila se ke sloupu. "Mám tu stéblo z koštěte."
"Z čeho...?"
"Pardon," dodala rychle. "Jeho původ neznáme. Mám tu prostě stéblo. Seberu ho a dám ho do sáčku."
Sbírání materiálu pomocí tužek jí už docela šlo. Rhyme, ty sráči, říkala si v duchu, víš, kam půjdu oslavit svůj toužebné očekávaný odchod z tohodle oddělení? Do čínské restaurace.
Světlo z policejních halogenů nedosáhlo do bočního tunelu, kudy před pár hodinami utíkala Monelle. Sachsová se na hranici stínu zastavila a pak vyrazila do tmy. Baterkou přejížděla prostor před sebou.
"Tak mluv, Amélie."
"Není tu nic vidět. Tady taky zametl. Bože, ten chlap myslí na všechno."
"Co vidíš?"
"Jenom tahy koštěte v prachu."
Chytil jsem ji, chci ji povalit na zem. Šílím. Zuřím. Snažím se ji uškrtit.
Sachsová pohlédla na podlahu.
"Něco mám, otisky kolen! Když ji škrtil, obkročmo na ní seděl. Nechal tu otisky kolen a potom je zapomněl zamést."
"Elektrostatický snímač."
Tentokrát proceduru zvládla naprosto bravurně. Právě vkládala snímek do obálky, když v prachu něco zahlédla.
Co to je?
"Rhyme... něco tu vidím... Vypadá to, že sem dopadla ta rukavice, kterou mu během zápasu shodila."
Zapnula snímač a nevěřila vlastním očím.
"Otisk. Mám otisk prstu!"
"Cože?" zeptal se Rhyme nevěřícně. "A nepatří té holce?"
"Ne, ani nemůže. Vidím jasně, kde ležela. A navíc měla ruce v poutech. Zřejmě tu ten otisk nechal, když zvedal rukavici. Je to krásný, velký, vypasený otisk!"
"Sejmi toho broučka polaroidem."
Podařilo se jí to hned na druhý pokus. Zářila, jako by našla stodolarovku.
"Vysaj pořádně okolo a vrať se ke sloupu. A pak udělej rošt," přikazoval.
Pomalu prošla celý tunel. Tam a zpátky. Krůček po krůčku.
"A nezapomeň na strop," připomínal. "Jednou jsem chytil pachatele díky jedinému chlupu na stropě. Naládoval si do osmatřicítky náboje pětatřicet a zpětný ráz mu vymrštil ruku až ke stropu."
"Dívám se. Je tu jen špína, nic jiného. Žádné hrany ani rámy dveří nic se tu nemohlo zachytit."
"A kampak nám položil další vodítka?"
"Zatím nic nevidím."
Tam a zpátky. Uplynulo pět minut. Šest. Sedm.
"Třeba nám tu tentokrát nic nenechal," nadhodila Sachsová. "Třeba měla být Monelle poslední obětí."
"Ne," řekl Rhyme naprosto rozhodně.
Za jedním z dřevěných sloupů cosi zahlédla.
"Tady v rohu něco je... Jo. To je ono."
"Všechno vyfoť, než se toho dotkneš."
Sachsová udělala snímky a pak tužkami zvedla kus bílé látky.
"Dámské spodní prádlo. Vlhké."
"Sperma?"
"Nevím," řekla a přemýšlela, jestli Rhyme bude chtít, aby si k prádlu čichla.
Rhyme však přikázal: "Přejed to snímačem. Bílkoviny fluoreskují."
Sachsová zapnula snímač, posvítila na šaty, ale tekutina nezářila.
"Nic!"
"Strč to do sáčku. Igelitového. Co tam máš dál?" zeptal se dychtivé.
"List. Dlouhý, tenký, na jedné straně špičatý."
Někdo ho musel utrhnout už dávno uschl a zhnědl.
Zaslechla, jak si Rhyme zoufale povzdechl: "Na Manhattanu je asi osm tisíc druhů opadávající vegetace. Tohle nám moc nepomůže. A co je pod listem?"
Proč si myslí, že tam něco musí být?
Ovšem Rhyme se nemýlil. Ležel tam útržek novin. Jedna strana byla nepopsaná a na druhou někdo nakreslil fáze Měsíce.
"Fáze Měsíce?" divil se Lincoln. "A co otisky? Postříkej to ninhydrinem a rychle to přejed světlem."
Snímač nic neodhalil.
"To je všechno."

Nastala chvíle ticha. "Na co ta vodítka položil?"
"Jak to mám vědět?"
"Musíš se podívat."
"No přece na podlahu," odpověděla nedůtklivě. "Na to bláto." Kam jinam, proboha?
"A je to bláto stejné jako všude okolo?"
"Ano." Podívala se zblízka. Sakra, ono je jiné. "Vlastně úplně ne. Má jinou barvu."
Copak má ten chlap vždycky pravdu?
"Dej ho do papírového sáčku," přikázal Rhyme.
Sachsová začala bláto shrnovat.
"Amélie?" ozval se znovu.
"Ano."
"On už tam není," ujišťoval ji.
"To doufám."
"Mělas divný tón v hlase."
"To nic," řekla stroze. "To dělá ten vzduch. Cítím tady krev, hlínu a zatuchlost. A zase tu vodu po holení."
"Stejnou jako minule?"
"Ano."
"Odkud ji cítíš?"
Sachsová natáhla vzduch a ve spirále začala přecházet místností, až se dostala ke dřevěnému sloupu."
"Tady. Tady je to nejsilnější."
"Co je to ‚tady', Amélie? Nezapomeň, že jsi mýma nohama i očima."
"Je tu dřevěný sloup. Stejný, k jakému přivázal tu holku. Stojí asi pět metrů od něj."
"Třeba se o něj opíral. Co otisky?"
Postříkala sloup ninhydrinem a posvítila na něj snímačem.
"Nic. Ale ta vůně je tu dost silná."
"Tak vezmi vzorek dřeva z nejsilněji vonícího místa. V kufru najdeš vrtačku a v krabičce dutý vrták. Zasadíš ho do upínací hlavice. Potřebuješ klíček..."
"Já mám doma vrtačku," řekla lapidárně.
"No vida," reagoval Rhyme.
Odvrtala vzorek a setřela si pot z čela.
"Igelitový sáček?" zeptala se a Rhyme přitakal.
Náhle pocítila malátnost, a tak sklonila hlavu a zhluboka se nadechla. Sakra, není tu ani vzduch.
"Ještě něco?" zeptal se Rhyme.
"Nic jiného nevidím."
"Jsem na tebe hrdý, Amélie. Tak se vrať ke mně. A ty poklady vezmi s sebou."

16

"Opatrně," vyštěkl Rhyme.
"Na tohle jsem expert."
"Je nová, nebo stará?"
"Pst," uklidňoval ho Thom.
"Sakra, je ta břitva nová, nebo stará?"
"Nedýchej... Ták, a je to. Jako dětská prdelka."
Celá procedura tentokrát neměla nic společného s kriminalistikou, nýbrž s kosmetikou.
Thom Rhyma poprvé za celý týden oholil. Také mu umyl vlasy a vyčesal mu je dozadu.
Před půl hodinou, když čekal, až mu Sachsová přinese důkazy, odehnal Rhyme Mela Coopera na chvíli z místnosti.
Thom pohotové přiskočil a pacienta vycévkoval. Když byl hotov, podíval se na Rhyma a řekl: "Vypadáš jak zaschlé lejno, víš o tom?"
"Kašlu na to. Proč by mi to mělo vadit?"
A pak si náhle uvědomil, že by mělo.
"A co se nechat oholit?" zeptal se mladík.
"Na to není čas."
Rhyma ve skutečnosti trápilo, že kdyby ho doktor Berger viděl ulízaného, mohl by ztratit zájem na jeho sebevraždě.
Správný kandidát musí být rozcuchaný a skleslý.
"A co mytí?"
"Ne."
"Přijde k nám návštěva, Lincolne."
"No dobře," zabručel konečně Rhyme.
"A že bychom ti vyměnili pyžamo? Co říkáš?"
"Nic s ním není."
Thom však dobře věděl, že tahle odpověd znamená ‚ano'.
Vymydlený a oholený Rhyme teď ležel v džínsách a bílé košili na lůžku a ignoroval zrcadlo, které před ním Thom držel.
"Dej to pryč."

"Pozoruhodný přerod."
Lincoln Rhyme posměšně zachrochtal.
"A než se Amélie vrátí, zajdu si na procházku," oznámil a opřel si hlavu o polštář.
Mel Cooper, který už byl zpátky v místnosti, nasadil zmatený výraz.
"Samozřejmě v myšlenkách," vysvětloval Thom.
"V myšlenkách?"
"Jo, představuju si to," přitakal Rhyme.
"Dobrý trik," řekl uznale Cooper.
"Můžu se procházet po městě a nikdo mě neokrade. Lezu po horách a neunavím se. Prohlížím si výlohy obchodů na Páté avenue. Samozřejmě, věci, které vidím, tam ve skutečnosti nejsou. Ale to nevadí, s hvězdama je to stejné."
"Jak to?" podivil se Cooper.
"Jejich světlo k nám přece putuje tisíce či miliony let. A než dorazí k Zemi, hvězdy jsou už dávno někde jinde," povzdechl si Rhyme unaveně. "Anebo tam nejsou vůbec. Prostě vyhoří a zmizí," dodal a zavřel oči.

"Dělá nám to čím dál těžší," prohodil odevzdaně Sellitto.
"Třeba ne," odpověděl Rhyme.
Sellitto, Banks a Sachsová se právě vrátili z místa činu.
"Spodní prádlo, měsíc a list," poznamenal pesimisticky Jerry Banks. "To není zrovna turistická mapa."
"A ještě bláto," dodal Rhyme, který měl odjakživa pro zeminy slabost.
"Máš ponětí, co to může znamenat?" zeptal se Sellitto.
"Zatím ne," odfrkl Rhyme. "Kde je Polling? Pořád se neozývá."
"Taky jsem ho neviděl."
Ve dveřích se objevila postava.
"Hlavně když žiju a dýchám," ozval se sytý baryton.
Rhyme kývl směrem k vychrtlému muži ve dveřích. Terry Dobyns patřil k psychologům, kteří pracují u newyorské policie v oddělení výzkumu chování. Dokonce studoval behaviorismus u FBI v Quantico a získal tam titul doktora psychologie a soudních věd.
Tenhle psycholog miloval operu a americký fotbal. Když se tenkrát po nehodě Lincoln Rhyme probudil v nemocnici, seděl Dobyns u jeho postele a ve sluchátcích měl puštěnou Aidu. Strávil tehdy s Rhymem tři hodiny a vedl s ním rozhovor, který měl být začátkem jejich pravidelných psychologických sezení.
"Chceš vědět, co se píše v učebnicích o lidech, kteří nezvedají telefony?"
"Hele, rozebereš mě potom, Terry. Slyšel jsi už o našem případu?"
"Něco málo," odpověděl Dobyns a změřil si Rhyma ostrým pohledem. Nebyl promovaný lékař, ale ve fyziologii se vyznal. "Jak se máš, Lincolne? Zdáš se mi trochu pohublý."
"Jsem dneska nějak přepracovaný," přiznal Rhyme. "Možná si trochu zdřímnu. Však víš, jaký jsem lenoch."
"Samozřejmě. Ty jsi ten lenoch, co mi vždycky volal ve tři ráno s nějakým dotazem ohledně pachatele a strašně se divil, že už jsem v posteli. Tak co máš? Potřebuješ sestavit profil?"
"Oceníme jakoukoliv pomoc."
Sellitto seznámil Dobynse se základními fakty, která jak si Rhyme pamatoval si psycholog nikdy nezapisoval, ale všechna si je ukládal v hlavě.
Teď přecházel po místnosti sem a tam, občas se podíval na plakát s údaji o pachateli a pozorně naslouchal Sellittově výkladu.
Náhle zvedl prst a výklad přerušil: "Oběti, ty oběti... Všechny byly nalezeny v podzemí. Jedna pohřbená, jedna ve sklepě, jedna v tunelu..."
"Správně," potvrdil Rhyme.
"Tak pokračuj."
Sellitto mu vylíčil záchranu Monelle Gergerové.
"Dobře, dobře," řekl nepřítomně Terry.
Náhle se zarazil a otočil se k plakátu. Rozkročil nohy a s rukama v bok si pročítal oněch několik málo známých údajů o pachateli.
"Pověz mi něco o téhle tvé domněnce, Lincolne. Že má rád starobylost."
"Nevím, co si o tom mám myslet. Všechna vodítka, která nám zatím zanechal, se nějak týkají historického New Yorku. Stavební materiály z přelomu století, staré ohrady, rozvod páry..."
Dobyns o krok postoupil a zaklepal na plakát.
"A co ta Hanna? Povězte mi o tom víc."
"Amélie?" pohnul hlavou Rhyme.
Sachsová Dobynsovi vylíčila, jak pachatel bez zjevného důvodu říkal Monelle Gergerové ‚Hanno'.
"Tvrdila, že se mu to jméno zřejmě líbilo. A že mu dělalo dobře, když mluvil německy."
"Docela riskoval, když unesl právě ji, ne?" poznamenal Dobyns. "Taxík na letišti, to bylo docela bezpečné. Ale skrývat se v prádelně... Musel mít vážný důvod, proč unést právě nějakého Němce."
Psycholog si sedl na rozvrzanou ratanovou židli a natáhl si nohy před sebe.
"Dobrá, já bych to řekl asi takhle: klíčem k případu je záliba v podzemí. Ta nám prozrazuje, že ten člověk něco skrývá. A když slyším slovo ‚skrývá', napadá mě slovo ‚hysterie'."
"Ale on se nechová hystericky," protestoval Sellitto. "On je naopak chladný a všechno má dokonale promyšlené."

"Já nemyslím hysterii v tomhle slova smyslu. Ta patří do kategorie duševních poruch a objevuje se tehdy, když se v pacientově životě přihodí něco traumatizujícího a podvědomí si tohle trauma přemění na něco jiného. Je to jakási podvědomá obrana. U tradiční konverzní hysterie se objevují fyzické příznaky zvracení, bolesti, ochrnutí. Ale v tomhle případě půjde o něco jiného. Říká se tomu disociace. K té dochází tehdy, pokud životní trauma nepostihne pacientovo tělo, nýbrž jeho mysl. Hysterická amnézie, dlouhé výpadky paměti... A někdy rozštěpení osobnosti."
"Jako Jekyll a Hyde?" zeptal se Mel Cooper a předběhl tak Bankse.
"Myslím, že u něj o tak vyhraněný stav nepůjde," pokračoval Dobyns. "Tahle diagnóza je velmi vzácná a postihuje převážně mladé pacienty s nižším IQ, než má ten váš." Kývl směrem k plakátu. "Ten váš je chytrý a bystrý. A evidentně ví, co chce." Dobyns se na chvíli zadíval z okna. "Je to velice zajímavé, Lincolne. Myslím, že váš pachatel se mění v jinou osobnost tehdy, když se mu to hodí když chce zabíjet a to je velmi důležité."
"Proč?"
"Ze dvou důvodů. Za prvé to vypovídá něco o jeho hlavních osobnostních rysech. Tohohle člověka učili ať už ve škole, nebo v rodině že má lidem pomáhat a ne jim ubližovat. Může to být kněz, poradce, politik nebo sociální pracovník. A za druhé se domnívám, že našel svůj vzor. Pokud se vám ten vzor podaří objevit, možná se mu dostanete na stopu."
"Jaký vzor?"
"Je dost možné, že chtěl zabíjet už dávno. Jenže nenašel vhodného hrdinu, kterého by mohl napodobit. Jeho vzorem může být postava z knihy nebo z filmu. Anebo někdo, koho skutečné zná. Každopádně se s tímhle vzorem může ztotožnit a jeho zločiny mu jako dávají právo, aby sám zabíjel. Když vezmu v úvahu tu jeho posedlost historií, řekl bych, že jeho vzorem je nějaká postava z minulosti."
"Ze skutečného života?"
"To nevím. Možná fiktivní, možná ne. Ta jeho Hanna rozhodně vystupuje v nějakém příběhu. A taky Německo. Nebo Američané německého původu."
"Ale co mu dalo prvotní popud?"
"Podle Freuda za tím stojí co taky jiného? sexuální konflikt v oidipovské fázi. Dnes se ale psychologové shodují, že vývojové poruchy tvoří pouze jednu z celé řady příčin prvotním popudem se může stát jakékoliv trauma. A nemusí to nutně být jediná událost. Může jít o osobnostní vadu nebo o dlouhou řadu osobních či profesních zklamání. Těžko říct." Dobyns si znovu prohlédl plakát a oči se mu rozzářily. "V každém případě doufám, Lincolne, že ho chytíte živého. Už se těším, až ho budu mít v ordinaci."
"Thome, zapsal jsi to všechno?"
"Ano, massa Lincoln."
"Mám ještě jednu otázku," prohlásil Rhyme.
Dobyns se otočil. "Chceš se zeptat, proč vám nechává vodítka. Je to tak, Lincolne?"
"Přesně. Proč nám je nechává?"
"Přemýšlej, co dělá... Mluví s tebou. Nelítá po městě jako nějaký Jack Rozparovač. Není to žádný schizofrenik. Komunikuje s tebou tvým jazykem. Jazykem soudních expertů. A proč?" Psycholog vstal a začal přecházet po místnosti s očima upřenýma na plakát. "Pravděpodobné se chce rozdělit o pocit viny. Zabíjet pro něj není snadné. A tak z vás dělá spolupachatele. Pokud oběť nezachráníte včas, je její smrt částečně i vaše vina."
"Ale to je dobrá zpráva, ne?" poznamenal Rhyme. "Znamená to, že nám bude dávat hádanky, které jsou rozluštitelné. Kdyby byly příliš obtížné, musel by nést tíhu viny sám."
"To je fakt," potvrdil Dobyns a přestal se usmívat. "Ovšem objevuje se nám tu i další faktor."
Sellitto Dobynse předešel: "Jeho aktivita se začne zvyšovat."
"Přesně tak," potvrdil psycholog.
"Copak ještě může zrychlit?" zamumlal Banks. "To mu nestačí jedna mrtvola každé tři hodiny?"
"On si najde způsob," varoval Dobyns. "S největší pravděpodobností začne ohrožovat více lidí najednou." Psycholog se zamračil. "Opravdu jsi v pořádku, Lincolne?"
Na kriminalistově čele se objevily kapičky potu a oči začaly šilhat.
"Jsem jenom unavený. Na starého kripla je tu příliš velké vzrůšo."
"A ještě jedna věc. U masového vraha hraje obvykle důležitou roli profil oběti. Ale tenhle chlap si vybírá lidi různého pohlaví, stáří i společenských poměrů. Zatím samé bělochy, ale jelikož loví v převážné bílé společnosti, nemusí to nic znamenat. Z toho, co víme, se nedá nijak zjistit, proč si vybral právě tyhle oběti. Pokud na to přijdete, získáte na něj náskok."
"Díky, Terry," řekl uznale Rhyme. "Zůstaň ještě chvilku s námi."
"Jasně, Lincolne. Když chceš..."
"A teď se podíváme na vodítka z tunelu," nařídil Rhyme. "Co tam teda máme? Spodní prádlo?"
Mel Cooper sebral všechny sáčky, které Sachsová přinesla z místa činu, a vybral ten se spodním prádlem.
"Katrina Fashion's, řada D'Amore," prohlásil znalecky. "Stoprocentní bavlna, v pase gumička. Materiál vyrobený v USA, nastříháno a ušito na Tchajwanu."
"A to všechno jste zjistil pouhým pohledem?" ozvala se šokovaná Sachsová.
"Néé, přečetl jsem si visačku."
"Ach tak."
Všichni policisté se rozesmáli.
"Sděluje nám, že má další ženu?" zeptala se Sachsová.
"Zřejmě ano," řekl Rhyme.

Cooper otevřel sáček. "Tuhle kapalinu nepoznám. Dám to do chromatografu."
Mezitím Thom přidržel Rhymovi před očima útržek s fázemi Měsíce a Rhyme ho pečlivě prozkoumal. Takový kus papíru je úžasným individualizovaným důkazem. Dá se přiložit ke zbytku stránky a určit, zda k ní patří, se stejnou přesností jako otisk prstu k pachateli. Problém ovšem je, že nemají původní stránku. Ten chlap ji mohl zničit hned poté, co útržek vytrhl. Lincoln Rhyme však byl přesvědčen, že to pachatel neudělal. Ta stránka někde musí ležet a čekat na objevení.
Rhyme si s oblibou představoval zdroje nalezených důkazů: automobil, od nějž se odloupl kus laku, prst, z něhož se ulomil nehet, hlaveň pistole, z níž vyletěla kulka nalezená v těle oběti. A všechny tyhle věci, ke kterým měl pachatel zpravidla velmi blízký vztah, v Rhymově mysli ožívaly a získávaly vlastní charakter. Mohly být panovačné, mohly být kruté...
A mohly být tajemné.
Fáze Měsíce.
Rhyme se zeptal Dobynse, zda by pachatel nemohl být ve svém jednání ovlivněn měsíčními fázemi.
"Ne. Měsíc teď není v žádné významné fázi. Před čtyřmi dny bylo novoluní."
"Takže ty Měsíce znamenají něco jiného."
"Jestli jsou to vůbec Měsíce," ozvala se Sachsová.
Je na sebe pyšná a má pravdu, pomyslel si Rhyme a řekl:
"To je dobrá poznámka, Amélie. Třeba chce upozornit na ty kruhy. Nebo na inkoust. Nebo na papír. Na geometrii. Na planetárium. Co já vím..."
Náhle si Rhyme uvědomil, že na něj Amélie civí. Asi si teprve teď všimla, že je oholený, učesaný a v čistých šatech. Jakou má asi náladu? uvažoval. Ještě je naštvaná, nebo se už uklidnila? Těžko odhadnout. V té chvíli byla Amélie Sachsová stejně záhadná jako pachatel 823.
V hale zapípal fax. Thom seběhl dolů, a když se vrátil, držel v ruce dvě stránky.
"Píše nám Emma Rollinsová," oznámil Rhymovi a přidržel mu papíry před očima. "Výsledek průzkumu supermarketů. Během posledních dvou dní prodalo telecí s kostí zákazníkům, kteří kupovali méně než pět položek, celkem jedenáct obchodů na Manhattanu," pokračoval Thom a přistoupil k plakátu. "Mám tam vypsat všechny názvy?" zeptal se Rhyma.
"Samozřejmě. Později je budeme potřebovat."
Thom vše pečlivé připsal k profilu pachatele.

Broadway a Dvaaosmdesátá,
ShopRite Broadway a Šestadevadesátá,
Anderson Foods Greenwich a Bank,
ShopRite Druhá ave a Dvaasedmdesátá/Třiasedmdesátá,
Grocery World Battery park City,
J&G's Emporium 1709 Druhá ave,
Anderson Foods Čtyřiatřicátá a Lexington,
Food Warehouse Osmá ave a Čtyřiadvacátá,
ShopRite Houston a Lafayette,
ShopRite Šestá ave a Houston,
J&G's Emporium Greenwich a Franklin,
Grocery World

"Tím se nám výběr zúžil na celé město," poznamenala Sachsová.
"Jen trpělivost," řekl neklidně Rhyme.
Mel Cooper mezitím prozkoumal stéblo, které našla Sachsová.
"Nic zajímavého," řekl a odhodil ho stranou.
"Je nové?" vyzvídal Rhyme.
Pokud ano, mohli by porovnat umístění obchodů, kde ve stejný den prodali telecí kost a nové koště.
"Taky mě to napadlo," řekl Cooper. "Jenže je staré nejmíň půl roku nebo i víc."
Vzal Monellino oblečení a začal ho nad papírem vyklepávat.
"Pár věcí tu máme," poznamenal a prohlédl si papír. "Bláto."
"Stačí to na změření hustoty?"
"Ne. Vlastně je to jenom prach. Pravděpodobně z místa činu."
Cooper se podíval na další zbytky, které vykartáčoval ze zakrváceného oblečení.
"Samý cihlový prach. Proč je ho tolik?"
"Asi z krys, které jsem zastřelila. Stěna byla cihlová."
"Ty jsi po nich střílela? Na místě činu?" zaúpěl Rhyme.
"Samozřejmě," bránila se Amélie. "Vždyť byly všude kolem ní."
Rhyme se rozčílil, ale dokázal se ovládnout. Pouze dodal:
"Takže tam máme veškerou kontaminaci z výstřelu. Olovo, arzen, uhlík i stříbro."
"A tady," pokračoval Cooper, "máme další kousek načervenalé kůže. Z rukavice. A... nějaké vlákno. Tentokrát jiné."
Kriminalisté vlákna milují. Tohle bylo drobné a šedé a pouhým okem se dalo sotva zahlédnout.
"Výborně," radoval se Rhyme. "A co dál?"
"Tady je fotka místa činu," ozvala se Sachsová. "A otisky prstů. Tenhle je z Monellina krku a tenhle z místa, kde sebral

rukavicí," ukazovala.
"Dobře," řekl Rhyme a pečlivě si fotky prohlédl.
Amélii se ve tváři objevil záblesk triumfu či vítězství, který měl zakrýt nervozitu z neprofesionálního jednání na místě činu.
Rhyme stále studoval snímky z polaroidu, když se na schodech ozvaly kroky a v pokoji se objevil Jim Polling. Vešel do místnosti, překvapeně pohlédl na vymydleného Rhyma a přešel k Sellittovi.
"Pravé se vracím z místa činu," začal. "Oběť jste zachránili. Skvělá práce, pánové." Kývl i směrem k Sachsové, aby naznačil, že pochvala patří také jí. "Ale ten hajzl už unesl další oběť, ne?"
"Anebo se k tomu chystá," zabručel Rhyme a dál zkoumal otisky.
"Právě děláme na stopách," vmísil se Banks.
"Jime, všude jsem tě hledal," řekl Sellitto. "Volal jsem i ke starostovi."
"Byl jsem u šéfa. Musel škemrat na kolenou, aby mu přidělili dalších padesát mužů z ostrahy delegátů OSN."
"Kapitáne, měli bysme si o něčem promluvit. Máme problém. Na místě posledního činu se stala taková věc..."
Místností se náhle rozlehl neznámý hlas: "Problém? Kdo má problém? My přece žádný problémy nemáme, ne? Vůbec žádný."
Rhyme vzhlédl a ve dveřích uviděl vysokého hubeného muže ve směšné zeleném obleku a s botama zářícíma jako hnědé zrcadlo. Srdce mu poskočilo.
"Dellray."
Fred Dellray, pravým jménem DxEllret, byl zvláštním agentem v manhattanské pobočce FBI. Celá léta byl nasazován na tajné operace a získal si přezdívku "Chameleón". Tenhle člověk byl během čtyřiadvaceti hodin schopen dokonale sehrát roli slabomyslného hlupáka v harlemském blázinci i roli haitského hodnostáře při večeři na panamském konzulátu. Bohužel byl až příliš dobrý, takže se zvěsti o jeho kouscích brzy rozkřikly v newyorském podsvětí a skutečně velké ryby si začaly dávat pozor. Dellray se musel stáhnout "z terénu" a stal se z něj nejlepší vyjednávač a koordinátor placených informátorů v celé FBI.
"Lincoln Rhyme!" pronesl Dellray žoviálně. "Postrach celého New Yorku. Nazdar, Lone. A to je Jim Polling, jak se daří, kámo?"
Za Dellrayem se objevilo půl tuctu dalších žen a mužů. Rhymovi bylo okamžitě jasné, proč jsou federální agenti tady.
Dellray si prohlédl všechny přítomné; u Sachsové na chvíli setrval pohledem a pak obrátil pozornost jinam.
"Co chcete?" zeptal se Polling.
Ještě jste to neuhodli, géniové?" usmál se Dellray. "Jdete od toho. Zavíráme krám."

17

PACHATEL 823
Vzhled Bydliště Automobil Ostatní
- běloch, menší postavy
- tmavé oblečení
- staré rukavice, načervenalá kozinka
- voda po holení zakrývá nějaký pach?
- lyžař. Kukla?
tmavomodrá?
- rukavice jsou tmavé
- zřejmě má operační základnu
- Broadway a Dvaaosmdesátá, ShopRite Broadway a Šestadevadesátá, Anderson Foods Greenwich a Bank, ShopRite Druhá ave a Dvaasedmdesátá Třiasedmdesátá, Grocery World Battery park City, J&G's Emporium 1709 Druhá ave, Anderson Foods Čtyřiatřicátá a Lexington, Food Warehouse Osmá ave a Čtyřiadvacátá, ShopRite Houston a Lafayette, ShopRite Šestá ave a Houston, J&G's Emporium Greenwich a Franklin,
Grocery World - žlutý taxík
- nový sedan světle šedý, stříbrný, béžový
- zná proced. na místě činu pravděpod. má záznam v rejstříku
- zná různé druhy otisků
- zbraň = Colt .32
- svazuje oběti neobv. uzly
- má zálibu ve starobylosti
- jedné oběti říkal ‚Hanno'
- zná základy němčiny
- záliba v podzemí
- rozdvojená osobnost
- možná kněz, konzultant, soc. pracovník,

Jeden z nás.
Takhle se díval Dellray na Rhyma, když obcházel kolem jeho postele. Někteří lidé to dělají obcházejí ochrnutého, zahrnují ho vtipy, grimasami a významnými pohledy. Dělají si z něj blázny, aby ukázali, že ho pokládají za rovnocenného.

Lincoln Rhyme už věděl, že tenhle postoj začne být velmi rychle únavný.
"Podívejme," hlaholil Dellray a zíral na nafukovací postel. "To je jako v Star Treku. Veliteli Rikere, pohněte zadkem, ať hvězdolet frčí."
"Vypadni, Dellrayi," ozval se Polling. "Tohle je náš případ."
"A jak se má náš pacient, doktorko Crusherová?"
Kapitán přistoupil k agentovi FBI. "Dellrayi, slyšíš mě? Vypadněte."
"Člověče, to je život, Rhyme. Válíš se tady na prdeli a sleduješ, co se děje... Ale teď vážně, Lincolne, jak se máš? Neviděli jsme se hezkých pár let."
"Klepali?" zeptal se Rhyme Thoma.
"Ne, neklepali."
"Vy jste neklepali," řekl Rhyme. "Mohu vás tedy požádat, abyste odešli?"
"Máme pověření," zamumlal Dellray a začal se hrabat v náprsní kapse.
Amélie Sachsová si ukazováčkem rozdírala palec tak důkladně, že téměř začal krvácet.
Dellray se rozhlédl. Zjevně byl překvapen vybaveností improvizované laboratoře, ale nedal na sobě nic znát.
"Přebíráme případ. Je mi líto."
Za dvacet let práce u policie Rhyme nikdy neviděl tak nekompromisní převzetí případu.
"Ser na to, Dellrayi," začal Sellitto, "na ten případ nemáš právo."
Agent se otočil. "Co to žvaníš? Dals mi vědět? Volal jsi mi?"
"Ne."
"V tom případě jsi porušil předpisy."
"Ale..." Sellitto překvapeně pohlédl na Pollinga, který řekl: "Poslali jsme vám hlášku. Nic víc dělat nemusíme."
"Tak hlášku, jo? A jak jste nám tu hlášku poslali? Pony Expressem? Holubí poštou? Řekni mi, Jime, k čemu je nám hláška, která přijde druhý den, když mezitím probíhá policejní operace?"
"Nepovažovali jsme to za nutné," bránil se Polling.
"My?" reagoval Dellray s rychlostí chirurga, který zaregistroval mikroskopický nádor.
"Já jsem to nepovažoval za nutné," vyhrkl kapitán. "Řekl jsem starostovi, aby celou operaci nechal na lokální úrovni. Případ máme pod kontrolou. A teď už jdi do prdele, Dellrayi."
"A vy jste si mysleli, že to všechno doděláte ještě před zprávama v jedenáct, co?"
Rhyme se vyděsil, když Polling vykřikl: "Co si myslíme my, po tom je vám hovno! Tohle je náš případ, kurva!"
Přestože věděl o kapitánových proslulých záchvatech, nikdy ještě žádný neviděl na vlastní oči.
"Ne. Teď už je to náš případ, kurva," opakoval Dellray Pollingova slova a prošel kolem stolu s Cooperovými přístroji.
"Nedělej to, Frede," ozval se Rhyme. "Už jsme tomu chlapovi na stopě. Klidně na tom dělejte s náma, ale neberte nám to. Tenhle chlap je úplně jiný než všichni ostatní, na kterých jste dotedka dělali."
Dellray se usmál. "Hele, víš, co jsem se doslechl o tomhle zasraném případu? Že celou akci řídí civil. Že místo činu ohledává pochůzkářka. A že zásahová jednotka nakupuje v hokynářství."
"Sběr důkazního materiálu, Fredericku," řekl Rhyme skřípavé. "To je standardní postup."
Dellray vypadal zklamaně. "Ale přepadovka, Lincolne? Vždyť jde o prachy daňových poplatníků. A pak to přeřezávání rukou jako u nějakých dřevorubců..."
Jak se tohle dostalo ven? Každý přece přísahal, že o tom bude mlčet.
"A co ti Haumannovi hoši, co sice našli oběť, ale nešli ji hned zachránit? Kanál pět tam měl ruchový mikrofon. Ta holka řvala dobrých pět minut, než jste tam někoho poslali." Agent pohlédl na Sellitta a jízlivě se zašklebil: "Člověče, Lone, není tohle ten problém, o kterém jsi před chvílí mluvil?"
Došli jsme už tak daleko, uvažoval Rhyme. Začínáme se vciťovat do pachatelovy povahy, učíme se jeho jazyku. Téměř už ho vidíme... Rhyme si s překvapením uvědomil, že se mu pátrání začíná líbit. Že zase dělá práci, kterou tolik miloval. Po všech těch letech. A jako naschvál se najednou objeví někdo, kdo mu ji chce vzít. Projela jím zlost.
"Tak si ten případ vezmi, Frede," zabručel. "Ale nechej nás na něm dělat."
"Přišli jste o dvě oběti," připomenul Dellray.
Jen o jednu," upřesnil Sellitto a znepokojeně se podíval na Pollinga, který stále pěnil vzteky.
"S prvním případem se nedalo nic dělat. To byla jen jeho vizitka."
Dobyns se založenýma rukama celou diskusi mlčky sledoval. Do rozhovoru se ovšem vmísil Jerry Banks:
"Známe už jeho charakter i styl. Další oběť už nezemře."
"Zemře, pokud bude přepadovka sedět na prdeli a čekat, až jim křik oběti protrhne bubínky."
Sellitto zareagoval: "To bylo moje..."
"Moje rozhodnutí," předběhl ho Rhyme. "Moje."
"Jenže ty jsi civil, Lincolne. Takže tvoje rozhodnutí to být nemohlo. Snad podnět nebo doporučení. Ale rozhodnutí určité ne."
Dellray se znovu otočil k Sachsové a s pohledem upřeným na ni se zeptal Rhyma:
"Proč nemohl místo činu ohledat Peretti? To je dost zvláštní, Lincolne. Proč jsi to udělal?"
"Protože jsem lepší než on," odsekl Rhyme.
"Peretti ale není nějaký skaut. To teda ne. Byli jsme kvůli tomu u Eckerta."
U Eckerta? U zástupce komisaře? Co ten s tím má společného?
Jediný pohled do vyhýbavých modrých očí Amélie Sachsové však dal Rhymovi jasnou odpověď.
Chtěl ji probodnout pohledem, ale uhnula očima.
"Počkej... Peretti...," řekl Rhyme. "Není to ten, který obnovil provoz na místě, kde pachatel stál a sledoval první oběť?

Není to ten, který uvolnil místo činu dřív, než jsme na něm vůbec mohli posbírat stopy? Přitom tady Sachsová prokázala tolik duchapřítomnosti, že místo činu uzavřela. Moje Sachsová měla pravdu, zatímco slavný Vince Peretti i všichni ostatní to zvorali. Tak to bylo."
Amélie vytáhla papírový kapesníček a zabalila do něj zakrvácený palec.
"Měli jste nám zavolat hned na začátku," shrnul své argumenty Dellray.
"Vypadni," zamumlal Polling. Náhle se mu v očích objevil výraz zabijáka a opět začal ječet: "Běž do prdele, sráči!"
Dokonce i chladnokrevný Dellray tentokrát zamrkal a uskočil před prskajícím kapitánem.
Rhyme se na Pollinga zamračil. Měli jistou šanci, že si část případu zachovají pro sebe, ale to by Pollinga nesměl chytit amok,
"Jime..."
Kapitán ho ignoroval. "Ven!" zařval znovu. "Tenhle případ nám necháš!"
Všichni jenom zírali. Náhle Polling vyskočil, popadl agenta za zelené klopy a přirazil ho ke zdi. Po chvíli děsivého ticha ho Dellray jednoduše prstem odstrčil, vytáhl mobilní telefon a podal ho Pollingovi.
"Zavolej starostovi. Anebo náčelníkovi."
Polling zcela instinktivně od Dellraye ustoupil menší si vždy udržuje jistý odstup od většího.
"Jestli ten případ tak chceš, tak si ho vem."
Kapitán vyrazil ke schodům, seběhl dolů a práskl hlavními dveřmi.
"Bože můj, Frede," vydechl Sellitto, "pojď do toho s námi. My toho hajzla dostaném."
"K tomu potřebujete naši protiteroristickou jednotku," řekl klidně Dellray a vypadal při tom jako kazatel. "Vy totiž případ nevidíte z hlediska terorismu."
"Z hlediska terorismu?" podivil se Rhyme.
"Jde o tu konferenci OSN. Jeden můj informátor mi řekl, že na letišti se něco chystá. Přímo tam, kde ten váš chlap chytil první oběti."
"Já bych neřekl, že je to terorista," ozval se Dobyns. "Ať už se mu hlavou honí cokoliv, jeho motivace je čisté psychologická. Ne ideologická."
"Faktem ovšem je, že Quantico i my máme jiný názor. Je hezké, že vy to vidíte jinak, ale tuhle záležitost řídíme my."
Lincoln Rhyme se vzdal. Celým tělem mu projela únava a začal litovat, že Sellitto a jeho pořezaný kolega k němu ráno vůbec přišli. Že se seznámil s Amélií Sachsovou. A že teď má na sobě tuhle směšné naškrobenou košili, která ho u krku stahuje a jinde je to úplné fuk.
Náhle si uvědomil, že Dellray k němu mluví.
"Co jsi říkal?" zeptal se Rhyme a nadzdvihl obočí.
"Ptal jsem se, jestli by nemohla být jeho motivem politika."
"Motivy mé nezajímají," odsekl Rhyme. "Mě zajímají důkazy."
Dellray znovu pohlédl na Cooperův stůl. "Takže případ je teď náš. Je to všem jasné?"
"Co nám zbývá?" ozval se Sellitto.
"Budete nám poskytovat posily. Anebo se stáhněte úplně. To je asi tak všechno. A teď si vezmeme ty důkazy, jestli vám to nevadí."
Banks zaváhal.
"Dej jim je," nařídil mu Sellitto.
Mladý detektiv vzal všechny sáčky s důkazy z posledního místa činu a hodil je do velkého igelitového pytle. Dellray natáhl ruce. Banks chvíli zíral na jeho štíhlé prsty a pak praštil pytlem o stůl a přešel na vzdálenější stranu místnosti, kde stáli policisté. Agenti FBI stáli naproti a Lincoln Rhyme uprostřed pokoje představoval jakési demilitarizované pásmo. Amélie Sachsová trčela jako přikovaná u jeho postele.
"Policistko Sachsová?" obrátil se na ni Dellray.
Po chvíli mlčení Sachsová odtrhla oči od Rhyma a zeptala se:
.Ano?"
"Komisař Eckert chce, abyste šla s náma podat hlášení ohledné místa činů. A taky říkal, že prý v pondělí nastupujete na nové pracoviště."
Přikývla.
Dellray se otočil k Rhymovi a upřímně řekl: "Neboj, Lincolne. My ho dostanem. Až o něm příště uslyšíš, bude už jeho hlava napíchnutá na kůl před branami města."
Kývl na ostatní agenty, kteří sebrali důkazy a zamířili ke schodišti. Ještě z chodby Dellray zavolal na Sachsovou: "Tak jdete, policistko?"
Amélie stála u Rhymovy postele s rukama sepnutýma jako školačka, která přišla na večírek a teď toho lituje.
"Minutku."
Dellray zmizel na schodišti.
"Čuráci," pěnil Banks a hodil poznámkový blok na stůl. "Věřili byste tomu?"
Sachsová se zhoupla na patách.
"Radši už běž, Amélie," pobídl ji Rhyme. "Tvůj kočár čeká."
"Lincolne," řekla a přistoupila blíž.
"To nic," pronesl suše. "Udělalas, cos musela."
"K ohledávání místa činu nemám kvalifikaci," hájila se Amélie. "Nikdy jsem nic takového nechtěla dělat."
"A taky nikdy nebudeš. Takže je všechno v pořádku, ne?"
Vyšla směrem ke schodišti, ale pak se otočila a vyhrkla: "Vás nezajímá vůbec nic jiného než důkazy, co?"

Sellitto a Banks na ni pobouřeně pohlédli, ale ona si toho nevšímala.
"Thome, mohl bys Amélii odprovodit?"
Sachsová však pokračovala: "Pro vás je to všechno jen taková hra, nemám pravdu? A chudák Monelle..."
"Kdo?"
V očích se jí zablýsklo. "To je ono! Vidíte? Vy ani nevíte, jak se oběť jmenuje. Monelle Gergerová. Ta dívka v tunelu... ta je pro vás jenom kamínkem v mozaice. Všude po ní lezly krysy a vy si klidně řeknete: ‚Chovají se přirozeně'. Tu holku to poznamená na celý život a vy se staráte jen o vaše vzácné důkazy."
"U žijících obětí," začal poučovat, "jsou rány způsobené hlodavci vždy povrchové. Největší nebezpečí spočívá ve vzteklině. Jenže i kdyby ji kousla jen jedna krysa, dostane ta holka vakcínu. Takže na pár dalších kousnutích už zas tak nezáleží."
"Myslíte, že ona má na to stejný názor?"
Úsměv Sachsové se změnil byl teď nějak zvrácený. Připomínala Rhymovi zdravotní sestru či ošetřovatelku, která nesnáší ochrnuté pacienty. Ty taky procházely rehabilitačním oddělením s podobným úsměvem. No co, jako zdvořilá se mu Sachsová nelíbila, takže teď má, co chtěl...
"Řekněte mi něco, Rhyme. Proč jste mě vlastně chtěl?"
"Thome, náš host je tady poněkud přesčas. Mohl bys..."
"Lincolne..." začal ošetřovatel.
"Thome," sykl Rhyme, "myslím, že jsem ti něco řekl."
"Protože houby vím," supěla Sachsová. "Proto! Nechtěl jste zkušeného kriminalistu, protože pak byste neměl hlavní slovo. Ale mě... mě jste mohl posílat sem a tam, protože jste věděl, že udělám přesně to, co chcete, a nebudu brblat a odmlouvat."
"Ale ne, vojsko se nám bouří..." řekl posměšně Rhyme a obrátil oči ke stropu.
"Jenže já nejsem vaše vojsko. A nikdy jsem jím být nechtěla."
"Ani já ne. Ale co naděláš? Prostě se to tak seběhlo a teď jsme na jedné lodi. No, já spíš na jedné posteli," dodal Rhyme a věděl, že jeho úsměv je mnohem, mnohem ledovější než její.
"Teda vy jste ale zkažený fakan, Rhyme."
"Tak to by stačilo, policistko," vyštěkl Sellitto.
Sachsová se však nedala odradit. "Nemůžete ohledat místo činu sám, což je mi líto. Ale klidně riskujete výsledky pátrání jen proto, abyste ukojil svoje ego. A na to já vám seru." Popadla klobouček a vyřítila se ven.
Rhyme čekal prásknutí domovních dveří a možná i řinčení skla. Ozvalo se však jen tiché cvaknutí a pak bylo ticho.
Mladý detektiv si přitáhl ze stolu poznámkový blok a s přehnaným úsilím v něm začal cosi hledat. Sellitto si povzdechl: "Mrzí mě to, Lincolne. Já..."
"Nic si z toho nedělej," uklidňoval ho Rhyme a mohutně zívl v marné naději, že to utiší jeho zlomené srdce. "Nic se nestalo."
Policisté postávali u poloprázdného stolu a nikdo z nich nechtěl přerušit napjaté ticho. Protrhl ho až Mel Cooper: "No nic, začneme balit." Zvedl černé pouzdro na mikroskop a začal odšroubovávat kukátko se stejnou láskyplností, s jakou hudebník rozkládá svůj saxofon.
"Hele, Thome," řekl Rhyme, "venku už je tma. Víš, co to znamená? Otvírá se bar."

Jejich bojový stan působil ohromujícím dojmem. Rozhodně překonal Rhymovu ložnici.
Půlka patra federální budovy se hemžila třemi tucty agentů a překypovala množstvím počítačů a elektronických panelů jako ve filmech Torna Clancyho. Sami agenti však působili spíš dojmem právníků či investičních bankéřů. Bílé košile a kravaty. Jako ze škatulky, chtělo by se poznamenat. A uprostřed tohoto dění stála Amélie Sachsová v modré uniformě zašpiněné od krysí krve, prachu a zaschlých výkalů od dobytka, který porazili někdy před sto lety.
Už se netřásla po svém výbuchu zlosti u Rhyma, a přestože se jí hlavou honily stovky věcí, které mu chtěla říct a které mu mela říct, dokázala se soustředit na dění okolo sebe.
Jakýsi dlouhán v dokonale padnoucím šedém obleku právě cosi řešil s Dellrayem. Sachsové se zdálo, že je to Thomas Perkins zvláštní agent, který vedl celou manhattanskou pobočku ale nebyla si stoprocentně jistá. Obyčejný pochůzkář přijde s FBI do kontaktu stejně jako zaměstnanec čistírny nebo pojišťovák. Muž vypadal vážně a soustředěně a neustále obracel pohled na velkou nástěnnou mapu Manhattanu. Několikrát kývl na Dellrayovy informace, přešel ke stolu plnému všelijakých složek, rozhlédl se po oddělení a začal mluvit:
"Prosím vás o pozornost... Právě jsem hovořil s ředitelem úřadu a s generálním prokurátorem ve Washingtonu. Všichni jste jisté slyšeli o pachateli z Kennedyho letiště. Jeho profil je dosti neobvyklý: u masových trestných činů je absence sexuálního motivu dosti vzácným jevem. Je to vlastně první pachatel tohoto ražení, kterého máme v jižním okrsku. Vzhledem k možné spojitosti s konferencí OSN koordinujeme činnost s ústředím, institutem v Quanticu a Kanceláří generálního tajemníka OSN. Dostali jsme příkaz postupovat v tomto případě nanejvýš aktivně. Máme zaručenou prioritu prvního stupně."
Zvláštní agent pohlédl na Dellraye, který pokračoval: "Případ jsme převzali od newyorské policie, která s námi bude spolupracovat formou poskytování posil. Tady policistka vás seznámí s výsledky ohledávání místa činu."
Dellrayův hlas zněl nyní naprosto jinak. Ani stopa po nadřazenosti.
"Ověřila jste důkazní materiál?" zeptal se Perkins Sachsové.
Amélie přiznala, že ne.
"Měli jsme co dělat, abychom zachránili ohrožené oběti."
Zvláštního agenta to znepokojilo. U soudu se jinak nezpochybnitelný důkazní materiál často nedá použít jen proto, že

nebyl dodržen předepsaný postup pro nakládání s ním. Advokáti obžaloby se těchhle věcí chytají jako první.
"Udělejte to, ještě než odtud odejdete."
"Ano, pane."
Jak Rhyme hleděl, když pochopil, že jsem si stěžovala Eckertovi a ten jim kvůli tomu celý případ sebral. Ten jeho pohled...
Moje Sachsová na to přišla, moje Sachsová uzavřela místo činu.
Odtrhla si další nehet. Přestaň, poručila si jako vždycky, ale dál si škrábala do masa. Bolest jí byla příjemná. Tohle psychoterapeuti nikdy nepochopí.
"Agente Dellrayi?" pokračoval Perkins. "Můžete přítomné informovat o našem postupu?"
Dellray se rozhlédl po místnosti a řekl: "Právě v tuto chvíli probíhá zásah našich jednotek proti všem větším teroristickým1 buňkám ve městě. Přitom se snažíme narazit na jakoukoliv stopu, která by nás dovedla k bydlišti pachatele. Na případu pracují všechny jednotky a všichni tajní agenti. Znamená to sice okleštění ostatních probíhajících akcí, ale rozhodli jsme se tohle riziko podstoupit. Důležitá je blesková reakce. Proto se musíte rozdělit do skupin po šesti lidech a být připraveni k okamžitého nástupu do akce. Máte k dispozici kompletní oddíl pro záchranu rukojmí a pro překonávání bariér."
"Pane," vyhrkla Sachsová.
Perkins vzhlédl a zamračil se. Zjevně zde nebylo zvykem přerušovat brífink, dokud agentům neumožnil vznášet dotazy.
"Ano, co je, policistko?"
"Jen tak přemýšlím, pane... Co bude s tou obětí?"
"Se kterou, s tou německou dívkou? Domníváte se, že bychom ji měli znovu vyslechnout?"
"Ne, pane. Myslím s příští obětí."
"No, my máme za to, že další oběti už nebudou."
Amélie pokračovala: "Ale on už ji má."
"Opravdu?" Zvláštní agent pohlédl na Dellraye a ten pokrčil rameny. "Jak to víte?" zeptal se Perkins.
"No, jistě to nevím, pane. Ale na posledním místě činu nám nechal vodítka. A to by nedělal, pokud by neměl další oběť. Nebo se nepřipravoval ji chytit."
"Pamatujte si, policistko," reagoval zvláštní agent. "Jsme schopni mobilizovat naše jednotky tak rychle, že se s naprostou jistotou nikomu nic nestane."
"Myslíme si, že nejlepší bude zaměřit se přímo na tu bestii," dodal Dellray.
"Detektive Sachsová..." začal Perkins.
"Já nejsem detektiv, pane. Jsem jenom pochůzkářka."
"Aha, dobře," pokračoval zvláštní agent a pohlédl na hromadu složek. "Kdybyste nás mohla stručně informovat o hlavních aspektech."
Sledovalo ji třicet agentů. Z toho dvě ženy.
"Řekněte nám, co jste viděla," upřesnil Dellray a mezi předními zuby tiskl nezapálenou cigaretu.
Začala popisovat pátrání na místě činu i závěry, ke kterým dospěl Rhyme a Terry Dobyns. Většinu agentů viditelně znepokojoval pachatelův podivný způsob jednání.
"Jako nějaká pitomá hra," zamumlal jeden.
Další chtěl vědět, zda by vodítka mohla naznačovat nějaký politický vzkaz, který by se měl rozšifrovat.
"Víte, pane, my si opravdu nemyslíme, že je to terorista," trvala na svém Sachsová.
Perkins na ni upřel pozornost. "Povězte mi, policistko, máte dojem, že je pachatel vychytralý?"
"Velice vychytralý!"
"A nemůže hrát dvojí hru?"
"Jak to myslíte?"
"Vy... lépe řečeno newyorská policie se domnívá, že jde o šílence. Že je to prostě zločinec. Ale není možné, že pachatel prostě jenom chce, abyste si to mysleli? A zatím mu jde o něco jiného?"
"Ale o co?"
"Vezměte si třeba ta vodítka. Nechce nás jimi svést ze stopy?"
"Ne, pane. Vodítka vedou k obětem," odporovala Sachsová.
"Chápu," řekl rychle Thomas Perkins. "Co když vás ale zároveň odvádějí od jiných cílů?"
Na to nepomyslela. "To je možné."
"A váš šéf Wilson stáhl další policisty z té akce OSN a převelel je k práci na únosech. Jenže pachatel tak může odvést pozornost a zaměřit se na své skutečné poslání."
Sachsová si náhle uvědomila, že ji podobná věc napadla v Pearl Street, když sledovala, jak jsou na pátrání nasazeny všechny jednotky.
"Tím posláním myslíte OSN?"
"Dost možná," přitakal Dellray. "Pachatelé výbuchu v budově UNESCO v Londýně se mohou o něco podobného pokusit znovu."
Takže Rhyme se chytil falešné stopy. Jako by náhle měla menší pocit viny.
"Mohla byste nám teď detailně specifikovat jednotlivé stopy a důkazy, policistko?" zeptal se Perkins.
Dellray jí předal inventární formuláře ke všemu, co našla. Procházela získané materiály jeden po druhém a přitom si uvědomovala zvýšenou aktivitu kolem sebe: někteří agenti telefonovali, jiní si něco horečně sdělovali a další si psali poznámky. Když Amélie pohlédla na formulář, cosi ji napadlo a nahlas pronesla:
"A pak jsem na posledním místě činu sejmula jeho otisk prstu."

Rozhostilo se ticho. Všechny hlavy se k ní otočily a ve tvářích agentů se zračil šok tedy pokud federální agenti jsou šoku vůbec schopni.
Sachsová bezmocně pohlédla na Dellraye. Pohodil hlavou.
"Říkáte, že máte otisk?"
"Ano, při zápase s poslední obětí mu upadla rukavice. A když se pro ni shýbal, dotkl se podlahy."
"Kde je?" bleskově vyhrkl Dellray.
"Bože, proč jste něco neřekla?" naléhal jeden agent.
"Já..."
"Honem ho najděte!" volal někdo jiný.
Místnost zaplnilo polohlasité mumlání.
Sachsová s třesoucíma rukama vyhrabala z igelitového pytle polaroid s otiskem prstu a podala ho Dellrayovi. Ten ho vzápětí předal zřejmě expertovi na otisky.
"Je dobrý," pronesl dotyčný agent. "Naprosto jasné áčko."
Sachsová věděla, že otisky se dělí na kategorie A, B, C, přičemž poslední skupina už není soudně přijatelná. Dmula se pýchou, i když zděšená reakce agentů na její opožděnou informaci o otisku jí poněkud kalila radost.
A pak šlo všechno ráz na ráz. Dellray předal fotku agentovi, který přeběhl k počítači v rohu a okamžitě snímek naskenoval. Další už seděl u klávesnice a Dellray mezitím telefonoval. Poťukával nervózně nohou a náhle sklonil hlavu, protože se dovolal.
"Ginnie, tady je Dellray. Já vím, že dělám problémy, ale musíte zarazit veškeré požadavky na automatizovaný identifikační systém otisků prstů pro severovýchodní oblast. Posílám tam jeden s nejvyšší prioritou... Perkins je tady a souhlasí s tím. A jestli vám to nestačí, tak osobně zavolám jistému muži přímo do Washingtonu... Má to co dělat s OSN."
Sachsová dobře věděla, že automatizovaný systém pracuje po celé zemi. A Dellray ho právě zastavil.
"Skenování dokončeno, provádíme přenos," ozval se agent u počítače.
"Jak dlouho to bude trvat?"
"Deset, patnáct minut."
Dellray sevřel pěsti. "Prosím, prosím, prosím."
Úplná smršť aktivity. Amélie zaslechla útržky rozhovorů o zbraních, helikoptérách, vozidlech, antiteroristických přípravách. Telefony vyzváněly, klávesnice ťukaly, mapy se rolovaly a pistole kontrolovaly.
Perkins po telefonu rozmlouval s někým z jednotky pro záchranu rukojmí. Nebo to byl ředitel nebo možná starosta... a možná i prezident kdo ví?
"Nevěděla jsem, že jediný otisk prstu může být tak důležitý," obrátila se Sachsová k Dellrayovi.
"Strašně důležitý. Už proto, že jsme kvůli němu stopli automatizovaný systém. Kdysi se otisky snímaly jen pro parádu. Aby tisk a pozůstalí viděli, že něco děláme."
"Děláte si legraci?"
"Vůbec ne. Vezměte si třeba New York. Když pátráte naslepo teda když nemáte konkrétního podezřelého tak ruční porovnávání otisků ze všech kartoték by zabralo technikovi třeba padesát let. Bez legrace. Automatizovaný systém to zvládne za patnáct minut. Kdysi se takhle dal pachatel najít ve dvou třech procentech případů. Dneska je to dobrých dvacet, možná dvacet dva procent. Jo jo, otisky mají dneska cenu zlata. Tohle vám Rhyme neříkal?"
"Určitě to věděl."
"Tak proč se toho nechytil? Ach jo, s tím chlapem to jde z kopce."
"Poslyšte, policistko," zavolal na Sachsovou od telefonu zvláštní agent Perkins. "Chtěl bych vědět, jestli byste mohla zkompletovat veškeré údaje o získaných důkazech. Potřebujeme je pro náš tým."
"Samozřejmě."
"Mallory, Kemple, odneste ty důkazy do kanceláře a dejte našemu hostu pár evidenčních karet. Máte pero, policistko?"
"Ano, mám."
Následovala oba muže do malé kanceláře a nervózně při tom cvakala kuličkovým perem. Počkala, až jí přinesou evidenční karty, sedla si a rozložila si je před sebou.
Náhle se za ní ozval hlas. Patřil Dellrayovi; člověku, který vypadal, že po pachatelově odhalení touží ze všech nejvíc. V autě cestou sem o něm někdo mluvil jako o Chameleónovi a Sachsová pomalu začínala chápat proč.
"Říkáme Perkinsovi Chodící slovník. Jeho se bát nemusíte. Je chytřejší než kdokoliv z nás a navíc dokáže tahat za správné nitky ve Washingtonu. Což je u podobných případů nevyhnutelně nutné." Dellray si protáhl cigaretu pod nosem/jako by šlo o voňavé viržinko. "Ale řeknu vám, policistko, že vy máte taky pěkně za ušima."
"Jak to myslíte?"
"Že odcházíte od kriminálky. Že to nechcete dělat." Poprvé od chvíle, kdy Dellraye poznala, se Sachsové zdála být jeho pohublá černá tvář s vráskami kolem očí upřímná. "Nejlepší je schovat se v oddělení styků s veřejností. Uděláte pár užitečných věcí a práce vás aspoň nesemele. Protože tady se to stává dost často. Tahle práce člověka sešrotuje."

Jednou z posledních Schneiderových obětí se stal mladý muž, jménem Ortega, který přišel na Manhattan až z Mexico City, kde mu politické nepokoje (tolik oslavované lidové povstání, které bylo započato o rok dříve) přinejmenším značně ztížily jeho obchody. Tento ambiciózní podnikatel nebyl ve městě ještě ani týden, když záhadně zmizel. Naposledy prý byl spatřen kdesi v hospůdce na West Side, takže policie okamžité dospěla k závěru, že se muž mohl stát další Schneiderovou oběti. A jejich domněnka se bohužel záhy potvrdila.

Sběratel kostí projížděl už patnáct minut ulicemi nedaleko Washington Square. Všude se poflakovala spousta lidí, většinou dětí. Studenti letní školy. Skateboardisté. Nálada byla sváteční, až výstřední. Zpěváci, žongléři, akrobati. Připomínalo mu to "muzea" na Bowery, velice populární v devatenáctém století. Nešlo přitom o budovy, ale spíše o podloubí plná všelijakých exhibicí, kabaretů a prodavačů nabízejících rozličný sortiment od pohlednic z Francie až po třísky ze Svatého kříže.
Jednou či dvakrát zpomalil, ale nikdo taxík nepotřeboval anebo si ho nemohl dovolit. Zamířil na jih.

Schneider připevnil lanem k seňoru Ortegovi cihlovou zátěž a spustil jej z mola do řeky Hudson, aby špinavá voda společné s rybami mohly přeměnit jeho tělo v kostru. Mrtvolu nalezli až po dvou týdnech. Nedalo se odhadnout, zda muž při vhození do vody ještě žil. Všechny okolnosti tomu však nasvědčovaly, neboť Schneider s krutostí sobe vlastní vyměřil délku lana tak, že se tvář nebohé oběti ocitla pouze pár centimetrů pod hladinou. Seňor Ortega pak jistě zběsile mával rukama ve vzduchu, který by mu býval záchranou.

Sběratel kostí zahlédl u chodníku nemocně vypadajícího mladíka. AIDS, pomyslel si. Ovšem kosti má zdravé a jak svůdné vyčnívají! Tyhle kosti vydrží napořád... Muž ovšem taxíka nechtěl, a tak Sběratel kostí pouze ve zpětném zrcátku hladovým pohledem sledoval jeho vychrtlou postavu.
Náhle trhnul volantem, aby nepřejel staršího muže, který sestoupil z chodníku a mával na taxi. Ozvalo se kvílení pneumatik a muž jen tak tak stihl uskočit.
Otevřel zadní dveře a naklonil se k řidiči.
"Měl byste se dívat na cestu," poučoval beze stopy rozčílení.
"Promiňte," zamumlal Sběratel kostí kajícně.
Starší muž na chvíli zaváhal, rozhlédl se kolem sebe, ale jiný taxík v dohledu nebyl, a tak si nakonec nastoupil.
Ozvalo se zabouchnutí dveří.
Sběratel kostí přemýšlel: je starý a hubený. Kůže mu bude šustit na kostech jako hedvábí.
"Kam to bude?" zeptal se.
"Na východ. Do East Side."
"K službám," řekl Sběratel kostí, natáhl si kuklu a strhl volant prudce doprava. Taxík vyrazil směrem na západ.

Část třetí

ŠLAPÁKOVA DCERA

Převracet, převracet, převracet! Tak zní první newyorská zásada... Ani kostem našich předků není dáno čtvrt století nerušené odpočívat, protože každá nová generace se horlivé snaží odstranit veškeré pozůstatky generací předcházejících.
Philip Hone, starosta New Yorku, deník, 1845

SOBOTA 22.15 NEDĚLE 5.30

18

"Nalej mi ještě, Lone."
Rhyme pil přes brčko, Sellitto ze skleruce. Oba vychutnávali kouřem vonící, neředěnou whisky. Detektiv se zavrtěl na ratanové židli a Rhyme dospěl k závěru, že mu bývalý kolega připomíná Petera Lorreho z Casablanky.
Terry Dobyns zmizel po kratší zatrpklé přednášce na téma "Narcismus a zaměstnanci federální vlády". Jerry Banks odešel taky. Mel Cooper pokračoval v útrpně zdlouhavém rozebírání a balení nádobíčka.
"Tahle je dobrá, Lincolne," hodnotil Sellitto skotskou. "Zatracené dobrá. Takovej chlast si já dovolit nemůžu. Jakpak je stará?"
"Asi dvacet let."
Detektiv pohlédl do skleruce: "Sakra, to by byla ženská už ne pod zákonem, a přitom vynikající."
"Poslyš, Lone, co ten Polling? Co to tu předváděl za záchvat?"
"Malej Jimmy?" zasmál se Sellitto. "Ten teď bude mít problémy. Vytlačil z případu Perettiho a zatajil ho federálům. Je v pěkným průseru. Chtěl prostě tebe a stálo ho to moře úsilí. A stejně to některým nešlo pod nos. Tím nemyslím kvůli tobě osobně. Prostě se jim nelíbilo, že na tak ožehavým případu dělá civil."
"Polling chtěl mě? Já myslel, že šéf."
"To jo, jenže ten nápad mu nakukal Polling. Volal mu hned, co se dozvěděl, že na místě činu jsou nastrčené důkazy."
A chtěl mě? divil se Rhyme. To je divné. Vždyť od toho nešťastného případu zabitého policisty s ním Rhyme přerušil veškeré kontakty. Polling tehdy vedl celé pátrání a byl to on, kdo nakonec dostal Shepherda.
"Vypadáš překvapeně."
"Z toho, že chtěl mě? Taky že jo. Nerozešli jsme se moc v dobrém. Vlastně jsme si nikdy nerozuměli."
"Proč?"
"Dal jsem mu 14 43."
Policejní formulář pro zápis stížnosti.

"Před pěti nebo šesti lety, když byl ještě poručík, jsem ho přistihl, jak vyslýchá podezřelého přímo uprostřed místa činu. Všechno to tam kontaminoval. To mě nasralo. Dal jsem všecko do hlášení a nakonec se mu to dostalo i do papírů."
"No, asi ti už odpustil, když tě tak strašně chtěl."
"Lone, můžeš za mě někam zavolat?"
"Jasně."
"Ne," ozval se Thom a sebral sluchátko detektivovi z ruky. "Ať se to naučí sám."
"Nemám čas se tu blbost učit," odpověděl Rhyme a kývl hlavou k vytáčecímu zařízení, které mu ošetřovatel před pár hodinami nainstaloval.
"Ne, ty sis ten čas neudělal. A to je rozdíl. Komu chceš volat?"
"Bergerovi."
"Ne, už je pozdě."
"Hodiny ještě poznám," odsekl Rhyme. "Zavolej mu. Bydlí v hotelu Plaza."
"Ne."
"Řekl jsem ti, abys mu zavolal."
"Tady si to přečti," ošetřovatel připlácí návod k použití dozadu na stůl, ale Rhyme si ho dokázal rychle přečíst.
Bůh mu toho sice mnoho vzal, ale ponechal mu aspoň jedno: zrak mladíka. Rhyme se postupně naučil, jak vytáčet čísla pomocí ovládací tyčky u tváře. Bylo to jednodušší, než si myslel, ale schválně si dal načas a neustále při tom cosi znechuceně mumlal. K jeho rozčilení ho však Thom naprosto ignoroval a odešel dolů.
Berger telefon nebral. Rhyme bradou zavěsil a byl naštvaný, že nemůže praštit sluchátkem.
"Nějaký problém?" nadhodil Sellitto.
"Ne," zabručel Rhyme.
Kde může být? uvažoval. Je už dost pozdě. Berger by měl být dávno v hotelu. Rhyma se zmocnil velice nezvyklý pocit, žárlil, že by jeho doktor smrti mohl pomáhat zemřít někomu jinému.
Sellitto se náhle zakuckal smíchy a Rhyme na něj pohlédl. Detektiv chroupal čokoládovou tyčinku. Nabídl Melu Cooperovi, který zavrtěl hlavou, a pak Rhymovi, který náhle pocítil chuť si kousnout. Už více než rok neměl čokoládu. Sladké stravě se vyhýbal dělala mu jenom problémy. Nejtěžší ze všeho je vzdát se těch nejobyčejnějších věcí. Rhyme se už nikdy nebude moci potápět nebo lézt v Alpách. A co má být? Tohle nemůže spousta lidí. Ale každý si například čistí zuby. A chodí k zubaři, kde dostane plombu a jede vlakem domů. A každý si prstem vydloubne kousek buráku za stoličkou, když se nikdo nedívá.
Každý jen ne Lincoln Rhyme.
Místo odpovědi zavrtěl hlavou a upil velký doušek skotské. Očima zabloudil k obrazovce počítače a vzpomněl si na dopis na rozloučenou pro Blaine, který ráno koncipoval, než ho Sellitto s Banksem vyrušili. Vlastně chtěl těch dopisů napsat víc.
Jeden určitě napíše Peteru Taylorovi, specialistovi na poranění míchy. Většinou se s ním nebavil o svém zdravotním stavu, nýbrž o smrti. Doktor patřil ke skalním odpůrcům eutanazie a Rhyme cítil, že mu dluží vysvětlení, proč se nakonec rozhodl pro sebevraždu.
A co Amélie Sachsová?
Šlapákova dcera obdrží dopis taky, rozhodl se.
Kriplové jsou přece štědří, laskaví, stateční...
A nestojí za nic, pokud neumí odpouštět.
Drahá Amélie,
Moje drahá Amélie,
Amélie,
Drahá policistko Sachsová,
vzhledem ke skutečnosti, že jsme měli to potěšení pracovat společně, rád bych využil této příležitosti a sdělil Ti, že ačk.oliv Té stále považuji za proradného Jidáše, rozhodl jsem se, že Ti odpustím. Dále Ti chci popřát vše nejlepší v Tvé budoucí kariéře tiskové vlezdoprdelky...
"Co vlastně víš o té Sachsové, Lone?"
"Kromě toho, že dokáže člověka pěkně vytočit?"
"Je vdaná?"
"Ne. S takovou tváří a tělem by ji už dávno sbalil nějaký napudrovaný frajer. Jenže ona nemá ani žádnou známost. Před pár lety prý někoho měla, ale nikdy o tom nemluví." Sellitto snížil hlas. "Říká se, že je možná lesba. Ovšem já tomu nerozumím. Můj společenský život se omezil na balení ženských v prádelně. A funguje to!"
Musíš se naučit odepisovat mrtvé...
Rhyme přemýšlel, jaký se jí na tváři objevil výraz, když tuhle větu vyslovil. Co měl znamenat? Náhle se rozzlobil sám na sebe: proč vůbec maří čas myšlenkama na ni?! A raději opět usrkl notnou dávku skotské.
Dole zazvonil zvonek a na schodech zaduněly kroky. Rhyme a Sellitto pohlédli ke dveřím. Stál v nich vysoký muž v erárních kalhotách a modré přilbě. Zjevně patřil k newyorské jízdní policii. Předal Sellittovi tlustou obálku a zmizel.
Detektiv obálku otevřel.
"Copak to tu máme?" řekl a vysypal na stůl třicet až čtyřicet igelitových sáčků se štítkem.
Každý sáček obsahoval kousek celofánu z obalu telecích kostí, které nakoupila přepadovka.
"Je tu vzkaz od Haumanna," řekl Sellitto a začal číst: "Adresát L. Rhyme a L. Sellitto, odesílatel B. Haumann, TSJ."
"TSJ? Co to je?" zeptal se Cooper.

Na policejním oddělení se to jen hemžilo různými zkratkami a rébusy. Například PMP byla zkratka pro předsunutou mobilní patrolu, což byl obyčejný hlídkový vůz. IED improvizovaný explozivní destruktor představoval obyčejnou nálož. Ale TSJ bylo něco nového. Rhyme zavrtěl hlavou.
Sellitto pokračoval ve čtení a lehce se usmál:
"Taktická Supermarketová Jednotka. Věc: Telecí kosti. Rozsáhlé pátrání objevilo celkem šestačtyřicet subjektů zadržených a neutralizovaných s minimálním použitím síly. Všem dotyčným bylo přečteno obvinění a poté byli převezeni do vyšetřovací vazby v kuchyni matky policisty Giancarla. Po kompletním výslechu bude půl tuctu podezřelých převeleno pod vaši jurisdikci. Ohřev povolen na 200 stupňů po dobu třiceti minut."
Rhyme se rozchechtal, znovu usrkl skotskou a vychutnával ji na jazyku. Přesné tahle příchuť kouře mu chyběla.
Cooper rozložil vzorky. "Čtyřicet šest kusů celofánu. Po jednom z každého obchodního řetězce a velkého obchodu."
Rhyme si vzorky prohlédl: k základní identifikaci by stačily, ale individualizace by byla složitá, protože nalezený kus celofánu přirozeně nepocházel přímo z těchhle kusů. Přesto by se dalo zjistit, ve kterém řetězci pachatel to telecí koupil, a podle toho vytipovat čtvrti, kde by mohl bydlet. Kdyby Rhyme zavolal federálům, snad by...
Ne, ne. Ten zasraný případ teď patří jenom jim.
Místo toho přikázal Cooperovi: "Zabal to a pošli našim federálním bratrům."
Pokusil se vypnout počítač, ale zavadil přitom o špatné tlačítko. Z hlasového mikrofonu se ozvalo hlasité zakvílení.
"Sakra," zabručel Rhyme, "posraná technika."
Znepokojený Sellitto pohlédl na sklenici a zažertoval: "Hele, Linku. Takhle dobrá skotská by ti měla náladu spíš zlepšit."
"Tak to jste vedle," řekl kysele Thom. "On má dobrou náladu."

Zaparkoval vedle ústí kanálu.
Vystoupil z taxíku a ihned ucítil hnilobný pach stojaté vody. Nacházeli se ve slepé uličce, do které vycházela dešťová výpust od dálruce na West Side. Nikdo je tu nemohl vidět.
Vrátil se k vozu a vychutnával pohled na svého postaršího zajatce. Se stejným nadšením už dnes pozoroval ženu, přivázanou ke trubce s horkou párou, i ruku, vyčuhující ze země poblíž kolejí.
Zíral do těch vyděšených očí. Muž byl hubenější, než vypadal. A taky šedivější. A vlasy měl teď podivné rozcuchané.
Věkem je starý, ale má mladé kosti...
Muž se od něj odvrátil a instinktivně zkřížil ruce na úzkých prsou.
Sběratel kostí otevřel dveře a opřel mu pistoli o hrudní kost.
"Prosím," šeptal zajatec třesoucím se hlasem. "Moc peněz sice nemám, ale všechno vám dám. Pojedeme k nejbližšímu bankomatu a..."
"Vypadni."
"Neubližujte mi, prosím."
Sběratel kostí pokynul hlavou. Křehký muž se bázlivé rozhlédl kolem sebe, pomalu vylezl z auta a choulil se s rukama stále na prsou; i přes nesmírné horko se třásl jako v horečce.
"Proč to děláte?"
Sběratel kostí ustoupil a vytáhl z kapsy pouta. Jelikož měl na rukou hrubé rukavice, nějakou chvíli mu trvalo, než nahmatal chromované články. Na řece Hudson právě proplouval v protiproudu jakýsi čtyřstěžník. Proud tu nebyl tak silný jako na East River, kde dává plachetnicím pěkně zabrat, než se dostanou až k molům. Vlastně ne, tohle nebyla plachetruce, ale obyčejná výletní lod se zbohatlíky na palubě.
Když se obrátil, aby oběti nasadil pouta, popadl ho muž za košili a prudce s ním zacloumal: "Prosím. Potřebuji do nemocruce. Proto jsem vás zastavil. Mám bolesti na prsou."
"Drž hubu."
Muž náhle vymrštil stařecky skvrnité ruce a sevřel svému únosci krk. Zaryl se mu žlutými nehty do krku a Sběratelem kostí projela vlna bolesti. V návalu zlosti odstrčil starci ruce a drsně mu je zacvakl do pout. Nato mu bleskové přelepil ústa lepicí páskou a odvlekl ho po štěrku k výpusti k rouře o průměru větším než jeden metr. Zarazil se a zkoumavě si starce prohlížel.
Bylo by tak snadné vyděsit ho až do morku kostí.
Kosti... kosti... Dotknout se jich. Slyšet je.
Zvednul zajatci paži. Muž ho sledoval vyděšenýma očima a třesoucími se rty. Sběratel kostí polaskal jeho prsty a zmáčkl mu články (rád by je stiskl holou rukou, ale neodvážil se svléknout rukavice). Pak uchopil mužovu dlaň a pevně si ji přitiskl k uchu.
"Co...?"
Levou ruku mu obtočil kolem malíčku a pomalu za něj tahal, až uslyšel hluboké prasknutí kosti. Jak lahodný zvuk. Muž křičel bolestí, ale přes pásku se ozývaly jen tlumené vzdechy. A pak se sesunul k zemi.
Sběratel kostí mu pomohl na nohy, odvedl klopýtajícího muže až k ústí kanálu a postrčil ho dovnitř.
Ocitli se pod starým molem páchnoucím hnilobou. Bylo to skutečné odporné místo, plné částečně rozložených těl zvířat a ryb, odpadků a zelených mořských řas. I přes večerní dusno, které sužovalo zbytek města, zde bylo chladno jako v březnový den.
Seňor Ortega...
Sběratel kostí spustil muže do řeky a uvolnil mu ruce, aby mu je mohl spoutat za kůlem. Zajatcova sinalá tvář se rýsovala asi metr nad vodou. Sběratel kostí opatrně přešel přes kluzké kameny k ústí kanálu. Otočil se a dlouze svou oběť pozoroval. Bylo mu celkem jedno, jestli strážníci objeví ostatní - Hannu nebo tu ženu z taxíku. Ale tentokrát...

Sběratel kostí doufal, že tentokrát strážníci nenajdou jeho oběť včas. Vlastně že ji nenajdou vůbec. Aby se sem mohl za měsíc či dva vrátit a podívat se, jestli dobrá řeka Hudson dostatečně očistila kostru.
Na zpáteční cestě si stáhl kuklu a nedaleko místa, kde zaparkoval, položil vodítka na příští místo činu. Byl na strážníky naštvaný, přímo vzteklý, a tak své stopy tentokrát ukryl. Přidal k nim ještě zvláštní překvapení, které si pro policisty schovával, a vrátil se k taxíku.
Od vody foukal lehký vánek a nesl s sebou kyselou příchuť řeky. A taky šustění trávy a šumivý ruch velkoměsta.
Šššš.
Jako smirkový papír na kosti.
Sběratel kostí se zastavil, se vztyčenou hlavou naslouchal zvukům a zhlížel na miliardy světel v budovách táhnoucích se na severu jako nějaká podlouhlá hvězdokupa. V tom okamžiku se na stezce objevila rychle běžící žena a málem do něj vrazila.
Hubená brunetka ve vínově červené teplákové soupravě se mu obratně vyhnula, zastavila se a celá zadýchaná si setřela pot z čela. Měla docela pohledné tělo a pevné svaly, ale v obličeji nebyla nijak hezká. Orlí nos, široké rty, vyrážky.
Ale pod kůží...
"Tady přece nesmíte... neměl byste tu parkovat. Tady je běžecká stezka..."
Hlas se jí zlomil a v očích se jí objevil děs. Přejížděla pohledem z jeho tváře na taxík a zpátky ke kukle, kterou držel v ruce.
Dobře věděla, o koho jde. Usmál se a zároveň si všiml jejích pozoruhodně klenutých klíčních kostí.
Pohnula pravou nohou a chystala se vyrazit, ale on byl rychlejší. Srazil ji na zem, a když začala křičet a sklonila ruce k obraně, vrazil jí loktem do spánku. Ozvalo se tupé prasknutí.
Žena se sesula na štěrk a znehybněla. Zděšený Sběratel kostí padl na kolena a vzal jí hlavu do náručí.
"Ne, ne, ne..." naříkal a proklínal sám sebe za zbytečně tvrdý úder.
Bolelo ho u srdce při pomyšlení, že pod zpocenými vlasy a bezvýraznou tváří možná prorazil tak dokonale tvarovanou lebku.

Amélie Sachsová dokončila další seznam lidí, kteří přišli s daným důkazem do styku, a udělala si přestávku. Šla na chodbu k automatu a koupila si jednu příšernou kávu v papírovém kelímku. Vrátila se do kanceláře bez oken a prohlédla si všechny důkazy, které sesbírala na různých místech činu.
Cítila k té hrůzné sbírce podivnou láskyplnost. Snad už proto, co všechno pro ni musela podstoupit. Ještě teď se jí ozývala bolest v kloubech a celá se třásla při vzpomínce na pohřbené tělo na místě prvního činu, na krvavou ruku vystrčenou z hromady štěrku, na cáry masa opadávající z mrtvé T. J. Colfaxové. Až dodneška jí stopy a důkazní materiál nic neříkaly. Tenhle učební předmět byl na akademii strašně nudný, obzvlášť když ho na jaře zařadili až na odpoledne. Byla to samá matematika, různé diagramy a grafy, zkrátka suchopárná věda.
Ne, Amie Sachsová bude policistkou pro lidi. Bude chodit po okrsku, dávat věci do pořádku, pomáhat lidem. Bude přinášet zákon a šířit úctu k němu jako její otec. Anebo ho do lidí natluče. Jako pohledný Nick Carelli, co se na svět šklebí tím svým frajerským úsměvem.
Přesně taková bude i ona.
Podívala se na křehký hnědý list, který našla v tunelu. Kromě tohohle vodítka tam pachatel 823 nechal ještě mokré spodní prádlo. Proč vlastně bylo mokré? Vždyť federálové tenhle důkaz sebrali ještě předtím, než Cooper dokončil test na tom... jak se to jmenovalo? Chromatograf?
Sachsovou zajímalo, čím bylo prádlo navlhlé, ale podobné myšlenky ji nutně přiváděly k Lincolnu Rhymovi - poslední osobě, na kterou chtěla v tuto chvíli myslet.
Začala znovu vyplňovat kartičky, když vtom se náhle rozletěly dveře. Zděšeně se otočila.
Ve dveřích stál Fred Dellray, tentokrát bez zeleného saka, jen v pomačkané košili. Prsty žmoulal cigaretu za uchem.
"Pojďte na chvilku k nám, policistko. Blíží se odměna. Myslel jsem, že u toho třeba budete chtít být."
Prošli krátkou chodbou, Sachsová dva kroky za ním.
"Za chvíli přijdou výsledky z databáze otisků," oznámil jí Dellray.
V místnosti bylo ještě větší rušno než předtím. Agenti bez sak pobíhali kolem stolů a byli do jednoho vyzbrojeni služebními zbraněmi. Asi šest jich sedělo za hlavním počítačem.
Sachsové se nelíbilo, jakým způsobem Dellray celý případ převzal, ale musela uznat, že pod maskou upovídaného hejska se skrývá zatraceně dobrý policista. Mladší i starší agenti k němu přibíhali s otázkami a on jim trpělivě odpovídal. Mezitím stihl ještě telefonovat někomu vynadat nebo mu zalichotit, aby dostal, co právě potřeboval. Několikrát přejel pohledem celou místnost a zařval: "Však my toho zkurvysyna dostáném, to se vsadte!" A ostatní se na něj podívali a pochopili, že jestli má někdo toho zločince dopadnout, pak jedině Dellray.
"Už je to tady!" zavolal jeden z agentů.
Dellray vyštěkl: "Chci mít volné linky na ověření registrace vozidel států New York, New Jersey a Connecticut. A taky na všechny věžruce a oddělení pro dohled nad podmíněně propuštěnými. Ať jsou v pohotovosti a připraví se na případnou žádost o identifikaci. Všechno ostatní musí počkat."
Agenti se vrhli k telefonům.
Obrazovka počítače se zaplnila.
Amélie nemohla uvěřit vlastním očím, ale Dellray si držel palce.
V místnosti zavládlo naprosté ticho.
"Máme ho!" vykřikl agent u klávesnice.

"Už to není neznámý pachatel," radostně zapěl Dellray. "Takže všichni poslouchejte. Jméno: Victor Pietrs. Rok narození: 1948. Rodiče jsou z Bělehradu. Takže tu máme možnou vazbu na Srbsko. Identifikaci poskytla věznice v New Yorku - drogy a ozbrojené přepadení. Odseděl dva tresty. A teď pozor: léčen na psychiatrii, třikrát nařízena ústavní léčba. Pobyt na psychiatrických klinikách v Bellevue a na Manhattanu. Naposledy propuštěn před třemi lety," Vzhlédl. "Kdo dělá telefonní společnosti?"
Několik agentů zvedlo ruku.
"Vrhněte se na to," přikázal Dellray.
Nekonečných pět minut.
"New York není v seznamu účastníků."
"V Jersey taky ne," ozval se další agent.
"Ani v Connecticutu."
"Do prdele," zamumlal Dellray. "Zkuste prohodit jména. Vyzkoušejte různé varianty. A zjistěte, komu v posledním roce odpojili telefon kvůli neplacení."
Na několik minut opět nastal šum, který v pravidelných vlnách sílil a slábl.
Dellray pochodoval po místnosti jako maniak. Sachsová pochopila, proč je tak vychrtlý.
Náhle jeden z agentů zařval: "Našli jsme ho!"
Všichni se k němu otočili.
"Mám nález na newyorské registračce," volal další. "Našli ho tam. Už to sem jde... Je to taxikář. Má licenci."
"Vlastně mě to nepřekvapuje," zabručel Dellray. "Měl jsem na to myslet. A kdepak má hnízdečko?"
"Na Morningside Heights. Jeden blok od řeky."
Agent si zapsal adresu a držel ji v natažené ruce, dokud nepřiběhl Dellray a nesebral ji.
"Tam to znám. Pěkně opuštěné místo. A spousta feťáků."
Další agent mezitím vyťukal adresu na klávesnici. "Malý moment... Na tom místě stojí starý dům. Vlastní ho banka. Musí tam mít pronájem."
"Chcete specialisty?" zavolal opět kdosi přes rušnou místnost. "Mám na lince Quantico."
"Na to není čas," zareagoval Dellray. "Vezmeme naši přepadovku. Ať se oblíknou."
"A co příští oběť?" zeptala se Sachsová.
"Jaká příští oběť?"
"Určitě už někoho unesl. Dobře ví, že už máme hodinu nebo dvě jeho vodítka. Někde pro nás nastražil oběť. Tím jsem si jistá."
"Nemáme zprávy o pohřešovaných, " řekl agent. "A jestli někoho chytil, drží ho pravděpodobně doma."
"Ne, tam určitě ne."
"Proč ne?"
"Protože by policie získala spoustu stop z jeho domu," vysvětlovala Sachsová. "Lincoln Rhyme říkal, že ten vrah musí mít bezpečnou operační základnu."
"Fajn, takže ho chytíme a on už nám všechno vyklopí."
"A my dokážeme člověka přesvědčit," doplnil jiný agent.
"Tak pohyb," volal Dellray. "A všichni poděkujte tady policistce Amélii Sachsové. To ona našla otisk a sejmula ho."
Sachsová se začervenala. Štvalo ji to, ale nemohla si pomoci. Rozpačitě sklopila oči a všimla si podivných pruhů na botách. Úkosem se na ně podívala a uvědomila si, že má stále na nohou gumičky.
Opět zvedla oči a spatřila místnost plnou smrtelné vážných federálních agentů. Kontrolovali si zbraně, ve spěchu opouštěli bojové stanoviště a ve dveřích se na ni vždy krátce podívali. Asi jako dřevorubci na kus polena, napadlo ji.

19

V roce 1911 zasáhla naše město obrovská tragédie. Pětadvacátého března pracovaly stovky mladých žen jako obvykle v textilní továrně v oblasti Greenwich Village na jihu Manhattanu.
Majitelé společnosti byli tak posedlí ziskem, že odepřeli těm nebohým dívkám dokonce i nejzákladnější potřeby, na něž jsou běžně zvyklí i otroci. Tvrdili, že dělnicím se nedá věřit ani co do odchodu na toalety, a tak je drželi v rozlehlých halách pod zámkem.
Sběratel kostí jel zpátky ke svému obydlí. Kolem něj projel hlídkový vůz, ale on se díval přímo před sebe a strážníci si ho ani nevšimli.

V onen nešťastný den vypukl kdesi v osmém patře požár a během několika minut zachvátil celou továrnu, odkud se mladé ženy snažily uprchnout. Přes uzamčené dveře však uniknout nemohly. Mnoho jich zahynulo přímo na místě, další v návalu děsu skákaly z oken několik desítek metrů nad zemí a zemřely následkem srážky s rodnou hroudou.
Požár v Triangle Shirtwaist si nakonec vyžádal 146 obětí. Policie však stále nemohla jednu z obětí najít: mladou ženu Esther Weinraubovou, kterou několik svědků spatřilo, jak zoufale vyskakuje z osmého patra. Přitom však žádná z jejích skákajících kolegyň pád nepřežila. Existovala zde snad možnost zázraku? Jakmile těla uložili na chodník, aby pozůstalí mohli provést identifikaci, nebohou slečnu Weinraubovou nikdo nenalezl.
Objevily se zprávy o neznámém muži, který od budovy zachvácené požárem odnášel velký balík. Strážníci byli natolik popuzeni představou, že by kdosi mohl zneuctít svaté pozůstatky nevinné mladé ženy, že ihned v tichosti zahájili pátrání.
Po několika týdnech přinesla jejich neutuchající snaha ovoce. Dva obyvatelé Greenwich Village potvrdili přítomnost

jakéhosi muže s těžkým břemenem, připomínajícím srolovaný koberec. Strážníci sledovali stopu a dostali se až na West Side, kde podle popisu dalších svědků zjistili podobnost hledaného s Jamesem Schneiderem, jenž stále unikal zákonu. Omezili proto pátrání na vetché příbytky v jedné z uliček Hell's Kitchen, nedaleko ohrad pro dobytek na Šedesáté. Když do jednoho obydlí vstoupili, přivítal je úděsný pach...

Sběratel kostí právě projížděl kolem místa, kde kdysi onen hrozný požár vypukl - snad ho to sem podvědomé táhlo. Tehdy a teď... Nebyl by vůbec překvapený, kdyby spatřil dívky v bílých halenách, jak padají všude okolo jako sněhové vločky.

Jakmile vtrhli do Schneiderova příbytku, objevili hrůznou skutečnost. Tělo nešťastné Esther Weinraubové nebo to, co z něj zůstalo bylo nalezeno ve sklepě. Sám Schneider zde právě dokončoval, co oheň započal. Sehnutý nad dívčinými ostatky odděloval maso od kostí způsobem, který se vymyká jakémukoliv popisu.
Podrobnější pátrání na onom proklatém místě odhalilo ve sklepení tajnou místnost plnou dokonale očištěných kostí. Za zvrhlíkovou postelí policista dokonce nalezl i diář, v němž si šílenec vše chronologicky zapisoval.
"Kost" psal Schneider "je nejryzejším jádrem lidské bytosti. Nemění se, nepoddává. Jakmile se fasáda masa a kůže, všechny ty nedokonalosti nižších ras a slabšího pohlaví, spálí či uvaří, zůstane z nás všech jen vznešená kost. Kost nelže. Je nesmrtelná,"
Šílencovy zápisky obsahovaly posloupnost jeho hrůzostrašných experimentů, jimiž chtěl přijít na nejdokonalejší způsob očisty kostí. Snažil se těla vařit, pálit, louhovat v chemikáliích, hlodat zvířaty a nořit je do vody.
Avšak jednu metodu této hrúzyplné činnosti si oblíbil nade vše.
"Dospěl jsem k závěru," pokračuje deník "že nejlepší je jednoduše pohřbít tělo do kypré země a matka Příroda již vykoná své. Tento způsob si žádá nejvíce času, ovšem budí nejméně podezření, neboť jakýkoliv pach je omezen na minimum. Osobně dávám přednost pohřbívání zaživa, ačkoliv důvod tohoto jednání sám přesně neznám."
Ve výše popsané tajné místnosti nalezli strážníci další tři těla v podobném stavu. Roztažené ruce a zkroucené tváře zoufalých obětí naznačovaly, že tito nebožáci vskutku žili, když na ně šttenec hodil poslední lopatu hlíny.
A právě na základě těchto hrůzných faktů překřtili novináři vraha Schneidera jménem, pod kterým bude znám navěky: "Sběratel kostí".

Sběratel kostí pokračoval v jízdě a přemýšlel o ženě v kufru o Esther Weinraubové. Ten útlý loket, ta klíční kost, nádherná jako ptačí křídlo. Šlápl na plyn, přestože riskoval, že projede na červenou. Už se nemohl dočkat.

"Nejsem unavený," vztekal se Rhyme.
"Unavený neunavený, potřebuješ si odpočinout."
"Ne, potřebuju akorát další drink."
Černé kufry stály u zdi a čekaly, až je policisté z dvacátého okrsku převezou zpět do laboratoře na divizi. Mel Cooper opatrně snášel mikroskop po schodech. Lon Sellitto stále seděl na ratanové židli a příliš toho nenamluvil. Právě dospěl ke zřejmému závěru: Lincoln Rhyme rozhodně nemá příjemnou opici.
"Určitě ti vyletěl tlak nahoru," trval na svém Thom. "Potřebuješ si odpočinout."
"Potřebuju drink."
Zatracená Amélie Sachsová, uvažoval Rhyme. Vlastně ani nevěděl proč.
"Měl bys toho nechat. Pití ti nikdy nedělalo dobře."
Však už toho nechám, odpověděl si v duchu Rhyme. Napořád. V pondělí. A bez nějaké přípravy. Pěkně rovnou na věc.
"Nalej mi ještě," nařídil.
Vlastně ani neměl chuť.
"Ne."
"Nalej mi, a hned!" vybuchl.
"Ani náhodou."
"Lone, mohl bys mi, prosím tě, nalít?"
"Já..."
Thom ho přerušil: "Nic mu nedávejte. Jakmile se dostane do téhle nálady, není s ním k vydržení."
"Tak ty se mi budeš vzpírat? Mohl bych tě vyhodit."
"Tak mě vyhoď."
"Zneužívání mrzáka! Za to tě zažaluju. Zatkni ho, Lone."
"Lincolne," řekl Sellitto smířlivě.
"Zatkni ho!"
Detektiva vyděsila nefalšovaná zloba v Rhymových slovech.
"Hele, kámo, možná by ses měl trochu krotit."
"Ach, Bože," zaúpěl Rhyme a začal hlasitě skučet.
"Co je ti?" vyhrkl Sellitto.
Thom mlčel a celou situaci pozorně sledoval.
"Moje játra," šklebil se v bolestné grimase Rhyme. "To bude cirhóza."
Teď už se začal vztekat i Thom. "Tyhle ptákoviny nemíním poslouchat. Slyšíš?"
"Ne, neslyším..."
Náhle se od dveří ozval ženský hlas: "Nemáme moc času."

Do pokoje vešla Amélie Sachsová a pohlédla na prázdný stůl. Rhyme ucítil na rtu slinu a zachvátil ho vztek. Protože ho viděla slintat. A protože jenom kvůli ní si oblíkl nažehlenou bílou košili. A protože už chtěl být konečně sám, v temnotě ztichlého prostoru, kde se stával králem. Ne králem na jeden den, ale králem na celou věčnost.
Slina ho začala lechtat. Otočil hlavu a natahoval bolavý krk ve snaze utřít ji do polštáře. Thom hbité vytáhl papírový kapesník a otřel Rhymovi ústa i bradu.
"Policistko Sachsová," hlaholil přitom. "Vítejte. Jaký zářný příklad zralosti. O některých se to bohužel říct nedá."
Byla bez kloboučku a modrou blůzku měla rozepnutou u krku. Dlouhé zrzavé vlasy ji splývaly na ramena. Identifikovat tyhle vlasy ve srovnávacím mikroskopu by byla pro každého hračka.
"Mel mě vpustil," řekla a kývla směrem ke schodům.
"Nemáte už být v posteli, Sachsová?"
Thom mu poklepal na rameno. Chovej se slušně, mělo to gesto znamenat.
"Právě jsem byla na FBI," ohlásila Sellittovi.
"A copak tam za naše dané vyvádějí?"
"Chytili ho."
"Cože?" vyhrkl Sellitto. "Jen tak? Bože můj. A vědí to už nahoře?"
"Perkins volal starostovi. Ten chlap je taxikář. Narodil se tady, ale jeho otec je Srb. A tak se domnívají, že si chce vyrovnat účty s OSN. Má záznam v rejstříku. A taky se léčil na psychiatrii. Dellray s přepadovkou se právě teď ženou k jeho bydlišti."
"Jak na to přišli?" zeptal se Rhyme. "Vsadím se, že podle toho otisku."
Přikývla.
"Tušil jsem, že to půjde rychle. Ještě mi řekni, jestli se bojí o další oběť."
"Bojí," řekla klidně. "Ale především chtějí dostat jeho."
"Jo, to je jim podobné. A nech mě hádat: až ho chytí, chtějí z něj vytlouct, kam tu oběť schoval."
"Přesně tak."
"Troufám si tvrdit, že jim to dá dost práce," povzdechl si Rhyme. "A nepotřebuju na to ani Dobynse ani to jejich Quantico... A co ty, Amélie? Proč ses k nám vrátila?"
"Protože si myslím, že ať už ho Dellray chytí, nebo ne, nezbývá nám moc času. Musíme zachránit další oběť."
"No jo, jenže nás zrušili, víš? Jsme bez práce, na dlažbě, vykopli nás, chápeš?" Rhyme se podíval do potemnělé obrazovky počítače a snažil se zjistit, jestli je pořád učesaný.
"Takže to vzdáváte?" zeptala se Amélie.
"Policistko," začal Sellitto, "i kdybychom chtěli v něčem pokračovat, nemáme stopy a důkazy, které by nás vedly..."
"Já je mám."
"Cože?"
"Mám je všechny. Jsou dole ve véerenku."
Detektiv přiskočil k oknu.
"Jsou tam důkazy z posledního místa činu," pokračovala Sachsová, "i z těch ostatních."
"Ty je máš?" divil se Rhyme. "Jak to?"
Sellitto se začal smát. "Unesla je, Lincolne. No to je něco!"
"Dellray je teď nepotřebuje," poznamenala Amélie. "Až u soudu. Dostanou pachatele a my zachráníme oběť. Pěkná souhra, ne?"
"Jenže Mel Cooper zrovna odešel."
"Ne, je dole. Řekla jsem mu, ať počká." Sachsová zkřížila ruce na prsou a podívala se na hodiny. Jedenáct pryč. "Moc času nemáme," opakovala.
Rhyme se podíval také. Bože, jak je unavený. Thom měl pravdu v tuhle hodinu už nebyl vzhůru hezkých pár měsíců. Ale překvapilo ho ne, přímo ho šokovalo zjištění, že i když se dnes vztekal, bylo mu trapně a cítil příšernou beznaděj, uplynulé chvíle pro něj nebyly utrpením, jaké prožíval už tři a půl roku.
"No, to mě podrž," rozchechtal se Rhyme. "Thome? Thome! Potřebujeme kafe. Dvojité. Sachsová, vezmi ty vzorky celofánu do laboratoře a porovnej je s fotkou kousku, který našel Mel na telecí kosti. Do hodiny chci mít zprávu. A nechci tam vidět žádné "možná" nebo "pravděpodobně". Chci vědět, ve kterém obchodě tu kost koupil. A ty, Lone, sežeň ten svůj stín, co se tu dneska s tebou plahočil. Ten, co se jmenuje jako baseballista."

Ulicemi se hnaly dvě tmavé dodávky.
Jely k pachatelovu bydlišti delší cestou, ale Dellray věděl, co dělá. Antiteroristické operace se musely vyhýbat hlavním tahům ve městě, které komplicové zločinců většinou sledovali. Dellray seděl v zadní části prvního vozu a přitahoval si suchý zip neprůstřelné vesty. Ještě deset minut.
Díval se z okna na rozpadající se budovy a prázdné pozemky zavalené odpadky. Naposledy se v téhle nevlídné čtvrti objevil jako jistý Peter Haile Thomas z Queensu, když kupoval téměř sedmdesát kilogramů kokainu od jednoho scvrklého Portoričana. Ten se ale v poslední minutě rozhodl svého zákazníka sejmout. Vzal si od Dellraye peníze a v témže okamžiku mu zamířil do rozkroku a začal mačkat spoušť tak klidně, jako by u zelináře vybíral brambory. Cvak, cvak, cvak. Zbraň selhala. Dellrayův parťák Toby Dolittle a zabezpečovací tým sbalili chlápka a jeho komplice dřív, než stačil vytáhnout další bouchačku. Šokovaného Dellraye nechali být; z celé akce se dlouho nemohl vzpamatovat, vždyť málem přišel o život jen proto, že svou roli sehrál až příliš dobře a pachatel ho opravdu považoval za obyčejného překupníka, kterého může jen tak zabít.
"Ještě čtyři minuty jízdy," informoval je řidič.

Z nějakého důvodu si Dellray vzpomněl na Lincolna Rhyma. Bylo mu líto, že se u něj doma choval jako pitomec, když tenhle případ přebíral. Neměl však na vybranou. Sellitto je buldok a Polling zase psychopat ty by zvládl. Ale Rhyme ho znervózňoval. Je ostrý jako břitva (vždyť Pietrsův otisk našel jeho tým, i když se po něm nevrhli tak rychle, jak by měli). Před nehodou nedokázal Rhyma nikdo oblomit, pokud se sám nenechal. A taky se nedal oblbnout.
Jenže teď se z Rhyma stala rozbitá hračka. Bylo opravdu smutné, co všechno se může člověku přihodit: může žít a zároveň být mrtvý. Když k němu Dellray vešel do pokoje vlastně do ložnice dost to na něj dolehlo. Rozhodně více, než potřeboval.
Možná by mu mohl zavolat. Mohl by...
"Představení začíná," přerušil mu myšlenky řidič a Dellray na Lincolna Rhyma zapomněl.
Zabočili do ulice, kde Pietrs bydlel. Většina ulic, kterými projížděli, byla plná zpocených obyvatel s lahví piva a cigaretou v ruce. Seděli na schodech a doufali, že si venku loknou chladnějšího vzduchu. Tohle místo však bylo temné a opuštěné.
Vozy pomalu zastavily. Vyskákaly z nich dvě desítky agentů v plné polní. V rukou drželi automaty s laserovým zaměřovačem a světlem na hlavni. Dva bezdomovci na ně pohlédli a jeden hbitě ukryl pod košili láhev laciné whisky.
Dellray se podíval do Pietrsova okna. Vycházelo z něj tlumené žluté světlo.
Řidič zajel s první dodávkou na potemnělé parkoviště a šeptal Dellrayovi: "Volá Perkins." Zaťukal si na sluchátka. "Má na lince šéfa. Chtějí vědět, kdo řídí akci."
"Samozřejmě já," odsekl Chameleón a otočil se k jednotce. "Na druhé straně cesty a v bočních uličkách rozestavte hlídky. Odstřelovači půjdou tam, tam a tady. Už jste tam měli být. Je všechno jasné?"

Když scházel po schodech, staré dřevo mu vrzalo pod nohama.
Podpíral ji rukou a napůl omámenou po úderu do hlavy ji vedl do sklepa. Pod schody ji shodil na špinavou podlahu a začal si ji prohlížet.
Esther...
Otevřela oči a střetla se s jeho pohledem. Prosebně a bezmocně k němu vzhlížela, ale to on neviděl. Vnímal jen její tělo.
Začal z ní stahovat sportovní oblečení. Je nemyslitelné, že v dnešní době si může žena běhat po nocích prakticky jen ve spodním prádle, zlobil se v duchu. Netušil, že Esther Weinraubová je taková děvka. Vždyť to byla hodná pracovitá dívka, která šila košile. Pět za penci.
Zálibně pozoroval, jak se ženě pod kůží rýsuje klíční kost. A tam, kde jiní viděli prsa a dvorce bradavek, on viděl hrudní koš a žebra, která se rozevírala jako nohy pavouka.
"Co to děláte?" zeptala se žena, stále omráčená úderem.
Sběratel kostí si ji změřil pohledem. Ale na rozdíl od ostatních v ní neviděl mladou vychrtlou ženu s příliš širokým nosem, příliš hrubými rty a kůží barvy špinavého písku. On za těmito drobnými nedostatky viděl pouze dokonale krásnou konstrukci.
Polaskal ji po skráních a něžně ji pohladil. Ať ta lebka není prasklá, prosím...
Žena se rozkašlala a nozdry se jí vzedmuly. Výpary tu byly velice silné, i když on už si jich ani nevšiml.
"Neubližujte mi už," zašeptala žena a svěsila hlavu. "Neubližujte mi. Prosím."
Vytáhl z kapsy nůž a sehnul se, aby jí přeřezal kalhotky. Žena pohlédla na své nahé tělo.
"Tak tohle chcete?" vydechla. "Dobře, můžete mě vyšoustat. Fajn."
Radosti masa, pomyslel si... S kostmi se to nedá srovnat.
Postavil ji na nohy. Náhle ho zoufale odstrčila a začala klopýtat k malým dveřím v rohu sklepení. Vlastně ani neutíkala, ani se nesnažila uprchnout. Jen vzlykala, natahovala ruku a potácela se u dveří.
Sběratel kostí tu dojemnou scénu mlčky sledoval.
Dvířka, která kdysi sloužila pro zásobování uhlím, nyní vedla do úzkého tunelu, propojujícího dům s opuštěným sklepem sousední budovy.
Esther zápasila se železnými dveřmi a snažila se je otevřít. Nakonec zmizela v temnotě.
Neuplynula snad ani minuta, když Sběratel kostí zaslechl zděšené ječení a po něm zoufalý šepot:
"Bože, ne, ne, ne..." Další slova se ztratila v hrůzném vytí.
A pak už se žena vracela a tentokráte běžela ze všech sil. Rukama zběsile mávala kolem sebe, jako by chtěla odehnat děs, který právě zažila.
Pojď ke mně, Esther.
Klopýtala o špinavou podlahu a vzlykala.
Pojď ke mně.
Vběhla přímo do trpělivých, vyčkávajících rukou, které se kolem ní obtočily. Stiskl ženu pevně jako milenec a pod prsty vnímal její nádherné klíční kosti. Otočil se a pomalu táhl zděšenou oběť zpět ke dveřím tunelu.

20

Fáze Měsíce, list, vlhké spodní prádlo, bláto. V Rhymově ložnici se opět sešel celý tým chyběl jen Polling a Haumann. Kapitány do toho nechtěli zatahovat, protože šlo bezpochyby o akci na vlastní pěst.
"Jak to vypadá s tou tekutinou, Mele?"
"Musím to udělat znova. Vpadli sem dřív, než mi to ukázalo výsledky."
Cooper se sehnul nad chromatografem a založil do něj vzorek. Když přístroj spustil, Sachsová k němu přistoupila a dívala se na maxima a minima profilu, který se rýsoval na obrazovce. Jako burzovní index. Rhyme si všiml, že Sachsová

stojí u něj dost blízko jako by se chtěla nenápadně přikrást, když se nedíval. Náhle potichu promluvila: "Já..."
"Prosím?"
"Chovala jsem se neomaleně. Víc, než jsem chtěla. Jsem prostě pruďas. Nevím, po kom to mám, ale je to ve mně."
"Mělas pravdu," řekl Rhyme.
Naprosto uvolněně si pohlédli do očí a Rhyme si nemohl nevzpomenout na dobu, kdy vedli s Blaine vážné rozhovory. Vždycky, když mluvili, dívala se na nějaký předmět mezi nimi na některou ze sošek koní, které sbírala, na knihu nebo na poloprázdnou láhev od vína.
"Já na místě činu pracuju jinak než většina kriminalistů," pokračoval. "Proto jsem potřeboval někoho, kdo nemá zažité stereotypy. Ale taky někoho, kdo má vlastní názor."
Protichůdné vlastnosti, které si představujeme u dokonalého milence. Síla a zranitelnost. Obojí ve stejném poměru.
"Při rozmluvě s komisařem Eckertem," zamumlala, "jsem jenom žádala o plánované převelení. Nic jiného jsem po něm nechtěla. Netušila jsem, že se to dostane až k federálům a ti nám případ vezmou."
"Já vím."
"A přesto jsem vybuchla. Moc mě to mrzí."
"Necouvej, Sachsová. Potřebuju někoho, kdo mi řekne, že jsem hlupák, když se jako hlupák chovám. Thom to dělá. Proto ho tak miluju."
"Nebuď sentimentální, Lincolne," ozval se z druhého konce místnosti Thom.
Rhyme pokračoval: "Nikdo mi nikdy neřekne, abych si trhnul nohou. Všichni kolem mě chodí jak kolem rozlité kaše. A to já nesnáším."
"Zdá se mi, že vám to v poslední době ani moc lidí říct nemohlo," nadhodila Amélie.
"To máš pravdu," přitakal po chvíli.
Křivky na obrazovce spektrometru se ustálily. Mel Cooper ťukl na klávesnici a začal číst výsledky.
"Voda, nafta, fosforečnany, sodík, stopové minerály... vůbec nechápu, co tahle směsice znamená."
Co může ten vzkaz naznačovat? uvažoval Rhyme. To prádlo, ta kapalina... Otočil hlavu a řekl: "Tak pokračujme. Chci vidět to bláto."
Sachsová mu přinesla příslušný sáček. Narůžovělý písek s oblázky a kousky hlíny.
"Směs kamene a písku z manhattanského podloží," hlásil Rhyme. "Nenašels tam křemičitan sodný?"
Cooper rozjel chromatograf. "Jo. Je ho tam spousta."
"V tom případě to pochází odněkud z centra. Z místa, které není dál než patnáct metrů od vody." Rhyme se musel zasmát na užaslým výrazem v Amélině obličeji. "To nejsou žádný kouzla, Sachsová. Prostě jsem jenom dával pozor ve škole. Když stavbaři kopali základy v hlubokém podloží u vody, stabilizovali půdu pomocí křemičitanu sodného. Takže to místo musí být někde v centru. A teď se mrknem na ten list."
Sachsová zvedla sáček.
"Nic mi to neříká," zabručel Rhyme. "Něco takového jsem nikdy neviděl. Aspoň ne na Manhattanu."
"Mám tu seznam webovských stránek týkajících se zahradnictví," ozval se Cooper a sledoval obrazovku počítače. "Trochu si v nich zabrouzdám."
Na obrazovce se míhaly různé obrázky. Cooper přejížděl z jedné stránky na druhou a nořil se do sítě stále hlouběji.
"Stahuju pár souborů. Potrvá to tak deset, možná dvacet minut."
Rhyme přikývl. "Fajn. A my se zatím mrknem na ostatní stopy. Na ty skutečné, ne nastrčené. Třeba nám napoví, kde teď ten chlap je. Použijem tajnou zbraň, Mele?"
"Tajnou zbraň?" zeptala se Sachsová.
"Stopové důkazy."

Zvláštní agent Fred Dellray připravil k operaci desetičlenný oddíl. Dva týmy plus průzkum a hlídka. Muži v neprůstřelných vestách postávali v křoví a šíleně se potili. V opuštěném domě na druhé straně ulice se mezitím usídlili technici s odposlouchávacím zařízením a infračerveným videem namířeným na pachatelovo okno.
Tři odstřelovači s velkými nabitými remingtonkami leželi na střeše a sledovali dalekohledem dění pod sebou.
Dellray který svoje brčálově zelené sako vyměnil za bundu s nápisem FBI poslouchal hovory ve sluchátkách.
"Průzkum volá velitele. Ve sklepě máme infračervený obraz. Někdo se tam pohybuje."
"Jaký máte výhled?" zeptal se Dellray.
"Žádný. Okna jsou moc špinavá."
"Že by tam byl sám? Nebo tam má oběť?"
Začal mít zvláštní tušení, že policistka Sachsová mohla mít pravdu: že už skutečně unesl někoho dalšího.
"Těžko odhadnout. My zachytíme jen pohyb a teplo."
Dellray vyslal další policisty, aby do domu vnikli ze stran.
"V přízemí ani v prvním patře nikdo není a garáž je zamčená," oznámili mu po chvíli.
"Ostřelovači?" ozval se Dellray. "Hlaste se."
"Jednička veliteli. Mám na mušce hlavní dveře. Přepínám."
Druhý měl na mušce vstupní halu a třetí mířil na místnost v prvním patře.
"Nabito a zajištěno," hlásili se.
Dellray vytáhl služební automat.
"Dobře, máme papír," řekl Dellray.
"Papírem" měl na mysli povolení k prohlídce, které jim umožňovalo vstoupit bez klepání.
"Jdeme! Týmy jedna a dvě, rozviňte se, rozviňte se!"

První skupina rozrazila beranidlem hlavní dveře, zatímco druhá použila poněkud civilizovanějšího postupu: rozbila sklo u zadního vchodu a odsunula západku. Agenti se vřítili dovnitř. Za posledním členem prvního týmu vešel do starého a špinavého domu Dellray. Do nosu mu udeřil odporný pach hnijícího masa, a i když nebyl na místech činu žádným nováčkem, jen zalapal po dechu a snažil se potlačit nutkání ke zvracení.
Druhý tým zajistil přízemí a zamířil po schodech nahoru směrem k pachatelovu bytu. První tým mezitím vyrazil do sklepa.
Dellray se hnal do hnusně páchnoucího podzemí za prvním týmem. Zaslechl, jak někdo dole vykopl dveře a zakřičel: "Ani hnout! Tady FBI! Stát, stát, stát!"
Když se však Dellray dostal ke dveřím do sklepa, uslyšel hlas téhož agenta promluvit úplně jiným tónem:
"Co je, sakra, tohle? Ach, Bože."
"Kurva," hlesl další. "To je hnus."
"Příšerný sračky," zabručel přidušeně Dellray a vkročil dovnitř.
Ztěžka polykal a snažil se překonat odporný zápach.
Na podlaze leželo mužské tělo, z něhož vytékala černá tekutina. Muž měl prořízlé hrdlo a jeho mrtvé lesklé oči zíraly ke stropu. Tělo jako by se však ještě pohybovalo nadýmalo se a bobtnalo. Dellray se otřásl. Nikdy si nezvykl dívat se na hromady lezoucího hmyzu. Množství brouků a červů naznačovalo, že oběť je mrtvá nejméně tři dny.
"Jak to že jsme teda měli pozitivní infračervený obraz?" zeptal se jeden agent.
Dellray ukázal na stopy po krysích a myších zubech na nafouklé noze a boku oběti.
"Někde tady jsou. Vyrušili jsme je u večeře."
"Co se tu teda stalo? Že by oběť dostala jeho?"
"Co to plácáš?" odsekl Dellray.
"Copak to není on?"
"Ne, není!" vybuchl Dellray a zíral na obzvláště velkou ránu zející na mrtvém těle.
Jeden z členů týmu se zamračil. "Ale jo, Dellrayi. Tohle je ten chlap. Máme jeho fotky z basy. Tohle je ten Pietrs."
"Jasněže je to ten zasraný Pietrs. Ale není to pachatel, chápeš to?"
"Není? Jak to myslíš?"
A náhle se mu rozjasnilo. "Ten zkurvysyn."
Zazvonil telefon a Dellray leknutím vyskočil. Odklopil mluvítko a asi minutu poslouchal.
"Cože udělala? No tohle mi ještě scházelo... Ne, nikoho jsme nezatkli, kurva."
Vypnul telefon a ukázal vztekle na dva agenty: "Pojedete se mnou."
"Co se děje, Dellrayi?"
"Pojedeme k někomu na návštěvu. A co tam budeme dělat?"
Agenti pohlédli jeden na druhého a zamračili se, ale Dellray si odpověděl sám:
"Budeme hodně, ale hodně zlí."

Mel Cooper prohlížel lupou prach, který vysypal z obálky.
"Je tu prach z cihel a z nějakého kamene snad z mramoru."
Nasypal vzorek na sklíčko a zasunul ho pod mikroskop.
"No jo, je to mramor. Růžový."
"Byl v tom tunelu nějaký mramor?"
"Nebyl," odpověděla Sachsová.
Cooper naznačil, že prach by mohl pocházet z domu, kde bydlela Monelle.
"Ne, já Deutsche Haus znám. Nejdražší kámen, co tam najdeš, je obyčejná leštěná žula. Možná, ale opravdu jenom možná, ten prach pochází z jeho doupěte. Je na něm něco zvláštního?"
"Stopy po dlátě," řekl Cooper, sehnutý nad mikroskopem.
"No vida. Jsou čisté?"
"Ne, roztřepené."
"Takže starý parní tesací stroj?"
"Jo, řek' bych, že jo."
"Thome, piš," přikázal Rhyme a kývl směrem k plakátu. "V operační základné má mramor. Poměrně starý."
"Ale proč se staráme o jeho základnu?" zeptal se Banks a podíval se na hodinky. "Vždyť tam každou chvíli vletí federálové."
"Informací není nikdy dost, Banksi. To si pamatuj. Co tam máme dál?"
"Další kousek rukavice. Červená kůže. A co je tohle?" vyptával se Cooper Sachsové při pohledu na igelitový sáček s vyvrtaným dřevem.
"Vzorek vody po holení. Asi se o ten sloup opíral."
"Mám provést pachovou zkoušku?"
"Dej mi nejdřív čichnout," řekl Rhyme.
Sachsová mu přinesla sáček s drobným dřevěným kotoučem. Otevřela ho a Rhyme zhluboka nasál vzduch.
"Brut. Jak tohle můžeš nepoznat? Thome, připiš tam, že pachatel používá kolínskou z drogerie."
"Ještě je tu vlas," hlásil technik a už pokládal vlas do mikroskopu. "Dost se podobá tomu předešlému. S největší pravděpodobností jde o stejný zdroj... Pardon, Lincolne, určité jde o stejný zdroj. Hnědá barva."
"Konec je odstřižený, nebo zlomený?"
"Odstřižený."

"Fajn, zaměříme se na barvu vlasů," řekl Rhyme.
Thom napsal: Barva vlasů: hnědá, ale Sellitto ho okřikl: "Nepiš to!"
"Proč?"
"Protože rozhodně není hnědá," pronesl Rhyme.
"Já myslel..."
"Bude jakákoliv, jenom ne hnědá. Blond, pískově žlutá, černá, zrzavá..."
Detektiv vysvětloval: "Tohle je starý trik. Zajdeš si k popelnici za holičstvím, vybereš mezi odpadkama pár vlasů a potom je rozhodíš na místě činu."
"Ach tak," podivil se Banks a uložil si informaci někam do svého nadšeného mozku.
"Fajn. A teď to vlákno," pokračoval Rhyme.
Cooper ho vložil do polarizačního mikroskopu. Zaostřil a začal hlásit: "Dvojlom 0,053."
"Nylon 6," vyhrkl Rhyme. "Jak vypadá, Mele?"
"Je strašně hrubé. Laločnatý průřez. Světle šedá barva."
"Koberec."
"Jasné. Projedu databázi," řekl Cooper a o chvíli později už od obrazovky hlásil: "Hampstead Textile 118B."
Rhyme znechuceně vydechl.
"Co je?" zeptala se Sachsová.
"Tohle je nejběžnější vystýlka automobilového kufru, kterou používají všichni američtí výrobci. Najdeš ji ve více než dvě stě různých typů aut za posledních patnáct let. Naprosto beznadějné... Mele, není něco na vlákně? Zkus použít elektronový mikroskop."
Technik zapojil přístroj a obrazovka ožila modrozeleným světlem. Vlákno na ní vypadalo jako obří lano.
"Něco tady mám. Krystaly. Je jich tu spousta. K matnosti koberce se používá oxid titaničitý. To by mohlo být ono."
"Zkus ho spálit. Je to důležité."
"Na to je ho tu málo, Lincolne. Musel bych spálit celé vlákno."
"Tak ho spal."
"Vypůjčit si důkazy od federálů je jedna věc," začal opatrné Sellitto. "Ale ničit jim je? Já nevím, Lincolne. Jestli to dojde k soudu..."
"Musíme to udělat."
"Ach jo," vydechl Banks.
Sellitto neochotné přikývl a Cooper vzorek založil. Stroj zasyčel a po chvíli se obrazovka zaplnila sloupci.
"Máme to tady, je tu nějaký polymer s dlouhým řetězcem. Nylon, to je jasné. Ale tahle malá vlnka znamená ještě něco jiného. Chlór nebo nějaký saponát... Je to čistidlo."
"Vzpomeň si," připomněl mu Rhyme. "Ta Němka tvrdila, že v kufru cítila čistotu. Zjisti, co je to za značku."
Technik projel zbrusu novou databázi. "Výrobce je Pfizer Chemicals. Pod názvem TidiKleen to prodává firma Baer Automotive Products z Teterboro."
"Skvělý!" křičel Lincoln Rhyme. "Tu společnost znám. Zásobují všechny půjčovny aut. Náš pachatel jezdí v půjčeném autě."
"Přece by nebyl tak hloupý, aby jezdil na místo činu v autě z půjčovny," kroutil hlavou Banks.
"Je kradené," zamumlal Rhyme, jako by mladému muži vysvětloval, kolik je dvě a dvě. "A bude na něm mít kradená čísla. Emma je ještě ve službě?"
"Nejspíš už je doma."
"Tak ji vzbudte a řekněte jí, ať projde seznamy ukradených aut z půjčoven Hertz, Avis, National a Budget."
"Provedu," řekl Sellitto znepokojeně snad kvůli mdlému zápachu spáleného federálního vlákna, který se nade všemi vznášel v místnosti.
"A co šlápoty?" vzpomněla si Sachsová.
Ukázala Rhymovi elektrostatické otisky a ten si je prostudoval.
"Má nezvykle sešlapané podrážky. Vidíš, jak má u špičky sešlapané vnější strany bot?"
"Nohy do O?" nadhodil Thom nahlas.
"I to je možné, ale to by měl sešlapaný i podpatek." Rhyme znovu prozkoumal otisky. "Myslím, že je to čtenář."
"Čtenář?"
"Sedni si támhle na židli," přikázal Rhyme Sachsové. "Nahrb se nad stolem a dělej, že čteš."
Sachsová si sedla a uvelebila se na židli. "A dál?"
"Předstírej, že obracíš stránky."
Obrátila několik imaginárních stránek a vzhlédla.
"Pokračuj. Čteš Vojnu a mír."
Sachsová obracela stránky a sklápěla hlavu. Za okamžik bez přemýšlení překřížila nohy. Nyní se podlahy dotýkala jen vnějšími špičkami bot.
Rhyme na to upozornil. "Zapiš to do profilu, Thome. Ale s otazníkem. A teď ten otisk prstu."
Sachsová vysvětlila, že otisk, podle kterého osobu identifikovali, s sebou nemá.
"Ten je pořád v budově FBI."
Rhyma ovšem zajímal jiný otisk. Ten, který Sachsová sejmula z kůže německé dívky.
"Nedá se skenovat," oznámil Cooper. "Není to snad ani céčko. Žádné závěry bych z toho nedělal."
"Mě nezajímá zjištění totožnosti," řekl Rhyme. "Zajímá mě tahleta čára."
Přímo uprostřed otisku se táhla srpovité zahnutá linie.

"Co to je?" divila se Amélie.
"Myslím, že jizva," řekl Cooper. "Po nějaké staré ráně. Dost hluboké. Možná se řízl až na kost."
Rhyme vzpomínal na všechny jizvy a vady, které za ta léta na lidské kůži viděl. V dobách, kdy ještě práce nepředstavovala většinou jen přehazování papírů a ťukání do počítače, dalo se podle rukou určit povolám člověka: rozšířené polštářky prstů u písařek, vpichy jehel u švadlen a ševců, inkoustové skvrny u stenografek a účetních, různé druhy mozolů podle typu manuální práce...
Ovšem tahle jizva jim neřekne nic.
Alespoň zatím. Dokud nemají podezřelého, jehož ruce by se daly zkoumat.
"Co tam máš dál? Otisk kolena. Ten vypadá dobře. Napoví nám, co měl ten chlap na sobě. Zvedni ho trochu, Sachsová. Výš! Plandavé kalhoty. Podle toho zmačkání to bude něco přírodního. Při tomhle počasí bych tipoval bavlnu. Vlna to nebude. Hedvábné kalhoty se už dneska nevidí."
"Je to lehký materiál, žádná džínsovina," doplnil Cooper.
"Sportovní oblečení," uzavřel Rhyme. "Připiš to do profilu, Thome."
Mel pohlédl na obrazovku počítače a vyťukal něco na klávesnici.
"S tím listem máme smůlu. Ničemu neodpovídá."
Rhyme si protáhl krk. Kolik času jim asi zbývá? Hodina? Dvě?
Měsíc. Bláto. Voda se sodíkem...
Pohlédl na Sachsovou. Stála v rohu a se svěšenou hlavou nahlížela do igelitového sáčku. Vlasy jí splývaly na ramena, svraštělé čelo prozrazovalo soustředění. Kolikrát Rhyme stál ve stejné poloze a zoufale se snažil...
"Noviny!" vykřikla a vzhlédla. "Kde jsou noviny?" Očima zběsile přejížděla ze stolu na stůl. "Dnešní noviny!"
"Co se děje, Sachsová?" zeptal se Rhyme.
Vytrhla Jerry Banksovi výtisk New York Times a rychle v něm začala listovat.
"Ta tekutina... na kalhotkách," koktala směrem k Rhymovi. "Nemohla by to být slaná voda?"
"Slaná voda?" Cooper znovu prostudoval graf. "No jistě! Voda plus sodík a další minerály. A k tomu nafta a fosfáty to je znečištěná mořská voda."
Rhyme a Sachsová se střetli pohledem.
"Příliv!" vykřikli unisono.
Sachsová zvedla noviny otevřené na straně s počasím. Diagram fází Měsíce byl totožný s útržkem nalezeným na místě činu. Pod ním se nacházel graf přílivu a odlivu.
"Vrchol přílivu je za čtyřicet minut!"
Rhymova tvář se zkroutila znechucením. Nikdy se nevztekal více, než když se vztekal sám na sebe.
"Chce oběť utopit. Jsou někde v centru pod molem."
Zoufale pohlédl na mapu Manhattanu s pobřežím v délce několika mil.
"Sachsová, je čas, aby sis zase zahrála na Formuli 1. Pojedete s Banksem na západ. A ty, Lone, si vezmeš East Side. Pojedeš podél South Street k přístavu. A ty, Mele, koukej vypátrat, co je ten zatracený list zač!"

Do jeho svěšené hlavy pleskla první vlnka.
William Everett otevřel oči a nosem vyfrkl všudypřítomnou vodu. Byla ledově chladná. Cítil, jak se jeho nemocné srdce zoufale snaží pumpovat hřejivou krev do ztuhlého těla.
Málem znovu omdlel, jako když mu ten šílenec lámal malíček, pak se znovu probudil a před očima mu prolétly vzpomínky. Vzpomínal na svou ženu a z nějakého důvodu také na jejich společné cesty. Navštívili Gizu. Guatemalu. Nepal. Teherán.
Jednou kousek před Pekingem se letadlu společnosti Southeast China Airlines porouchal motor. Evelyn tehdy sklonila hlavu do předepsané polohy a při čekání na smrt bloudila očima po článku v časopise před sebou. Psalo se v něm, že pití horkého čaje po jídle může být nebezpečné. Později mu o tom vyprávěla v baru Raffles v Singapuru a oba se tomu hystericky smáli tak dlouho, až jim do očí vyrazily slzy.
Vzpomněl si na chladné oči únosce. Na jeho zuby i neforemné rukavice.
Náhle mu v tomhle mokrém hrobě projela paží nesnesitelná bolest a vystřelila mu až k bradě.
Zlomený malíček, nebo infarkt? uvažoval.
Možná obojí.
Zavřel oči a čekal, až bolest ustane. Pak se rozhlédl kolem sebe. Prostor, kde stál připoutaný, se nacházel pod hnijícím molem. Okraj dřevěné stavby se pomalu dostával pod vodu. Úzkou mezerou viděl Everett světla lodí na řece a za ní průmyslovou zónu v Jersey. Voda mu teď sahala až ke krku, a ačkoliv měl strop mola ještě dobrý metr nad hlavou, pouta ho už výše nepustila.
Zlomený prst se opět ozval a Everetta zahltila mučivá bolest. Hlava mu klesla a začal omdlévat, ale voda v nose a následný kašel ho opět probraly.
Měsíc si přitáhl vodní hladinu opět o něco blíže k sobě a prostor se s dutým zabubláním naplnil vodou. Rozhostila se tma. Everett si uvědomoval už jen šumění vln a vlastní bolestný křik.
Věděl, že je mrtvý, že neudrží hlavu nad mastnou vodní hladinou víc než pár minut. Zavřel oči a přitiskl obličej na slizký černý kůl.

21

PACHATEL 823

Vzhled Bydliště Automobil Ostatní
- běloch, menší postavy
- tmavé oblečení
- staré rukavice, načervenalá kozinka
- voda po holení zakrývá nějaký pach?
- lyžař. Kukla?
tmavomodrá?
- rukavice jsou tmavé
- voda po holení = Brut
- vlasy nejsou hnědé
- hluboká jizva na ukazováč.
- sportovní oblečení - zřejmě má operační základnu
- Broadway a Dvaaosmdesátá, ShopRite Broadway a Šestadevadesátá, Anderson Foods Greenwich a Bank, ShopRite Druhá ave a Dvaasedmdesátá Třiasedmdesátá, Grocery World Battery park City, J&G's Emporium 1709 Druhá ave, Anderson Foods Čtyřiatřicátá a Lexington, Food Warehouse Osmá ave a Čtyřiadvacátá, ShopRite Houston a Lafayette, ShopRite Šestá ave a Houston, J&G's Emporium Greenwich a Franklin,
Grocery World
- stará budova růž. mramor - žlutý taxík
- nový sedan světle šedý, stříbrný, béžový
- zná proced. na místě činu pravděpod. má záznam v rejstříku
- zná různé druhy otisků
- zbraň = Colt .32
- svazuje oběti neobv. uzly
- má zálibu ve starobylosti
- jedné oběti říkal ‚Hanno'
- zná základy němčiny
- záliba v podzemí
- rozdvojená osobnost
- možná kněz, konzultant, soc. pracovník
- neobvykle sešlapané boty, hodně čte?

"Pořád do centra, Sachsová," zněl Rhymův hlas z vysílačky.
Dupla na plyn véerenka a s blikajícími červenými světly se hnala jako o závod po dálnici na West Side. Chladnokrevně svírala volant a na tachometru měla sto třicet.
"Juchů," jásal Jerry Banks.
Odpočítával ulice. Třiadvacátá, Dvacátá, Čtrnáctá... Když se řítili skrz Village, vyjel jim z boční uličky do cesty návěs. Aniž by šlápla na brzdu, strhla Sachsová volant doleva a přes střední ostrůvek se kolem návěsu prohnala jako překážkový kůň. Banks jen tiše zaklel a řidič návěsu začal zběsile troubit.
"Hopla," pronesla Amélie Sachsová, když vrátila vůz do původního směru. Upravila si mikrofon a řekla: "Opakujte, přeslechla jsem vás."
Rhymův hlas ve sluchátkách zesílil: "Ječíte pořád do centra. Aspoň dokud nezjistíme, co znamená ten list."
"Jedeme do Battery park City."
"Do přílivu zbývá pětadvacet minut," připomenul Banks.
Snad Dellray z toho chlapa vytřiská, kam ukryl oběť. Mohou ho zatáhnout někam do uličky a domluvit mu pytlem jablek. Nick jí kdysi vysvětloval, jak se kriminálníci získávají pro "spolupráci": "Praštíš ho do břicha pytlem plným jablek. Hrozně to bolí a nenechá to žádné stopy." V mládí si myslela, že policisté nic takového nedělají. Dneska věděla, že je to trochu jinak.
Banks jí poklepal na rameno. "Támhle. Samé staré molo."
Shnilé dřevo a plno špíny. Strašidelná místa.
Se skřípěním pneumatik zastavili a rozběhli se k vodě.
"Jste tam, Rhyme?"
"Povídej, Sachsová. Kde jste?"
"Na molu severně od Battery park City."
"Pravě se mi ozval Lon z East Side. Nic nenašel."
"Je to beznadějné," řekla Sachsová. "Je tu nejmíň dvanáct mol. A pak celá promenáda... Loděruce hasičů... doky... Potřebujem přepadovku."
"Žádnou nemáme, Sachsová. Už nejsou na naší straně."
Dvacet minut do přílivu.
Sachsová přejela očima nábřeží a bezmocně svěsila ramena. S rukou na pistoli vyrazila k řece. Jerry Banks se rozběhl za ní.

"Aspoň něco z toho listu vydoluj, Mele. Cokoliv. Improvizuj."
Technik vzhlédl od mikroskopu a přesunul pohled k obrazovce.
Osm tisíc druhů listnaté vegetace na Manhattanu.

"Struktura buněk ničemu neodpovídá."
"Je starý," vztekal se Rhyme. "Jak starý?"
Cooper opět pohlédl na list. "Je přímo mumifikovaný. Ten má dobrých sto let... no, možná o trochu míň."
"Vymřelo něco v posledních sto letech?"
"Rostliny, co přežijou na Manhattanu, už nikdy nevymřou. Vždycky se někde objeví."
Rhymovi cosi zablesklo v mysli. Téměř si na něco vzpomněl. Tenhle pocit miloval a zároveň nenáviděl. Někdy se po myšlence dalo přímo sáhnout. A jindy zcela zmizela a zanechala za sebou jen svíravý pocit ztracené inspirace.
Šestnáct minut do přílivu.
Co to bylo za myšlenku? Snažil se ji zachytit, zavřel oči...
Molo, uvažoval. Oběť je pod molem.
A co dál? Přemýšlej!
Molo... lodě... vykládka... náklad.
Vykládání nákladu!
Otevřel oči. "Mele, není to nějaká plodina?"
"A sakra. Já se díval jen na normální rostliny, na plodiny ne."
Ťukal do klávesruce snad celé hodiny.
"Tak co?"
"Vydrž, vydrž... Je tu nějaký seznam." Přejel ho očima. "Ječmen, kukuřice, oves, pšeruce, tabák, vojtěška..."
"Tabák! Zkus tabák!"
Technik dvakrát klikl myší a na obrazovce se pomalu objevil obrázek.
"To je ono!"
"Světové obchodní centrum," prohlásil Rhyme. "Severně odtamtud bývaly tabákové plantáže. Thome, najdi podklady pro mou knihu a vytáhni z nich mapu z roku 1740. A pak chci tu moderní mapu, ve které hledal Bo Haumann. Pověs je vedle sebe na stěnu."
Ošetřovatel našel v Rhymových věcech starou mapu a připnul ji na zeď vedle jeho postele. Starobylý plánek jasně zachycoval polohu původní osady i plantáží kolem. Podél řeky, které se tehdy ještě říkalo West River, se rozkládala tři přístaviště. Rhyme přejel pohledem současnou mapu. Plantáže byly samozřejmě pryč, ale jedno opuštěné přístaviště se dochovalo i na současné mapě přesně v místě, kde kdysi stávala mola vývozců tabáku.
Rhyme natahoval krk, aby přečetl název nejbližší ulice. Už chtěl křiknout na Torna, aby mu mapu přidržel blíž, když vtom zdola zaslechl hlasitou ránu, bouchnutí dveří a řinčení skla.
Thom vyrazil po schodech dolů.
"Chci s ním mluvit," ozval se jadrný hlas.
"Malý..." začal Thom.
"Žádný moment, žádnou minutku. Ale hned. Kurva. Hned!"
"Mele," zašeptal Rhyme, "zašij někam ty sáčky a vypni přístroje."
"Ale..."
"Dělej!"
Rhyme prudce zatřásl hlavou a shodil tak z hlavy sluchátka, která dopadla na okraj postele. Kroky na schodech se blížily.
Thom dělal, co mohl, aby návštěvníky zdržel, ale tři federální agenti, z nichž dva drželi obrovské zbraně, se zuřivé drali dovnitř.
Mel Cooper, Bůh mu žehnej, během pěti vteřin rozebral elektronový mikroskop a s puntičkářskou pečlivostí chladnokrevně uložil součástky na místo. A než se agenti vyškrábali po schodech nahoru a vstoupili do místnosti, ležely už pytlíky s důkazy dávno pod stolem, přikryté výtiskem National Geographics.
"Á, Dellray," začal Rhyme. "Tak už jsi ho chytil, co?"
"Proč jsi nám to neřekl?"
"Co?"
"Že je ten otisk prstu falešný."
"Nikdo se mě neptal."
"Falešný?" divil se naoko Cooper.
"Což o to, otisk byl pravý," pokračoval Rhyme žoviálně. "Akorát nepatřil pachateli. Ten náš hošík potřeboval k chytání obětí taxík. A tak se seznámil s tím jak se to jmenoval?"
"Victor Pietrs," zamumlal Dellray a shrnul veškeré informace, které o něm FBI zjistila.
"Výborný tah," řekl Rhyme s notnou dávkou obdivu. "Vybrat si Srba se záznamem v rejstříku a duševními problémy... Zajímalo by mě, jak dlouho tohohle kandidáta hledal. Ale to je fuk. Náš pachatel 823 zkrátka nebohého pana Pietrse zabil a ukradl mu taxík. A taky mu uřízl prst. Ten si nechal pro případ, že mu začneme dýchat na záda, aby ho potom otiskl na místě činu a svedl nás ze stopy. Řekl bych, že mu to vyšlo."
Pohlédl na hodiny. Ještě čtrnáct minut.
"Jak jsi to věděl?"
Dellray se podíval na mapy na stěně, ale díkybohu ho nezaujaly.
"Otisk jevil známky dehydratace a vysychání. To tělo muselo vypadat hrozně. A nenašli jste ho náhodou ve sklepě? Nemám pravdu? Tam si totiž náš chlapec rád schovává oběti."
Dellray si ho nevšímal a čmuchal po místnosti jako lovecký pes.
"Kam jsi zašil naše důkazy?"

"Důkazy? Já nevím, o čem mluvíš. Hele, nerozbil jsi mi náhodou dveře? Minule jsi sem vlezl bez klepání a teď jsi rovnou rozkopl dveře, co?"
"Víš, Lincolne, chtěl jsem se ti omluvit za to, jak jsem se..."
"To je od tebe šlechetné, Frede."
"Ale teď se ze všech sil držím, abych ti nerozflákal prdel."
Rhyme se po očku podíval na sluchátka na kraji postele. Děsil se představy, že se z nich ozve Sachsová.
"Naval ty důkazy, Rhyme. Pořád si neuvědomuješ, že ses ocitl v pěkným průseru."
"Thome," řekl pomalu Rhyme. "Tady agent Dellray mě tak vylekal, až mi upadla sluchátka od walkmana. Mohl bys mi je zaháknout na postel?"
Ošetřovatel pochopil. Zvedl sluchátka a zavěsil je Rhymovi vedle hlavy mimo dosah Dellraye.
"Díky," řekl Rhyme Thomovi a dodal: "Hele, ještě jsem se nekoupal. Myslím, že už je načase, co říkáš?"
"Zrovna jsem přemýšlel, kdy si na to vzpomeneš," opáčil Thom s grácií rozeného herce.

"Hlaste se, Rhyme. Prokristapána, kde jste?"
A pak zaslechla ve sluchátkách hlas. Patřil Thomovi a zněl nabubřele a afektované. Něco tu nehrálo.
"Mám novou žínku," chlubil se.
"Vypadá dobře," ozval se Rhyme.
"Rhyme?" vyhrkla Sachsová. "Co se, sakra, děje?"
"Stála sedmnáct dolarů. Měla by být dobrá. Teď tě otočím."
Ozvaly se další hlasy, ale Sachsová je nedokázala rozpoznat.
Běžela s Banksem podél nábřeží a zírala na stará mola ponořená do šedivě hnědé vody řeky Hudson. Pokynula Banksovi, aby zastavil, a snažila se překonat píchání v boku. Plivla do vody a zkoušela se pořádně nadechnout.
Ve sluchátkách zaznělo: "... jenom chvíli. Musíte nás omluvit, pánové."
"... pokud vám to nebude vadit, tak tu počkáme."
"Mně to vadí," hlásil Rhyme. "Copak si nezasloužím trochu soukromí?"
"Rhyme, slyšíte mě?" volala zoufale Sachsová. Co se tam děje, sakra?
"Ne. Zloději důkazů si žádné soukromí nezaslouží."
Dellray! Je u Rhyma. Tak to je konec. Oběť má smůlu.
"Chci ty důkazy!" vyštěkl agent.
"Jestli něco dostaneš, tak akorát psotník z pohledu na chlápka, kterého omývají houbou, Dellrayi."
Banks chtěl něco podotknout. Sachsová ho gestem umlčela, ale ze sluchátek se ozvalo jen nezřetelné zamumlání.
A pak agentův vzteklý výkřik.
A pak opět Rhymův klidný hlas: "...však víš, Dellrayi. Kdysi jsem býval dobrý plavec. Plaval jsem každý den."
"Nemáme už ani deset minut," špitla Sachsová. Vlny tiše pleskaly a po řece majestátně proplouvaly dvě lodě.
Dellray opět cosi zamumlal.
"Chodíval jsem si zaplavat do řeky Hudson. Jenomže tenkrát byla voda mnohem čistší."
Ve sluchátkách cosi zarachotilo.
"... staré molo. Moje oblíbené už totiž dávno zmizelo. Kdysi tam sídlili Hudson Dusters ten gang, slyšel jsi o nich? V devadesátých letech minulého století. Severně od dnešního Battery park City. Vypadáš znuděné. To tě tak unavil pohled na ochablou prdel starého mrzáka? Ještě ne? No tak si poslož. To molo se nacházelo mezi ulicema North Moore a Chambers. Co jsem se tam napotápěl..."
"North Moore a Chambers!" vykřikla Sachsová a bleskově se otočila, protože zaběhli příliš daleko na jih. Molo stálo asi tři sta metrů odtud. Sachsová už viděla ústí kanálu, bylo téměř zaplavené přílivem. Kolik času jim ještě zbývá? Asi žádný. Oběť už nezachrání.
Strhla si sluchátka a pádila k vozu. Banks se držel za ní.
"Umíte plavat?" vyhrkla.
"Já? Jeden až dva bazény."
Tohle nezvládnou.
Náhle se Sachsová zarazila, otočila se a zírala do liduprázdných ulic.

Voda mu už sahala k nosu.
Malá vlnka pleskla Williamu Everettovi do tváře, právě když se nadechl. Ucítil v krku nepříjemně slanou chuť, začal se dusit a rozkašlal se. Voda mu pronikla až do plic. Pustil se sloupu mola, potopil se, sebral všechny síly, znovu se vynořil a pak se opět potopil.
Ne, Bože, ne... prosím, nenechej mě...
Cloumal pouty a kopal kolem sebe, jako by se měl stát zázrak a jeho ochablé svaly je dokázaly roztrhnout.
Smrkal vodu z nosu a v paruce házel hlavou sem a tam. Na okamžik si dokázal pročistit plíce. Krční svaly ho pálily, jak se natahoval po stále menší zásobě vzduchu těsně nad obličejem.
Chvíle úlevy.
A pak další vlna, o něco vyšší.
A bylo po všem.
Nedokázal dále bojovat. Podlehl. Půjde za Evelyn, sbohem, světe...
William Everett se vzdal. Ponořil se do špinavé vody plné odpadků a mořských řas.
A pak sebou náhle trhl zděšením. Ne, ne...

On je zde. Únosce! Vrátil se.
Everett se odrazil ode dna nad hladinu, vykašlal vodu a zoufale se snažil uniknout. Ten chlap mu svítí oslepujícím světlem přímo do očí a v ruce drží nůž.
Ne, ne...
Asi mu nestačilo, že ho topí, chce ho raději ubodat. Everett bezmyšlenkovitě kopl. Ale únosce zmizel pod vodou... a pak cvak a Everett měl volné ruce.
Starý muž zapomněl na slova rozloučení, odrazil se ode dna k hladině, nasál kyselý vzduch a z úst si odtrhl lepicí pásku. Lapal po dechu a vyplivoval odpornou vodu. Hlavou narazil na dubovou plošinu mola a hlasitě se rozesmál: "Ach, Bože, Bože, Bože..."
Vtom se objevila další tvář... Byla také v masce, ale tahle maska měla na sobě připevněnou oslňující svítilnu. Oba muži byli v kombinézách, na kterých Everett rozeznal emblém newyorské policie. V ruce nedrželi nůž, ale štípací kleště. Jeden z nich mu vrazil mezi rty hořký gumový náustek a Everett si lokl pořádný doušek životodárného kyslíku.
Jeden potápěč si přehodil jeho ruku přes rameno a společné plavali k okraji mola.
"Zhluboka dýchejte, za minutku jsme venku."
Everett se nadechl až k prasknutí a pak zavřel oči a ponořil se hluboko do vody osvětlené pouze světlem z potápěčovy baterky. Byla to krátká, ale mučivá pouť špinavou a páchnoucí vodou.
V jednu chvíli vyklouzl potápěčovi z rukou a oba se na chvíli rozdělili. Ale William Everett si již dokázal poradit sám. Po takovém dni bylo pár temp v rozvlněné řece Hudson úplnou hračkou.

Původně taxíkem jet nechtěla. Autobus z letiště jí přece bohatě stačí.
Malou Pammy však zmáhala únava z nedostatku spánku - obě byly vzhůru už od pěti ráno a začala se chovat neklidně. Potřebovala rychle do postele, přikrýt se a spát. Navíc se už Carole nemohla dočkat, až uvidí Manhattan - byla to obyčejná venkovská dívka z amerického Středozápadu, která za celých jedenačtyřicet let nikdy nebyla dál na východě než v Ohiu a teď umírala nedočkavostí, až poprvé uvidí velký New York.
Vyzvedla si zavazadla a vydala se k východu. Zkontrolovala, jestli mají všechno, s čím odpoledne odjely z domu Kate a Eddieho.
Pammy, medvídek, kabelka, deka, kufr, žlutý batůžek.
Všechno souhlasilo.
Přátelé ji před městem varovali. "Oberou tě tam," strašil ji Eddie. "Zloději kabelek, kapsáři."
"A nenech se zlákat těma, co hrají na ulicích karty," dodala mateřsky Kate.
"Vždyť nehraju karty ani doma," připomněla jí Carole a rozesmála se. "Proč bych je měla začít hrát zrovna v ulicích Manhattanu?"
Přesto však oceňovala jejich starostlivost. Vždyť je koneckonců jen vdova, která se s tříletým dítětem vydává na konferenci OSN do města s nejvyšší kriminalitou na světě - bude tam více cizinců a vůbec více lidí, než kdy pohromadě viděla.
Našla telefonní automat a zavolala do hotelu, aby si ověřila rezervaci. Recepční potvrdil, že pokoj už na ně čeká. Za tři čtvrtě hodiny by měly dorazit.
Prošly automatickými dveřmi a do tváří je udeřil sálající letní vzduch. Carole se zaraženě rozhlédla kolem. Jednou rukou pevně chytila Pammy a druhou kufr. Těžký žlutý batůžek si hodila přes rameno.
Zařadila se do fronty lidí, kteří čekali na taxi.
Na protější straně nad dálnicí zahlédla obrovský billboard s nápisem Vítejte, delegáti OSN! Po umělecké stránce byl plakát hrozný, ale přesto na něj hodnou chvíli zírala: jeden z mužů na plakátu totiž vypadal jako Ronnie.
Jistý čas po manželové smrti před dvěma lety jí ho připomínalo téměř vše. Kdykoliv projela okolo restaurace McDonald's, vzpomněla si, jak rád si tam dával Big Mac. Filmoví herci, kteří vůbec nevypadali jako její pohledný na ježka ostříhaný manžel, někdy pokyvovali hlavou přesně jako on. A kdykoliv zahlédla reklamu na sekačky, vybavila si, jak rád u nich doma v Arlington Heights udržoval malý trávník.
A pak se obvykle objevily slzy. A ona se znovu vrátila k účinnému prozacu a dalším sedativům. Celý týden jednou proležela v posteli a jen neochotně přijala od Kate nabídku, aby u ní s Eddiem strávila den. Nebo týden. Nebo měsíc.
Ale teď už na slzy nebyl čas. Přijela sem, aby se opět vrhla do života. Bolest byla překonána.
Pohodila hustými kaštanovými vlasy, které se jí lepily na ramena. Postrkovala Pammy před sebou a nohou posunovala kufr. Fronta se postupně zmenšovala. Rozhlížela se kolem a snažila se zahlédnout obrysy Manhattanu. Neviděla však nic jiného než provoz na silnici, ocasy letadel a moře lidí, taxíků a aut. Oblaka páry stoupala z kanálů jako šílení duchové a noční obloha byla černá a zároveň mlhavě nažloutlá.
Za chviličku uvidí město. Doufala, že Pammy je už dost stará na to, aby si první pohled na New York zapamatovala.
"Jak se ti líbí naše dobrodružství, miláčku?"
"Dobrodružství. Já mám ráda dobrodružství. Chtěla bych se trochu napít. Prosím."
Prosím... Nové slovíčko. Tahle tříletá holčička se už učí hrát na správnou strunu. Carole se zasmála.
"Za chviličku."
Konečně před nimi zastavil taxík. Kufr se s cvaknutím otevřel a Carole do něj vložila zavazadla. Nastoupila s Pammy dozadu a zabouchla dveře.
Pammy, medvídek, kabelka....
"Kam to bude?" zeptal se řidič a Carole mu přes sklo sdělila jméno a adresu hotelu.
Taxík se zařadil do šňůry aut. Carole se uvelebila na sedadle a Pammy si položila na klín.
"Pojedeme kolem OSN?" křičela na taxikáře.

Muž za volantem však právě přejížděl do jiného pruhu a zřejmě ji neslyšel.
"Přijela jsem na konferenci," vysvětlovala. "Na konferenci OSN."
Stále žádná odpověď.
Uvažovala, zda muž nemá problémy s angličtinou. Kate ji varovala, že taxikáři v New Yorku jsou všichni cizinci. ("Berou práci Američanům," bručel Eddie. "Škoda mluvit,") A navíc řidiče přes přepážku ani pořádně neviděla.
Třeba se mu jen nechce mluvit.
Vjeli na jinou dálnici a náhle se před nimi objevila rozeklaná silueta Manhattanu. Něco úžasného. Jako krystaly, které Kate s Eddiem sbírali. Obří shluk namodralých, zlatavých a stříbřitých budov uprostřed ostrova a nalevo od nich další. Město bylo mnohem větší než všechno, co Carole v životě viděla. Na chvíli jí ostrov připadal jako mohutná zaoceánská lod.
"Podívej, Pammy, támhle jedeme. Taková nááádhera!"
Po chvíli výhled zmizel, když řidič zabočil a sjel z dálruce. Projížděli teď rozpálenými opuštěnými ulicemi s černými cihlovými domy po stranách.
Carole se nahnula dopředu: "Opravdu se tudy jede do města?"
Opět žádná odpověď.
Zabouchala na plexisklo. "Opravdu jedete správně? Odpovězte mi. Odpovězte!"
"Maminko, co je?" vyzvídala Pammy a začala poplakávat.
"Kam jedete?" křičela Carole.
Taxikář však pokračoval v jízdě naprosto uvolněně zastavoval na červenou a nikdy nepřekročil povolenou rychlost. A i když zatáčel na prázdné parkoviště za temnou opuštěnou továrnou, dal si záležet, aby řádně zařadil směrovku.
Ach ne... ne!

4.

Muž si natáhl kuklu a vystoupil z auta. Přešel k zadním dveřím a chystal se je otevřít. Náhle však zaváhal a ruka mu klesla. Naklonil se tváří k oknu a zaťukal na sklo. Jednou, dvakrát, třikrát. Jako by chtěl v pavilonu plazů přilákat ještěrky. Ještě drahnou chvíli na matku s dcerou civěl a pak otevřel dveře.

22

"Jak jsi to dokázala, Sachsová?"
Stála u čpící vody řeky Hudson a vysvětlovala do mikrofonu:
"Vzpomněla jsem si, že u Battery parku mají stanici hasiči. Okamžitě sebrali dva potápěče a do tří minut byli u mola. Kdybyste viděl, jak ten člun pádil! S takovým bych se taky ráda projela."
Rhyme jí na oplátku vysvětlil pachatelův trik s taxikářem bez prstu.
"Zkurvysyn!" mlaskla znechuceně. "Zase nás převez."
"Ne všechny," připomněl jí nesměle Rhyme.
"Takže Dellray už ví, že jsem sbalila ty důkazy. Hledá mě?"
"Říkal, že se vrací do budovy FBI. Nejspíš se chce rozhodnout, kterého z nás zaškrtí dřív. Jak vypadá místo činu, Sachsová?"
"Dost špatně," hlásila. "Zaparkoval na štěrku..."
"Takže bez otisků nohou."
"A nejen to. Vybral si místo, které je během přílivu pod vodou."
"Á sakra," zamumlal Rhyme. "Takže žádné stopy, žádné otisky, nic. Jak je na tom oběť?"
"Nijak dobře. Ten muž je podchlazený a má zlomený prst. Navíc měl problémy se srdcem. Den nebo dva si ho nechají v nemocnici."
"Je schopen vypovídat?"
Amélie přešla k Banksovi, který právě Williama Everetta vyslýchal.
"Moc velký nebyl," řekl muž věcné a pečlivě zkoumal dlahu, kterou mu doktor přikládal k ruce. "A taky to nebyl žádný svalovec. Ale byl silnější než já. Chytil jsem ho za krk, ale on mě prostě odstrčil."
"Můžete ho popsat?" zeptal se Banks.
Everett si vzpomněl na tmavé oblečení a kuklu. Více si nepamatoval.
"Měl bych vám říct ještě jednu věc," vzpomněl si a zvedl obvázanou ruku. "Děsně se rozzuřil. Když jsem ho chytil, vůbec jsem nad tím nepřemýšlel prostě jsem zpanikařil. Jenomže potom ho posedl nějaký amok. A v tom okamžiku mi zlomil prst."
"Zřejmé odveta," zamyslel se Banks.
"Asi. Ale to by na tom nebylo tak divné."
"A co tedy?"
"Divné bylo, že to poslouchal."
Mladý detektiv přestal psát a pohlédl na Sachsovou.
"Dal si mou ruku k uchu a ohýbal mi malíček tak dlouho, až se zlomil. Pozorně to poslouchal. A očividně se mu to líbilo."
"Slyšel jste to, Rhyme?"
"Ano. Thom to všechno zapsal. Zatím nevím, co to znamená. Musíme o tom všem ještě přemýšlet. Našli jste další

vodítka?"
"Ještě ne."
"Udělej rošt, Sachsová. A vezmi oběti..."
"Šaty? Už jsem ho požádala. Já... Rhyme, jste v pořádku?" zeptala se polekaně, když se ve sluchátkách ozval kašel. Zvuk na chvíli vypadl. "Jste tam, Rhyme? Je všechno v pořádku?"
"To nic," ozval se opět. "Tak už běž. Projdi rošt."
Svítila si halogenovou svítilnou a pomalu procházela místo činu. Bylo to skličující. Vždyť on tady byl. Procházel se po štěrku snad metr od ní. Jenže i kdyby tady náhodou nějaké stopy neuváženě zanechal, pak se nacházely několik centimetrů pod kalnou vodou. Sachsová přesto místo činu pomalu pročesala. Tam a zpátky.
"Nic tu nevidím. Stopy i vodítka mohl vzít příliv."
"Ne, je dost chytrý na to, aby vzal příliv v úvahu. Vodítka budou někde na břehu."
"Mám nápad," vydechla. "Přijeďte sem."
"Cože?"
"Projdete rošt se mnou, Rhyme."
Ticho.
"Rhyme, slyšíte mě?"
"To mluvíš se mnou?" zeptal se.
"Hele, možná jako De Niro vypadáte, ale rozhodně jste horší herec. Myslíte, že nepoznám scénu z Taxikáře?"
Rhyme se nezasmál, jen řekl: "Ale tam se říká: ‚To se díváš na mě?' A ne: ‚To mluvíš se mnou?' "
Sachsová se však nenechala odradit: "Přijedte. Pomůžete mi ohledat místo činu."
"Už rozpínám křídla. Anebo ne, mám lepší nápad přesunu se tam pomocí telepatie."
"Přestaňte si dělat legraci. Myslím to vážně."
"Já..."
"Potřebujeme vás. Nemůžu tu žádné vodítko najít."
"Jsou tam. Musíš se prostě víc snažit."
"Už jsem prošla celý rošt dvakrát."
"V tom případě sis vymezila moc malou plochu. Rozšiř ji o pár metrů a projdi znova. Naše osmsetdvacettrojka ještě určitě neskončila. Ani zdaleka ne."
"Vy to zamlouváte. Chci, abyste přijel a pomohl mi."
"A jak?" zeptal se Rhyme. "Jak ti mám pomoct?"
"Měla jsem přítele, který měl handicap," začala. "A ten..."
"Chceš říct, že to byl mrzák," opravil ji Rhyme. Klidně, ale rozhodně.
"Ošetřovatel ho každé ráno posadil na vozík," pokračovala, "a jezdil s ním po celém městě. Do kina, do..."
"Tyhle vozíky," přerušil ji Rhyme dutým hlasem, "pro mě bohužel nejsou."
Přestala mluvit.
"Všechno je to v povaze mého zranění. Sezení na vozíku by pro mě mohlo být nebezpečné. Mohlo by-" zaváhal "se mi přihoršit."
"Omlouvám se. To jsem nevěděla."
"No jasně. Nevěděla," řekl po chvíli.
Tak tohle podělala. Ach jo.
Rhyme ovšem nejevil žádné známky pohoršení. Jeho hlas zněl i nadále jasně a nevzrušeně.
"Poslouchej, musíš pátrat dál. Pachatel chtěl být zřejmě trochu rafinovanější, ale určitě to půjde... Hele, mám nápad. Miluje podzemí, že? Třeba ty věci zasypal."
Rozhlédla se po místě činu.
Možná tamhle... Do očí jí padla hromádka půdy a listí ve vysoké trávě poblíž štěrku. Hromádka vypadala nepřirozeně; byla až příliš úhledná.
Sachsová k ní podřepla, sklonila hlavu a tužkou začala odstraňovat listí.
Pootočila hlavu doleva a zjistila, že se dívá do otevřené tlamy s vyceněnými zuby...
"Pane na nebi," vyjekla, zakopla, upadla na zadek a snažila se vytrhnout pistoli z pouzdra.
Ne...
"Jsi v pořádku?" křičel Rhyme.
Sachsová popadla pistoli a roztřesenýma rukama se snažila zamířit přesně na cíl. V tu chvíli se za ní přihnal Jerry Banks. V ruce držel zbraň. Zastavil se. Amélie vstala a ještě jednou pohlédla na tu hroznou věc před sebou.
"Člověče," zašeptal Banks.
"Je to had no, spíš hadí kostra," hlásila Sachsová Rhymovi. "Chřestýš. Do prdele práce." Schovala pistoli do pouzdra.
"Je připevněný k prkýnku."
"Had? Zajímavé." Rhyme se zdál být unesen.
"Jo, vážně je to zajímavé," zamumlala, natáhla si gumové rukavice a zvedla kotouč svinutých kostí. Otočila podstavec.
"Metamorphosis."
"Cože?"
"Čtu štítek vespodu. Zřejmě je to jméno obchodu. Broadway 604."
"Pošlu na to Laurela s Hardym. Co tam máš dál? Jaké další vodítko?"
Další vodítka ležela v plátěném pytlíku pod hadem. Sachsová se s bušícím srdcem sehnula a nahlédla do pytlíku.
"Krabička sirek," hlásila.

"Fajn, možná chce založit požár. Je na nich nálepka?"
"Ne. Ale je tu nějaká šmouha. Podobá se to vazelíně. Jenže to smrdí."
"Výborně, Sachsová když si nejseš jistá, vždycky si k důkazu přičichni. Ale zkus mi to popsat přesněji."
Sehnula se ještě víc. "Fuj!"
"To není moc přesné."
"Možná síra."
"Mohl by to být dusičitan. Nějaká výbušnina. Třeba tovex. Je ta šmouha modrá?"
"Ne, spíš mléčně bílá."
"I kdyby šlo o výbušninu, bude určité sekundární. Ty jsou stabilní. Co tam máš dál?"
"Kus papíru. Něco na něm je."
"Ale co, Sachsová? Jméno, adresa, email?"
"Asi je to vytržené z časopisu. Malá černobílá fotografie. Vypadá to jako část budovy, ale nedá se poznat které. A dole pod tím je datum: dvacátý květen 1906."
"Takže dvacet, pět, nula šest. Možná jde o nějaký kód. Nebo o adresu. Musím se nad tím zamyslet. Ještě něco?"
"Ne."
Zaslechla, jak vzdychl.
"No dobrá, tak se vrať, Sachsová. Kolik je vůbec hodin? Bože, už je skoro jedna. Takhle dlouho vzhůru jsem nebyl celý léta. Vraťte se a mrknem se na to."

Ze všech částí Manhattanu se postupem času nejméně změnila Lower East Side.
I tak ale v téhle čtvrti spousta věcí patřila minulosti: pastviny, rezidence Johna Hancocka a bývalých vládních činitelů nebo velké sladkovodní jezero Der Kolek (kterému se později příhodné začalo říkat The Collect, protože jeho odporně špinavá voda skutečné silně připomínala jímku). A také smutně proslulá čtvrť Five Points, počátkem devatenáctého století nejnebezpečnější místo na Zemi, v jehož jednotlivých osadách bylo ročně spácháno na dvě stě až tři sta vražd. Tisíce starých budov se však zachovaly dodnes. Tyhle stavby z devatenáctého století, budovy z dob koloniální éry a federalistické cihlové domy s barokními halami, se mísily s egyptským stylem veřejných budov vystavených na příkaz zkorumpovaného kongresmana Fernanda Wooda. Některé budovy byly opuštěné; jejich fasády zarostly býlím a výhonky odolných rostlin rozpraskaly i podlahy. Jiné domy však žily čilým ruchem: zasvěcený člověk zde mohl najít tajné dílny, Minskyho kabaret i sídlo proslulé Gomorry židovské mafie. Čtvrť, ve které sídlí podobné instituce, nevymírá snadno.
A právě tudy nyní projížděl Sběratel kostí s hubenou ženou a její malou dcerkou.
S vědomím, že strážníci jsou mu v patách, se po Jamesi Schneiderovi opět slehla zem jako po hadu, kterým ve skutečnosti byl. Tvrdí se, že útočištěm se mu stala sklepení nájemních domů, kde mohl nerušené trávit celé měsíce. Cestou k domovu neviděl Sběratel kostí kolem sebe Manhattan konce dvacátého století s korejskými obchůdky, půjčovnami pornofilmů a prázdnými butiky nýbrž vysněný svět mužů s buřinkami a žen v šustivých krinolínách, kteří se procházejí po ulicích plných koňských povozů.

Tak nezdolná však byla jeho mrzká touha založit novou sbírku, že ho brzy vyhnala z brlohu a vstoupila do života jiného počestného občana. Tentokráte se jím stal mladý muž, jenž nedávno přijel do města za účelem studia na místní univerzitě.
Sběratel kostí projížděl notoricky známým Eighteenth Ward, kde se kdysi v hrstce zatuchlých domů tísnilo na padesát tisíc lidí. Když lidé mluvili o devatenáctém století, většinou se jim vybavil hnědavý nádech starodávných fotografií. Starý Manhattan však ve skutečnosti míval barvu kamene. Vzhledem k všudypřítomnému kouři z komínů a astronomické ceně omítek tehdy celé město hrálo různými odstíny šedé a žluté.
Schneider už chtěl mladíka udeřit, když konečně zasáhla Štěstěna a seslala na místo činu dva náhodně procházející strážníky. Ti Schneidera okamžitě poznali a rozpoutala se honička. Vrah prchal na východ přes architektonický zázrak jménem Manhattanský most, dokončený dva roky před oněmi událostmi v roce 1909. Uprostřed se však zarazil, neboť od Brooklynu se k němu blížili další tři strážníci, kteří zaslechli poplašné pískání a výstřely z pistolí svých manhattanských kolegů.
Neozbrojený Schneider se vyšplhal na konstrukci mostu, a zatímco ho představitelé zákona obklíčili, zahrnoval je slovními výpady a obviněními, že mu zničili život. Jeho slova byla stále šílenější. Jeden ze strážníků se k němu přiblížil avšak Schneider bez váhání skočil do řeky. O týden později bylo jeho tělo nalezeno na břehu Welfare Island, poblíž Hell Gate. Z těla však mnoho nezbylo, neboť krabi i želvy vykonali své a ohlodali Schneiderovy ostatky až ke kostem, které sám tak posedle miloval.

Taxík zabočil do opuštěné dlážděné ulice East Van Brevoort a zaparkoval před domem. Sběratel kostí zkontroloval dvě špinavé nitě, které natáhl dole přede dveřmi, aby se ujistil, že v jeho bytě nikdo nebyl. Náhle ho vylekal jakýsi pohyb a hrdelní vrčení psů. Měli žluté oči, hnědé zuby a těla poseta jizvami a boláky. Sběratel kostí sáhl pro pistoli, ale psi se rychle otočili a se štěkáním vyrazili do uličky honit kočku nebo krysu.
Ulice byla liduprázdná. Sběratel kostí odemkl dveře od garáže, zajel do ní s taxíkem a zaparkoval vedle svého fordu Taurus.
Po padouchové smrti detektivové zajistili a pečlivé prozkoumali celou pozůstalost. Jeho deník prozradil, že Schneider zavraždil celkem osm ctihodných občanů města. Snížil se dokonce i k hanobení hrobů, neboť na svých stránkách (pokud se jim dalo věřit) se přiznal, že zneuctil hned několik míst posledního odpočinku po celém městě. Žádná obět se

vůči němu nijak neprovinila šlo o bezúhonné, pracovité a nevinné občany. Přesto ničema necítil ani špetku viny. Vskutku, ke svým činům byl, jak se zdá, dohnán šílenou představou, že obětem poskytuje laskavost.
Sběratel kostí se zarazil a otřel si pot z čela. Kukla ho nepříjemné svědila. Vytáhl ženu i její dceru z kufru a odvlekl je do garáže. Žena byla silná a srdnatě bojovala. Nakonec se mu však podařilo nasadit oběma pouta.
"Ty hajzle!" zavyla žena. "Neodvažuj se dotknout mé dcery! Jestli se jí dotkneš, tak té zabiju!"
Pevně jí stiskl hruď a přelepil ústa páskou. Totéž provedl i děvčátku.
"Maso chřadne a slábne," psal zlosyn nelítostnou, leč pevnou rukou, "ale kost je nejsilnější částí těla. A i když masem můžeme být staří, kostmi zůstáváme navždy mladí. Můj cit byl vznešený a nemohu se vyrovnat s tím, že se mu kdokoli mohl postavit. Vzdyt těm všem jsem prokázal velikou laskavost. Jsou teď nesmrtelní. Já je osvobodil. Až na kost."
Sběratel kostí odvlekl své oběti do sklepa, kde je drsně přitiskl k podlaze. Nato přivázal ženina pouta provazem ke stěně a vrátil se nahoru.
Vytáhl z auta žlutý baťůžek, kabelku i kufr a odnesl je do hlavní místnosti v budově. Chystal se je odhodit do kouta, ale z nějakého záhadného důvodu ho právě tito zajatci začali zajímat. Posadil se před obraz řezníka, který držel v jedné ruce nůž a v druhé kus hovězího, a přečetl si visačku na kufru. Carole Ganzová. Carole s "e" na konci. Proč tam má písmeno navíc? divil se. V kufru nenašel nic než oblečení, a tak se vrhl na baťůžek, ve kterém brzy nalezl peníze. Muselo tam být nejméně čtyři až pět tisíc. Opatrně je uložil zpátky.
Z baťůžku pak vysypal snad deset hraček: panenku, vodové barvy, krabičku plastelíny a nějakou skládanku. Byl zde taky docela drahý discman, asi šest cédéček a cestovní radiobudík. A několik fotografií.
Sběratel kostí si je dost dlouho prohlížel. Byly to fotky Carole a její malé dcery. Na většině fotografií vypadala žena zadumaně a jen na několika se tvářila šťastněji. I když měla Carole snubní prstýnek, na žádné fotce nebyl její manžel místo něho se na fotografiích objevoval jakýsi pár statná žena ve staromódních šatech a vousatý plešatějící muž ve flanelové košili.
Sběratel kostí se dlouze zadíval na portrét malé holčičky.

Osud nebohé Maggie O'Connorové, této sotva osmileté dívenky, byl obzvláště smutný. Vskutku nešťastnou náhodou, spekulovala policie, se dostala do cesty Jamesu Schneiderovi, který právě odstraňoval jednu ze svých obětí. Děvče bydlelo v nechvalně známé čtvrti Hell's Kitchen a šlo si právě utrhnout trochu žíní z těl mrtvých koňů, kteří se v této chudobné čtvrti všude povalovali. Vplétání koňských žíní do náramků a prstýnků patřilo mezi oblíbené dětské kratochvíle a byla to též jediná ozdůbka, kterou se tito ubožáci mohli pochlubit.
Kůže a kost, kůže a kost.

Odložil fotografii na stůl vedle malé hromádky kostí, které opracovával celé dopoledne. Část jich dokonce ukradl v obchodě, kde objevil kostru hada.

Předpokládá se, že Schneider nalezl malifkou Maggie nedaleko svého doupěte pravděpodobně se stala svědkem hrůzné vraždy jedné oběti. Zda z ní život vyprchal rychle či pomalu, se můžeme jen dohadovat. Na rozdíl od dalších obětí, jejichž pozůstatky byly nakonec objeveny, tělo křehké a copaté Maggie O'Connorové již nikdo více nespatřil.

Sběratel kostí sešel do sklepa.
Odtrhl matce pásku z úst. Zalapala po dechu a z očí jí sálal vztek. "Co chcete?" vyštěkla. "Co?"
Nebyla sice hubená jako Esther, ale do tlusté Hanny Goldschmidtové měla bohudík velmi daleko. Tak hluboce chápal její duši. Ta úzká čelist a ta nádherná klíční kost. A ten soubor pánevních kostí rýsující se přes tenkou modrou sukénku ilium, ischium, pubis. Jména připomínající římské bohy.
Holčička sebou zavrtěla. Sehnul se a pohladil ji po hlavě. Lebka není jediným kusem kosti, ale srůstá celkem z osmi různých kostí. Dotkl se dívčiny týlní kosti a temenních kostí na vrcholu lebky. A pak dvou oblíbených kostí kolem očních důlků kosti klínové a kosti čichové.
"Nechte toho!" zaječela vztekle Carole. "Nesahejte na ni!"
"Pst," řekl a přidržel si ukazováček v rukavici před ústy. Ještě jednou se podíval na holčičku. Plakala a tiskla se k matce.
"Maggie O'Connorová," konejšil ji a zkoumal rysy její tváře. "Moje malá Maggie."
Žena na něj upřela pronikavý pohled.
"Bylas ve špatnou dobu na špatném místě, děvče. Při čempak jsi mě viděla?"
Mladá v kostech.
"O čem to mluvíte?" zašeptala Carole.
Obrátil k ní pozornost.
Sběratele kostí vždy zajímala podoba matky Maggie O'Connorové.
"Kde máš manžela?"
"Je mrtvý!" vykřikla. Pohlédla na holčičku a řekla jemněji: "Zabili ho před dvěma lety. Pusťte alespoň moji dcerku. Nemůže o vás nikomu nic vyzradit. Posloucháte vůbec... co vám říkám? Co to děláte?"
Chytil ji za spoutané ruce a nadzvedl je.
Prohmatával jí záprstní kůstky. Osahával články prstů. Svíral kosti.
"Ne, nedělejte to. Nelíbí se mi to. Prosím!" začala panikařit.
Přestal se ovládat a trápilo ho to. Protože pokud měl se svými plány a oběťmi uspět, musel potlačit vzrůstající vášeň. Jenže šílenství ho hnalo dál a dál do minulosti a mísilo mu ji s přítomností.
Předtím a potom...

Potřeboval veškerou inteligenci a lstivost, aby dokončil započaté dílo.
A přesto... přesto...
Byla tak hubená, tak šlachovitá. Zavřel oči a představoval si, jak nožem přejíždí po holenní kosti a rozeznívá ji jako starodávné housle.
Dech se mu zrychlil a stékaly z něj proudy potu.
Když nakonec otevřel oči, zjistil, že se dívá na její sandály. Ve sbírce mu scházely kosti z chodidla v dobrém stavu. Bezdomovci, na které se v poslední době zaměřil, většinou trpěli křivicí nebo osteoporózou a jejich prsty byly znetvořeny špatně padnoucí obuví.
"Uzavřu s tebou dohodu," slyšel sám sebe.
Pohlédla na dceru a přitáhla si ji těsněji k sobě.
"Nechám tě odejít, když mi něco dovolíš."
"A co?" zašeptala Carole.
"Abych ti stáhl kůži."
Zamrkala.
"Udělej to pro mě," šeptal. "Prosím. Z nohy. Jenom z jedné. Jestli mi to dovolíš, nechám tě jít."
"Cože...?"
"Až na kost."
Zděšeně zírala. Polkla.
Proč jí na té noze tak záleží? pomyslel si. Vždyť ji má zcela ve své moci i se všemi kostmi. A přesto se od všech ostatních obětí něčím liší.
Odložil pistoli a vytáhl z kapsy nůž. Otevřel ho s děsivým cvaknutím.
Carole se nehýbala, jen očima sjela k holčičce. A pak zpět na muže.
"A necháte nás jít?"
Přikývl. "Nic tím neriskuji. Moji tvář jste neviděly a nevíte ani, kde jste."
Chvíli rozvažovala. Rozhlédla se po sklepě a cosi zamumlala. Zřejmě jméno, pomyslel si. Ron nebo Rob.
A pak se na něj upřeně podívala a vtiskla mu nohy do rukou. Sběratel kostí jí sundal pravou botu.
Chytil ji za palec a promnul prsty.
Odvrátila se a šlachy na krku jí krásné vystoupily. V očekávání bolesti pevně sevřela oči. Sběratel kostí laskal kůži čepelí.
A pak nůž pevně uchopil.
Nadechla se a jemně zasténala. "Tak dělejte," špitla, objala dceru a odvrátila jí hlavu.
Sběratel kostí si ji představil v oblečení z viktoriánské doby, v krinolíně s černou krajkou. Viděl, jak se procházejí po Páté avenue, jak malá Maggie v krajkovém oblečení poskakuje za nimi, jak přecházejí Canal Bridge.
Tehdy a teď...
Opřel špičku nože o klenbu chodidla.
"Mami!" vyjekla Pammy, které se podařilo odtrhnout lepicí pásku.
Cosi se v něm hnulo. Na chvíli ho zalila vlna znechucení nad sebou samým, nad tím, co činí.
Ne! Nemůže to udělat. Jí ne. Esther nebo Hanně ano. Nebo kterékoliv další. Ale téhle ne.
Sběratel kostí smutně zavrtěl hlavou a hřbetem ruky přejel Carole po tváři. Opět jí zalepil ústa a přeřízl provaz, který jí stahoval nohy.
"Tak pojď," zamumlal.
Zoufale sebou zmítala, ale on jí pevně sevřel hlavu, stiskl nos a počkal, až omdlí. Potom si ji přehodil přes ramena a vyšel po schodech nahoru. Dával si dobrý pozor. Nerad by tuhle věc upustil. Jen jedenkrát se zastavil a pohlédl dolů na copatou Maggie OxConnorovou, která seděla v prachu a vyděšenýma očima ho sledovala.

23

PACHATEL 823
Vzhled Bydliště Automobil Ostatní
- běloch, menší postavy
- tmavé oblečení
- staré rukavice, načervenalá kozinka
- voda po holení zakrývá nějaký pach?
- lyžař. Kukla?
tmavomodrá?
- rukavice jsou tmavé
- voda po holení = Brut
- vlasy nejsou hnědé
- hluboká jizva na ukazováč.
- sportovní oblečení - zřejmě má operační základnu
- Broadway a Dvaaosmdesátá, ShopRite Broadway a Šestadevadesátá, Anderson Foods Greenwich a Bank, ShopRite Druhá ave a Dvaasedmdesátá Třiasedmdesátá, Grocery World Battery park City, J&G's Emporium 1709 Druhá ave, Anderson Foods Čtyřiatřicátá a Lexington, Food Warehouse Osmá ave a Čtyřiadvacátá, ShopRite Houston a Lafayette, ShopRite Šestá ave a Houston, J&G's Emporium Greenwich a Franklin,

Grocery World
- stará budova růž. mramor - žlutý taxík
- nový sedan světle šedý, stříbrný, béžový
- auto z půjčovny, pravděpodob. kradené
- zná proced. na místě činu pravděpod. má záznam v rejstříku
- zná různé druhy otisků
- zbraň = Colt .32
- svazuje oběti neobv. uzly
- má zálibu ve starobylosti
- jedné oběti říkal ‚Hanno'
- zná základy němčiny
- záliba v podzemí
- rozdvojená osobnost
- možná kněz, konzultant, soc. pracovník
- neobvykle sešlapané boty, hodně čte?
- poslouchal jak oběti láme kost

Oba dva chytil před Rhymovým domem.
Rychle jako had, kterého Jerry Banks přinesl v sáčku jako suvenýr ze Santa Fe.
Dellray a dva agenti vystoupili ze stínu a Dellray nenuceně řekl: "Mám pro vás novinku, drahouškové. Jste zatčeni za krádež důkazů v majetku federální vlády."
Lincoln Rhyme se mýlil. Dellray se rozhodně nevrátil do budovy FBI, ale čekal tu na Rhymovu pravou a levou ruku.
Banks protočil panenky. "Uklidněte se Dellrayi. Zachránili jsme oběť."
"No, to jste udělali moc dobře, hošánku. Protože kdyby ne, hodíme vám na krk zabití."
"Ale tu oběť jsme zachránili my," řekla Sachsová. "A ne vy!"
"Díky za připomenutí, policistko. A teď ruce k sobě."
"Přestaňte s tou habaďůrou!"
"Spoutejte dámu," pokynul Chameleón teatrálně agentovi po boku.
"Našli jsme nové vodítko, agente Dellrayi," nedala se Amélie. "Ten chlap má další oběť. A já nevím, kolik nám zbývá času."
"A pozvěte na náš dýchánek i toho mladíčka," pohodil Dellray hlavou k Banksovi, který si právě měřil pohledem federální agentku a přemýšlel, jestli by ji přemohl.
"Ne, ne, ne. O tom ani neuvažuj," předešel ho Dellray.
Banks znechuceně předpažil.
Vzteklá Sachsová se na agenta ledově usmála: "Jakpak se vám vydařil výlet na Morningside Heights?"
"Ten chlap zabil taxikáře. A naši chlapci se vrtají v jeho domě jako mouchy v hovně."
"To je taky jediné, co tam najdou," odsekla Amélie. "Tenhle pachatel zná procedury na místě činu líp než vy nebo já."
"Bereme ji k nám," oznámil Dellray a kývl směrem k Sachsové, která se zašklebila bolestí, když se jí pouta zařízla do zápěstí.
"Můžeme zachránit i další oběť. Pokud budete..."
"A víte, co můžete vy, policistko Sachsová? Zkuste uhodnout. Máte právo nevypovídat. Cokoliv od této chvíle..."
"Tak dost," ozval se hlas za nimi.
Amélie se otočila a zahlédla Jima Pollinga, který se hnal po chodníku v pomačkaných kalhotách a tmavé sportovní košili. Zdálo se, že někde usnul oblečený, ačkoliv jeho strhaná tvář prozrazovala, že nespal několik dní. Na bradě měl jednodenní strniště a vlasy připomínaly ptačí hnízdo.
Dellray znepokojené zamrkal. Tenhle policista ho nezneklidňoval tolik jako vysoká postava prokurátora jižního okrsku za ním. A vedle ještě zvláštní agent Perkins.
"To stačí, Frede. Pusť je," spustil prokurátor.
Chameleón zaprotestoval barytonem moderátora soukromého rádia: "Ukradla nám důkazy, pane. Ona..."
"Jen jsem urychlovala jejich analýzu," bránila se Sachsová.
"Poslyšte..." začal Dellray.
"Ne," zarazil ho Polling, který se už plně ovládal. Žádné návaly zlosti. "Ne, my poslouchat nebudeme." Otočil se na Sachsovou a vyštěkl: "A vy se nesnažte být vtipná."
"Ano, pane. Promiňte."
Zástupce se obrátil na Dellraye: "Frede, učinil jsi rozhodnutí, které bylo nesprávné. To je holý fakt."
"Byla to dobrá stopa," hájil se Dellray.
"Chápu, ale přesto měníme směr vyšetřování," pokračoval prokurátor.
Zvláštní agent Perkins se přidal: "Situaci jsme konzultovali s psychology a šéfem. Rozhodli, že další vyšetřování se povede směrem, který zvolili detektivové Rhyme a Sellitto."
"Ale já měl zprávy od informátora, že se něco chystá na letišti."
"Řeknu ti to takhle, Frede," utrousil státní zástupce suše. "Ať jsou motivy toho sráče jakékoliv, oběti zachránil Rhymův tým."
Dellray sevřel ruce v pěst a pak je zase rozevřel. "Toho si nesmírně vážím, pane. Ale..."

"Agente Dellrayi, hovoříme o rozhodnutí, které již bylo učiněno."
V Dellrayové obličeji tak energickém při řízení týmu ve federální budově se náhle objevil střízlivý a rezervovaný výraz. Hejskovská póza byla náhle tatam.
"Ano, pane."
"Poslední oběť by zemřela, nebýt detektiva Sachsové," dodal prokurátor.
"Policistky Sachsové," upřesnila Amélie. "Ale hlavní zásluhu na tom má Lincoln Rhyme. Já mu jen dělala poslíčka, jestli se to tak dá říct."
"Případ se vrací zpátky městu," oznájnil prokurátor. "FBI pokračuje v řízení protiterorisrické operace s redukovaným počtem agentů. Vše, co FBI ve věci tohoto případu vypátrá, bude předáno detektivům Sellittovi a Rhymovi. A ty, Dellrayi, jim dáš kdykoliv k dispozici požadovaný počet agentů za účelem průzkumu terénu nebo záchrany rukojmích. Anebo za jakýmkoliv jiným účelem. Je to jasné?"
"Ano, pane."
"Fajn. Nechtěl bys už těm dvěma sundat pouta?"
Dellray poslušně odemkl pouta, strčil si je do kapsy a odšoural se k velké dodávce zaparkované opodál.
Když Sachsová zvedala sáček s vodítky, všimla si, že agent stojí sám ve světle lampy a ukazováčkem si hladí cigaretu za uchem. Na zlomek vteřiny pocítila k pokořenému agentovi sympatie, ale pak už zmizela v domě Lincolna Rhyma a po dvou schodech vyběhla s chřestýšem v ruce za Jerry Banksem.

"Už jsem na to přišel. No, skoro."
Sachsová vešla do místnosti právě ve chvíli, kdy Rhyme pronesl tuhle větu. Zdálo se, že je se sebou spokojen.
"Na všechno až na toho chřestýše a vazelínu."
Sachsová podala Melu Cooperovi nové důkazy. Místnost se opět změnila v laboratoř a všechny stoly byly opět pokryty ampulkami, kádinkami, krabičkami a různými přístroji. Vybavení se sice nedalo srovnat s laboratořemi v budově FBI, ale Amélii Sachsové nějakým zvláštním způsobem připadalo, že je tu doma.
"Tak povídejte," začala.
"Zítra je neděle... pardon, vlastně už dneska. Ten chlap se chystá zapálit kostel."
"Jak jste na to přišel?"
"Podle data."
"Na útržku z novin? Co to znamená?"
"Slyšelas někdy o anarchistech?"
"To jsou ti malí Rusové v dlouhých kabátech, kteří přenášejí bomby jako koule na kuželky?" zeptal se Banks.
"Takhle dopadnou všichni, co čtou komiksy," konstatoval Rhyme suše. "Zřejmě tě vychovali na rodokapsech, Banksi. Anarchismus je dávné sociální hnutí, které chce zrušit vládu. Jeden anarchista, Enrico Malatesta, propagoval svou stranu skutky. Jinak řečeno, vraždami a mrzačením lidí. A jeden z jeho následovníků, Američan Eugene Lockworthy, bydlel v New Yorku. Jednoho krásného nedělního dopoledne během bohoslužby zatloukl dveře kostela na Upper East Side a pak kostel zapálil. Uhořelo tehdy osmnáct věřících."
"A to se stalo 20. května 1906?" zeptala se Sachsová.
"Jo."
"Radši se neptám, jak jste na to přišel."
Rhyme nasadil neurčitý výraz. "Vždyť je to jasné. Pachatel miluje historii, ne? Nechal nám na místě činu sirky, což znamená, že chce založit požár. A tak jsem si vybavil všechny slavné požáry ve městě a překontroloval data a na dvacátého května připadá požár v prvním metodistickém kostele."
"Ale kde chce ten požár založit? Na stejném místě?"
"To pochybuju," vmísil se Sellitto. "Všude vyrostly mrakodrapy. A on nová místa moc v lásce nemá. Ale pro jistotu jsem na to poslal pár lidí."
"A taky si myslíme," dodal Rhyme, "že počká, až začne bohoslužba."
"Proč?"
"Už proto, že to tak udělal Lockworthy," pokračoval Sellitto. "A taky jsme měli na paměti, co nám říkal Terry Dobyns že s jídlem tomu chlapovi poroste chuť. A půjde po více lidech naráz."
"Takže máme trochu víc času. Než začne bohoslužba."
Rhyme pohlédl ke stropu. "Kolikpak je na Manhattanu kostelů?"
"Stovky."
"Tohle mi nic neříká, Banksi. Radši se mrknem na vodítka. Musel nám nějak naznačit konkrétní místo."
Na schodišti se ozvaly kroky a ve dveřích se objevil Laurel s Hardym.
"Venku jsme potkali Dellraye."
"Vůbec se netvářil přívětivé."
"Ani šťastně."
"Hele, koukej!" řekl Saul a ukázal na hada. "Takových jsem za dnešní noc viděl víc než za celý život aspoň doufám."
"Čeho, hadů?" vyzvídal Rhyme.
"Byli jsme v Metamorphosis. Je to..."
"... velice strašidelné místo. Mluvili jsme s majitelem. Dost divnej chlap. Jak se ostatně dalo čekat."
"Měl strašně dlouhé vousy. Radši bych tam šel ve dne," rozvíjel hovor Bedding.
"Prodává tam hmyz a vycpané netopýry. Nevěřili byste, ale někteří ti brouci jsou.
"... delší než deset centimetrů."

"A má tam obří cvrčky, skoro jako tenhle had," dodal Saul a ukázal na kostru.
"A škorpiony, moře škorpionů."
"Každopádně se tam před měsícem někdo vloupal a hádejte, co tam ukradl? Kostru chřestýše."
"Hlásili to?" zeptal se Rhyme.
"Jo."
"Jenže škoda nepřevýšila sto dolarů, tak se o případ nikdo moc nezajímal."
"Ale řekni jim to hlavní."
"Jo," přitakal Saul a pokračoval: "Neztratil se jim tam jenom ten had. Lupič sebral i několik kostí."
"Lidských?" zeptal se Rhyme.
"Jo. Majiteli to připadalo divné, protože někteří z těch vypreparovaných brouků..."
"Houby deset, někteří měli dvacet centimetrů. Normálka."
"… měli hodnotu dobrých třech čtyř stovek. Jenže pachatel ukradl akorát toho hada a pár kostí."
"Ví se přesně, o které šlo?" vyzvídal Rhyme.
"Převážné o malé kůstky na ruce a na noze. A taky o jedno, možná dvě žebra."
"Ten chlap si nebyl jistý."
"Existuje nějaká zpráva z místa činu?"
"Kvůli těm ukradeným kostem? Nee."
Oba detektivové opět zmizeli vyrazili na místo posledního činu, aby začali vyslýchat lidi v okolí.
Rhyme přemýšlel o hadovi. Má je ten chřestýš nasměrovat? Nebo se nějak týká požáru metodistického kostela? I když se to na Manhattanu kdysi chřestýši jen hemžilo, postupný rozvoj města zde brzy sehrál roli svatého Patrika a ostrov od nich očistil. Chce snad pachatel něco naznačit slovem had nebo chřestýš?
A náhle se Rhymovi rozsvítilo. "Ten had je pro nás."
"Pro nás?" rozesmál se Banks.
"Je to políček do tváře."
"Do čí tváře?"
"Každého, kdo ho hledá. Myslím, že je to takový žertík."
"Mě teda moc nepobavil," konstatovala Sachsová.
"Ale měla jste ve tváři legrační vyraz," zašklebil se Banks.
"Zřejmě si vedeme lépe, než předpokládal což ho nijak netěší. Je naštvaný, a takhle si na nás vylévá zlost. Thome, připiš do profilu, že se nám vysmívá."
Sellittovi zvonil telefon. "Emmo, drahoušku, tak co máš?" začal a pokýval hlavou. Po chvíli vzhlédl a oznámil: "Máme tu ty krádeže z půjčoven. Minulý týden zmizela v Bronxu tři auta půjčovny A vis. Jenže barvy nesouhlasí: červená, zelená a bílá. U Nationals žádnou krádež neměli. Hertz přišel o čtyři auta, z toho o tři na Manhattanu jedno ukradli v East Side, druhé v Midtownu a třetí v Upper West Side. Dvě zelené a jedno to by mohlo být ono žlutohnědé. Ale pozor: ve White Plains někdo ukradl stříbrného forda. Já bych tipoval jeho."
"Souhlasím," řekl Rhyme. "White Plains."
"Jak to víte?" zeptala se Sachsová. "Monelle přece říkala, že to auto mohlo být béžové nebo stříbrné."
"Jenže ten kluk bydlí ve městě," vysvětloval Rhyme, "a jestli chce ukrást něco tak nápadného jako auto, udělá to co nejdál od svého působiště. Říkals, že je to ford?"
Sellitto si to u Emmy ověřil a pak přikývl. "Taurus. Letošní model. Temně šedý interiér. Poznávací značka není podstatná."
Rhyme přitakal. "První věc, kterou vyměnil, bylo číslo. Poděkuj a pošli ji spát. Ale ať není daleko od telefonu."
"Linku, něco mám," ozval se Mel Cooper.
"Copak?"
"Ta šmouha. Zrovna ji porovnávám s databází technických přípravků." Pohlédl na obrazovku. "Už se to třídí... takže nejvíc se to shoduje s produktem KinkAway. To je běžný narovnávač vlasů."
"To je od něj rasově necitlivé, ale nám to pomůže. Posouvá nás to do Harlemu, Mekky černých kudrnáčů. Co myslíte? Tím se nám okruh kostelů značně zužuje."
Banks už listoval newyorskými novinami a hledal rozpisy bohoslužeb. "Napočítal jsem jich dvaadvacet."
"Kdy začíná první bohoslužba?"
"Tři jsou v osm, šest v devět, jedna o půl desáté a zbytek v deset a v jedenáct."
"V úvahu přichází první tři. Takže máme dost času k určení správného místa."
"Řeknu Haumannovi, ať zase svolá přepadovku," ozval se Sellitto.
"A co Dellray?" špitla Sachsová. Před očima se jí objevil obrázek osamělého Chameleóna na rohu ulice.
"Co je s ním?" zamumlal Sellitto.
"Měli bysme ho vzít na milost. Taky by chtěl kousek toho chlapa."
"Perkins říkal, že nám má pomáhat," připojil se Banks.
"Vy ho vážné chcete?" zamračil se Sellitto.
Sachsová přikývla: "Jistě."
Rhyme souhlasil. "Dobře, může vést zvláštní federální jednotku. Chci, aby okamžité obsadili všechny tři kostely. Všechny vchody. Ale musí se držet zpátky, aby toho chlapa nevylekali. Třeba ho chytíme při činu."
Detektivovi opět zazvonil telefon. Sellitto ho odklopil, po chvíli vzhlédl a zavřel oči. "Ježíši."
"Ale ne," zamumlal Rhyme.
Sellitto si otřel pot z čela. "Centrála obdržela hlášení od nočního recepčního hotelu Midtown Residence. Nějaká žena s

malou holčičkou mu volala z letiště La Guardia a oznámila, že přijedou taxíkem. Uplynulo už dost času, a ona ještě nedorazila. Jmenuje se Carole Ganzová a je z Chicaga."
"Zatraceně," vydechl Banks. "Tak už i holčička? Měli bysme stáhnout všechny taxíky z ulic, dokud ho nechytnem za prdel."
Rhyma zmáhala únava a hlava mu jenom třeštila. Vzpomněl si, jak jednou ohledával místo činu v továrně na výbušniny. Z nějakého dynamitu tehdy vytekl nitroglycerin a vsákl do křesla, na kterém Rhyme hledal stopy. Měl z toho strašné bolení hlavy.
Obrazovka Cooperova počítače zablikala.
"Mám email," oznámil technik a četl drobné písmo: "Konečně vypátrali ten celofán. Ten kousek z místa činu v Pearl Street se nejvíce shoduje s obalovým materiálem, který používají supermarkety ShopRite."
"Výborné," pochválil ho Rhyme a kývnul na profil na stěně: "Škrtni všechny obchody kromě ShopRitů. Co nám tam zbylo?"
Sledoval Thoma, jak postupné přeškrtává jednotlivé adresy, aby mu nakonec zbyly čtyři:
Broadway a Dvaaosmdesátá,
Greenwich a Bank, Osmá ave a Čtyřiadvacátá,
Houston a Lafayette
"Takže nám zůstává Upper West Side, West Village, Chelsea a Lower East Side."
"Ale on to maso mohl koupit kdekoliv."
"Jistěže mohl, Sachsová. Mohl ho koupit ve White Plains, když kradl auto, nebo v Clevelandu při návštěvě matky. Každý pachatel se ovšem v jistém okamžiku spokojí sám se sebou a přestane se obtěžovat, aby za sebou pořád zametal stopy. Hloupí nebo líní klidně ještě teplou zbraň vyhodí za barákem do popelnice a jdou si po svých. Ti chytřejší ji nejdřív vrazí do odmašťovadla a pak zahodí na dno řeky. A ti geniální se s ní protáhnou do ocelárny, kde ji roztaví v peci s teplotou pět tisíc stupňů. Náš pachatel je chytrý, to je jasné. Jenže, jako každý jiný pachatel na světě, má i on svoje hranice. Určitě si myslí, že ho nemůžeme hledat v místě jeho bydliště, protože se musíme koncentrovat na jeho vodítka. A v tom se právě plete. Přesně na tomhle ho čapneme. Uvidíme, jestli se nám podaří dostat se k jeho brlohu. Mele, máš něco z oblečení té poslední oběti?"
Veškeré stopy na šatech Williama Everetta však zničil příliv.
"Ale oni spolu zápasili, ne?"
"Ani moc ne. Everett ho jenom chytil za košili."
Rhyme znechuceně mlaskl. "Asi už jsem unavený. Kdybych si na to býval vzpomněl, řekl bych ti, že se mu máš podívat pod nehty. Jestli byl pod vodou, tak tohle je jediné místo, kde..."
"Tady," řekla Amélie a zvedla dva malé igelitové sáčky.
"Tys to udělala?"
Kývla.
"Ale proč jsou ty sáčky dva?"
"Tohle je levá a tohle pravá ruka," vyhrkla vítězoslavně.
Mel Cooper se rozchechtal. "Rozdělit to na pravou a levou ruku nikdy nenapadlo ani tebe, Lincolne. A je to skvělý nápad."
Rhyme zabrumlal: "Rozlišení rukou by skutečně mohlo mít jistý okrajový význam."
"Aha," řekl Cooper a stále se smál. "Čímž chce říct, že je to geniální nápad, a štve ho, že na to nepřišel sám."
Cooper prozkoumal obsah sáčků. "Samé cihly."
"Tam ale žádné cihly nebyly," poznamenala Amélie.
"Jsou to jen úlomky. Ale něco na nich je. Zatím to nedokážu rozpoznat."
"Nemůže to pocházet ještě z toho podzemního tunelu?" zeptal se Banks. "Tam přece byla spousta cihel."
"O to se zasloužila tady naše pistolruce," zavrčel Rhyme a kývnul vyčítavě na Sachsovou. "Ne, počkej, vždyť pachatel zmizel ještě předtím, než vytáhla bouchačku." Zamračil se. "Mele, chtěl bych tu cihlu vidět v mikroskopu. Můžeš to nějak zařídit?"
Cooper mrknul na Rhymův počítač. "Myslím, že to půjde."
Propojil počítač s videovýstupem mikroskopu a pak se začal hrabat ve velkém kufru. Vytáhl dlouhý a silný šedivý kabel, propojil Rhymův počítač se svým a instaloval do něj příslušné ovladače. Za pět minut už nadšený Rhyme sledoval na obrazovce přesně totéž, co Cooper v okuláru mikroskopu.
Zkoumavě si prohlížel mnohonásobně zvětšený úlomek cihly a po chvíli se zasmál.
"Prozradil se. Vidíte ty bílé bublinky na povrchu?"
"Co to je?" zeptal se Sellitto.
"Vypadá to jako lepidlo," nadhodil Cooper.
"Přesné tak. Z lepicího válečku. Opatrní pachatelé si jím čistí oblečení, aby se zbavili stop. Jenže to má háček, protože z válečku se odtrhávají kousky lepidla a lepí se na šaty. Takže teď už víme, že cihly pocházejí z jeho domu. Měl kousky cihel na sobě, dokud ho Everett nechytil pod krkem a cihly se mu nedostaly pod nehty."
"Víme něco o těch cihlách?" zeptala se Sachsová.
"Jsou staré. A docela drahé, protože levné cihly bývaly strašně pórovité. Řekl bych, že jeho dům musel být kdysi nějakou institucí nebo zámožným sídlem. Určitě je starý nejmíň sto let. Možná i víc."
"A tady zřejmě máme další kousek rukavice," pokračoval Cooper. "Jestli se mu budou takhle rychle rozpadat, brzo budem mít jeho otisky."
Na obrazovce se objevil drobný útržek kůže. "Něco tu nehraje," upozornil technik.

"Ta kůže není červená," konstatoval Rhyme. "Tahle je černá. Sjeď to na mikrospektrofotometru."
Cooper provedl test a zaťukal na obrazovku. "Kůže to je, ale barva se liší. Možná je to stářím, možná špínou."
Rhyme co nejvíce natáhl hlavu, aby podrobně prozkoumal flíček na obrazovce, když vtom si uvědomil, že má potíže. Vážné potíže.
"Hej, jste v pořádku?" slyšel odkudsi zdálky Sachsovou.
Neodpověděl. Krk a brada se mu začaly prudce třást. Z deformované páteře až k temenu hlavy mu vyrazila ostrá bolest. A pak jako by cvaknul termostat: zimnice a husí kůže zmizela a Rhyme se začal potit. Úplně z něj lilo.
"Thome!" zasípal. "Thome, už je to tady!"
Zalapal po dechu, neboť úporná bolest se mu snažila roztrhnout lebku. Stiskl zuby, házel hlavou sem a tam a pokoušel se zastavit nesnesitelnou agónii. Nic nezabíralo. Bolest byla tak příšerná, že pocítil neodolatelnou touhu před ní utéci, prchat závratnou rychlostí na nohách, které se už několik let ani nepohnuly.
"Lincolne!" křičel Sellitto.
"Bože," polkla Sachsová, "podívejte, jak zrudl."
Ruce mu naopak zbledly jako list papíru. Vlastně celé tělo pod magickým bodem C4 zbělelo jako sníh. Rhymova krev se v zoufalé snaze dostat se tam, kde je jí zapotřebí, tlačila do úzkých vlásečnic v mozku. Roztahovala je a hrozila, že celé předivo jemných vláken protrhne.
Přes zhoršující se stav ještě Rhyme stačil zaregistrovat Thoma, který pobíhal kolem a odhazoval mu pokrývky z postele. Uvědomoval si, že k němu Sachsová přistoupila a v obavách přimhouřila oči. Poslední, co viděl, byl sokol za oknem, který se vylekán náhlou aktivitou v místnosti právě odrazil od římsy, aby nalezl klid a mír v rozpáleném vzduchu nad liduprázdnými ulicemi města.

24

Když Rhyme upadl do bezvědomí, jako první byl u telefonu Sellitto.
"Volejte 911," nařizoval Thom. "A pak zmáčkněte támhleto tlačítko. To je zrychlené vytáčení na Petera Taylora, našeho specialistu na míchu."
Sellitto poslechl.
"Potrebuju pomoc. Pojďte sem někdo!" křičel Thom.
Sachsová byla nejblíž. Kývla a přistoupila k posteli. Thom tahal bezvládného pacienta a snažil se ho nadzvednout. Roztrhl mu košili a obnažil bledou hruď.
"Vy ostatní, kdybyste se, prosím, mohli vzdálit."
Sellitto, Banks a Cooper chvíli váhali a pak odešli. Sellitto za sebou zavřel dveře.
Ošetřovatel vytáhl béžovou krabičku. Na čelní straně měla vypínače a tlačítka a vybíhal z ní kabel ukončený plochým diskem, který Thom připevnil Rhymovi na hruď.
"Stimulátor hraničního nervstva. Udrží mu dýchání," řekl a zapnul přístroj.
Na ruku pak Rhymovi připnul polštářek měřiče krevního tlaku. Při pohledu na alabastrově bílé tělo si Amélie s údivem všimla, že Rhymova kůže je neobyčejně hladká. Ačkoliv Rhymovi táhlo na padesátku, tělo bez vrásek připomínalo spíše pětadvacetiletého mladíka.
"Proč má tak rudou tvář? Vypadá, že mu každou chvíli vybuchne hlava."
"Taky že ano," řekl Thom suše a otevřel kufřík první pomoci. "Dysreflexe... To všechno ten dnešní stres. Duševní i fyzický. Není na to zvyklý."
"Pořád si stěžoval na únavu."
"Já vím. Zanedbal jsem to. Ale teď tiše. Musím poslouchat." Nasadil si do uší stetoskop a začal Rhymovi měřit tlak.
"Sakra. Diastolický sto dvacet pět. Do prdele."
Pane na nebi, pomyslela si. Vždyť ho raní mrtvice.
Ošetřovatel kývl směrem k černé tašce. "Najděte tam láhev nifedipinu. A rozbalte jednu stříkačku."
Svlékl Rhymovi pyžamo, popadl katetr vedle postele a strhl igelitový obal. Potřel konec katetru, zvedl Rhymův bílý penis a jemně, ale rychle mu do něj katetr zavedl.
"Částečně je to i tímhle," poznamenal. "Tlak střev a močového měchýře k tomu přispívá. Vypil toho dneska víc, než bylo vhodné."
Sachsová rozbalila stříkačku a řekla: "Nevím, jak se s tím zachází."
"Já to udělám." Thom na ni pohlédl. "Můžu vás požádat... nevadilo by vám, kdybyste to vzala za mě? Nechci tu hadičku zaškrtit."
"Dobře. Jistě."
"Chcete rukavice?"
Sachsová si natáhla pár rukavic a opatrně uchopila Rhymův penis do levé ruky. Už dlouho, velice dlouho žádného muže takhle nedržela. Rhymova kůže byla úžasně hladká a Sachsovou napadlo, jak je zvláštní, že středobod mužské pýchy je po většinu času jemný jako hedvábí.
Thom Rhymovi odborně píchl injekci.
"No tak, Lincolne..."
V dálce se ozvala houkačka.
"Už tady budou," řekla s úlevou Amélie a pohlédla k oknu.
"Jestli ho teď nepřivedeme k životu my, oni už s tím nic nenadělají."
"Jak dlouho trvá, než injekce zabere?"

Thom pohlédl na nereagujícího Rhyma. "Už by měla. Jenže vyšší dávka mu zase přivodí šok." Naklonil se k Rhymovi a nadzvedl mu víčko. Zornice byla lesklá a neostrá.
"To není dobré," řekl Thom a znovu změřil Rhymovi tlak. "Sto padesát. Kristepane."
"Vždyť ho to zabije," vydechla.
"No. O to by nešlo."
"Cože?" vyjekla šokovaná Amélie Sachsová.
"Smrt by mu ani tak nevadila," vysvětloval Thom a krátce na ni pohlédl, jako by byl překvapen, že si toho ještě nevšimla. "Akorát nechce být ochrnutý ještě víc, než je teď." Thom připravil další injekci. "Dost možná už jednu mrtvici prodělal. A to ho děsí."
Thom se sehnul a píchl Rhymovi další povzbuzující dávku.
Sanitka se s houkáním a troubením blížila. Ostatní vozy ji zřejmé blokovaly a nijak se neobtěžovaly uhnout z cesty což byla jedna z věcí, které Sachsová v tomhle městě nesnášela.
"Už můžete vytáhnout hadičku."
Opatrně poslechla. "Mám..." Ukázala na pytlík s močí.
Thom se chabě usmál. "Ne, to je má práce."
Uplynulo několik minut. Sanitka si zřejmě nemohla proklestit cestu, ale pak se ozval megafon a zvuk houkačky se přiblížil.
Náhle sebou Rhyme zavrtěl a mírně pootočil hlavou. Po chvíli se mu hlava zvrátila nahoru a dolů a ztěžka dopadla na polštář. Jeho tvář pomalu ztrácela rudý nádech.
"Lincolne, slyšíš mě?"
"Thome..." zasténal a vzápětí se divoce roztřásl.
Ošetřovatel ho zakryl prostěradlem.
Sachsová ho mimoděk pohladila po vlasech. Vytáhla papírový kapesník a otřela mu čelo.
Na schodech se ozvalo bušení bot a do pokoje se vřítili dva zdravotníci. Okamžitě Rhymovi překontrolovali krevní tlak i chod stimulátoru. O něco později se objevil doktor Peter Taylor.
"Petere," začal Thom. "Dysreflexe."
"Tlak?"
"Teď už je nižší. Ale vyletěl na sto padesát."
Doktor se zarazil.
Thom představil Taylora zdravotníkům. Ti se zdáli být přítomností lékaře-specialisty potěšeni a okamžitě mu uvolnili místo u Rhymovy postele.
"Doktore," zašeptal Rhyme vyčerpaně.
"Podíváme se ti na oči," řekl Taylor a posvítil do nich baterkou.
Sachsová zaujatě sledovala lékařovu reakci a jeho zachmuřený výraz ji znepokojil.
"Nepotřebuji! Stimulátor," zašeptal opět Rhyme.
"Ty a tvoje plíce, co?" řekl Taylor s úšklebkem. "Hele, co kdybychom ho nechali ještě chvíli běžet? Alespoň než zjistíme, co se s tebou vlastně děje." Obrátil se k Sachsové: "Raději počkejte dole."

Taylor se naklonil a Rhyme si všiml, jak se doktorovi na temeni pod řídkými vlasy lesknou kapičky potu.
Taylor Rhymovi hbité zvedl víčko a pohlédl mu do oka a pak do druhého. Vytáhl tonometr a s pohledem upřeným do dálky překontroloval pacientovi tlak.
"Blíží se normálu," pronesl. "Co moč?"
"Jedenáct set kubíků," přiznal Thom.
Taylor vrhl na Rhyma zlostný pohled. "Něco jsi zanedbal? Nebo jsi pil přes míru?"
Rhyme jeho pohled opětoval. "Nebyl čas, doktore. Máme spoustu práce."
Taylor se rozhlédl po místnosti a překvapeně hvízdnul, jako by v pokoji všechno vybavení ještě před pár minutami nebylo. "Co to všechno znamená?"
"Vzali mě zas do služby."
Taylorův zmatený výraz se změnil v úsměv. "No sláva, už bylo načase. Hezkých pár měsíců ti už říkám, abys konečně se sebou něco udělal. Fajn, a jak vypadají střeva?"
"Takových dvanáct, čtrnáct hodin," hlásil ošetřovatel.
"To je od tebe lajdácké," pokáral Thoma Taylor.
"On za to nemůže," odsekl Rhyme. "Mám tu celý den plno lidí."
"Nechci slyšet výmluvy," opáčil doktor.
To byl celý Pete Taylor když mluvil s Rhymem, nikdy nemluvil skrz někoho jiného a nikdy si nenechal nic nabulíkovat. Ani od pacienta, který budí soucit.
"Tak se do toho dáme," řekl, natáhl si chirurgické rukavice a sklonil se k Rhymovi.
Začal mu prsty jezdit po břiše a snažil se rozpohybovat zlenivělá střeva. Thom mezitím stáhl z Rhyma přikrývku a přinesl papírovou plenu.
Za chvíli bylo po všem a Thom mohl pokoj uklidit.
Náhle Taylor vyhrkl: "Takže na tu hloupost jsi už, doufám, zapomněl," Otočil se k Rhymovi a pozorně se mu díval do očí.
Na tu hloupost...
Bezpochyby měl na mysli sebevraždu. Rhyme se podíval na Thoma a řekl: "Na chvíli jsem na ni skoro zapomněl."

"No výborné." Taylor si prohlížel přístroje na stole. "Tak je to správné. Třeba tě zase vezmou k policii."
"Nevím, jestli projdu testem na fyzičku."
"A co hlava?"
"Přirovnal bych ji k deseti kovadlinám. A s krkem jsem na tom stejně. Už dvakrát jsem měl dneska křeče."
Taylor obešel Rhyma a zkušeným hmatem mu promasíroval místo vzadu na krku, které jak Rhyme předpokládal, i když ho nikdy neviděl bylo poseto jizvami po různých operacích, které za tři roky prodělal. Bolest pomalu ustoupila.
A pak ucítil dotek Taylorových palců přímo v místě rozdrceného obratle.
Raketoplán, rejnok...
"Jednoho dne to budou umět spravit," řekl Taylor. "Jednoho dne to nebude nic vážnějšího než zlomená noha. To ti říkám já. Pamatuj na mě."
Po čtvrt hodině sešel Peter Taylor ze schodů a přidal se ke skupince policistů na chodníku.
"Je v pořádku?" vyzvídala Amélie Sachsová úzkostlivé.
"Tlak mu klesl, ale potřebuje si odpočinout."
Fádně vyhlížející lékař si náhle uvědomil, že hovoří s nádhernou ženou. Přihladil si prošedivělé vlasy a diskrétně si ženu prohlédl. Nato se podíval na hlídkové vozy před domem a zeptal se:
"S jakým případem vám to vlastně pomáhá?"
Sellitto cosi zabručel stejně jako to dělají všichni detektivové, když se jich na něco zeptá civilista. Sachsová však vytušila, že Taylor a Rhyme jsou si velice blízcí, a tak řekla:
"S těmi únosy. Slyšel jste o nich?"
"Ten případ taxikáře? Vždyť je to ve všech zprávách. Ale pro Rhyma je to jen dobře. Nejlepším lékem je pro něj práce. Potřebuje kolem sebe přátele a musí mít smysl života."
Na schodech se objevil Thom. "Lincoln vám dekuje, Pete. No, vlastně to ve skutečnosti neřekl, ale myslel to tak. Vždyť ho znáte."
"Řekni mi na rovinu," začal Taylor spiklenecky. "Pořád se s nimi chce setkat?"
"Ne, nechce," řekl Thom a Sachsová z jeho hlasu vycítila, že nemluví pravdu.
Nevěděla, o čem je řeč, ani jak je to důležité, ale vzklíčila v ní jakási předtucha.
Setkat se s nimi?
Taylor však Thomovu lež podle všeho neodhalil a pokračoval:
"Stavím se tu zítra, abych viděl, jak se mu vede." Přehodil si přes rameno brašnu a vyrazil. Thom mávl na Sellitta. "Chtěl by s vámi na chvilku mluvit."
Detektiv se rozběhl po schodech a po několika minutách se s Thomem opět objevil.
"Jste na řadě," řekl s vážnou tváří Sachsové a ukázal ke schodům.

Rhyme ležel s rozcuchanými vlasy ve své mohutné posteli. Tvář už neměl tak rudou a ruce tak bledé. Pokojem se nesl pach stáří a výměšků. Postel byla čistě povlečená a Rhyme měl na sobě nové prádlo. Pyžamo bylo tentokráte stejně zelené jako Dellrayův oblek.
"Přísernější pyžamo jsem ještě neviděla," řekla Sachsová. "To je určitě dárek od vaší bývalé ženy, co?"
"Jak jsi to uhodla? Dala mi to k výročí svatby... Omlouvám se, že jsem vás vyděsil," řekl a podíval se jinam.
Náhle jí připadal ustrašený a to ji znepokojovalo. Vzpomněla si na otce, jak ležel na předoperačním pokoji, než ho odvezli k probatorní operaci, ze které se již neprobral. Slabost může být děsivější než všechny výhrůžky.
"Co prosím?" zeptala se s hranou nevrlostí. "Takové věci už neříkejte, Rhyme."
Chvíli si ji měřil pohledem a pak prohlásil: "Vy dva to zvládnete."
"My dva?"
"Ty a Lon. A taky Mel, samozřejmě. A Jim Polling."
"Jak to myslíte?"
"Jdu od toho."
"Cože?"
"Obávám se, že tohle je pro mé tělo příliš namáhavé."
"Ale vy toho nemůžete nechat," vyhrkla Sachsová a mávla rukou k plakátu od Moneta. "Podívejte, co všechno už o tom chlapovi víme. Jsme blízko."
"Právě proto mě už nepotřebujete. Potřebujete akorát trochu štěstí."
"Štěstí? Vždyť takového Bundyho chytali celá léta. A co případ Zvířetníkového vraha? Nebo Werewolfa?"
"Máme opravdu dobré informace. Nezvratné. Přinesla jsi vynikající stopy. Ty ho dostaneš, Sachsová. Zapěješ tu svou labutí píseň a pak zmizíš na oddělení styku s veřejností. Mám totiž takový pocit, že náš pachatel 823 začíná být pěkně namyšlený. Třeba ho lapnou už u kostela."
"Vypadáte dobře," řekla po chvíli, ačkoliv to nebyla pravda.
Rhyme se zasmál, ale úsměv ze rtů mu rychle zmizel.
"Jsem strašně unavený. Trpím. Bolí mě i místa, o kterých mi doktoři říkali, že mě bolet nemůžou,"
"Udělejte to jako já: prostě se z toho vyspěte."
Chtěl se chlapácky zasmát, ale vyznělo to žalostně. Sachsové se protivilo, že ho vidí v takovém stavu. Ještě krátce zakašlal, pohlédl na stimulátor a zašklebil se, jako by se cítil trapně za to, že je odkázán na přístroj.
"Sachsová... nepředpokládám, že spolu ještě někdy budeme pracovat. Chtěl bych ti jen říct, že máš před sebou dobrou kariéru, pokud se rozhodneš správně."
"Jen co toho grázla zmákneme, budu za váma chodit."

"To mám radost. A jsem rád, žes byla včera ráno na prvním místě činu zrovna ty. S nikým jiným bych nedělal rošt radši než s tebou."
"Já..."
"Lincolne," ozvalo se ode dveří.
Sachsová se otočila a zahlédla podivného muže. Rozhlížel se zvědavě po místnosti a zkoumavě si prohlížel přístroje.
"Koukám, že tu bylo nějaké vzrůšo."
"Doktore," řekl Rhyme a tvář mu rozkvetla úsměvem. "Pojďte dál, prosím."
Muž vstoupil do místnosti. "Thom mi nechal vzkaz. Prý je to nanejvýš naléhavé."
"Seznamte se: doktor William Berger, Amélie Sachsová."
Sachsová dobře pochopila, že ve světě Lincolna Rhyma tímto okamžikem přestala existovat. Pokud mezi nimi zůstalo něco nevysloveno a ona cítila, že tu pár takových věcí je pak to muselo počkat. Vyšla z místnosti. Vždy galantní Thom za ní zavřel dveře a následoval ji na schodiště.

Když Sachsová vyšla do parné noci, zaslechla odněkud tichý hlas:
"Promiňte."
Otočila se a spatřila u stromu osamělého doktora Petera Taylora.
"Mohl bych s vámi na chvíli mluvit?"
Sachsová šla několik metrů mlčky s ním. "Prosím," odpověděla.
Taylor se opřel o kamennou zídku a znovu si rukou prohrábl vlasy. Sachsová si uvědomila, kolika mužům už jediným pohledem či slovem úplně vyrazila dech. Jak neužitečná je ženská krása, pomyslela si jako obvykle.
"Vy jste jeho přítelkyně, že?" zeptal se doktor. "Myslím, zda vás bere jako kamaráda."
"Jistě. Myslím, že ano."
"Víte, kdo je ten muž, který tam právě přišel?"
"Berger, mám dojem. Nějaký lékař."
"Říkal, odkud je?"
"Ne."
Taylor se na chvíli zadíval do okna Rhymovy ložnice.
"Znáte společnost Léthé?" zeptal se.
"Ne. Vlastně počkejte... To je ta společnost, která propaguje eutanazii, ne?"
Taylor přikývl. "Znám všechny Lincolnovy doktory. Ale o Bergerovi jsem nikdy neslyšel. A tak mě napadlo, jestli nepatří k nim."
"Cože?"
Pořád se s nimi chce setkat...? Tak o tomhle byl ten předchozí rozhovor.
O Sachsovou se pokoušely mdloby. "Už... už o tom někdy vážně mluvil?"
"Ano," povzdechl si Taylor a zadíval se do nočního nebe. Po chvíli přesunul zrak na její visačku. "Policistko Sachsová, strávil jsem celé hodiny ve snaze mu to vymluvit. A možná i dny. Jenže taky celá léta pracuji s mnoha ochrnutými pacienty a vím, jak tvrdohlaví dokážou být. Možná by poslechl vás. Stačí pár slov. Myslel jsem... Mohla byste..."
"Zatracený Rhyme," skočila Taylorovi do řeči a vyrazila po chodníku zpátky.
K hlavním dveřím doběhla právě ve chvíli, kdy je Thom zavíral. Protáhla se kolem něj.
"Zapomněla jsem si notes."
"Notes?"
"Hned jsem zpátky."
"Ale tam teď nemůžete. Je tam doktor."
"Bude to jen vteřinka."
A než ji Thom stačil chytit, byla už na schodišti.
Muselo mu dojít, že je to jen záminka, protože vyběhl za ní a bral schody po dvou. Sachsová však měla velký náskok a stihla rozrazit Rhymovy dveře dříve, než se ošetřovatel dostal po schodech nahoru.
Vpadla do pokoje a vylekala Rhyma i doktora, který se právě opíral o stůl. Zavřela dveře a zamkla. Thom na ně začal bušit. Berger se k ní otočil a ve tváři se mu mísilo znepokojení a zvědavost.
"Sachsová," vyhrkl Rhyme.
"Musím s vámi mluvit."
"O čem?"
"O vás."
"Později."
"Kdy později, Lincolne?" zeptala se sarkasticky. "Zítra? Příští týden?"
"Jak to myslíš?"
"Chcete si se mnou domluvit schůzku třeba... od středy za týden? Budete schopen tenhle termín dodržet? Budete tady!"
"Sachsová..."
"Chci s vámi mluvit. O samotě."
"Ne."
"Tak to uděláme po zlém," Přistoupila k Bergerovi a ledově pronesla: Jste zatčen. Obviňuji vás z pokusu o napomáhání k sebevraždě,"
V rukou se jí zableskla pouta a s dvojím cvaknutím obepnula Bergerova zápěstí.

Měla dojem, že je někde v kostele.
Carole Ganzová ležela na podlaze ve sklepě. Jediný paprsek kalného světla dopadal na stěnu a osvětloval obraz Ježíše a hromádku knih s biblickými příběhy. Uprostřed místnosti stálo šest drobných židliček zřejmé pro studenty nedělní školy, pomyslela si Carole.
Stále měla na rukou pouta a přes ústa pásku. Muž ji také metrovou prádelní šňůrou připoutal k trubce u zdi.
Na vysokém stole poblíž viděla velkou skleněnou nádobu.
Kdyby ji dokázala shodit, mohla by střepem přeřezat šňůru. Stůl se zdál být daleko, ale Carole se přetočila na stranu a jako housenka se začala kroutit směrem k němu.
Ten pohyb v ní vyvolal vzpomínku na Pammy, když se jako batole převalovala mezi ní a Ronem. Představila si, jak její drobeček sedí sám v tom příšerném sklepě, a rozplakala se.
Pammy, medvídek, kabelka.
Na chvíli se jí zmocnilo zoufalství a pocit marnosti. Proč vůbec opouštěla Chicago?
Ne, přestaň takhle uvažovat! okřikla se v duchu. A nelituj sama sebe! Bylo to naprosto správné rozhodnutí. Udělalas to pro Rona. A pro sebe taky. Byl by na tebe pyšný. Kate jí to opakovala tisíckrát a ona tomu uvěřila.
Začala se opět plazit a dostala se o půl metru dál.
Naprosté vyčerpání jí ubíralo na soudnosti.
V hrdle ji pálila příšerná žízeň. A také pach plísně a zatuch-liny.
Doplazila se ještě o kousek dál, přetočila se na bok, zalapala po dechu a podívala se na stůl. Zdálo se jí to beznadějné.
Jaký to má smysl? pomyslela si.
Na co teď asi myslí její Pammy?
Ty hajzle! pomyslela si Carole. Za tohle tě zabiju!
Začala se opět kroutit a vší silou se snažila překonat poslední centimetry. Bohužel přitom ztratila rovnováhu a převalila se na záda. Popadla dech; věděla, co přijde. Ne! Zápěstí s hlasitým prasknutím povolilo. Carole přes pásku vykřikla a omdlela. Jakmile po chvíli přišla k sobě, musela přemáhat nevolnost.
Ne, ne, ne... Jestli bude zvracet, umře. S páskou na puse by to byl její konec.
Překonej to! Překonej. No tak. Ty to zvládneš... Pocítila první dávení. A pak další.
Ne! Potlač to.
Obsah střev jí stoupal hrdlem.
Ovládni se...
Ovládni...
A Carole se skutečné ovládla. Dýchala nosem a v myšlenkách se soustředila na Pammy, Kate a Eddieho a na žlutý batůžek, ve kterém měla všechny důležité věci. Představovala si ho ze všech možných úhlů. Měla v něm celý svůj život. Svůj nový život.
Rone, nechci to zkazit. Přijela jsem kvůli tobě, miláčku...
Zavřela oči. Dýchej zhluboka, nařizovala si. Nádech, výdech.
Konečně nevolnost ustoupila a Carole i přes bolest v zápěstí pokračovala v plížení. S mučivým křikem se opět začala přibližovat ke stolu. O čtvrt metru. O půl metru.
Ozvala se rána, jak hlavou narazila do nohy stolu. Podařilo se jí to jen s největším vypětím a dál se už pohnout nemohla. Začala házet hlavou a strkat do stolu. Nádoba na stole se posunula a Carole zaslechla zvláštní zvuk. Vzhlédla. Za hranou stolu byl vidět vršek nádoby. Carole zvrátila hlavu dozadu a naposledy udeřila do nohy stolu.
Ne! Nechtěně odstrčila nohu z dosahu. Nádoba se na chvíli zakymácela, ale zůstala stát. Carole se vší silou snažila natáhnout šňůru ještě víc, ale nedokázala to.
Sakra. Ach sakra! S beznadějí se zadívala na špinavou nádobu a uvědomila si, že obsahuje tekutinu, ve které cosi plave. Co to může být?
Vrátila se o kousek směrem ke zdi a pohlédla na nádobu.
Zdálo se, že uvnitř plave žárovka. Ne celá, jen vlákno a spodní část se závitem. A z téhle objímky vedl drát někam k elektrickému spínači, kterým se automaticky rozsvěcují a zhasínají světla, když je člověk na dovolené. Celé to vypadalo jako...
Bomba! Carole si uvědomila, že celou dobu zde vlastně cítí jemný zápach benzinu.
Ne, tone...
Co nejrychleji se odplazila od stolu a začala zoufale vzlykat. U zdi stála skříň; snad by ji mohla ochránit. Přitáhla nohy k sobě a odrazila se, ale znovu přitom ztratila rovnováhu. S hrůzou si uvědomila, že opět padá na záda. Ach, to snad ne.
Ne... Na dlouhý okamžik se zdálo, že nakonec získá nad svým tělem kontrolu. Zoufale se snažila přenést váhu dopředu. Ale pak se opět začala převracet. Upadla přímo na ruku v poutech a zlomené zápěstí se ocitlo pod vahou těla. Pocítila krátký nával úděsné bolesti a vzápětí ji zahalila milosrdná temnota.

25

"V žádném případě, Rhyme. Nemůžete to udělat."
Berger znepokojeně vzhlédl. Rhyme si domyslel, že doktor už v podobných situacích zažil snad všechny druhy hysterických scén. Největší problémy Bergerovi nečinili lidé, kteří chtěli zemřít, ale kteří chtěli, aby všichni ostatní žili.
Thom stále bušil na dveře.
"Thome," zavolal Rhyme. "To je v pořádku. Nechej nás být."

Otočil hlavu k Sachsové a řekl: "My dva už jsme se rozloučili. Ty a já. A je nemístné překazit tak důstojný odchod."
"To nemůžete."
Kdo to vynesl? Asi Peter Taylor. Muselo mu dojít, že Rhyme i Thorn mu lžou.
Rhyme si všiml, jak policistka přejíždí očima tři předměty na stole: brandy, tabletky a igelitový sáček. A taky gumičku podobnou těm, které ještě pořád nosila na botách. (Nejednou přišel domů a Blaine mu zděšeně zírala na špičky bot. "Všichni si budou myslet, že můj manžel už nemá na nové boty a musí si je stahovat gumovou páskou. Vážně, Lincolne!")
"Sachsová, sundej dobrému doktorovi ta pouta. Naposledy tě žádám, abys odešla."
Posměšně vyštěkla: "Tak to pardon. Podle zákonů státu New York je tohle trestný čin. A když bude státní zástupce chtít, klidně to překvalifikuje na vraždu."
"Pouze vedu rozhovor s pacientem," ozval se Berger.
"Proto vás žaluji jenom za pokus. Zatím. Ale až projedeme vaše jméno a otisky databází, uvidíme, co se nám tam objeví."
"Lincolne," zděsil se doktor. "Nemůžu..."
"To zvládneme," chlácholil ho Rhyme. "Sachsová, prosím."
Amélie stála rozkročená s rukama v bok a v nádherném obličeji měla panovačný výraz.
"Jdeme," přikázala úsečně doktorovi.
"Sachsová, nemáš ponětí, jak je to důležité."
"Nenechám vás spáchat sebevraždu."
"Ty mě?" procedil Rhyme. "Ty mě? A proč bych měl potřebovat povolení zrovna od tebe?"
"Slečno..." vmísil se Berger. "Policistko Sachsová, je to jeho dobrovolné a dobře uvážené rozhodnutí. Lincoln je informován lépe než většina pacientů, se kterými pracuji."
"Pacientů? Chcete říct obětí!"
"Sachsová!" vybuchl Rhyme a snažil se potlačit zoufalství v hlase. "Celý rok jsem hledal někoho, kdo mi může pomoct."
"Možná právě proto, že chcete provést špatnost. To vás nikdy nenapadlo? A proč právě teď, Rhyme? Uprostřed případu?"
"Jestli dostanu další záchvat a raní mě mrtvice, možná nebudu schopen vůbec komunikovat. A pak strávím třeba čtyřicet let při plném vědomí, ale bez schopnosti jakéhokoliv pohybu. A dokud mi bude fungovat mozek, nikdo za mě tu zástrčku nevytáhne. Teď jsem aspoň schopen sdělit okolí, co chci."
"Ale proč sebevražda?" nedala se odbýt.
"A proč ne?" opáčil Rhyme. "Řekni mi to. Proč ne?"
"No..." Zdálo se jí, že argumenty proti sebevraždě jsou tak zřejmé, že je obtížné je vůbec zformulovat. "Protože..."
"Protože proč, Sachsová?"
"Už proto, že je to zbabělé."
Rhyme se rozchechtal. "Chceš se o tom pobavit, Sachsová? Chceš? No dobře. Tak ty říkáš, že je to zbabělé. To mě ovšem přivádí k siru Thomasu Brownovi: ‚Je-li život úděsnější než smrt, je žití největší odvahou.' Odvaha postavit se nepřekonatelné nepřízni osudu... Klasický argument pro zachování života. Jenže pokud je to pravda, tak proč se uspávají pacienti před operací? Proč se vůbec prodává aspirin? Proč se rovnají zlomeniny? Proč je prozac nejčastěji předepisovaným lékem v Americe? Promiň, ale bolest vážně není nic pěkného."
"Jenže vy bolestí netrpíte."
"A jak bys definovala bolest, Sachsová? Možná že absence jakýchkoliv pocitů je taky bolest."
"Ale vy toho můžete ještě tolik udělat. Jen se podívejte, kolik toho víte. Všechny vaše zkušenosti, znalosti historie..."
"A, argument společenské potřebnosti. Ten je zvlášť populární."
Pohlédl na Bergera, ale ten mlčel. Rhyme si všiml, že jeho zájem se upírá k obratli na stole k té vybledlé části krční páteře. Berger obratel zvedl a začal ho obracet ve spoutaných rukou. Vlastně je to bývalý ortoped, vzpomněl si Rhyme.
Otočil se k Sachsové a pokračoval: "Ale kdo říká, že bysme měli někomu něčím přispívat? A navíc z toho logicky vyplývá, že bych mohl přispět i něčím špatným. Mohl bych třeba někomu ublížit. Sobě nebo někomu jinému."
"Takový je život."
Rhyme se usmál. "Jenže já si vybral smrt a ne život."
Sachsová se zamyslela a znepokojené na Rhyma pohlédla.
"Jenomže... smrt není přirozená. Život ano."
"Není? Freud by s tebou nesouhlasil. Vzdal se principů radosti a nabyl dojmu, že zde existuje jiná síla neerotická primární agrese, tak tomu říkal. A ta se snaží přerušit veškeré kontakty, které si v životě budujeme. Naše vlastní destrukce je vedena zcela přirozenou silou. Všechno umírá; co je na světě přirozenějšího?"
Sachsová se poškrábala na hlavě.
"No dobrá," řekla. "Život je pro vás větší boj než pro ostatní. Ale já myslím... podle toho, jak jsem vás poznala, bych řekla, že vy máte boj rád."
"Boj? O tom ti taky můžu leccos vyprávět. Celý rok jsem strávil na plicním ventilátoru. Vidíš tu jizvu po tracheostomii? Díky správným dechovým cvičením a s největší vůlí, kterou jsem dokázal sebrat se mi nakonec podařilo se té mašiny zbavit. Dneska mám plíce jako nikdo. Jsou stejně silné jako ty tvoje. Na kvadruplegika přímo čítankové, Sachsová. Stálo mě to ovšem osm měsíců života. Chápeš, co ti chci říct? Osm měsíců jsem musel bojovat, abych zvládl nejzákladnější tělesnou funkci. Tady se nebavíme o malování Sixtinské kaple nebo o hře na housle, Sachsová. Bavíme se tu o pitomém dýchání."

"Ale vaše situace se může kdykoliv zlepšit. Třeba něco najdou už příští rok."
"Ne. Ani příští rok, ani za deset let."
"Jak to můžete vědět? Určitě se provádí výzkum…"
"To jistě ano. Jenže já jsem expert, víš? Já jsem expert. Transplantace embryonálních nervových tkání do poškozené tkáně za účelem vyvolání axonální regenerace," Slova mu jakoby vypadla z pravidelně vykrojených rtů. "Ovšem žádný zaznamenáníhodný výsledek. Někteří lékaři dokonce provádějí v postižených oblastech chemickou léčbu, aby vytvořili prostředí, ve kterém může docházet k regeneraci buněk. Žádný zaznamenáníhodný výsledek alespoň ne u živočichů na vyšším vývojovém stupni. U nižších forem života bylo dosaženo pěkných úspěchů. Kdybych byl žába, už bych zase chodil. Vlastně skákal."
"Takže na tom opravdu někdo pracuje?" zeptala se Sachsová.
"Jistě. Ale žádný převratný objev se neočekává nejméně dvacet až třicet let."
"Kdyby se očekával, nemohl by být převratný, nemám pravdu?"
Rhyme se zasmál. Byla vážně dobrá.
Sachsová si odhrnula zrzavé vlasy z očí a pokračovala: "Pracoval jste jako ochránce zákona. A sebevražda je nelegální."
"A taky je to hřích," dodal Rhyme. "Dakotští Indiáni věřili, že duchové oběšených musí za trest až navěky vláčet osudný strom za sebou. A zastavilo to sebevraždy? Ne. Akorát se začali věšet na menších stromech."
"Mám ještě poslední argument, Rhyme," řekla Sachsová, kývla k Bergerovi a chytila ho za řetízek u pout. "Beru ho na stanici a posadím ho do vazby. Vyvraťte mi to."
"Lincolne," blekotal Berger s hrůzou v očích.
Sachsová vzala doktora za rameno a vedla ho ke dveřím.
"Ne," vyjekl. "Prosím, nedělejte to."
Když Amélie odemykala dveře, Rhyme na ni zavolal: "Sachsová, než to uděláš, odpověz mi na jednu otázku."
S rukou na klice se zarazila.
"Jenom na jednu," pokračoval Rhyme.
Ohlédla se.
"Tys nikdy nic podobného nechtěla udělat? Zabít se?"
Hlasitě odemkla dveře.
"Odpověz mi!"
Sachsová ještě neotevřela a zády k Rhymovi řekla: "Ne. Nikdy."
"A jsi v životě šťastná?"
"Jako každý druhý."
"A nikdy nemáš deprese?"
"To jsem neřekla. Řekla jsem, že jsem se nikdy nechtěla zabít."
"Říkalas, že ráda řídíš. A lidi, co rádi řídí, taky rádi řídí rychle. Jezdíš ráda rychle, ne?"
"Ano. Někdy."
"A kolik jsi jela nejvíc?"
"Nevím."
"Přes sto třicet?
Pohrdavý úsměv. "Jo."
"Přes sto šedesát?"
Zvedla palec ke stropu.
"Sto sedmdesát? Sto devadesát?" přihazoval s užaslým úsměvem.
"Naměřili mi dvě stě šedesát osm."
"Fíha. Děláš na mě dojem, Sachsová. Ale když ses řítila touhle rychlostí, nepomyslela jsi, co by se možná možná mohlo stát? Stačí aby se zlomila jediná hřídel, osa, aby praskla pneumatika nebo aby byl na cestě olej."
"Byla jsem v úplném bezpečí. Nejsem šílenec."
"V úplném bezpečí. Jenže když jedeš v autě rychlostí malého letadla, nikdy nejsi v úplném bezpečí, nebo ano?"
"Námitka. Zavádějící."
"Zamítá se. Pokud jezdíš takhle rychle, musíš se smířit s tím, že by ses mohla nabourat a zemřít, ne?"
"Možná," připustila.
Berger s rukama spoutanýma vepředu jejich rozhovoru nervózně přihlížel a v dlaních stále svíral nažloutlý obratel.
"Takže ses taky dostala blízko k té hranici, že? Ty dobře víš, o čem mluvím. O hranici mezi rizikem smrti a jistotou smrti. Víš, Sachsová, pokud v sobě nosíš nějaké mrtvé, stačí jen malý krůček, abys tu hranici překročila. Malý krůček, aby ses přidala k nim,"
Sklonila hlavu a její oči se ukryly za oponou rudých vlasů.
"Když jsem mluvil o odepisování mrtvých," zašeptal a modlil se, aby neodešla s Bergerem věděl, že už mu k tomu chybí jen málo "dotkl jsem se tvého bolavého místa. Jak moc toužíš své mrtvé následovat? Myslím, že víc než dost, Sachsová. Mnohem víc než dost."
Zaváhala a Rhyme věděl, že pronikl až k jejímu srdci.
Náhle se však obrátila na Bergera a vztekle mu zacloumala pouty.
"Jdeme!" přikázala a strčila ho do dveří.
"Ty víš, o čem mluvím, že?" volal za ní Rhyme.
Opět se zarazila.

"Někdy... se stávají různé věci, Sachsová. Někdy se nemůžeš stát, čím bys chtěla, ani nedostaneš, co by sis zasloužila. A život se mění. Možná jen trochu, možná hodně. A v jistých chvílích už prostě nestojí za to bojovat a pokoušet se napravit, co se nepovedlo."
Díval se na ni, jak strnule stojí u dveří. V pokoji zavládlo ticho. Náhle se otočila a pohlédla na něj.
"Smrt je lékem na samotu," pokračoval Rhyme. "Je lékem na napětí. I na prachobyčejné svědění." Vrhl letmý pohled na její okousané prsty.
Pustila Bergerova pouta a přešla k oknu. Po tvářích jí stékaly slzy a třpytily se odleskem pouličního osvětlení.
"Jsem strašně unavený, Sachsová," řekl upřímně. "To si vůbec neumíš představit. Takový život je jen hora problémů: mytí, jídlo, obyčejné vyměšování, telefonování, zapínání košile, svědění v nose... A když je všechny překonáš, čeká tě hora dalších. A pak dalších."
Rozhostilo se ticho. Po chvíli se Sachsová otočila od okna a řekla: "Uzavřu s vámi dohodu."
"Jakou?"
Kývla na plakát s profilem pachatele.
"Pachatel 823 právě drží tu ženu a její malou holčičku. Pomozte nám je zachránit. Jenom ty dvě. Jestli nám pomůžete, nechám vás s ním hodinu o samotě," ukázala na Bergera. "Za předpokladu, že potom okamžitě vypadne z města."
Rhyme zavrtěl hlavou. "Sachsová, jestli budu mít další záchvat, jestli nebudu moct komunikovat…"
"I když se to stane," řekla klidně, "i když ze sebe nebudete moci vypravit jediné slovo, smlouva platí dál. Postarám se, abyste tu hodinu dostal."
Zkřížila ruce na prsou a rozkročila se. Přesně takhle si Rhyme Amélii Sachsovou představoval nejraději. Litoval, že ji neviděl, když ráno zastavovala vlak.
"Víc pro vás udělat nemůžu," dodala.
Po chvíli ticha Rhyme přikývl. "Dobře. Tak platí."
Obrátil se k Bergerovi a řekl: "V pondělí?"
"Dobře, Lincolne. Jistě," blekotal vyděšený doktor a obezřetně přihlížel, jak mu Sachsová odemyká pouta.
Jako by se bál, že si to policistka ještě rozmyslí. Když byl opět volný, chvatně vyrazil ke dveřím. Pak si ovšem uvědomil, že stále drží obratel, a téměř ponížené ho položil vedle Rhyma na zprávu z místa činu první vraždy.

"Byli šťastnější než blechy v košili," poznamenala Sachsová a opřela se o opěradlo ratanové židle. Právě popisovala, jak Sellitto s Pollingem přijali zprávu, že se Rhyme vrací k případu.
"A Polling zvlášť," pokračovala. "Myslela jsem, že mě ten prcek začne radostí objímat. Ale neříkejte mu, že jsem o něm takhle mluvila. Jak se cítíte? Vypadáte docela dobře."
Upila skotskou a postavila sklenici na noční stolek vedle Rhymovy.
"Není to nejhorší."
Thom právě měnil povlečení. "Potil ses jak dveře od chlíva," poznamenal.
"Ale jenom od krku nahoru," upřesnil Rhyme.
"Opravdu?" podivila se Sachsová.
"Jo. Tak to funguje. Od krku dolů mám rozbitý termostat. Aspoň nepotřebuju žádný končetinový deodorant."
"Končetinový?"
"Podpažní," odfrkl Rhyme. "To jen můj první ošetřovatel nikdy tahle slova nepoužíval. Vždycky říkal: ‚A teď vás chytím za končetiny a nadzvednu vás.' Anebo: ‚Pokud se vám bude chtít dávit, Lincolne, jen klidně davte.' Sám sebe nazýval ‚poskytovatelem péče'. Dokonce si to napsal i do dotazníku. Nemám ponětí, proč jsem si ho vlastně najal. Asi proto, že jsme strašně pověrčiví. Myslíme si, že když se věci nazvou jinými jmény, něco se na nich změní. ‚Neznámý pachatel'. ‚Delikvent'. Jenže tenhle ‚poskytovatel' nebyl ničím jiným než obyčejnou zdravotní sestrou, která vězela až po horní končetiny v hovnech. Že jo, Thome? Ty se ovšem nemáš za co stydět. Tahle profese si zaslouží úctu. Je samé svinstvo, ale zaslouží si úctu."
"Ve svinstvu si přímo libuju. Proto taky pracuju pro tebe."
"Co ty jseš vlastně zač, Thome? Ošetřovatel, nebo poskytovatel péče?"
"Já jsem světec."
"Chacha, je strašné pohotový. A jak to umí s injekcí. Už mě s ní vzkřísil z mrtvých. A to víc než jednou."
Rhyme se náhle zděsil pomyšlení, že ho Sachsová mohla vidět nahého. S očima přibitýma na profil pachatele se jakoby nenuceně zeptal:
"Tobě taky dlužím poděkování, Sachsová? Taky sis hrála na matku Terezu?"
Nervózně čekal na odpověď a nedokázal si představit, jak se na Sachsovou bude dívat, pokud mu odpoví kladně.
"Ne," odvětil za ni Thom. "Zachránil jsem tě úplně sám. Nebo bys chtěl, aby se některá z těch citlivých duší otřásla odporem při pohledu na tvůj opruzený zadek?"
Díky, Thome, pomyslel si a vyštěkl: "A teď už běž. Musíme si promluvit o případu. Já a Sachsová."
"Potřebuješ se vyspat."
"Samozřejmě. A taky si potřebuju promluvit o případu. Dobrou noc, dobrou noc."
Ošetřovatel zmizel. Amélie si dolila whisky a vychutnávala nosem její kouřovou vůni.
"Tak kdo to prásknul?" vyzvídal Rhyme. "Pete?"
"Kdo?" zeptala se.
"Doktor Taylor?"
Zaváhala dost dlouho na to, aby mu došlo, že to byl Taylor.
Nakonec řekla: "Dělá si o vás starosti."

"Samozřejmě. A v tom je právě ten problém, rád bych, aby si jich tolik nedělal. Ví o Bergerovi?"
"Má jisté tušení."
Rhyme se zašklebil. "Hele, tak mu řekni, že Berger je můj starý přítel. On... co je?"
Sachsová pomalu vydechla, jako by vypouštěla cigaretový kouř.
"Nejenže po mě chcete, abych přihlížela vaší sebevraždě, vy ještě chcete, abych lhala člověku, který vám to může vymluvit."
"On mi nic vymluvit nemůže," odpověděl Rhyme.
"Tak proč chcete, abych lhala?"
Rhyme se zasmál. "Prostě necháme Taylora pár dní v nevědomosti."
"No dobře," řekla. "Bože, vy jste ale paličák."
Rhyme ji pozorně sledoval. "Co kdybys mi to řekla?"
"Co?"
"Kdo je ten mrtvý. Kterého jsi neodepsala."
"Těch je hodně."
"Například?"
"Přečtěte si noviny."
"No tak, Sachsová."
Zavrtěla hlavou, pohlédla do skleruce a na rtech se jí usadil náznak úsměvu.
"Ne, myslím, že to nejde."
Pochopil, že nechce začínat důvěrný rozhovor s člověkem, kterého zná jediný den. Což mu připadlo směšné vzhledem k faktu, že seděla vedle různých trubiček, krabičky s vazelínou a krabice plenek. Nechtěl však na ni naléhat, a tak raději mlčel.
K jeho překvapení však Amélie po chvíli vzhlédla a vyhrkla:
"Já jen... jenom... ach, Bože."
Začala vzlykat, a když si chtěla rukama zakrýt tvář, vylila na zem dobré deci nejlepší skotské.

26

"Nikdy bych nevěřila, že vám tohle budu vyprávět." Seděla schoulená na židli a vyzuté nohy měla pohodlně opřeny o pelest. Slzy zmizely, jen oči zůstaly zarudlé.
"Pokračuj," pobídl ji.
"Ten kluk, o kterém jsem mluvila... Měli jsme spolu bydlet."
"Aha, ten s tou kolií? Neříkala jsi, že je to snoubenec."
"Byl to můj kluk."
"Říkal jsem si, jestli třeba nemyslíš svého tátu."
"Ne. Ten zemřel před třemi lety na rakovinu. Věděli jsme, že to musí přijít. Pokud se na to člověk dokáže připravit, zvládne to. Ale Nick..."
"Zabili ho?" zeptal se tiše Rhyme.
Neodpověděla. "Nick Carelli. Jeden z nás. Policajt. Detektiv. Dělal na pouliční kriminalitě."
To jméno znělo povědomě. Rhyme však mlčel a nechal Amélii pokračovat.
"Bydleli jsme spolu a dokonce se chtěli vzít," řekla a odmlčela se, jako by si třídila myšlenky. "Pracoval jako tajný agent, takže jsme se snažili uchovat náš vztah v tajnosti. Na ulici se nemohlo prozradit, že chodí s policistkou."
Odkašlala si. "Těžko se to vysvětluje. Víte, něco mezi námi bylo. Taková.... nestává se mi to často. Sakra, vlastně se mi to před Nickem nestalo nikdy. Prostě nám všechno dokonale klapalo. On věděl, že jsem policistka, a neměl s tím žádné problémy. A já s jeho tajnými operacemi taky ne. Prostě... jsme byli naladěni na stejnou vlnu. Znáte ten pocit, když si s někým dokonale rozumíte? Cítil jste to někdy? Třeba s vaší ženou?"
Rhyme se chabě usmál. "Cítil. Ano. Ale ne se svou ženou." Více toho říct nechtěl.
"Jak jste se seznámili?" zeptal se.
"Při studiu na akademii. Vždycky se tam objevil někdo z praxe a vyprávěl, na čem pracuje jejich oddělení. A Nick přednášel o tajných operacích. Hned po první přednášce mě pozval na schůzku. První rande jsme měli v Rodman's Neck."
"Na střelnici?"
Sachsová přikývla. "A hned potom jsme vyrazili za jeho mámou do Brooklynu, kde už čekala hromada těstovin a láhev Chianti. Jeho máma mě štípla a prohlásila, že jsem na děti moc hubená. A donutila mě sníst dvě porce navíc. Nakonec jsme šli s Nickem ke mně a on u mě zůstal přes noc. Docela prima první rande, ne? A pak jsme se už vídali pravidelně. Fungovalo by to, Rhyme. Cítila jsem to v kostech. Perfektně by to fungovalo."
"A co se stalo?" zeptal se Rhyme.
"On..."
Amélie se opět napila. "Celou dobu, co jsme se znali, byl zkorumpovaný."
"Co byl?"
"Koupený. Byl to křivák. Já o tom neměla ani ponětí. Ani nejmenší tušení. Ulíval si peníze v bankách po celém městě. Nahrabal skoro dvě stě tisíc."
Rhyme chvíli mlčel. "To mě mrzí, Sachsová. Drogy?"
"Ne. Většinou spotřební zboží. Televize, elektronika. Noviny tomu začaly říkat Brooklynská spojka."

Rhyme přikývl. "Proto mi bylo jeho jméno povědomé. Bylo jich tehdy přes deset, ne? Sami poldové."
"Většinou jo. Plus pár lidí z mezinárodního."
"A co se s ním stalo?"
"Víte, co se stane, když poldové načapají poldu. Vymlátili z něho duši. Říkali, že se choval agresivně, ale já vím, že ne. Zlomili mu tři žebra a dva prsty a zmalovali mu obličej. Nakonec se přiznal, ale stejně dostal třicet let. Za dvacet může požádat o podmínečné propuštění."
"Za obyčejné krádeže?" vyděsil se Rhyme.
"Pár vloupaček udělal sám. Navíc pistolí vyhrožoval jednomu řidiči a na druhého dokonce vystřelil. Aby ho postrašil. Já vím, že ho chtěl jen postrašit. Jenže soudce tenhle argument zamítl." Zavřela oči a stiskla rty.
"Když ho chytli, oddělení vnitřních záležitostí si na něm pěkně smlslo. Kontrolovali mu záznamy telefonních hovorů. Byli jsme opatrní, protože se bál, že mu mohou odposlouchávat linku. Stejně mu ale pár hovorů objevili a vrhli se i na mě. A tak mě Nick od sebe odřízl. Musel. Jinak bych šla ke dnu s ním. Však znáte vnitřáky vždycky dělají hon na čarodějruce."
"A co bylo pak?"
"Aby je přesvědčil, že pro něj nic neznamenám... řekl o mně pár nehezkých věcí." Polkla a sklopila oči k podlaze.
"Vnitřní oddělení o mně chtělo vědět všechno. A Nick na to řekl: ‚Cože, Š. D. Sachsová? Jo, ta mi párkrát vlezla do postele, ale za moc to nestálo. A tak jsem ji odkopl.'" Amélie zvrátila hlavu dozadu a otřela si oči do rukávu. "Mám přezdívku Š. D."
"Lon mi to říkal."
Zamračila se. "A řekl vám, co znamená?"
"Šlapákova dcera. Po tvém otci."
Bezkrevně se usmála. "Ale tohle všechno byl jen začátek. Během vyšetřování Nick prohlásil, že ‚Š. D.' by mělo spíš znamenat ‚Šoustá s dámama', protože jsem prý spíš na holky. Umíte si asi představit, jak rychle se to rozneslo po oddělení."
"Tohle je tam úplně běžné, Sachsová."
Zhluboka se nadechla. "Viděla jsem ho ke konci vyšetřování u soudu. Podíval se na mě jenom jednou a... nedokážu ani popsat, co měl v očích. Naprosto zlomené srdce. Určitě to řekl jen proto, aby mě kryl. Ale stejně... Nakonec jste měl pravdu. Ohledně té samoty."
"Já tě nechtěl..."
"Ne," řekla vážně. "Já se dotkla vás a vy zase mě. Nic na tom není. A navíc jste měl pravdu. Nesnáším samotu. Chci chodit mezi lidi, chci chodit na schůzky. Jenže po tom všem s Nickem jsem ztratila chuť na sex." Kysele se zasmála. "Každý si myslí, že vypadat jako já je něco příjemného. Můžu prý mít každého chlapa, na kterého ukážu. Hovno. Odvahu požádat mé o schůzku mají akorát ti, kteří chtějí jen šoustat. A tak jsem to vzdala. Být sama je jednodušší. Nesnáším to, ale je to jednodušší."
Rhyme konečně pochopil, proč se mu zdála tak klidná, když ho poprvé uviděla. Chovala se vyrovnaně, protože stála před mužem, který pro ni nepředstavoval hrozbu. Který jí nebude dělat sexuální návrhy. Kterého nebude muset odhánět. A se kterým možná dokonce naváže jakýsi kolegiální vztah vzhledem k tomu, že oba postrádají stejný důležitý gen.
"Víš co?" žertoval, "my dva se můžeme scházet i bez milostného vztahu."
Rozesmála se. "Povězte mi něco o své ženě. Jak dlouho jste byli spolu?"
"Sedm let. Šest let před nehodou a rok po ní."
"A pak vás opustila?"
"Ne. Já opustil ji. Nechtěl jsem, aby trpěla pocitem viny."
"To bylo od vás hezké."
"Dřív nebo později bych ji od sebe stejně zapudil. Já jsem totiž strašný parchant. Ty mě zatím znáš jen z lepší stránky."
Zamyslel se a po chvíli řekl: "Ta věc s Nickem... nějak souvisí s tvým odchodem od pochůzkářů?"
"Ne. Vlastně ano."
"Máš strach z přestřelky?"
Po chvíli přikývla. "Život na ulici je dneska jinačí. Proto do toho Nick spadl. Doby, kdy táta v klidu šlapal svůj rajón, jsou dávno pryč. Tenkrát to bývalo lepší."
"Chceš říct, že historky, které ti táta vyprávěl, ti připadaly lepší."
"Možná," souhlasila a posunula se na židli. "Ta moje artritida... je sice skutečná, ale není to zdaleka tak vážné, jak předstírám."
"Já vím," přikývl Rhyme.
"Vy to víte? Jak to?"
"Všiml jsem si pár drobností a udělal pár závěrů."
"Tak proto jste mě nechal celý den pracovat? Věděl jste, že to hraju?"
"Nechal jsem tě pracovat, protože jsi lepší, než si myslíš." Dopálené na něj pohlédla. "Připomínáš mi vlastně mě, Sachsová."
"Vážně?"
"Něco ti povím. Nebyl jsem na oddělení ještě ani rok, když nám jednou zavolali z oddělení vražd, že v nějaké uličce na Greenwich Village se našlo tělo mrtvého muže. Všichni seržanti zrovna pobíhali v terénu, a tak jsem měl místo činu ohledat já. Podotýkám, že mi bylo šestadvacet. Tak jsem tam šel a ukázalo se, že mrtvý chlápek byl šéfem městského odboru zdravotnictví a pečovatelských služeb. Všude kolem sebe měl poházenou spoustu fotek. Ty bych ti přál vidět!

Vyšlo najevo, že oběť před smrtí navštívila jistý SM klub na Washington Street. A abych nezapomněl: když toho chlapa našli, měl na sobě černé minišaty a síťované punčochy. A tak jsem místo činu zajistil, jenže najednou se objevil nějaký kapitán a chtěl podlézt pásku. Bylo mi jasné, že chce sbalit ty kompromitující snímky, ale mně ve svý naivitě o ty fotky ani tak nešlo akorát jsem nechtěl, aby mi to tam někdo pošlapal." "O jako Ochrana místa činu."
Rhyme se zakuckal smíchy. "A tak jsem tam toho chlapa nepustil. Ječel na mě od pásky jako zběsilý a zástupce komisaře, který tam mezitím taky přijel, se mi to snažil rozmluvit. Řekl jsem, že ne. A tak na mě začal řvát i on. ‚Místo činu zůstane do konce ohledávání netknuté,' povídám jim. A hádej, kdo se tam nakonec objevil."
"Sám starosta?"
"No, náměstek."
"Ani toho jste tam nepustil?"
"Nikdo se tam nedostal, dokud nedorazili naši experti z laborky. Samozřejmě jsem pak šest měsíců musel akorát přepisovat protokoly. Ale pachatele jsme nakonec zadrželi jen díky otisku na jedné z těch fotek mimochodem to byla zrovna ta, která se pak objevila na první stránce Postu. Udělal jsem přesně to, co včera ráno ty, Sachsová. Když jsi zastavila vlak a uzavřela Jedenáctou avenue."
"Nepřemýšlela jsem nad tím," řekla Amélie. "Prostě jsem to udělala. Proč se na mě tak díváte?"
"No tak, Sachsová. Ty dobře víš, kam patříš. Na ulici. Chodit na pochůzky, vyšetřovat vraždy, dělat na divizi, to je jedno... Ale styk s veřejností? Vždyť tam shniješ. Pro některé lidi to může být dobrá práce, ale pro tebe ne. Nevzdávej to tak rychle!"
"Aha, a vy to nevzdáváte? Co ten Berger?"
"U mě je to úplně něco jiného."
Tázavě se na něj podívala a zašla si pro kapesník. Vrátila se na židli a zeptala se: "Vy v sobě žádné mrtvé nenosíte?"
"Kdysi ano. Ale teď už jsou všichni pohřbení."
"Vyprávějte mi o tom."
"Nic na tom není, vážně."
"Lžete. Poznám to. No tak, já se vám taky svěřila."
Rhyme pocítil zvláštní mrazení. A dobře věděl, že to není záchvat dysreflexe. Jeho úsměv ochabl.
"No tak, Rhyme," trvala na svém. "Chtěla bych to slyšet."
"Před pár lety jsem měl případ," řekl Rhyme, "a udělal jsem chybu. Velkou chybu."
"Povídejte," pobídla ho Sachsová a nalila do obou sklenic trochu skotské.
"Dostali jsme hlášení, že v jednom bytě v čínské čtvrti došlo k vraždě a sebevraždě. Muž zastřelil svou manželku a pak sebe. Na ohledání jsem tehdy neměl moc času, a tak jsem postupoval dost rychle. A přitom jsem udělal klasickou chybu - udělal jsem si na celý případ názor ještě předtím, než jsem začal s ohledáváním. Našel jsem pár vláken, který jsem nedokázal zařadit, ale domyslel jsem si, že je někdo z manželů na sobě přitáhl zvenčí. Našel jsem taky úlomky po kulce, ale neporovnal jsem je se zbraní nalezenou na místě činu. Všiml jsem si, jak se kulka odrazila, ale neprošel jsem dvakrát rošt, abych zjistil přesnou polohu pistole. Dokončil jsem ohledání, podepsal papíry a vrátil se do kanceláře."
"A co se stalo?"
"Místo činu bylo narafičené. Ve skutečnosti tam došlo k loupežné vraždě. A pachatel dokonce zůstal v bytě."
"Cože? On tam pořád byl?"
"Po mém odchodu vylezl zpod postele a začal střílet. Zabil jednoho technika a zranil zdravotníka. Dostal se až na ulici, kde došlo k přestřelce s policejní hlídkou. Ta ho nakonec sundala zemřel - o pár dní později ale nechal za sebou jednoho policistu mrtvého a jednoho zraněného. A taky rozstřílel jednu rodinu, která právě vycházela z čínské restaurace přes ulici. Jedno z dětí použil jako živý štít."
"Bože můj."
"Přežil jenom otec, bývalý vojenský lékař. Jmenoval se Colin Stanton. Doktoři pak říkali, že dost možná mohl manželku nebo i děti zachránit, kdyby se jim pokusil zastavit krvácení, jenže on zpanikařil a úplně ztuhnul. Prostě tam stál a hleděl, jak mu umírají před očima."
"Bože, Rhyme. Ale to přece nebyla vaše vina. Vy..,"
"Nechej mě domluvit. To ještě není konec."
"Ne?"
"Ten chlap se pak vrátil domů někde na sever státu New York. Později se nervově zhroutil a skončil v blázinci. Pokusil se o sebevraždu. Dali ho pod stálou kontrolu. Napřed se snažil podřezat si žíly titulní stránkou časopisu. Potom se proplížil do knihovny, objevil vázičku, rozbil ji a pořezal si zápěstí. Sešili ho a nechali si ho tam ještě dobrý rok. Nakonec ho propustili, ale on se o to za měsíc pokusil znovu. Nožem. A tenkrát mu to vyšlo," dodal Rhyme chladně.
O Stantonově smrti se Lincoln Rhyme dozvěděl z nekrologu, který na oddělení pro styk s veřejností zafaxoval soudní lékař okrsku Albany. Někdo pak fax poslal vnitřní poštou Rhymovi a do poznámky připsal: Tohle by tě mohlo zajímat.
"Vyšetřovalo mě vnitřní oddělení. Profesionální opominutí. Dostal jsem co proto. Ale myslím, že mě měli vyrazit."
Povzdechla si a zavřela oči. "A vy mi chcete říct, že už se necítíte vinen?"
"Už ne."
"Nevěřím vám."
"Já už si své vytrpěl, Sachsová. Ti mrtví mě dost dlouho pronásledovali. Ale pak jsem je odepsal. Protože kdybych to neudělal, copak bych mohl pokračovat v práci?"
Po chvíli ticha pronesla: "V osmnácti jsem dostala pokutu za rychlou jízdu. Místo šedesáti jsem jela sto čtyřicet."
"Prima."
"Táta mi řekl, že mi sice ty peníze na pokutu dá, ale chce je zpátky i s úrokem. A víte, co mi ještě řekl? Že kdybych jela

na červenou nebo se chovala bezohledně, vyprášil by mi kožich. Ale rychlou jízdu chápal. Povídal: ‚Vím, co cítíš, drahoušku. Když se hýbeš, nemohou tě chytit.'" Sachsová pohlédla na Rhyma: "Kdybych si nemohla sednout za volant, kdybych se nemohla pohnout, možná že bych to taky udělala. Zabila se."
"Já všude chodil pěšky," vzpomínal Rhyme. "Nikdy jsem moc neřídil. A auto jsem neměl posledních dvacet let... Co máš vlastně za auto?"
"Nic, do čeho by nafoukaný Manhattaňan jako vy vůbec vlezl. Mám Chevrolet Camaro. Kdysi patřil tátovi."
"A ten ti asi taky dal vrtačku. Aby sis uměla leccos spravit."
Přikývla. "A taky francouzský klíč. A sadu svíček. První sadu nástrčných klíčů jsem dostala ve třinácti k narozeninám."
Jemně se zasmála. "Tenhle chevrolet je celý rozkodrcaný. Prostě americké auto. Všechno se brzo uvolní a musí se dotahovat. Akorát pérování je tvrdé. Ale jednou si stejně koupím BMW."
"Pro nás mrzáky je auto znakem společenského postavení," vysvětloval Rhyme. "Na rehabce jsme vždycky seděli nebo leželi na jednom pokoji a vyprávěli si, co všechno bychom mohli vytřískat z pojišťovny. Na vrcholu žebříčku byla dodávka pro vozíčkáře. A za ní auta s ručním řízením. Což by mi ovšem moc nepomohlo." Rhyme zamrkal, jako by se snažil na něco rozpomenout. "V autě už jsem neseděl celá léta. Vlastně si ani nepamatuju, kdy naposled."
"Mám nápad," vyhrkla náhle Sachsová. "Než se ten váš kamarád Berger vrátí, svezu vás. Nebo je v tom problém? Můžete sedět? Říkal jste, že invalidní vozík pro vás není."
"Invalidní vozík ne. Ale autem by to snad šlo." Zasmál se. "Tak říkáš dvě stě šedesát osm? Kilometrů za hodinu?"
"To byla mimořádná situace," řekla Sachsová a zasněně pokývala hlavou. "Dobré podmínky a široko daleko žádná dálniční hlídka."
Zazvonil telefon a Rhyme ho zvedl sám. Byl to Lon Sellitto.
"Přepadovky jsou u tří kostelů v Harlemu. Velí jim Dellray a opravdu ti věří, Lincolne. Vůbec bys ho nepoznal. Asi třicet pochůzkářů a mraky lidí z ochranky OSN zatím pročesávají okolí, abysme na nějaký kostel nezapomněli. Jestli se ten chlap neukáže, uděláme o půl osmé zátah do všech kostelů. Pro případ, že by nám náhodou proklouzl mezi prsty. Myslím, že ho dostaneme, Linku," řekl detektiv a na policistu newyorského oddělení vražd vypadal podezřele nadšeně.
"Dobře, Lone. Okolo osmé ti pošlu na velitelské stanoviště Amélii."
Zavěsili.
Ozvalo se zaklepání a do pokoje vstoupil Thom.
Jako by se nás bál přistihnout v delikátní situaci, zasmál se v duchu Rhyme.
"Už žádné výmluvy," řekl nedůtklivě. "Spát. A hned."
Byly už tři ráno pryč, ale Rhyme odhodil vyčerpání někam daleko. Jako by se vznášel v prostoru. Mimo své tělo. Přemýšlel, zda náhodou netrpí halucinací.
"Ano, mami," řekl. "Policistka Sachsová tu zůstane, Thome. Přineseš jí přikrývku, prosím?"
"Co jsi říkal?" otočil se k němu Thom.
"Přikrývku."
"Ne, potom," upřesnil ošetřovatel. "To slovo potom."
"Já už nevím. ‚Prosím'?"
Thomovy oči se rozšířily zděšením. "Jsi v pořádku? Nemám přivolat Peta Taylora? Nebo rovnou faráře?"
"Vidíš, jak mě ten hajzlík trápí?" obrátil se Rhyme na Sachsovou. "Nikdy nechápe, jak moc mu hrozí propuštění."
"Budíček bude v kolik?"
"Stačí o půl sedmé," řekl Rhyme.
Když Thom zmizel, Rhyme se zeptal: "Hele, Sachsová, máš ráda hudbu?"
"Zbožňuju ji."
"Jakou?"
"Staré hity, firmu Motown... A co vy? Vy vypadáte na klasiku..."
"Vidíš tu skříň?"
"Tuhle?"
"Ne, ne, tu druhou. Napravo. Otevři ji."
Zalapala po dechu. Skříň přímo pukala ve švech snad tisícem kompaktních desek.
"Vždyť je to tu jak v supermarketu."
"A stereo na polici vidíš?"
Přejela rukou po zaprášeném Harmon Kardonu.
"Stálo mě víc než první auto," řekl Rhyme. "Ale už ho nepoužívám."
"Proč ne?"
Neodpověděl. "Vyber něco. Je zapnuté? Fajn. Tak tam něco pusť."
O chvíli později se ložnicí rozlehly tóny známé melodie a Levi Stubbs začal zpívat o lásce.
Už je to nejmíň rok, co v téhle místnosti zněly nějaké tóny, odhadoval Rhyme. V duchu se pokusil odpovědět na Améliinu otázku, proč už neposlouchá hudbu. Nedokázal to.
Sachsová zvedla z gauče knihy a složky. Lehla si a sáhla po výtisku Místo pro zločin.
"Dáte mi jednu?" zeptala se.
"Dám ti jich deset."
"Můžete..." Hlas se jí zlomil.
"... se ti podepsat?" Zasmál se a ona s ním. "A co kdybych ti na to dal otisk palce? U rukopisu nikdy nemáš víc než pětaosmdesátiprocentní jistotu, že je pravý. Ale otisk palce? Každý expert na otisky ti potvrdí, že je můj."
Sledoval, jak čte první kapitolu. Oči se jí klížily. Zavřela knihu.

"Uděláte pro mě něco?" zeptala se.
"A co?"
"Předčítejte mi. Něco z knihy. Když jsem byla s Nickem..." Hlas ji opět zradil.
"Co?"
"Když jsme byli spolu, často mi Nick před spaním něco nahlas četl. Knihu, časopis, noviny... Tohle je jedna z věcí, které mi scházejí nejvíc."
"Ale já čtu hrozně," přiznal se Rhyme. "Jako bych recitoval kriminalistickou ročenku. Ale mám dobrou paměť... Co kdybych ti o některém případu vyprávěl?"
"To byste udělal?"
Otočila se a stáhla si modrou blůzku. Rozepnula si tenkou neprůstřelnou vestu a odhodila ji stranou. Měla teď na sobě jen síťované tílko, pod kterým se rýsovala podprsenka. Znovu si natáhla blůzku, pohodlně se uložila na gauč, přikryla se dekou a zavřela oči.
Jediným pohybem prstu Rhyme ztlumil světla.
"Místa, kde došlo ke smrti člověka, mě vždycky fascinovala," začal. "Připomínají mi svatyni. Lidi daleko více zajímají místa, kde někdo zemřel, než kde se někdo narodil. Vezmi si Johna Kennedyho. Tu nešťastnou ulici v Dallasu navštíví denně tisíce lidí. A kolik myslíš, že jich navštíví jednu malou porodnici v Bostonu?"
Opřel si hlavu o měkký polštář. "Nenudím tě?"
"Ne," ozvala se. "Nepřestávejte, prosím."
"Víš, co mě nikdy nepřestane zajímat, Sachsová?"
"Co?"
"Ukřižování Ježíše. Před dvěma tisíci lety. Tohle místo činu bych strašně rád ohledal. Já vím, co teď řekneš: že pachatele známe. Ale známe je opravdu? Jediné, co známe, jsou výpovědi svědků. Jenže já tvrdím: svědkům nikdy nevěř. Možná se všechno stalo úplně jinak, než jak stojí v Bibli. Schází totiž důkazy, doličné předměty: hřebíky, krev, pot, kopí, kříž, ocet. Otisky sandálů i otisky prstů."
Rhyme otočil hlavou trochu nalevo a pokračoval, dokud se Amélii nezačala pravidelně pohybovat hruď. Dokonce i pramínek jejích planoucích vlasů se dýcháním posunoval dopředu a dozadu. Rhyme zhasl pomocí ovladače všechna světla a brzy usnul také.

Začalo svítat.
Carole Ganzová se probudila a skrz drátěné okno nad hlavou zahlédla světlo. Pammy. Ach, holčičko... A pak si vzpomněla na Rona. A na všechny své věci v tom hrůzném podzemí. Peníze, žlutý baťůžek...
Většina myšlenek se ale soustředila na dcerku.
Něco ji probralo z lehkého a neklidného spánku. Co to bylo?
Bolest v zápěstí? Příšerně jí v něm cukalo. Trochu se pohnula. Chtěla...
Zazněly varhany a místnost naplnil chorál lidských hlasů.
Tak tohle ji probudilo. Hudba. Kostel není opuštěný. Jsou tu lidé! Usmála se. Někdo by mohl...
V tu chvíli si vzpomněla na bombu.
Carole vykoukla zpoza skříně. Bomba tam pořád stála a houpala se na hraně stolu. Nepůsobila děsivě jako ostatní bomby a vražedné nástroje vůbec se nepodobala těm nablýskaným a rafinovaným krabičkám z filmů. Špinavá páska, pokroucené dráty, rozlitý benzin... Třeba je to jen strašák, pomyslela si. Za denního světla už tak hrozivě nevypadal.
A znovu hudba. Přicházela přímo seshora. A s ní jakési šoupavé kroky. Zavření dveří. Skřípění prken, jak nějací lidé přecházeli po staré podlaze. Ze stropních trámů se na Carole snesla vrstva prachu.
Uprostřed písně hlasy utichly. A pak se opět rozezněly.
Carole začala dupat, ale podlaha byla betonová a stěny cihlové. Pokusila se křičet, ale páska veškeré zvuky spolehlivě utlumila. Zkouška nahoře pokračovala a sklepem se linula slavnostní a vznešená hudba.
Po deseti minutách padla Carole na podlahu vyčerpáním. Její pohled opět upoutala bomba. Světla v místnosti přibývalo a ona teď zřetelné rozeznávala časový spínač.
Zamrkala zděšením. Spínač!
Takže to vůbec nebyl strašák. Šipka byla nastavena na 6.15. A ciferník ukazoval 5.30.
Přitlačila se co nejdál za skříň a začala do ní kopat kolenem. Všechny zvuky však okamžitě zanikly ve vzletných tónech písně, která se majestátně ozývala shora: Ježíši, tichý Beránku...

Část čtvrtá

AŽ NA KOST

Bohům je odepřeno jediné: moc měnit minulost.
Aristoteles

NEDĚLE 5.45 PONDĚLÍ 19.00

27

PACHATEL 823
Vzhled Bydliště Automobil Ostatní
- běloch, menší postavy
- tmavé oblečení
- staré rukavice, načervenalá kozinka
- voda po holení zakrývá nějaký pach?
- lyžař. Kukla?
tmavomodrá?
- rukavice jsou tmavé
- voda po holení = Brut
- vlasy nejsou hnědé
- hluboká jizva na ukazováč.
- sportovní oblečení - zřejmě má operační základnu
- pravděpod. nedaleko:
- Broadway a 82V ShopRite, Greenwich a Bank, ShopRite, 8. ave a 24., ShopRite, Houston a Lafayette, ShopRite,

- stará budova růž. Mramor
- nejméně sto let stará, pravděp. instituce nebo panské sídlo
- žlutý taxík
- nový sedan světle šedý, stříbrný, béžový
- auto z půjčovny, pravděpodob. kradené
- půjčov. Hertz, stříb. Barvy, letošní model - zná proced. na místě činu pravděpod. má záznam v rejstříku
- zná různé druhy otisků
- zbraň = Colt .32
- svazuje oběti neobv. uzly
- má zálibu ve starobylosti
- jedné oběti říkal ‚Hanno'
- zná základy němčiny
- záliba v podzemí
- rozdvojená osobnost
- možná kněz, konzultant, soc. pracovník
- neobvykle sešlapané boty, hodně čte?
- poslouchal jak oběti láme kost
- had jako výsměch vyšetřovat.

Probudil ho zápach. Což se mu stávalo často.
A tak jako vždy neotevřel oči, ale zůstal ve své obvyklé poloze a snažil se zjistit, odkud neznámý závan přišel.
Byly to zplodiny v ranním vzduchu? Nebo rosa na mastné špinavých ulicích? Vlhká omítka? Snažil se rozeznat vůni Amélie Sachsové, ale nešlo mu to.
V myšlenkách Sachsovou přeskočil a pokračoval. Co to může být?
Nějaké čistidlo? Ne.
Nějaká chemikálie z Melovy provizorní laboratoře?
Ne, to všechno by poznal.
Aha... Vlastně ano... Náplň fixu.
Konečně mohl otevřít oči. Napřed zkontroloval Sachsovou, aby se ujistil, že nikam nezmizela. A pak už pohlédl na profil pachatele, od nějž ten zvláštní pach přicházel. Horký a vlhký vzduch srpnového rána papír pokroutil a uvolnil z něj vůni fixu.
o zná procedury na místě činu
o pravděpodobně má záznam v rejstříku
o zná různé druhy otisků
o zbraň = Colt .32
o svazuje oběti neobvyklými uzly
o má zálibu ve starobylosti
o jedné oběti říkal "Hanno"
o zná základy němčiny
o záliba v podzemí
Hodiny na zdi ukazovaly 5:45. Vrátil se k profilu. Neviděl ho moc zřetelně, jen jako plochu světlejší bílé na tmavší. Světla už však bylo dost na to, aby všechna slova rozeznal.
o rozdvojená osobnost
o možná kněz, konzultant, sociální pracovník
o neobvykle sešlapané boty, hodně čte?
o poslouchal, jak se oběti láme kost
o ponechal hada jako políček vyšetřujícím

Také sokoli se probouzeli. Vnímal, jak za oknem třepetají křídly. Znovu se podíval na plakát. V kanceláři na divizi míval rozvěšeno několik tabulí, kde si zapisoval seznam charakteristik pachatelů nejvýznamnějších případů. Vzpomínal si, jak kolem tabulí přecházel, zíral na ně a přemýšlel o lidech, které popisovaly.
Molekuly barvy, bahna, pylu, listů...
o stará budova, růžový mramor
Vzpomněl si na jednoho chytrého zloděje klenotů, kterého s Lonem dopadli před deseti lety. Ve vazbě jim ten člověk řekl, že nikdy nepřijdou na to, kam schoval kořist, ale pokud to přijmou jako polehčující okolnost, poví jim to sám.
Rhyme mu tehdy odpověděl: "No, opravdu máme jisté problémy to místo najít."
"To vám věřím," řekl ten parchant posměšně.
A tak Rhyme pokračoval: "Dostali jsme se až ke kamenné zdi zásobníku na uhlí u jednoho farmářského domu na řece Connecticut. Asi pět mil severně od Long Island Sound. A teď se akorát nemůžeme shodnout, jestli ten dům leží na východním nebo na západním břehu řeky.
Ve zločincově tváři se objevil výraz typu: Do prdele, vy jste tam byli.
Možná je v tom opravdu kouzlo, Sachsová, pomyslel si.
o nejméně sto let stará, pravděpodobně instituce nebo panské sídlo
Ještě jednou přejel pohledem celý profil, zavřel oči a opřel se o nádherně pohodlný polštář. Náhle ho cosi trklo. Jako by dostal facku. S očima dokořán zíral na jedinou větu:
o má zálibu ve starobylosti
"Sachsová!" zaječel. "Vstávej!"
Amélie se zmáměně posadila. "Co? Co je...?"
Starobylý, starobylý, starobylý...
"Udělal jsem chybu," řekl lapidárně. "Je tu jistý problém."
Sachsová si nejdříve myslela, že zdravotní. Vyskočila z gauče a natáhla se po Thomové kufříku s první pomocí.
"Ne, myslím vodítka, Sachsová, vodítka... Mám to tu špatně." Zadýchaný Rhyme skřípal zubama.
Sachsová se oblékla, posadila se a prsty si mimoděk prohrábla vlasy.
"Cože, Rhyme? V čem je problém?"
"Ten kostel. Možná není v Harlemu. Udělal jsem chybu," opakoval.
Jako tenkrát s tím zločincem, který zabil rodinu Colina Stantona. Kriminalisté mohou perfektně zařadit stovky stop a důkazů a pak stačí jediná chybička a umírají nevinní.
"Kolik je hodin?" zeptala se.
"Tři čtvrté na šest, něco přes. Přines ty noviny. A najdi rozpis bohoslužeb."
Amélie projížděla očima řádky. Náhle vzhlédla:
"Vysvětlete mi to."
"Pachatel 823 je posedlý starobylostí. Jestli mu jde o starý černošský kostel, nemusí to být nutně v Harlemu. Afroamerickou realitní společnost založil v Harlemu Philip Payton v roce 1900. Jenže v té době byly ve městě ještě další dvě černošské čtvrti. Jedna byla v centru na místě dnešních soudů a druhá na San Juan Hill. Dneska už tam žijí většinou běloši, ale... Sakra, na co jsem myslel?"
"A kde je San Juan Hill?"
"Hned na sever od Hell's Kitchen. Na West Side. Pojmenovali ho na počest černošských vojáků, kteří bojovali ve španělskoamerické válce."
Sachsová horlivě pročítala noviny.
"Takže kostely v centru," informovala. "V Battery parku je Seamen's Institute. Stojí tam kaple Svaté trojice."
"Tam černoši nežili. Trochu víc na severovýchod."
"Presbyteriánský kostel v čínské čtvrti."
"A nějaký baptistický nebo evangelický?"
"Ne, v téhle oblasti nic. A tady... á sakra." S odevzdaným výrazem si povzdechla: "Ach, Bože."
Rhyme okamžité pochopil. "Bohoslužba za svítám."
Přikývla. "Svatá baptistická modlitebna... Ach, Rhyme, začínají tam v šest. Je to na rohu mezi Padesátou Devátou a Jedenáctou avenue."
"To je San Juan Hill! Zavolej tam!"
Popadla telefon a vytočila číslo. Stála se svěšenou hlavou a vztekle si vytrhávala obočí.
"Zvedněte to, zvedněte to... Sakra. Je tam záznamník. Reverend je někde mimo." Začala odříkávat vzkaz: "Tady newyorská policie. Máme důvodné podezření, že ve vašem kostele je umístěna bomba. Co nejrychleji provedte evakuaci kostela." Zavěsila a nazula si boty.
"Běž, Sachsová, dělej! Musíš tam jet! Rychle!"
"Já?"
"Jsme blíž než nejbližší stanice. Za deset minut jsi tam."
Vyrazila ke dveřím a zapnula si opasek.
"Zavolám zatím na centrálu," ječel za ní, když se hnala po schodech dolů a zrzavé vlasy za ní vlály jako ocas komety.
"A jestli máš jet ještě někdy rychle, Sachsová, tak to je právě teď!"

Véerenko vjelo na Jedenaosmdesátou a hnalo se směrem na západ.
Sachsová se vyřítila na křižovatku s Broadwayí, a než opět získala kontrolu nad vozidlem, stačila vrazit do stojánku s novinami, který proletěl výlohou nejbližšího obchodu. Uvědomila si, že má vzadu veškeré vybavení. Máš těžkej zadek,

říkala si v duchu; nezatáčej ve stovce.
Pokračovala dolů po Broadwayi. Na křižovatkách přibrzdila, krátce se rozhlédla vlevo a vpravo a znovu dupla na plyn. Najela na Devátou avenue a zamířila na jih. Jsem jenom...
K čertu!
Ozvalo se uši drásající zakvílení pneumatik.
Ulice byla uzavřená.
Devátou avenue blokovala už takhle brzy ráno řada modrých zátaras. Jakýsi transparent hlásal: Umění a schopnosti všech národů. Ruku v ruce, my všichni jedno jsme.
Zatracená OSN! Sachsová zacouvala o půl bloku zpátky a šlápla na plyn. Než porazila první zátarasu, měla už na tachometru osmdesát. Přenosné hliníkové zátarasy se před ní rozprskly do stran. O dva bloky dál proletěla jižní uzávěrou a vřítila se na Devětapadesátou. Přitom vjela na chodník dál, než jí bylo milé.
Sto metrů před ní se objevil kostel.
Věřící stáli na schodech rodiče, děvčátka v nabíraných bílých a růžových šatičkách, chlapci s vyčesanými vlasy v černých oblecích a bílých košilkách.
Ze sklepního okna se vyvalil malý šedivý obláček.
Sachsová dupla na plyn a motor zavyl.
Popadla vysílačku. "VRN 2 volá centrálu."
A právě ve chvíli, kdy se ujišťovala, že vysílačka je zapnutá naplno, jí z boku vjel přímo do cesty velký mercedes. Stačila zahlédnout vyděšené oči rodinky uvnitř a pohotovou reakci řidiče, který rychle dupnul na brzdy.
Amélie instinktivně strhla řízení doleva a přešla do kontrolovaného smyku. Tak dělejte, prosila pneumatiky, chyťte se! Ovšem mastný asfalt narušený děsivými vedry posledních dní pokrývala rosa. Dodávka tančila po cestě jako vznášedlo.
Zadní část dodávky se v osmdesátikilometrové rychlosti otřela o čelo mercedesu a německá ocel jí rozpárala pravý zadní bok. Černé kufry vyletěly ven a jejich obsah se rozsypal po celé ulici. Věřící se rozprchli před úlomky skla, umělé hmoty a plechu.
Ve voze se nafoukl airbag, což Amélii ohromilo. Stačila si ještě zakrýt tvář, když dodávka narazila do řady zaparkovaných vozů, proletěla novinovým stánkem a přetočila se na střechu. Noviny a igelitové sáčky na důkazy se vznášely ve vzduchu jako malí parašutisti.
Náhle Sachsová visela hlavou dolů a splývající vlasy jí zakrývaly zrak. Otřela si krev z čela a snažila se rozepnout bezpečnostní pás. Nechtěl povolit. Odněkud jí začal kapat na ruku benzin. Vytáhla z kapsy nůž, otevřela ho a přeřízla popruh. Spadla a málem se propíchla. Zalapala po dechu, aby unikla dusivým výparům benzinu.
Tak dělej, holka, vypadni! Mazej pryč!
Dveře se ani nepohnuly. Mohla se jedině proplazit dozadu. Anebo vyrazit okno. Skrčila nohy a prudce kopla do popraskaného skla. Nechtělo povolit a ona si málem vymkla kotník.
Pistole!
Sáhla si na opasek, ale pouzdro bylo prázdné. Zbraň někam zapadla. Neustále cítila na rukou i na krku kapky benzinu. Zoufale prohrabávala papíry, které vyplňovaly prohlubeň střechy.
Konečně pistoli objevila u stropního světla. Popadla ji a zamířila na boční okno.
Tak rychle! Horizont je volný, čumilové ještě nedorazili.
A pak zaváhala. Nemůže výstřel zapálit výpary?
Natáhla ruku co nejdál od uniformy nasáklé benzinem a váhavě zmáčkla spoušť.

28

Nepomohlo ani pět výstřelů v malém rozptylu. Poctivé sklo firmy General Motors drželo dál pohromadě.
Přidala další tři rány a v uzavřeném prostoru dodávky téměř ohluchla. Alespoň že nedošlo k výbuchu.
Začala do okna znovu kopat. Konečně se sklo roztříštilo a kaskáda modrozelených střepů dopadla na zem. Sotva se Sachsová vykutálela ven, ozvalo se tlumené puf a dodávka se rozhořela.
Svlékla se do tílka a odhodila benzinem nasáklou blůzu uniformy, neprůstřelnou vestu i sluchátka s mikrofonem. Naražený kotník se bolestivě ozýval, ale Sachsová sprintovala podél věřících a sboru k hlavnímu vchodu do kostela.
Vnitřek kostela zahaloval kouř. Pár metrů od vchodu se prkenná podlaha náhle zavlnila a vyšlehly z ní plameny.
Náhle se ve dveřích objevil reverend. Dusil se kouřem a po tváři mu stékaly slzy. Vlekl za sebou bezvládnou ženu. Sachsová mu s ní pomohla ke dveřím.
"Kde je suterén?" vykřikla.
Rozkašlal se a zavrtěl hlavou.
"Kde?" zaječela znovu a myslela přitom na Carole Ganzovou a její malou dcerku. "Sklep!"
"Tam, ale..."
Ukázal na druhou stranu, kde už hořela podlaha.
Amélie téměř neviděla pro hustý kouř. Stěna vedle ní se začala hroutit, všude létaly jiskry a syčely plameny. Na chvilku zaváhala a pak vyrazila ke dveřím do sklepa.
Reverend ji chytil za ruku. "Počkejte." Otevřel skříňku a vytáhl hasicí přístroj. "Jdeme!"
Sachsová zavrtěla hlavou. "Vy ne. Vy to tu hlídejte. A až přijedou hasiči, řekněte jim, že ve sklepě je ještě policistka a jedna oběť."
Dala se opět do běhu.

Když se hýbeš...
Přeskakovala přes propálené díry v podlaze. Bohužel kvůli kouři špatně odhadla vzdálenost ke zdi, narazila na dřevěné obložení a upadla. Na hlavě se jí vzňal pramínek vlasů. Téměř se zalkla příšerným pachem, ale nakonec se jí podařilo vlasy uhasit. Podlaha však neunesla její váhu, takže se začala propadat. Cítila, jak jí plameny z podzemí olizují nohy. Odkutálela se ke dveřím a natáhla se po klice. Vtom se zarazila.
Uvažuj, holka! Než ty dveře otevřeš, nejdřív na ně sáhni. Jestli jsou horké a ty pustíš do přehřáté místnosti kyslík, vznítí se a zpětný tah ti usmaží zadek. Dotkla se dřevěných dveří. Přímo sálaly.
Sakra, co se tu dá ještě dělat? uvažovala horečně.
Plivla si na ruku, rychle stiskla kliku a co nejrychleji ji pustila, aby jí žár nespálil dlaň.
Dveře se rozletěly a zevnitř se vyvalila oblaka dýmu a jisker.
"Je tam někdo?" zavolala a vyrazila dolů.
Spodní část schodiště byla v jednom ohni. Sachsová ho na chvíli utlumila hasicím přístrojem a seběhla do temného sklepa. Na předposledním schodu se však probořila a ztratila rovnováhu. Minimax upadl s řinčením na podlahu. V poslední chvíli se stačila chytit zábradlí, aby si nezlomila nohu.
Vytáhla ji ze schodu a zaostřila zrak přes kouřovou clonu. Všechen dým stoupal vzhůru, takže ho tu nebylo tolik jako v přízemí, ale o to více tu bylo plamenů. Hasicí přístroj ležel kdesi pod hořícím stolem. Vykašli se na něj! přikázala si Sachsová a vyběhla přes oblaka kouře.
"Haló!" křičela.
Žádná odpověď.
Pak si vzpomněla, že pachatel 823 používá lepicí pásku. Je radši, když jsou jeho oběti zticha.
Rozkopla malé dveře na boku a nakoukla dovnitř. Kotelna. Vedly odsud dveře ven, ale byly zcela zataraseny spadlými trámy. Vedle dveří stála nádrž na topný olej, kterou už úplně olizovaly plameny.
Ta nevybuchne, vzpomněla si Sachsová na akademii. Když probírali žhářství, dozvěděli se, že topný olej nevybuchuje.
Měla by ty trámy odkopnout a uvolnit dveře. Připravit si únikovou cestu. A teprve pak začít hledat tu ženu a její holčičku.
Váhavě sledovala, jak se plameny převalují kolem nádrže.
Nevybuchne, nevybuchne.
Vyrazila ke dveřím.
Nevybuchne...
Nádrž náhle pšoukla jako zahřátá plechovka se sodovkou. Olej vystříkl do vzduchu a změnil se v obrovské oranžové jazyky ohně. Na podlaze se vytvořila planoucí louže, která postupovala směrem k Sachsové.
Nevybuchne. Fajn. Ale zatraceně dobře hoří. Přiskočila ke dveřím a zase je zabouchla. Z únikové cesty nebude nic.
Vydala se zpátky ke schodům. Dusila se kouřem a se sklopenou hlavou hledala nějaké stopy po Carole a malé Maggie.
Že by pachatel 823 změnil pravidla? Že by přestal lpět na podzemí a tentokrát nechal oběti třeba v podkroví?
Prásk.
Rychle pohlédla vzhůru a uviděla, jak se u stropu pomalu začíná hroutit velký dubový trám.
S jekotem uskočila stranou, ale zakopla a upadla na záda. Mohutný kus dřeva jí padal přímo na tvář a prsa. Instinktivně zvedla ruce.
Ozvala se rána, jak trám dopadl na dětskou židličku. Jeho konec se zastavil ve vzduchu pár centimetrů od hlavy. Rychle se zpod něj vyplazila a postavila se na nohy.
Rozhlédla se kolem a snažila se proniknout pohledem přes tmavý kouř.
Zatracená práce, pomyslela si náhle. Přece nepřijdu o další oběť. S dusivým kašlem se otočila zpátky k ohni a rychle přeběhla do kouta, který ještě neprošla.
Z jakési skříně náhle vyrazila noha a Sachsová o ni zakopla.
Ruce jí vylétly dopředu a dopadla pár centimetrů od hořící kaluže oleje. Překulila se na stranu, vytáhla zbraň a namířila ji přímo na vyděšenou světlovlasou ženu, která se zoufale snažila se posadit.
Sachsová jí strhla pásku z úst a žena vyplivla černé sliny. Pak se dlouhou chvíli dusila a podle hlasu se téměř zdálo, že umírá.
"Carole Ganzová?"
Žena přikývla.
"A vaše dcera?" křičela Sachsová.
"Není... tu. Moje ruce! Pouta."
"Není čas. Pojďte." Sachsová přeřezala šňůru na ženiných nohou.
Vtom zahlédla u zdi téměř roztavený igelitový sáček.
Nastrčené vodítko! Podle něho se dozví, kde hledat holčičku. Vykročila tam, ale v tu chvíli se ozvala ohlušující rána a dveře kotelny se roztrhly. Do místnosti se vevalila přílivová vlna hořícího oleje a během okamžiku sáček pohltila.
Sachsová na to vše zděšené zírala a na chvíli ustrnula. Probral ji až ženin křik. Všechny schody už hořely. Sachsová přiskočila k doutnajícímu stolu a vykopla zpod něj hasicí přístroj. Rukojeť i tryska se však dávno roztavily a kovová nádoba nesnesitelně pálila. Sachsová si nožem odřízla kus uniformy, chytila praskající nádobu za horní díl a mrštila ji na nejvyšší schod. Nádoba tam chvíli balancovala jako kuželka a pak se začala kutálet dolů.
Sachsová vytáhla pistoli, a když byl červený válec v polovině schodiště, vystřelila.
Nastal obrovský výbuch a přístroj se roztrhl. Nad hlavami jim proletěly kusy červených úlomků. Schodiště se pokrylo houbovitým oblakem oxidu uhličitého a hasicího prášku a většina plamenů na chvíli pohasla.
"Teď!" zařvala Sachsová.

Braly schody po dvou a Sachsová ženu napůl podpírala. Konečně se ze sklepa dostaly až do pekla v přízemí. Postupovaly podél zdi a klopýtaly k východu, zatímco jim nad hlavami pukala barevná vitráž a na jejich sehnutá záda dopadaly rozpálené střepy Marie, Josefa i samotného Ježíše.

29

O čtyřicet minut později už Sachsovou obvázali, sešili a dali jí nadýchat takového množství čistého kyslíku, že si připadala jako zfetovaná. Seděla vedle Carole Ganzové a společně zíraly na zbytky kostela. Nezůstalo z něj prakticky nic.
Pouze dvě nosné zdi a kupodivu i zbytek druhého patra, který se nad hromadou trosek a popela hrdě tyčil do prostoru.
"Pammy, Pammy..." naříkala Carole. Pak ji natáhlo a začala kolem sebe plivat. Popadla kyslíkovou masku a vyčerpaně se opřela.
Sachsová si prohlédla další dezinfekcí nasáklý tampon, kterými si otírala krev z tváře. První tampony byly celé hnědé, ale tenhle už jenom zrůžověl. Zranění nebyla vážná, rána na čele a malé plošky kůže s popáleninami druhého stupně na ruce a na paži. Ovšem její rty už nebyly dokonalé: spodní měla hluboce prořízntutý a rána si vyžádala tři stehy.
Carole trpěla otravou kouřem a bolestí ze zlomeného zápěstí, které už podpírala provizorní dlaha. Chovala si ruku v náručí a se svěšenou hlavou mluvila skrz zaťaté zuby. Každé její nadechnutí znělo jako děsivé sípání.
"Ten zkurvysyn." Rozkašlala se. "Proč... Pammy? Bože, proč? Proč tříleté dítě?!"
Hřbetem nezraněné ruky si otřela slzy vzteku.
"Třeba jí nechce ublížit. Proto do kostela zavedl jenom vás,"
"Ne," odsekla zuřivé. "Tomu na ní vůbec nezáleží. Je to šílenec! Viděla jsem, jak se na ni díval. Já ho zabiju! Já ho, kurva, zabiju!"
Tvrdá slova se rozpustila v dalším záchvatu dávivého kašle.
Sachsová se zkroutila bolestí. Mimoděk si zaryla nehet do popáleného prstu. Opatrně vytáhla blok.
"Můžete mi vylíčit, co se přesně stalo?"
Mezi návaly vzlyků a záchvaty kašle jí Carole postupně převyprávěla všechny události předchozího dne.
"Nechcete někomu zavolat?" zeptala se Sachsová. "Třeba svému muži?"
Carole neodpověděla. Přitáhla si kolena pod bradu a jenom sípala.
Obvázanou rukou jí Amélie stiskla rameno a zopakovala otázku.
"Můj muž..." Záhadně na Sachsovou pohlédla. "Můj muž je mrtvý."
"Ach tak, to je mi líto."
Následkem sedativ Carele otupěla a nějaká medička jí pomohla do sanitky. Sachsová vzhlédla. Od trosek kostela k ní přibíhali Lon Sellitto a Jerry Banks.
"Bože, Sachsová," lamentoval detektiv při pohledu na zbytky převráceného vozu na ulici. "Co je s tím dítětem?"
"Pořád je u toho chlapa," pokývala Sachsová hlavou.
"Jste v pořádku?" zeptal se Banks.
"Nic vážného." Pohlédla k sanitce a řekla: "Tahle oběť, Carole Ganzová, nemá žádné peníze a nemá kde bydlet. Přijela do města, aby pracovala pro OSN. Nemohl byste někam zavolat, detektive? Aby se jí někdo na chvíli ujal."
"Jistě," přitakal Sellitto.
"Co další vodítka?" vyzvídal Banks.
Dotknul se náplasti nad obočím a sykl bolestí.
"Jsou v tahu," řekla Sachsová. "Ale viděla jsem je. Dole ve sklepě. Nestihla jsem pro ně doběhnout. Prostě shořely."
"Člověče," zamumlal Jerry. "Co se s tou holčičkou stane?"
Co si myslí, že se jí asi tak stane?
Amélie vstala a zamířila k vraku véerenka. Cestou našla stále funkční sluchátka. Nasadila si je a už už se chystala zavolat Rhymovi, ale pak mikrofon odstrčila stranou. Co mu má vlastně říct? Podívala se na kostel. Jak může ohledat místo činu, když už žádné neexistuje?
Stála tam s rukama v bok a zírala na doutnající spáleniště, když vtom zaslechla zvuk, který nedokázala zařadit. Jakési kňučění ve bzučení. Nevěnovala mu pozornost, dokud si nevšimla, že Lon Sellitto si náhle přestal oprašovat popel z košile.
"To se mi snad jenom zdá," vyhrkl.
Otočila se.
O blok dál parkovala velká dodávka. Ze strany se právě vyklápěla hydraulická rampa. Cosi na ní stálo. Zdálo se, že je to některý z těch robotů na vyhledávání min. Rampa se sklopila až k zemi a robot vyjel na chodník.
A pak se Sachsová začala hlasitě smát.
Věcička se otočila čelem k nim a dala se do pohybu. Sachsová zírala na nádherně červený invalidní vozík. Byl to elektrický model s malými zadními kolečky, velkou baterií a motorem pod sedačkou. Vedle vozíku kráčel Thom, ale Lincoln Rhyme řídil sám pomocí ústního ovladače, připomínajícího slámku. Jeho pohyby byly zvláštním způsobem vznešené. Přijel až před Sachsovou a zastavil se.
"No dobře, tak jsem lhal," pronesl stroze.
Povzdychla si. "S těmi zády? Když jste mi říkal, že na vozík nemůžete?"
"Přiznávám, že jsem lhal. Určitě budeš naštvaná, Amélie. No, tak buď naštvaná a pak na to zapomeň."
"Všiml jste si, že když máte dobrou náladu, říkáte mi Sachsová, a když špatnou, tak Amélie?"
"Já nemám špatnou náladu," odsekl.

"Opravdu nemá," souhlasil Thom. "Akorát nesnáší, když ho někdo při něčem přistihne."
Thom kývl k impozantnímu vozíku a Sachsová si ho prohlédla. Model Storm Arrow od firmy Action Company.
"Má ho ve skříni celou dobu, co všem vykládá tu svou tklivou historku o zádech. Tak jsem mu to nechal vyžrat."
"Žádné další poznámky, Thome. Omlouvám se, jasné? Omlouvám se."
"Má ho už pár let," pokračoval ošetřovatel. "Dokonce se naučil správně zacházet s ovladačem. Je v tom vážně dobrý. A mimochodem, mně vždycky říká Thom. Ještě nikdy mi neřekl protekčně příjmením."
"Už mě unavovalo, jak na mě všichni civěli," podotkl Rhyme. "Tak jsem s těma projížďkama přestal." Pohlédl na Améliin sešitý ret. "Bolí?"
Dotkla se úst a zašklebila se. "Pálí to jak čert."
Rhyme pohlédl úkosem na Bankse.
"A co se stalo tobě? Ty už si holíš i čelo?"
"Vrazil jsem do hasičského vozu," zazubil se mladý detektiv a znovu si přejel náplast.
"Nic tady není, Rhyme," začala Sachsová vážně. "Pořád má tu holčičku a já nedokázala včas sebrat další vodítko."
"Ale Sachsová, vždycky se tam něco najde. Musíš mít důvěru v učení ctihodného pana Locarda."
"Viděla jsem, jak pytlík s vodítky shořel. A jestli z nich něco zbylo, leží to pohřbené pod tunami trosek."
"No tak se mrknem po vodítkách, které nám nechtěl zanechat. Projdeme místo činu spolu, Sachsová. Ty a já. Tak pojď."
Dvakrát krátce foukl do ovladače a vyrazil kupředu. Byli snad tři metry od zborceného kostela, když ho Sachsová zarazila.
"Moment."
Zabrzdil.
"Jste nějak nedbalý, Rhyme. Nasadte si na kola gumové pásky. Nebo snad chcete, aby se vaše stopy popletly s pachatelovými?

"Kde začneme?"
"Potřebujem vzorek popela," řekl Rhyme. "Vzadu v dodávce byly prázdné plechovky. Podívej se po nich."
Kolem vraku véerenka opravdu jednu našla.
"Víš, kde bylo ohnisko požáru?" zeptal se Rhyme.
"Až moc dobře."
"Tak vezmi vzorek popela z místa co nejblíže ohniska."
"Jasně," řekla a začala šplhat na dva metry vysokou cihlovou zeď jediné, co zbylo z celé severní strany kostela.
Podívala se do kouřící jámy pod nohama.
"Hej, policistko, ještě jsme místo nezajistili. Je to tam nebezpečné," ozval se velitel hasičů.
"Určitě ne tak jako při mé poslední návštěvě," odvětila a s držadlem plechovky v zubech začala slézat dolů.
Lincoln Rhyme ji sledoval, ale ve skutečnosti místo ní viděl sám sebe před třemi a půl lety, kdy si sundal sako a začal prolézat staveniště v metru poblíž radruce.
"Sachsová," zavolal. Otočila se. "Buď opatrná. Viděl jsem, co zbylo z dodávky. Nechci, aby se ti něco takového stalo dvakrát."
Přikývla a zmizela za zdí.
Po pár minutách Rhyme vyštěkl na Bankse: "Kde je?"
"Nevím."
"Tím ti chci naznačit, aby ses po ní podíval!"
"Aha, samozřejmě!" Banks přešel ke zdi a pohlédl dolů.
"Tak co?" vyzvídal Rhyme.
"Je tu binec."
"Samozřejmě, to vím taky. Vidíš ji?"
"Ne."
"Sachsová?!" zařval Rhyme.
Kdesi se ozvalo zaúpění praskajícího dřeva a potom rána. Zvedl se obláček prachu.
"Sachsová? Amélie?"
Nic.
Právě když se za ní chystal poslat speciálku, zaslechl hlas:
"Posílám to!"
"Jerry?" zavolal Rhyme.
"Jsem připraven," odpověděl Banks.
Z díry do podzemí vyletěla plechovka a Banks ji jednou rukou chytil. Ze sklepa vystoupila Sachsová, otírala si ruce o kalhoty a šklebila se.
"Jsi v pořádku?"
Přikývla.
"Teď propátráme boční uličku," nařídil Rhyme. "Na hlavní ulici je pořád rušný provoz, takže když sem přijel s obětí, určitě se snažil zmizet někam z dohledu. Zaparkoval támhle. A do kostela vlezl těmahle dveřma."
"Jak to víš?"
"Existují dva způsoby, jak otevřít zamčené dveře když nepočítám výbušninu. Přes zámek a přes závěsy. Tyhle dveře byly zamčené zevnitř, a tak pachatel vytáhl osičky z pantů. Vidíš, ani se nenamáhal strčit je zpátky."
Začali u dveří a propracovávali se prohořelou chodbičkou. Napravo od nich doutnaly trosky kostela. Postupovali krok

za krokem a Sachsová osvětlovala snímačem dlážděnou zem.
"Potřeboval bych otisky pneumatik," řekl Rhyme. "Chci vědět, na které straně měl kufr."
"Tady," ukázala na zem. "Otisky protektorů. Jenže nevím, jestli jsou od předních kol, nebo od zadních."
"A jsou čisté, nebo rozmazané?"
"Rozmazané."
"Takže jsou od předních." Zasmál se jejímu zmatenému výrazu. "Ty jsi přece expert na auta, Sachsová. Takže až si příště sedneš do auta a nastartuješ, všimni si, že před odjezdem vždycky trochu pohneš volantem. Aby ses ujistila, jak máš nasměrované kola. Proto jsou přední protektory vždycky trochu rozmazané. No, takže víme, že přijel v kradeném fordu Taurus z roku devadesát sedm. Ten měří na délku pět set jeden centimetr a rozvor má dvě stě sedmdesát šest. Od středu zadní pneumatiky po kufr je to asi sto čtrnáct centimetrů. Odměř to a celé místo vysaj."
"Bože, Rhyme. Jak tohle všechno víte?"
"Ráno jsem si to vyhledal. Prohlídla jsi šaty oběti?"
"Jo. A taky nehty a vlasy. A představte si, Rhyme, že ta malá holčička se jmenuje Pam, ale ten chlap jí říkal Maggie. Stejné jako u té Němky té zase říkal Hanno, vzpomínáte?"
"Ne ten chlap, ale jeho druhé já," přitakal Rhyme. "Opravdu rád bych věděl, do které hry tyhle postavy patří."
"Ještě vysaju kolem dveří," poznamenala Sachsová.
Rhyme sledoval, jak s pořezanou tváří a rozcuchanými vlasy projíždí malým vysavačem okolo prahu, a právě se jí chystal připomenout, že místo činu je trojrozměrné, když se vysavačem přesunula k zárubním.
"Nejspíš se nejdřív podíval dovnitř, než ji tam odvedl," pronesla zamyšleně a začala luxovat i parapety.
Což měl být další Rhymův příkaz.
Rhyme naslouchal vrčení vysavače, ale zvuk jako by se každou vteřinou vzdaloval a on upadal kamsi do minulostí, do dávno uplynulých okamžiků.
"Já jsem..." začala Sachsová.
"Pst," zarazil ji.
Sklouzával stále hlouběji do svého podvědomí. A když se dostal na ono určité místo sám neměl ponětí, kde vlastně je uvědomil si, že není sám. Přímo před očima viděl menšího muže v rukavicích, tmavém oblečení a kuklou na hlavě, jak vysedá ze stříbrného sedanu Ford Taurus, který voní čistotou. Carole Ganzová ležela v kufru a její dcera byla držena v zajetí v jakési staré budově z růžového mramoru a drahých cihel. A pak už Rhyme viděl, jak muž vleče ženu z auta.
Skoro jako vzpomínka tak byla ta představa průzračná.
Muž vysazuje panty, otevírá dveře, vleče ženu dovnitř a svazuje ji. Otáčí se, ale na odchodu se zarazí a přechází na místo, odkud na Carole dobře vidí. Stejně jako dobře viděl na muže pohřbeného včera ráno u kolejí.
A stejně jako viděl na Tammie Jean Colfaxovou, kterou právě proto přivázal k trubce uprostřed kotelny. Aby měl dobrý výhled.
Ale proč? přemýšlel Rhyme. Proč se dívá? Chce mít jistotu, že oběť neuprchne? Nebo se chce ujistit, že nezanechal žádnou stopu? Anebo...
Otevřel oči a zjevení pachatele 823 se rozplynulo.
"Sachsová! Pamatuješ si na tu kotelnu, kde byla Colfaxová a kde jsi našla otisk rukavice?"
"Jasně."
"Říkalas, že ten chlap chtěl oběť pozorovat, a proto ji připoutal na dobře viditelném místě. Jenže jsme nevěděli proč. Myslím, že jsem na to přišel. Sleduje své oběti, protože musí."
Protože je to jeho přirozenost.
"Co tím myslíte?"
"Jdeme!"
Rhyme dvakrát potáhl ze slámky a otočil vozík. Pak prudce fouknul a vyrazil kupředu.
Přijel až k chodníku, dalším fouknutím zastavil a rozhlédl se úkosem kolem sebe.
"Chce vidět všechny své oběti. A já bych se vsadil, že chtěl vidět i tyhle věřící. Z nějakého bezpečného místa. Kde po sobě nebude muset zametat."
Pohlédl na druhou stranu ulice: jediným místem, které podobnému záměru vyhovovalo, byla venkovní zahrádka restaurace naproti kostelu.
"Tamhle! Prozkoumej to, Sachsová!"
Sachsová přikývla, vrazila si do pistole nový zásobník a popadla igelitové sáčky, tužky a vysavač. Přeběhla přes ulici a pečlivé začala ohledávat schody.
"Byl tady," hlásila. "Je tu otisk rukavice. A taky otisk boty - je stejně sešlapaná jako posledně."
To je ono! uvažoval Rhyme. Cítil se opravdu dobře. Teplé slunce, svěží vzduch, všude plno diváků. A vzrušení jako při lovu.
Když se hýbeš, nemohou tě chytit.
Jestli se budem hýbat trochu rychleji, možná ho chytnem.
Rhyme se ještě jednou podíval do davu a všiml si, že někteří lidé na něj upřeně civí. Daleko více jich však sledovalo Amélii Sachsovou.
Ta asi čtvrt hodiny zadumaně přecházela po zahrádce, a když se vrátila, držela v ruce malý sáček na důkazy.
"Co jsi našla, Sachsová? Řidičský průkaz? Nebo jeho rodný list?"
"Zlato," odpověděla s rozzářenou tváří. "Našla jsem zlato."

30

"Jdeme, lidi!" volal v pokoji Rhyme. "Musíme sebou pohnout. Než s tou malou odjede na další místo činu. Tak pohyb!"
Thom přenesl Rhyma z vozíku zpátky na postel. Sachsová zírala na malý výtah, který byl vestavěn do jedné ze skříní v Rhymově pokoji do té, kterou chtéla otevřít, když večer hledala stereosoupravu, a on ji okřikl. Nyní Rhyme několik okamžiků nehybně ležel a ztěžka oddychoval.
"Vodítka jsou fuč," připomněl po chvíli. "Nemáme jak zjistit, kde bude další místo činu. A tak se zaměříme na to hlavní na jeho operační základnu."
"Ty myslíš, že ji najdeme?" divil se Sellitto.
Máme snad na vybranou? pomyslel si Rhyme, ale neřekl nic.
Po schodech přiběhl Banks. Ještě ani nestihl vejít do ložnice, když na něj Rhyme vybafl: "Tak co říkali? Povídej. Povídej!"
Rhyme dobře věděl, že malý kousek zlata, který Sachsová našla, nelze v improvizované laboratoři Mela Coopera ověřit. Proto s ním mladý detektiv odklusal rovnou na FBI, kde ho měli analyzovat.
"Zavolají nám za půl hodiny."
"Za půl hodiny?" vztekal se Rhyme. "Copak nemáme nejvyšší prioritu?"
"To teda máme. Měli jste to vidět: je tam Dellray a pobíhá jako blázen. Nechal odložit všechny ostatní případy a říkal, že pokud tu analýzu okamžitě nedostanete, prý jim všem vlastnoručně ustřelí - zbytek si domyslete."
"Rhyme," přerušila ho Sachsová, "vzpomněla jsem si ještě na něco, co by mohlo být důležité. Ten chlap prý Ganzové říkal, že ji nechá jít, když mu dovolí, aby jí skalpeloval nohu."
"Skalpeloval?"
"Aby jí z ní stáhl kůži."
"Chceš říct skalpoval," opravil ji Rhyme.
"Přesně tak. Ovšem nějak se k tomu nemohl odhodlat, říkala. Jako by neměl dost odvahy."
"Něco podobného přece udělal tomu muži u kolejí," nadhodil Sellitto.
"Zajímavé..." zabručel Rhyme. "Nejdřív jsem si myslel, že první oběti ořezal prst, aby z něj nikdo neukradl prsten. Ale možná ne. Podívejte se na jeho jednání: taxikáři odřezal prst a nosil ho u sebe. Té Němce nařízl paži a nohu. Z obchodu ukradl lidské kosti a hadí kostru. A pak poslouchal, jak se Everettovi láme malíček... On své oběti vnímá nějak jinak. Nějak..."
"Anatomicky?"
"Přesně tak, Sachsová."
"S výjimkou Ganzové," poznamenal Sellitto.
"To je ono," přikývl Rhyme. "Mohl ji pořezat a přitom ji pro nás nechat naživu. Ale něco mu v tom zabránilo. Co asi?"
"Musela být něčím odlišná," přemýšlel nahlas Sellitto. "Určitě mu ale nešlo o to, že je to žena. Ani že není z New Yorku to ta Němka taky nebyla."
"Možná jí nechtěl ublížit před očima dítěte," nadhodil Banks.
"Ne," usmál se ponuře Rhyme, "soucit je mu cizí."
"Ale jedna odlišnost tu je," řekla náhle Sachsová. "Je to matka dítěte."
Rhyme se zamyslel. "To by mohlo být ono. Matka a dcera. Sice ho to nepřimělo, aby je pustil, ale alespoň tu ženu nemučil. Zapiš to, Thome. S otazníkem." Obrátil se k Sachsové: "Neříkala o jeho vzhledu ještě něco?"
Amélie si prolistovala poznámky.
"Totéž jako všichni předtím." Začala číst: "Kukla na hlavě, menší postava, černé rukavice..."
"Černé rukavice?" Rhyme pohlédl na profil na stěně. "Ne červené?"
"Říkala černé. Zvlášť jsem se jí na to ptala."
"A ten poslední kousek kůže byl taký černý, viď, Mele? Možná patřil k těm rukavicím. Ale odkud je pak ta červená kůže?"
Cooper pokrčil rameny. "Nevím, ale našlo se jí několik kousků. Musí to být něco, co nosí u sebe."
Rhyme se podíval na sáčky s důkazy. "Co jsme ještě našli?"
"Stopové důkazy, které jsme vysáli v té uličce a u dveří." Sachsová vysypala obsah filtru na papír a Cooper ho začal prohlížet lupou. "To je jen spousta ničeho," prohlásil. "Většinou hlína. A kousky nerostů. Manhattanská krystalická břidlice. Živec. To všecko se dá najít po celém městě."
"Pokračuj."
"Shnilé listí. To je tak všechno."
"A co se našlo Ganzové na šatech?"
Cooper a Sachsová rozložili noviny a prohledali obsah další hromádky.
"Převážně hlína," řekl Cooper. "A pár kousků nějakého kamene."
"Kde přesně ji ve svém domě ukrýval?"
"Na podlaze ve sklepě. Podlaha prý byla hliněná."
"Výborně!" zajásal Rhyme. Obrátil se na Coopera: "Spal tu hlínu."
Cooper vložil vzorek do chromátografu. Nastalo ticho; všichni netrpělivě čekali na výsledky. Konečně obrazovka počítače zablikala. Křivky připomínaly měsíční krajinu.
"To je docela zajímavé, Lincolne. Obsah třísloviny je mimo tabulku. A taky obsah..."
"Uhličitanu sodného?"
"Ten chlap je blázen," zasmál se Cooper. "Jak to víš?"

"V osmnáctém a devatenáctém století se tyhle chemikálie používaly v koželužnách. Kyselá tříslovina kůži nakonzervovala a zásaditý uhličitan ji zpevnil. To znamená, že jeho operační základna leží někde poblíž staré koželužny."
Usmál se. Nemohl se té myšlence ubránit: Slyšíš už za sebou kroky, osmsetdvacettrojko? pomyslel si. Šlapeme ti na paty!
Jeho oči sklouzly na starou Randelovu mapu. "Kvůli příšernému zápachu nikdo nechtěl mít koželužnu v sousedství, takže radní jejich lokality vyhradili. Vím o některých na Lower East Side. A taky na západě Greenwich Village a ve West Side nedaleko místa, kde jsme našli tu Němku. A pak ještě v Harlemu tam byly počátkem dvacátého století."
Pohlédl na seznam prodejen řetězce ShopRite, kde prodali telecí s kostí.
"Chelsea je mimo. Tam žádná koželužna nebyla. A Harlem taky tam zase není ShopRite. Takže nám zbývá West Village, Lower East Side a Midtown West Side a tím pádem i Hell's Kitchen. Tam se mu zřejmě zvlášť líbí."
Celkem je to asi tak pouhých deset čtverečních mil, pomyslel si Rhyme jízlivě. Už po prvním dnu u policie pochopil, že na Manhattanu se člověk ukryje snáz než v nejhlubším lese.
"Tak pokračujem. Co ty kamínky v šatech Ganzové?"
Cooper se skláněl nad mikroskopem. "Dobrý. Mám je v obraze."
"Pošli mi to sem, Mele."
Rhymova obrazovka se rozzářila jasem krystalů připomínajících asteroidy.
"Otáčej s tím," požádal Rhyme.
Uviděl shluk tří spojených látek.
"Nalevo je růžový mramor," hlásil mu technik. "Stejný jako předtím. A ta šedá látka uprostřed..."
"...je malta. A to třetí je hnědý pískovec," skočil mu do řeči Rhyme. "Celé to pochází z budovy ve federalistickém stylu něco jako byla radnice z roku 1812. Přední fasáda byla z mramoru a zbytek z pískovce. Chtěli ušetřit peníze. A co ušetřili na mramoru, to pak diskrétně skončilo v jistých kapsách. Tak co tu máme dál? Popel. Musíme identifikovat urychlovač hoření."
Cooper vložil vzorek do chromatografu a pozorně sledoval křivku, která se objevila na obrazovce.
Prodávaný benzin lze docela dobře identifikovat podle přibarvení a příměsí. Proto mohl Cooper po chvíli oznámit, že vzorek odpovídá značce prodávané v čerpací síti Gas Exchange.
Banks hrábl po Zlatých stránkách a nalistoval prodejce.
"Na Manhattanu máme těchhle pump šest, z toho tři v centru. Jedna je na Šesté avenue, jedna na Delancey a jedna na rohu Devatenácté a Osmé."
"Devatenáctá je už moc daleko na sever," řekl Rhyme a podíval se na profil pachatele. "Buď to bude ta v East Side, nebo ta ve West Side. Ale která?"
Obchody, benzinová pumpa...
Ve dveřích se náhle objevila štíhlá postava.
"Jsem tady ještě zvaným hostem?" zeptal se Frederick Dellray.
"Záleží na tom," opáčil Rhyme, "jestli neseš nějaký dárek."
"Ó, dárků mám habaděj," řekl agent a zamával složkou s důvěrně známým emblémem FBI.
"Klepeš vůbec někdy, Dellrayi?" zeptal se Sellitto.
"Nějak jsem si odvykl, však to znáš."
"Tak pojď dál," řekl Rhyme. "Co pro nás máš?"
"Nejsem si jistý. Na toho chlapa to moc nepasuje. Ale co já vím?"
Dellray chvíli pročítal zprávu a pak se zarazil.
"Tony Farco z laborky mimochodem tě mám od něj pozdravit, Lincolne, ten vzorek zlata analyzoval a říkal, že je starý šedesát až osmdesát let. Našel tam pár vláken celulózy, tak si myslí, že je to z knihy."
"No jistě! Zlatá ořízka," upřesnil Rhyme.
"Taky jsme tam našli zbytky razítkové barvy. Farco říkal a teď ho budu citovat: ‚Nelze vyloučit, že jde o razítkovou barvu, kterou s jistou dávkou pravděpodobnosti používá newyorská knihovna k razítkování svých knih.' Nemluví ten kluk divně?"
"Ta kniha je z knihovny," pronesl Rhyme zamyšleně.
"Kniha z knihovny vázaná v červené kůži," dodala Amélie Sachsová.
Rhyme na ni vytřeštil oči. "To je ono!" vykřikl. "Tak odsud jsou ty načervenalé kousky kůže! Ne z rukavic! Nosí s sebou knihu. Třeba je to jeho bible."
"Bible?" užasl Dellray. "Ty myslíš, že je to nějaký náboženský pomatenec?"
"Nemyslím skutečnou Bibli, Frede. Zavolej do knihovny, Banksi. Možná si ty podrážky sešoupal u nich v čítárně. Já vím, je to dost divoký odhad, ale nemáme na vybranou. Chci seznam všech knížek ukradených za poslední rok z manhattanských knihoven."
"Už na to jdu."
Banks se poškrábal na jizvě po holení a za chvíli už měl na drátě starostu. Potřeboval kontakt na ředitele veřejné knihovny, aby mu vysvětlil, co potřebují.
O půl hodiny později zabzučel fax a vyplivl dvě stránky textu. Thom je vytáhl a užasl.
"Fíha, v tomhle městě mají čtenáři dost lepkavé prsty," řekl a odnesl seznam Rhymovi.
Během posledních dvanácti měsíců zmizelo z knihoven čtyřiaosmdesát knih starších padesáti let z toho pětatřicet na Manhattanu.
Rhyme si prohlížel seznam autorů: Dickens, Austenová, Hemingway, Dreiser... Knihy o hudbě, filozofii, vínu, literární

kritice a dokonce i pohádky. Hodnota všech knih byla překvapivé nízká, kolem dvaceti až třiceti dolarů. Rhyme odhadoval, že ani jedna z knih není prvním vydáním, ale zloději to zřejmě nevěděli.
Pokračoval dál.
Nic, nic. Možná...
A pak to uviděl.
Zločin ve starém New Yorku, autor Richard Wille Stephans, v roce 1919 vydal Bountiful Press. Hodnota asi šedesát pět dolarů. Před devíti měsíci odcizena z pobočky newyorské knihovny na Delancey Street. Vazba v červené kozince, zlatá ořízka.
"Okamžitě jedno vydání sežeňte. Nezajímá mě jak. Pro mě za mě klidně někoho pošlete do knihovny Kongresu."
"Postarám se o to," vyhrkl Dellray.
Obchody, benzinová pumpa, knihovna...
Rhyme se musel rozhodnout. Měl k dispozici tři sta lidí; policisty, státní i federální agenty jenže pokud budou prohledávat východní i západní část Manhattanu zároveň, bude jejich rojnice neuvěřitelně řídká.
Pohlédl na sepsaný profil.
Máš dům ve West Village? ptal se Rhyme v duchu pachatele. Koupil sis benzin a ukradl knihu na East Side jen proto, abys nás ošálil, nebo v té čtvrti opravdu bydlíš? Jak jsi chytrý? Vlastně ne, otázka by spíš měla znít: jak si myslíš, že jsi chytrý? Nakolik jseš si jistý, že po tobě nikdy nenajdeme stopy, které jsi podle pana Locarda zákonitě za sebou musel nechat?
Nakonec Rhyme nařídil: "Nedá se nic dělat. Na Village zapomeňte, vyrážíme na Lower East Side. Pošli tam všechny jednotky, Frede. Hledáme velkou budovu ve federalistickém stylu, téměř dvě stě let starou, s fasádou z růžového mramoru a zbytkem z hnědého pískovce. Kdysi možná sloužila nějaké instituci nebo byla panským sídlem. Patří k ní garáž nebo přístěnek. Posledních pár týdnů do ní přijížděl ford Taurus a žlutý taxík. V posledních několika dnech častěji."
Pohlédl na Sachsovou.
Odepsat mrtvé...
Sellitto a Dellray vyťukávali telefonní čísla.
Sachsová se otočila k Rhymovi: "Jdu taky."
"Nic jiného jsem ani nečekal," řekl Rhyrne.
A jakmile se dole zavřely dveře, tiše zašeptal: "Bůh s tebou, Sachsová. Bůh s tebou."

31

PACHATEL 823
Vzhled Bydliště Automobil Ostatní
- běloch, menší postavy
- tmavé oblečení
- staré rukavice, načervenalá kozinka
- voda po holení zakrývá nějaký pach?
- lyžař. Kukla?
tmavomodrá?
- rukavice jsou tmavé
- voda po holení = Brut
- vlasy nejsou hnědé
- hluboká jizva na ukazováč.
- sportovní oblečení
- rukavice jsou černé
- zřejmě má operační základnu
- pravděpod. nedaleko:
- Broadway a 82V ShopRite, Greenwich a Bank, ShopRite, 8. ave a 24., ShopRite, Houston a Lafayette, ShopRite,
- stará budova růž. Mramor
- nejméně sto let stará, pravděp. instituce nebo panské sídlo
- budova ve federalistickém stylu Lower East Side

- žlutý taxík
- nový sedan světle šedý, stříbrný, béžový
- auto z půjčovny, pravděpodob. kradené
- půjčov. Hertz, stříb. Barvy, letošní model - zná proced. na místě činu pravděpod. má záznam v rejstříku
- zná různé druhy otisků
- zbraň = Colt .32
- svazuje oběti neobv. uzly
- má zálibu ve starobylosti
- jedné oběti říkal ‚Hanno'
- zná základy němčiny
- záliba v podzemí

- rozdvojená osobnost
- možná kněz, konzultant, soc. pracovník
- neobvykle sešlapané boty, hodně čte?
- poslouchal jak oběti láme kost
- had jako výsměch vyšetřovat.
-chtěl oběti stáhnout kůži z nohy
- jedné z obětí říkal ‚Maggie'
- matka a dítě má pro něj zvlášť, význ.?
- kniha "Zločin ve st. N. Y." jeho vzor?

Tři hlídkové vozy pomalu křižovaly ulice Lower East Side. V každém seděli dva strážníci a očima propátrávali okolí.
O chvíli později se objevily dva temné kočáry... tedy dva sedany. Neměly značku, ale pátrací světla vedle levého zpětného zrcátka jasně prozrazovala majitele.
Věděl, že kruh se uzavírá a je jen otázkou času, než jeho dům najdou. Ale šokovalo ho, že už jsou tak blízko. A zvláště ho vyděsilo, když z jednoho auta vylezli dva policajti a začali si prohlížet stříbrný Taurus, který parkoval na Canal Street.
Jak se, sakra, o jeho kočáře dozvěděli? Věděl, že ukrást vůz představuje značné riziko, ale domníval se, že obří společnost, jako je Hertz, ztrátu odhalí až po několika dnech. A i kdyby se jim to podařilo, byl si stoprocentně jistý, že mu strážníci na krádež nepřijdou. Jsou opravdu dobří.
A jeden z těch ničemných mužů se právě podíval na jeho taxík.
S očima strnule upřenýma před sebe zahnul Sběratel kostí na Houston Street a ztratil se v houfu dalších taxíků. O půl hodiny později ukryl taxík i fordku a pěšky se vrátil do svého sídla.
Malá Maggie na něj pohlédla.
Byla stále vyděšená, to ano, ale přestala už plakat. Přemýšlel, zda si ji může nechat. Ujmout se jí jako vlastní dcery. Vychovávat ji. Ta myšlenka v něm pár vteřin klíčila a pak opět zapadla.
Ne, vzbudil by tím příliš mnoho otázek. Navíc na něj to děvčátko pohlíželo dosti zvláštně. Na svůj věk mu připadala starší. Určitě si bude dobře pamatovat, co jí udělal. Chvíli by si snad mohla myslet, že to byl jen sen, ale jednoho dne by pravda vyšla najevo. Vždycky to tak je. Ať ji člověk potlačuje, jak chce, nakonec se pravda někde objeví.
Nemůže holčičce důvěřovat o nic více než komukoliv jinému. Každý člověk ho stejně nakonec zradí. Věřit se dá jen nenávisti. A kostem. Všechno ostatní je zrada.
Sehnul se k Maggie a sundal jí lepicí pásku.
"Mami!" zavyla. "Já chci maminku!"
Neříkal nic; jen stál a díval se. Na její rozkošnou lebku. A na ručky jako větévky.
Rozječela se jako siréna.
Stáhl si rukavici a chvíli spočinul prsty nad její hlavičkou. Pak ji opatrné polaskal po hebkých vlasech. (Z lidské kůže mohou být otisky prstů sejmuty do 90 minut po kontaktu, zatímco metoda jejich snímání z lidských vlasů není doposud známa. L. Rhyme, Otisky prstů, vydal 1994 Forensic Press.)
Sběratel kostí pomalu vstal a vyšel po schodech do velkého obývacího pokoje. Náhle venku zaslechl podivný zvuk jakési řinčení kovu. Popadl zbraň a hnal se k zadním dveřím. Odemkl dveře, prudce je rozrazil a v pokleku zamířil.
Zírala na něj smečka zdivočelých psů. Chvíli vyčkávali a pak se znovu vrátili ke staré plechovce, která tolik zaujala jejich pozornost.
Sběratel kostí se vrátil k oknu, odkud pohlížel na starý hřbitov. Ach ano. Tam! Opět tam stál ten staromódní člověk v bufince. Obzor v dálce byl protkán stěžni plachetnic, které kotvily na molech East River.
Sběratel kostí pocítil nepřekonatelný žal. Přemýšlel, jestli nedošlo k nějaké tragédii. Třeba je rok 1776 a většinu budov na Broadwayi zničil velký požár. Nebo se píše rok 1795 a irskou komunitu zdecimovala epidemie žluté zimruce. Anebo je už rok 1904 a na parníku General Slocum vypukl požár, při kterém zahynulo přes tisíc žen a dětí.
Anebo k nějaké tragédii teprve dojde.
Po několika minutách Maggiin nářek utichl, a tak Sběratel kostí mohl vychutnávat zvuky starého města: lomoz parních strojů, cinkání zvonů, klapot podkov na dlažbě.
Stále se díval před sebe a úplně přitom zapomněl na strážníky, kteří mu byli v patách, i na Maggii, choulící se ve sklepě viděl jen přízraky duchů, jak procházejí ulicí.
Tehdy a teď.
Prázdnýma očima dlouho vyhlížel z okna a utápěl se kdesi v jiných dobách. A tak si ani nevšiml, že se do domu přes zadní dveře, které nechal otevřeny, protáhli divocí psi. Sledovali ho od prahu obývacího pokoje, aby se pak otočili a tiše zmizeli v zadní části budovy.
Čenichali kolem sebe a se vztyčenýma ušima se snažili rozpoznat zvuky toho záhadného místa. A zvláště slabé kvílení, které vycházelo odkudsi zdola.

Neklamnou známkou naprostého zoufalství byla skutečnost, že se rozdělili i Laurel s Hardym.
Zatímco Bedding si vzal na starost šest bloků na Delancey Street, Saul šel více na jih. Sellitto s Banksem propátrávali své území a stovky dalších policistů, agentů FBI a členů zásahových jednotek postupovaly dům od domu a vyptávaly se na menšího muže, plačící malé dítě, stříbrný ford Taurus a opuštěnou budovu ve federalistickém stylu, která je vepředu obložená mramorem a zbytek tvoří hnědý pískovec.

Cože? Co myslíte slovem federalistická...? Jestli jsem viděl dítě? Myslíte, jestli jsem vůbec někdy viděl nějaké dítě? Hej, Jimmy, viděl jsi tu někdy nějaký děti? V poslední době? Myslíte posledních šedesát vteřin?
Také Amélie Sachsová si dávala do těla. Vydupala si místo v Sellittově týmu, který měl na starost ShopRite na East Houston, kde si pachatel 823 možná koupil telecí s kostí. A taky benzinovou pumpu, kde si možná koupil benzin. A knihovnu, odkud možná ukradl Zločin ve starém New Yorku.
Nenašli však žádné další stopy, a tak se rozdělili jako vlci, kteří sledují deset různých pachů. Každý si vybral kousek čtvrti, který ho lákal nejvíce.
Sachsová už zase šlapala na plyn v nové vyfasovaném véerenku a pokoušela se objet další blok. Znovu pocítila stejnou beznaděj jako při ohledávání všech míst činu: důkazů bylo zatraceně moc a navíc bylo třeba propátrat příliš velké území. Najít v těchhle rozpálených ulicích, rozvětvujících se do stovky dalších uliček s tisíci starobylými domky, pachatelovu základnu se zdálo být stejné nemožné jako najít na stropě chlup, o kterém jí včera vyprávěl Rhyme.
Měla v úmyslu projet každou ulici, ale čas plynul a představa dítěte pohřbeného kdesi v podzemí a vyděšeného k smrti byla natolik příšerná, že Sachsová začala pátrat rychleji; projížděla rychle ulicemi a rozhlížela se kolem sebe, zda neuvidí budovu z růžového mramoru. Svíraly ji pochyby. Nepřehlédla ve spěchu něco? Anebo má naopak jet jako blesk a projet více ulic?
Další blok, a pak ještě jeden. Pořád nic.

Po padouchově smrti detektivové zajistili a pečlivě prozkoumali celou jeho pozůstalost. Jeho deník prozradil, že Schneider zavraždil celkem osm ctihodných občanů města. Snížil se dokonce i k hanobení hrobů, nebot na svých stránkách (pokud se jim dalo věřit) přiznal, že zneuctil hned několik míst posledního odpočinku po celém městě. Žádná z jeho obětí se vůči němu nijak neprovinila šlo o bezúhonné, pracovité a nevinné občany. Přesto ničema necítil ani špetku viny. Vskutku, ke svým činům byl jak se zdá, dohnán šílenou představou, že obětem poskytuje laskavost.

Lincoln Rhyme pohnul levým prsteníčkem a stroj obrátil zažloutlou stránku Zločinu ve starém New Yorku, který mu před deseti minutami díky neocenitelným schopnostem Freda Dellraye doručili dva federální agenti.

"Maso chřadne a slábne," psal zlosyn nelítostnou, leč pevnou rukou, "ale kost je nejsilnější částí těla. A i když masem můžeme být staří, kostmi zůstáváme navždy mladí. Můj cíl byl vznešený a nemohu se vyrovnat s tím, že se mu kdokoli mohl postavit. Vždyť těm všem jsem prokázal velikou laskavost. Jsou teď nesmrtelní. Já je osvobodil. Až na kost,"

Terry Dobyns měl pravdu. Postava Jamese Schneidera z kapitoly 10 "Sběratel kostí" byla dokonalým předobrazem chování pachatele 823. Všechno se shodovalo: oheň, zvířata, voda, uvaření zaživa. Pachatel 823 prováděl stejné zločiny jako Schneider. Pouze si pletl chycené oběti s postavami v knize. Německou turistku Monelle Gergerovou zaměnil za Hannu Goldschmidtovou, imigrantku z přelomu století, což ho přilákalo až k německému domu, kde svou oběť nalezl. Malé Pammy Ganzové zase říkal Maggie. Zřejmě se domníval, že jde o malou holčičku Maggie O'Connorovou, která se stala jednou ze Schneiderových obětí.
Lept na vedlejší stránce knihy zobrazoval démonického vraha Jamese Schneidera, jak sedí ve sklepě a zkoumá stehenní kost.
Rhyme pohlédl na Randelovu mapu města.
Kosti...
Vzpomněl si na místo činu, ke kterému byl kdysi přivolán. Jedna stavební firma tehdy začala bagrovat na dolním konci Manhattanu a pod zemí prázdného pozemku přitom objevila několik lebek a kostí. Rhyme okamžité poznal, že lebky jsou velice staré, a tak přivolal soudního antropologa, který po dalším kopání odhalil větší množství kostí a celých koster. Pátrání ukázalo, že v roce 1741 došlo na Manhttanu k povstání otroků, kteří byli pověšeni na malém ostrůvku v jezeru Collect. Tohle místo se stalo oblíbeným popravištěm a hromadné hřbitovy tam vyrůstaly jako houby po dešti.
Kde vlastně jezero Collect leželo? vzpomínal Rhyme. Někde mezi čínskou čtvrtí a Lower East Side. Určit přesné místo bylo obtížné, protože jezero už dávno zasypali. Byly tam totiž...
No jistě! zajásal v duchu a srdce se mu rozbušilo. Jezero Collect zasypali, protože bylo tak znečištěné, že ho radní začali považovat za hrozbu pro zdraví obyvatel. A mezi největší znečišťovatele patřily koželužny na východním pobřeží!
Hned napoprvé vyťukal telefonní číslo a přepojili ho do kanceláře starosty. Ozval se však jen osobní tajemník, který Rhymovi oznámil, že starosta má schůzi na OSN.
Když se však Rhyme představil, tajemník řekl: "Minutku, pane," a za pár okamžiků se na druhé straně linky ozval hlas muže:
"Mluvte, detektive. Jak nám to, sakra, jde?"

"Pět osmosmpět, přepínám," ozvala se Amélie Sachsová. Rhyme si v jejím hlase všiml nabroušeného tónu.
"Sachsová."
"Nevypadá to dobře," řekla. "Zatím nemáme štěstí."
"Myslím, že jsem to našel."
"Cože?"
"East Van Brevoort 600. Je to poblíž čínské čtvrti."
"Jak to víte?"
"Starosta mě spojil se šéfem Historické společnosti. Provádějí tam archeologický průzkum. Je tam starý hřbitov. Přes ulici kdysi stála obrovská koželužna a v celé oblasti bývaly velké budovy ve federalistickém stylu. Myslím, že je to

někde tam."
"Už tam letím."
Přes mikrofon zaslechl kvílení pneumatik a výskot sirény.
"Volal jsem Lonovi a Haumannovi," dodal ještě. "Už jsou na cestě."
"Rhyme," ozvala se naléhavě. "Já ji zachráním."
No vidíš, Amélie, že máš správné policajtské srdce, pomyslel si Rhyme. Profesionální srdce. Ale pořád jsi ještě bažant.
"Sachsová?"
"Ano?"
"Mám před sebou tu knihu. Pachatel 823 si vybral za vzor hodně špatnou postavu. Úděsně špatnou."
Sachsová mlčela.
"Chci tím říct," pokračoval, "že ať už se u něj ta holka najde, nebo ne, tak jestli ho objevíte, při prvním špatném pohybu ho musíte okamžité sejmout."
"My ho dostáném živého, aspoň nás k ní dovede. Můžeme..."
"Ne, Sachsová. Poslouchej, co říkám. Musíte ho sejmout. Při jakémkoliv náznaku odporu nebo sáhnutí po zbrani... sejmout."
Ve sluchátku zaškvrčelo. A pak Rhyme uslyšel odhodlaný hlas:
"Jsem ve Van Brevoort, Rhyme. Měl jste pravdu. Zdá se, že je to jeho dům."

V opuštěné ulici na Lower East Side se zničehonic shromáždilo osmnáct neoznačených vozů, dvě dodávky přepadového komanda a véerenko Amélie Sachsové.
Ulice East Van Brevoort připomínala válečnou zónu v Sarajevu. Všechny budovy vypadaly opuštěně a dvě z nich byly spáleny na troud. Na východní straně stála chátrající nemocruce s propadlou střechou. A nedaleko ní zela obrovská díra do země archeologická sonda obehnaná označením "Zákaz vstupu", o které se Rhyme zmiňoval. Na chodníku ležela zdechlina vypelichaného psa a na jeho těle hodovaly krysy.
Na druhé straně ulice stál dům s jemně růžovým mramorovým průčelím. A vedle něj garáž. Dům byl o něco málo zachovalejší než ostatní budovy v ulici Van Brevoort.
Sellitto, Banks a Haumann zůstali stát za jednou z dodávek, zatímco zbytek jednotky si oblékal neprůstřelné vesty a připravoval samopaly M16. Amélie se k nim připojila: bez ptaní si zastrčila vlasy pod přilbu a oblékla si neprůstřelnou vestu.
"Vy k nim nepatříte, Sachsová," ozval se Sellitto.
Dopnula poslední suchý zip a šlehla po detektivovi takovým pohledem, že se rázem nechal obměkčit a řekl:
"No dobrá. Ale budete je jistit zezadu. To je rozkaz,"
"Budete ve druhé jednotce," dodal Haumann.
"Ano pane. Když jinak nedáte..."
Jeden člen přepadovky jí nabídl automat. Pomyslela na Nicka na jejich schůzku na střelnici v Rodman's Neck. Dvě hodiny tehdy strávili střelbou z automatických zbraní, stříleli skrz dveře zetko, učili se poslepu přehazovat zásobníky a rozebírat zbraň. Nick přímo miloval střelbu v dávkách, zatímco Sachsové se surová síla velkých zbraní příliš nelíbila. Nabídla mu proto souboj ve střelbě služební pistolí na cíl a pak mu předvedla tři perfektní zásahy na dvacet metrů přímo do středu terče. Rozesmál se a ohnivě ji políbil ještě ve chvíli, kdy poslední prázdná nábojruce letěla vzduchem.
"Stačí mi pistole," odmítla.
Na ulici přiběhli Laurel s Hardym. Krčili hlavy, jako by se báli odstřelovačů.
"Hotovo. Kolem nikdo není. Celý blok je..."
"... úplně prázdný."
"A všechna okna zamřížovaná. Zadní vchod..."
"... vede do uličky. Dveře jsou otevřené."
"Otevřené?" podivil se Haumann a pohlédl na několik policistů.
"Nejen odemčené, ale i otevřené," potvrdil Saul.
"Nejsou tam nástražné miny?"
"Žádné jsme neviděli. Což ale neznamená...,"
"... že tam nejsou."
"Je v uličce nějaké auto?" zeptal se Sellitto.
"Ne."
"Dva přední vchody. Hlavní dveře..."
"... jsou zatřené barvou. Druhé vedou do garáže. Jsou dvojité a dost široké, snad pro dvě auta. Je tam řetěz a visací zámek."
Haumann přikývl: "Možná je uvnitř."
"Možná," souhlasil Saul a dodal: "Řekni mu, co jsme nejspíš slyšeli."
"Velice slabý zvuk, jako by někdo plakal."
"Mohl to být i křik."
"Malé holčičky?" zeptala se Sachsová.
"Snad. Ale pak to přestalo. Jak Rhyme na tohle místo přišel?"
"Vím já, co se mu honí hlavou?" řekl Sellitto.
Haumann zavolal jednoho z velících důstojníků a vydal mu sérii rozkazů. O chvíli později vjely dvě policejní dodávky do křižovatky a zablokovaly druhý konec ulice.

"První tým, přední dveře. Odstřelit. Ty dveře jsou dřevěné a staré, takže šetřete trhavinou, jasné? Druhý tým, ulička za domem. Až řeknu tři, vyrazíte, jasné? Pachatele můžete zneškodnit, ale předpokládáme, že je tam i ta holčička, takže než zmáčknete kohoutek, zkontrolujte prostor za ním. Policistko Sachsová, určitě chcete jít s námi?"
Odhodlaně přikývla.
"Tak dobře, hoši a děvče. Jdeme na něj."

32

Sachsová a pět dalších členů druhého týmu vběhlo do vyprahlé uličky, kterou blokovaly policejní dodávky. Z kočičích hlav vyrůstal bujný plevel. Popraskané základy domu a zpustošené okolí připomnělo Sachsové včerejší první místo činu u kolejí.
Doufal že obět je mrtvá. Kvůli ní samotné...
Haumann nechal obsadit střechy okolních budov svými lidmi a hlavně pušek se v dopoledním slunci leskly jako antény.
Tým se zastavil u zadních dveří. Ostatní členové komanda udivené zírali, když si Sachsová natáhla na boty gumové pásky. Slyšela, jak jeden z nich utrousil poznámku o pověrčivosti.
A pak uslyšela hlasy ve sluchátkách:
"Vedoucí prvního týmu u předních dveří, nálož připravena. Všichni v bezpečí, přepínám,"
"Rozumím, Jedničko. Dvojko?"
"Dvojka na místě, přepínám."
"Rozumím, Dvojko. Oba týmy dynamicky vpřed. Až řeknu tři"
Naposledy si překontrolovala pistoli.
"Ráz..."
Jazykem si olízla kapku potu, která jí stékala po napuchlém rtu.
"Dva..."
Rhyme, jdeme na to...
"Tři!"
Ozvala se poměrné tichá exploze a oba týmy rychle vyrazily vpřed. Sachsová běžela za nimi. Agenti pronikli dovnitř a hlavně zbraní vrhaly v pološeru starobylé budovy kmitavé záblesky. Náhle se Sachsová ocitla sama ostatní členové týmu se rozdělili a postupně prohledávali všechny skříně, zákoutí a stíny za groteskními sochami, kterých tu bylo plno.
Zabočila za roh a přímo před sebou zahlédla pobledlou tvář. A nůž...
Srdce jí poskočilo, okamžitě zaklekla a zamířila na cíl. Zdálo se, že pistoli v rukou rozdrtí. Téměř už zmáčkla spoušť, když si uvědomila, že se dívá na nástěnnou malbu. Jakýsi řezník s tajuplným výrazem ve tváři držel v jedné ruce nůž a v druhé kus masa.
Bože...
Ten chlap si vážně vybral skvělou budovu.
Zásahová jednotka se mezitím přesunula do přízemí a do prvního patra.
Sachsová však hledala něco jiného.
Našla dveře, které vedly do sklepa. Byly částečné otevřeny. Fajn. Takže zhasnout baterku a nejdřív tam jenom nakouknout. Vzpomněla si, co jí kdysi říkal Nick: nikdy se za roh nedívej ve výšce hlavy nebo prsou přesně tam to možný protivník čeká. Musíš se sklonit do výšky kolen.
Hluboce se nadechla. Teď!
Nic. Jen temnota.
Zpátky do úkrytu.
Poslouchej...
Napřed neslyšela nic. A pak se ozvalo jakési škrábání. A chrastění. A rychlé nadechnutí nebo zachroptění.
Je tam a snaží se zmizet!
"Aktivita ve sklepě," špitla do mikrofonu. "Potřebuju zálohy."
"Rozumím."
Jenže Sachsová nemohla čekat. Myslela na malou holčičku, kterou tam ten chlap drží. Začala sestupovat po schodech. Zastavila se a opět naslouchala. Vtom si uvědomila, že od pasu dolů je absolutné nekrytá. Bleskově se sklonila a schoulila se ve tmě.
Zhluboka dýchat...
Teď!
Halogenové světlo v levé ruce prořízlo temnotu jako nůž máslo a muška pistole sledovala střed bílého kola na stěně. Trochu níž. Třeba pachatel taky dřepí. Vzpomněla si na Nicka: pachatelé nelítají.
Nic. Nikde po něm ani vidu ani slechu.
"Policistko Sachsová?"
Nahoře na schodech stál člen komanda.
"Ach ne," zamumlala Sachsová, když kužel světla náhle odhalil ztuhlé tělíčko Pammy Ganzové, choulící se v koutě.
"Nehýbejte se," křikla nahoru na agenta.
Pár centimetrů od holčičky postávala skupinka vyhladovělých divokých psů a očichávala jí tvář a prsty u nohou. Holčička přejížděla vyděšenýma očima z jednoho zvířete na druhé. Hubené tělíčko se trhavě nadechovalo a po tváři jí stékaly slzy. Ústa měla otevřená a špičku růžového jazyka měla jakoby přilepenou k pravému koutku.

"Zůstaňte nahoře," poručila Sachsová policistovi. "Ať je nevyděsíte."
Zamířila, ale nakonec se rozhodla nevystřelit. Možná by zneškodnila dva nebo tři psy, jenže ostatní by mohli zpanikařit a holčičku pokousat. A jeden z těch psů byl tak veliký, že by jediným stiskem čelisti dokázal zlámat dítěti vaz.
"Je tam pachatel?" zeptal se policista.
"Nevím. Přivolejte medika. Nahoru ke schodům. Dolů nikdo nesmí."
"Rozumím."
Přejížděla ústím hlavně po každém zvířeti. A pak pomalu sestupovala. Psi si jí postupně začali všímat a obrátili k ní pozornost. Malé děvčátko pro ně bylo pouhou potravou; Sachsová představovala dravce. Začali vrčet, přední nohy se jim začaly třást, cenili tesáky a připravovali se ke skoku.
"Já se bojím," zaúpěla malá Pammy a znovu na sebe upoutala pozornost zdivočelé smečky.
"Pst, miláčku," utěšovala ji Sachsová. "Nic neříkej. Buď jako myška."
"Mami! Já chci maminkul"
Táhlé kvílení psy popudilo. Začali přešlapovat, pohazovali zjizvenými tlamami na všechny strany a zlověstně vrčeli.
"Jen klid, jen klid..."
Pohnula se doleva a psi se rozdělili na dvě skupiny. Jedni zůstali u malé Pammy, zatímco druzí obklopili Sachsovou a snažili se jí odříznout cestu.
Konečně se jí podařilo proniknout mezi nejbližší tři psy a dítě.
Pohybovala pistolí sem a tam jako kyvadlem. Zvířata ji fascinovaně sledovala.
Jeden pes s nažloutlými chlupy zavyl a pokusil se dostat napravo.
Holčička zakňučela: "Mami..."
Sachsová se pomalu pohla. Sklonila se, uchopila dívku za košilku a táhla ji za sebou. Nažloutlý pes se k nim přiblížil.
"Jedeš!" odháněla ho Amélie.
Pes přišel ještě blíž.
"Vypadni!"
Ostatní psi se naježili a vycenili žluté tesáky.
"Vypadněte odsud, sakra!" zařvala Sachsová a praštila nejbližšího psa pistolí do čumáku.
Zakňučel a odskákal ke schodům.
Pammy začala křičet a ostatní psi se rozzuřili. Začali se rvát mezi sebou a v rohu sklepa se strhla vichřice chňapajících tlam a poletujících slin. Jeden zjizvený rotweiler odhodil přímo před Sachsovou chundelatého voříška. Sachsová přiskočila a dupla vedle šlachovitého hnědého smetáku nohou. Pes se postavil a vyrazil nahoru po schodech. Ostatní se za ním vyřítili jako lovečtí psi za zajícem.
Pammy vzlykala. Sachsová se skrčila za ní a znovu baterkou přejela celý sklep. Po pachateli ani stopy
"Už je to dobrý, miláčku. Brzo budeš zase doma. Všechno bude prima. Vzpomínáš si na toho pána, co tady byl?"
Holčička přikývla.
"Odešel?"
"Já nevím. Já chci maminku."
Ve sluchátkách slyšela hlášení ostatních policistů. Přízemí i první patro bylo zajištěno.
"A co auto a taxík?" vmísila se do hovoru Sachsová. "Jsou tu někde?"
"Jsou pryč," ozval se jeden agent. "Ten chlap zřejmě odjel."
On tam není, Amélie. Bylo by to nelogické.
"Sklep je čistý?" ozvalo se seshora.
"Ještě to zkontroluju," odvětila. "Vydržte."
"Jdeme dolů."
"Zamítá se," zarazila je. "Máme tu naprosto neporušené místo činu a chci ho tak zachovat. Pošlete sem akorát medika, ať zkontroluje holčičku."
Po chvíli se objevil světlovlasý mladý medik a sklonil se nad Pammy.
Právě v tu chvíli si Sachsová všimla šlápot, které vedly kamsi do zadní části sklepa k nízkým, černě natřeným železným dveřím. Opatrně k nim přešla a dávala si přitom pozor, aby neporušila vyznačenou stopu. Dveře byly pootevřeny a zřejmé vedly do jakéhosi potemnělého tunelu. Za tunelem pak začínal sklep vedlejší budovy.
Útěková cesta. Ten zkurvysyn.
Hřbetem levé ruky otevřela dveře dokořán. Ani nevrzly. Znovu pohlédla do tunelu. Snad o deset metrů dál spatřila trochu světla, ale nikde neviděla žádné pohybující se stíny.
Sachsová už toho v šeru viděla dost: T. J. Colfaxovou, zavěšenou na trubce s párou, nebo Monelle Gergerovou, obklopenou obrovskými krysami.
"Hlídka 5885 veliteli," promluvila do mikrofonu.
"Mluvte, přepínám," ozval se Haumann.
"Je tady tunel, který vede k budově jižně od pachatelova domu. Ať tam někdo kryje dveře a okna."
"Souhlas, přepínám."
"Jdu tam," nahlásila.
"Do tunelu? Pošleme vám zálohu, Sachsová."
"Zamítá se. Nechci kontaminovat místo činu. Hlavně ať se někdo postará o tu holčičku."
"Opakujte."
"Ne. Žádné zálohy."
Zhasla baterku a začala se plížit.

Na akademii samozřejmě neměli kurzy správného postupu v tunelu plném krys. Vzpomněla si však na Nicka, který jí vyprávěl, jak jednou zajišťoval podobně nepříjemné místo. Zbraň musí mít pěkně u těla. Nesmí příliš vystrčit ruku, jinak by jí pachatel mohl vykopnout zbraň. Tři kroky nebo spíš přísuny vpřed a pauza. Poslouchat. Pak dva přísuny. Pauza. A poslouchat. A příště čtyři přísuny. Nedělat nic předvídatelného.
Sakra, taková tma.
A co ten smrad! Nadechla se odporného závanu a znechuceně se otřásla.
Zmocnila se jí klaustrofobie. Musela se na chvíli zastavit a soustředit se na cokoliv jiného, jen ne na uzavřený prostor. Panika za chvíli pominula, ale zápach zůstal, a naopak zesílil. Zvedl se jí žaludek.
Klid, holka. Jen klid!
Podařilo se jí potlačit reflex a pokračovala vpřed.
A co ten zvuk? Vpředu se ozývalo cosi elektrického. Nějaké bzučení. Zesilovalo se a zeslabovalo.
Ještě tři metry. Přes dveře se rýsoval další sklep. Bylo v něm šero, ale nenořil se do absolutně černé tmy jako ten, ve kterém se před chvílí choulila Pammy. Přes špinavé okno tam prostupovalo několik paprsků světla, ve kterém byl vidět poletující prach.
Pozor, holka, máš pistoli moc vpředu. Stačí jedno kopnutí a přijdeš o ni. Dej si ji blíž k obličeji. A udržuj si těžiště nízko a vzadu. Rukama miř a zadkem se zapři.
A pak už byla u dveří.
Začala se dávit, ale soustředila se jen na zvuk před sebou.
Čeká tu na mě, nebo ne?
Vystrč hlavu a rychle zkontroluj situaci. Neboj, máš přilbu. Ta odrazí všechno kromě celoplášťových a teflonových kulek. A on používá dvaatřicítku. Pistoli pro slečinky.
Fajn. A teď přemýšlej. Kam se podívat napřed?
Akademie jí teď nebyla nic platná, a Nick taky ne. Hoď si mincí.
Vlevo.
Bleskově vykoukla a zapadla zpět do tunelu.
Neviděla nic. Jen holou zeď a stíny.
Jestli číhá na druhé straně, viděl mě a má teď skvělou pozici pro střelbu.
No co, seru na to. Prostě vyrazím dopředu. Co nejrychleji.
Když se hýbeš...,
Sachsová skočila.
... nemohou té chytit.
Dopadla tvrdě na podlahu a přetočila se.
U zdi napravo pod oknem byla ve stínu skrytá postava. Sachsová okamžitě začala střílet. A pak ztuhla.
Zděšením přestala dýchat.
Panebože...
Její oči se upřeně dívaly na ženské tělo připoutané u zdi.
Žena byla od pasu nahoru velice hubená, s malými ňadry a její vychrtlou tvář zčásti zahalovaly kaštanové vlasy. Kůži měla obsypánu rojem bzučících much tak tohle bylo to bzučení, které Sachsová celou dobu slyšela.
A od pasu dolů měla ta žena... nic. Jen zkrvavené pánevní a stehenní kosti a zbytek páteře. Veškeré maso se roztopilo v příšerné lázni, ve které žena spočívala v jakémsi děsivém tmavě hnědém láku, v němž plavaly kusy jejího masa. Snad to byl louh nebo nějaká kyselina. V očích Sachsovou štípaly výpary z lázně a v srdci se jí usazovala směsice hrůzy a vzteku.
Nebohá žena...
Marně se rukou ohnala po mouchách, které se zaměřily na nového vetřelce.
Mrtvá žena měla dlaně vytočené vzhůru, jako by meditovala. Její oči byly zavřené a vedle ležel vínově červený sportovní komplet.
Žena však nebyla sama.
Další kostra tentokráte úplně zbavená masa ležela vedle podobné nádrže, která tu však musela stát déle: kyselina se z nádrže již odpařila a zůstala jen tmavá kaše z krve a rozleptané svaloviny. Jedna ruka kostře chyběla. A za touhle kostrou ležela další, jejíž kosti byly pečlivě očištěné a vyhlazené a spočívaly klidně na podlaze. Vedle lebky, zářící jako lovecká trofej, ležel kus smirkového papíru.
Vtom za sebou Sachsová cosi zaslechla.
Dech. Slabý, ale nezaměnitelný. Úplně lehounký. Zvuk vzduchu procházejícího hrdlem.
Otočila se, vzteky celá bez sebe, že mohla být tak neopatrná.
Před ní však zela jen prázdnota. Přejela baterkou po podlaze, která byla kamenná a nezachovaly se na ní žádné zřetelně šlápoty.
Další nadechnutí.
Kde je? Kde?
Sachsová se sklonila až do dřepu a začala postupné svítit do všech koutů, nahoru a dolů... Nikde nic.
Kam ten hajzl zalezl? Do dalšího tunelu? Nebo tu má tajný východ?
Podívala se na podlahu, a přece jen zahlédla jakousi stopu vedoucí někam do šera. Vydala se po ní.
Pauza. Naslouchala.
Je to dech?
Ano. Ne.

Hloupé se otočila a zkoumavě se podívala na mrtvou ženu.
Ale no tak!
Přišpendlila oči zpátky k podlaze.
Pomalu postupovala vpřed.
Nic. Jak to, že ho slyším, a nevidím?
Stěna před ní neměla ani dveře, ani okna. Sachsová ustoupila směrem ke kostrám.
V dálce jako by uslyšela slova Lincolna Rhyma. "Místa činu jsou trojrozměrná."
Pohlédla vzhůru a posvítila si před sebe. Půl metru před ní se na plošině pod stropem zaleskly zuby obrovského dobrmana. Číhal tu na ni jako divoká šelma.
Oba naprosto ztuhli.
Pak Sachsová instinktivně sklonila hlavu, ale než stačila vytáhnout pistoli, zvíře se na ni vrhlo. Ostré zuby dobrmana narazily do přilby. Podařilo se mu zachytit upínací řemínek a začal se Sachsovou cloumat, jako by jí chtěl zlomit vaz.
Ztratili rovnováhu a upadli dozadu na hranu nádrže naplněné kyselinou. Sachsové vylétla pistole z ruky.
Pes byl stále zakousnutý do řemínku, zadníma nohama hrabal před sebou a jeho drápy se Sachsové zarývaly do vesty, břicha a stehen. Zběsile ho mlátila pěstmi, ale pes byl netečný jako kus špalku; jako by rány vůbec necítil.
Konečně uvolnil přilbu a uskočil, aby vzápětí zaútočil znovu. Sachsová si levou rukou instinktivně zakryla tvář a za chvíli ucítila na předloktí stisk ostrých zubů. Vytáhla z kapsy nůž a vrazila čepel zvířeti mezi žebra. Pes zavyl, skutálel se na zem a vyrazil do tunelu.
Sachsová zvedla pistoli a během okamžiku byla za ním. Zastavila se a viděla, jak se raněné zvíře žene přímo k místu, kde se právě světlovlasý medik skláněl nad malou Pammy. Medik ztuhl a dobrman vyskočil do vzduchu.
Sachsová poklekla a vystřelila dvě rány. Jedna kulka zasáhla dobrmana do hlavy a druhá se rozprskla o cihlovou zeď. Mrtvý pes dopadl na zem a zastavil se přímo u medikových nohou.
"Ozývá se střelba," zaslechla ve sluchátkách a vzápětí se ve sklepě objevila šestičlenná skupina.
Odkopli psa a vytvořili kolem děvčátka neproniknutelnou clonu.
"To je v pořádku!" volala Sachsová. "To jsem střílela já!"
Tým opustil obranné postavení.
"Pejsek umřel..." naříkala Pammy. "Ona toho pejska zabila!"
Sachsová zasunula pistoli do pouzdra a zvedla holčičku na ramena.
"Mami!"
"Už brzy maminku uvidíš," uklidňovala ji Sachsová. "Hned teď jí půjdeme zavolat."
Nahoře postavila malou na nohy a otočila se k nejbližšímu agentovi.
"Ztratila jsem klíč od pout. Můžete jí to sundat, prosím vás? Otevřete je nad kusem čistých novin, dejte je do papírového pytlíku a celé to vložte do igelitového sáčku."
Policista začal koulet očima.
"Poslouchejte, krásko, najděte si nějakého bažanta, kterému byste mohla poroučet," řekl, otočil se a chtěl odejít.
"Policisto," vyštěkl náhle Bo Haumann, "udělejte, co vám říká."
"Ale pane," protestoval, "já patřím ke komandu."
"Víš, co je nového, frajere?" zamumlala Sachsová. "Teď jseš ohledávač."

Carole Ganzová ležela na zádech v béžové ložnici, zírala do stropu a vzpomínala na dobu před několika týdny. Tenkrát s Pammy a přáteli seděli u ohně za domem Kate a Eddieho ve Wisconsinu povídali si, vyprávěli příběhy, zpívali oblíbené písně.
Kate moc talentu nepobrala, ale Eddie by se klidně mohl zpíváním živit. Vyzpíval téměř všechno. Písničku Carole Kingové "Tapestry" věnoval jen Carole. Zpívala s ním a oči měla zalité slzami. Přemýšlela, že možná, možná opravdu dokáže překonat Ronovu smrt a začne znovu žít.
Vzpomněla si, jak jí Kate tu noc vysvětlovala: "Když tě posedne vztek, pak jediná věc, kterou můžeš udělat, je ten vztek zabalit a odhodit. Prostě ho dát někomu jinému. Slyšíš mě? Nenechávej ho v sobě. Odhoď ho."
Jenže ona teď byla vzteky celá bez sebe. Přímo zuřila.
Nějaký mladý usmrkanec - snad pošahaný puberťák střelil tenkrát jejího manžela jen tak pro nic za nic do zad. A teď jí zase jiný šílenec sebral dceru. Zdálo se, že musí zlostí vybuchnout. A dalo jí spoustu práce, aby se ovládla a nezačala házet věcmi okolo sebe o zeď a výt jako šakal.
Ležela na zádech a opatrně si pokládala zlomené zápěstí na břicho. Dostala sedativum, které sice zmírnilo bolest, ale nedokázalo přivolat spánek. Celý den nedělala nic jiného, než že se pokoušela dovolat Kate a Eddiemu a čekala na zprávy o Pammy.
Představovala si Rona, představovala si, jak balí svůj vztek do krabice, převazuje ji motouzem...
Vtom zazvonil telefon. Chvíli na něj zírala a pak se vrhla po sluchátku.
"Haló?"
Poslouchala policistku, která jí oznámila, že našli Pammy, že je v nemocnici, ale v pořádku. Po chvilce se v telefonu ozvala sama Pammy. Obě dvě se rozplakaly a rozesmály zároveň.
O deset minut později už Carole seděla v policejním voze, který se hnal do manhattanské nemocruce.
Tam úprkem proběhla nemocniční chodbou, aby ji k jejímu překvapení zastavila hlídka. Copak toho hajzla ještě nechytili? Když o chvíli později spatřila svou holčičku, okamžitě na tu lidskou zrůdu zapomněla; zapomněla na hrůzy v taxíku i v dusném sklepě a vášnivě Pammy objala.
"Ach, zlatíčko, strašně jsi mi chyběla! Jsi v pořádku? Opravdu?"

"Ta paní zabila pejska..."
Carole se otočila a spatřila vysokou rudovlasou policistku, která ji zachránila před požárem v kostele.
"... ale udělala dobře, protože mě chtěl sežrat."
Carole Sachsovou objala. "Nevím, co mám říct... Snad jen... díky, díky."
"Pammy je v pořádku," chlácholila ji Sachsová. "Má jenom pár škrábanců... nic vážného... a taky trochu kašle."
"Paní Ganzová?" Do pokoje vešel mladý muž a v ruce nesl kufr a žlutý baťůžek. "Jsem detektiv Banks. Nesu vám vaše věci."
"Ach, díky Bohu."
"Chybí něco?" zeptal se.
Carole horečně prohrabala baťůžek. Bylo tam všechno. Peníze, panenka, plastelína, cédéčka, cestovní budíček... Nic nevzal. Moment.
"Víte, myslím, že mi chybí jedna fotka. Nejsem si jistá, ale myslím, že jsem jich měla víc. Všechno důležité nám ale naštěstí zůstalo."
Detektiv jí nechal podepsat stvrzenku.
Do pokoje vešel mladý lékař. Začal s Pammy žertovat o jejím medvídkovi a citlivě jí při tom změřil krevní tlak.
"Kdy ji pustíte?" zeptala se Carole.
"Rádi bychom si tady holčičku pár dní nechali. Chceme mít jistotu..."
"Pár dní! Vždyť je v pořádku."
"Má lehký zánět průdušek, takže se na ni chci podívat. A taky..." lékař snížil hlas, "ji necháme prohlédnout gynekologem. Chceme se ujistit, že ji pachatel nezneužil."
"Ale ona se mnou zítra musí do OSN. Slíbila jsem jí to."
"V nemocnici bude lépe hlídána," přidala se Amélie. "Nevíme, kde se pachatel tedy únosce skrývá. Budeme střežit dokonce i vás."
"No, tak jo. Můžu tu s ní na chvíli zůstat?"
"Samozřejmě," souhlasil lékař. "Můžete s ní zůstat dokonce celou noc. Zařídíme vám přistýlku."
Carole s dcerkou osaměly. Carole si sedla k Pammy na postel a objala její drobná dětská ramínka. Vzpomněla si, jak na ni ten šílenec sahal. A vybavila si jeho pohled ve chvíli, kdy se jí chystal stahovat kůži... Otřásla se a začala plakat.
Pammy ji však přerušila. "Mami, řekni mi nějakou pohádku... Nebo mi něco zazpívej. Třeba písničku pro přátele. Prosíím."
Carole se uklidnila a zeptala se: "Opravdu ji chceš slyšet?"
"Ano!"
Posadila si tedy dcerku na klín, tichým hlasem začala zpívat a malá Pammy jí tu a tam přizvukovala.
Píseň pro přátele patřila k Ronovým oblíbeným. A od doby, co Ron zemřel, z ní Carole nebyla schopna vyslechnout víc než prvních pár tónů pak se vždy usedavě rozplakala.
Tentokrát ji však společně s Pammy dozpívala bez jediného zaváhání. Bez očí zalitých slzami. Se šťastným úsměvem.

33

Amélie Sachsová konečně dorazila do svého bytu v Carroll Gardens v Brooklynu.
Bydlela přesně šest bloků od domu rodičů, kde bydlela její matka. Jakmile vešla dovnitř, okamžitě ťukla na první paměťový knoflík telefonu v kuchyni.
"Mami. To jsem já. Ve středu mám volno, vyrazíme na oběd."
"A proč? Chceš oslavit převelení? Jak se ti líbí na stycích s veřejností? Ani jsi mi nezavolala."
Amélie se krátce zasmála. Uvědomila si, že matka vůbec netuší, co všechno její dcera za poslední den a půl prožila.
"Dívala ses na zprávy, mami?"
"Já? Vždyť přece víš, že tajně miluju toho mladého moderátora."
"A slyšela jsi o tom únosci?"
"A kdo neslyšel?... Proč se ptáš, drahoušku?"
"Je to můj případ."
Šokovaná matka naslouchala hrůznému příběhu o zachraňování obětí, o Lincolnu Rhymovi a s patřičnými prostřihy i o hrůzných místech činu.
"Táta by na tebe byl pyšný, Amie."
"Takže ve středu, platí? V Plaze."
"Na to zapomeň, miláčku. A šetři peníze. Mám toho dost v mrazáku. Přijd raději ty sem."
"V Plaze zas tak draho není, mami."
"Že ne? Vždyť bys tam nechala celé jmění."
"Tak, hele," řekla Amélie a snažila se působit spontánně, "ale v Růžové čajovně se ti snad líbí ne?"
Růžová čajovna byla malá restaurace ve West Village, kde servírovali nejlepší palačinky na východním pobřeží a téměř zadarmo.
Chvíle váhání.
"Nakonec, proč ne."
Tuhle strategii používala Sachsová velice úspěšně už léta.
"Musím si teď trochu odpočinout, mami. Zavolám ti zítra."
"Myslím, že pracuješ až moc tvrdě. Ten tvůj případ, Amie... doufám, že nebyl nebezpečný, nebo snad jo?"

"Dělala jsem jen technickou činnost, mami. Ohledávání místo činu. Nic bezpečnějšího ani být nemůže."
"A oni chtěli zrovna tebe," konstatovala pyšně matka. "Táta by byl na tebe moc pyšný."
Sachsová zavěsila a přešla do ložnice, kde padla na postel.
Poté, co opustila Carole s dcerou, navštívila ještě ostatní dvě oběti, které se jim podařilo zachránit. Monelle Gergerovou v nemocnici ovázali obvazy, doslova ji napumpovali vakcínou proti vzteklině a pustili domů. Sachsové oznámila, že se chystá zpátky za rodinou do Frankfurtu.
"Ale jen do konce léta," vysvětlovala nezlomně, "ne nepořád."
Ukázala na stereo aparaturu a sbírku cédéček a Sachsové bylo jasné, že žádný šílenec na světě nepřiměje Monelle Gergerovou, aby opustila tohle město a tenhle chátrající byt v Deutsche Haus.
William Everett naopak zůstal v nemocnici. Problémem samozřejmě nebyl zlomený malíček, ale neposlušné srdce.
Sachsovou šokovalo jeho sdělení, že kdysi vlastnil obchod v Hell's Kitchen a možná se znal i s jejím otcem.
"Znával jsem tam všechny pochůzkáře," chlubil se.
Když mu Sachsová ukázala otcovu fotografii v uniformě, podrbal se na hlavě a řekl: "Nejsem si jistý, ale mám dojem, že si na něho vzpomínám."
Přestože se jednalo o zdvořilostní návštěvu, neopomněla si Sachsová vzít poznámkový blok. Bohužel jí žádná z obětí neřekla o pachateli 823 více, než už věděla.
Nyní tedy byla ve svém bytě a dívala se z okna. Listy blízkých javorů se třepotaly ve větru. Svlékla si uniformu, poškrábala se pod ňadry tam jí to vždycky hrozně svědilo, protože neprůstřelná vesta nesaje pot a oblékla si župan.
V duchu musela stále myslet na pachatele 823. V jeho operační základně na Van Brevoort nic nenašli. Majitel domu jim potvrdil, že tenhle nájemník se nastěhoval už dávno - konkrétně loni v lednu (přičemž nikoho nepřekvapilo tvrzení, že se přitom prokázal falešným průkazem). Jenže teď byl pryč i se všemi svými věcmi včetně odpadků. Jakmile Sachsová ohledala místo činu, nastoupili experti na otisky a popráškovali každičkou plošku v celé budově. Předběžné výsledky však bohužel nebyly nijak povzbudivé.
"Jako by v rukavicích i sral," poznamenal mladý Banks.
Mobilní jednotka však objevila taxík i sedan. Pachatel je velice chytře zaparkoval poblíž Deváté. Sellitto odhadoval, že místním gangům trvalo asi tak sedm až osm minut, než oba vozy oholily až na kostru. Veškeré stopy a důkazy se nyní přemístily do podloudných obchodů s náhradními díly.
Sachsová zapnula televizi a podívala se na zprávy. O únosech se vůbec nemluvilo; všechny zprávy se týkaly mírové konference OSN.
Dívala se na Bryanta Gumbela, na generálního tajemníka, na nějakého velvyslance z Blízkého východu a přitom se přistihla, že ačkoliv ji tenhle problém nijak zvlášť nezajímá, civí na televizi velice upřeně. Dokonce hltala i reklamy, jako by si je chtěla vrýt do paměti.
Bylo tu totiž něco, o čem teď rozhodně nechtěla přemýšlet: smlouva s Lincolnem Rhymem.
Dohoda byla jasná. Carole Ganzová i malá Pammy jsou v bezpečí. Teď je řada na ní. Musí Rhymovi umožnit setkání s doktorem Bergerem.
A Berger... se jí vůbec nezamlouval. Z jeho atletické postavy a vyhýbavých očí čouhalo velké, nafouknuté, zasrané ego. Perfektně ulízané černé vlasy, drahé oblečení... Copak si Rhyme nemohl najít někoho, jako je doktor Kevorkian? Ten je možná taky ujetý, ale aspoň vypadá jako moudrý stařec.
Oči se jí zavřely.
Opustit své mrtvé...
Smlouva je smlouva. Jenže ten zatracený Rhyme...
Musí to s ním ještě jednou zkusit. Nemůže ho jen tak nechat odejít. Při prvním rozhovoru ji načapal nepřipravenou. Byla nervózní. Nenapadly ji žádné pořádné argumenty. Pondělí. Do zítřka ho musí nějak přesvědčit. Nebo to o chvíli oddálit. O měsíc. No, alespoň o jeden den.
Ale co mu vlastně řekne? Musí si to sepsat. Připravit si menší proslov.
Otevřela oči, vyhoupla se z postele a vzala tužku a papír. Mohla bych...
Ztuhla a zmohla se pouze na bezduché zasípání.
Ten člověk měl na sobě tmavé šaty, kuklu a rukavice černé jako noc.
Uprostřed její ložnice stál pachatel 823.
Rukou instinktivně zamířila k nočnímu stolku, kde ležela pistole a nůž. Ale on byl pohotovější. Vzduchem zasvištěl malý rýč a udeřil ji z boku do hlavy. Před očima jí vybuchlo žluté světlo.
Padla na kolena a muž ji kopl do žeber. Zhroutila se a začala lapat po dechu. Vtom jí na rukou cvakla pouta a ústa překryla lepicí páska. Muž jednal rychle a účinně. Přetočil ji na záda a odhalil župan.
Divoce kopala a snažila se vyprostit ze želízek.
Další úder do břicha. Zvedl se jí žaludek, ale dokázala vnímat, že se k ní opět naklonil. Chytil ji v podpaží a vlekl k zadním dveřím, za nimiž se rozprostírala velká soukromá zahrada.
Stále jí zíral do tváře. Vůbec ho nezajímala její ňadra, ploché břicho ani rozkrok s řídkým porostem zrzavých chloupků. To všechno by mu klidně dala, kdyby jí to mělo zachránit život.
Jenže Rhymova diagnóza byla správná: pachatel 823 se nenechal ovládat chtíčem. Tomu šlo o něco jiného. Dovlekl ji až k záhonku - mimo všetečné zraky sousedů a upustil ji mezi květiny. Rozhlédl se, zhluboka se nadechl, popadl rýč a zabořil ho do hlíny.
Amélie Sachsová začala plakat.

Drbal si hlavu o polštář.

Nutkání, poznamenal kdysi Taylor, když Rhymovo chování pozoroval. Rhyme mu tehdy odpověděl, že se ho na nic neptal. Jenže teď si sám uvědomil, že tohle jeho drbání je naprosto totéž, jako když si Amélie Sachsová vytrhává z nehtů kusy masa.
Protahoval si krční svaly, kroutil hlavou ze strany na stranu a nespouštěl přitom oči z profilu pachatele na stěně. Věřil, že někde v těch poznámkách se skrývá úplné pochopení pohnutek toho šílence. Někde mezi řádky. Rhyme však stále nemohl najít rozuzlení. Zatím.
Znovu se podíval na jednotlivé položky. Nevysvětleno zůstalo už jen několik stop.
Jizva na ukazováčku.
Uzel.
Voda po holení.
Jizva jim není k ničemu, jestliže nemají podezřelého, kterému mohou prohlédnout prsty. Ani v identifikaci uzlu zatím nijak nepokročili až na Banksovo tvrzení, že není námořní.
A co ta laciná voda po holení? Většina zločinců se přece před lovem nepolévá voňavkou. Proč ji používá? Rhyme stále docházel k jedinému možnému závěru: že se pachatel snaží zakrýt nějaký jiný, výmluvnější zápach. Probíral jednu možnost po druhé: jídlo, alkohol, chemikálie, tabák...
Ucítil na sobě čísi pohled a otočil hlavu doprava.
Zdálo se mu, že černé oční důlky na kostře chřestýše se dívají přímo na něho. Taky tahle stopa vůbec nezapadala do profilu pachatele. Neměla jiný smysl než zesměšnit pronásledovatele.
Náhle se Rhymovi cosi vybavilo. Pomocí nekonečné pomalého obraceče stránek začal listovat Zločinem ve starém New Yorku až ke kapitole o Schneiderovi. Našel jednu pasáž, na kterou si pamatoval.

Jistý velice známý lékař (zabývající se dosti novou disciplínou zvanou psychelogie) naznačil, že cílem Schneiderova jednání není v konečném důsledku ublížit obětí. Daleko spíše jak se onen vzdělaný lékař vyjádřil jde zlosynovi o odplatu vůči těm, kteří mu dle jeho mínění ukřivdili: vůči městským strážníkům a dost možná i vůči společnosti jako celku.
Kdo může říci, co je zdrojem jeho nenávisti? Snad je ukryt světu podobně jako prameny starého Nilu a možná je ukryt i zlosynu samotnému. Jeden z důvodů je však možno najít v málo známé skutečnosti: mladý James Schneider se stal v něžném věku deseti let svědkem, jak jeho otce odvlekli strážnici. Otec později zemřel ve vězeni za loupež, kterou, jak se později ukázalo, ve skutečnosti nespáchal. Po tomto nešťastném zatčení chlapcova matka hluboce klesla, začala žít na ulici a opustila syna, jenž byl poté vychováván ve státním útulku.
Dopustil se snad šílenec všech svých zločinů jen proto, aby se vysmál do tváře stejnému strážníkovi, který mu svou neuvážeností rozvrátil rodinu?
To se bezpochyby nikdy nedozvíme.
Zdá se však být zřejmé, že James Schneider "Sběratel kostí" svým výsměchem nad neschopností strážců zákona dovršil svou pomstu na nevinných obětech, jakož i na celém městě.

Rhyme si opřel hlavu o polštář a znovu se zadíval na profil pachatele.

Hlína je těžší než cokoliv jiného.
Vždyť je to samotná Země, prach železného jádra. Nezabíjí vytěsněním vzduchu z plic, ale stlačením všech buněk, které nakonec odumřou nemožností pohybu.
Sachsová chtěla zemřít. Přála si smrt a modlila se za ni. Chtěla, aby přišla rychle. Třeba ze strachu nebo ze selhání srdce. Ještě než ji do obličeje zasáhne první lopata hlíny. Modlila se mnohem více než Lincoln Rhyme za své tabletky a alkohol.
Ležela v hrobě, který pachatel vykopal na její vlastní zahrádce. Cítila kolem sebe rostoucí tíhu hlíny bohaté, hutné a prolezlé červy.
Muž ji zasypával se sadistickou rozkoší: pěkně pomalu, lopatu po lopatě. Dával si záležet, aby každou hromádku hlíny pěkně rozhodil po celém jejím těle. Začal od nohou a postupoval k hrudníku. Zemina ji objímala okolo prsou jako prsty milence.
Byla stále těžší, tlačila ji do prsou, svírala plíce. Sachsová už nedokázala vdechnout více než pár doušků vzduchu. Tu a tam se pachatel zastavil, podíval se na ni a pokračoval v práci.
Rád se dívá...
S rukama pod tělem natahovala krk a snažila se udržet hlavu nad dusivou hlínou.
Hruď postupně zmizela. Pak ramena a krk. Chladná hlína se už dotýkala rozpálených tváří a obklopovala hlavu, takže s ní nemohla hýbat. Nakonec se pachatel sehnul a strhl jí z úst pásku. Sachsová se pokusila vykřiknout, ale přesně v tom okamžiku jí pachatel vhodil hrst hlíny do úst. Otřásla se a začala se zalykat. V uších jí zvonilo a z nějakého důvodu se jí vybavila otcova oblíbená písnička, kterou si neustále přehrával, když byla ještě dítě. Smutná a skličující píseň. Zavřela oči. Všechno potemnělo. Znovu otevřela ústa, ale dostalo se jí jen další hrsti hlíny. Odepsat mrtvé... A pak už byla pod zemí.
Absolutní ticho. Žádný kašel ani lapání po dechu země všechno dokonale utlumila. V plicích jí nezbyl žádný vzduch, takže nemohla vydávat ani žádné zvuky. Bylo úplné ticho, kromě oné tklivé melodie a sílícího hučení v uších.
Tlak na obličej pak poněkud ustoupil. Celé tělo jí strnulo podobně jako tělo Lincolna Khyma. Mysl se pomalu začala uzavírat. Temnota, temnota. Ani slovo od otce. Ani od Nicka... Žádné sny o podřazení z pětky na čtyřku a přetočené ručičce tachometru.

Temnota.
Odepsat...
Hromada země klesala stále níž a tlačila ji s sebou. Sachsová viděla jeden jediný obrázek: ruku nataženou z hrobu, žadonící o smilování. Které nepřijde.
Jako by ta ruka včera mávala na ni. Aby ji následovala.
Budeš mi scházet, Rhyme. Odepsat...

34

Pocítila úder do čela. Dost tvrdý. Přesto však necítila žádnou bolest.
Co, co to je? Jeho rýč? Cihla? Možná pachatel 823 v návalu soucitu dospěl k závěru, že tahle pomalá smrt je nadlidským utrpením, a raději jí rýčem přesekne tepny.
Další rána a pak ještě jedna. Nedokázala otevřít oči, ale vnímala přicházející světlo. Barvy. A vzduch. Podařilo se jí vyplivnout z pusy hlínu a mělce se nadechnout. Rozkašlala se, začala se dávit, plivala kolem sebe.
Konečně dokázala otevřít oči a v proudu slz zahlédla rozmazanou tvář Sellitta, klečícího vedle ní se dvěma mediky. Jeden jí rukou s gumovou rukavicí vyhazoval z pusy zbytky hlíny, zatímco druhý připravoval kyslíkovou masku. Sellitto s Banksem horečně hrabali, aby osvobodili už pohřbené tělo. Vytáhli ji a župan nechali v hlíně jako svlečenou kůži. Sellitto cudně uhýbal pohledem, jak se na staršího rozvedeného pána sluší. Nabídl jí sako. Mladý Jerry Banks se naopak díval se zájmem, ale v tu chvíli jí to pranic nevadilo.
"Chytili... jste...?" sípala a znovu podlehla záchvatu kašle.
Sellitto pohlédl na Bankse, který byl zadýchanější. Musel pachatele pronásledovat dost daleko. Mladý detektiv však smutně zavrtěl hlavou:
"Utekl."
Sachsová se napřímila a chvíli dýchala kyslík.
"Jak?" vydechla. "Jak jste na to přišli?"
"To Rhyme," odpověděl Sellitto. "Neptejte se mě jak. Prosté zařval do mikrofonu Mayday pro všechny a okamžitě nás poslal sem."
Náhle ji strnulost opustila. A teprve teď si poprvé uvědomila, k čemu tady málem došlo. Odhodila masku, do očí jí vyhrkly slzy a začala čím dál silněji naříkat: "Ne, ne, ne..."
Mávala rukama a kopala kolem sebe, jako by ze sebe chtěla setřást prožitou hrůzu; jako by se chtěla zbavit roje divokých včel.
"Bože, ach, Bože... Ne..."
"Sachsová?" vyděsil se Banks. "Hej, Sachsová?"
Starší kolega gestem partnera odehnal. "Neboj, to přejde," Objal ji okolo ramen a Sachsová padla na všechny čtyři a začala divoce zvracet. Zoufale vzlykala a hrabala rukama v hlíně, jako by se jí chtěla pomstít.
Nakonec se uklidnila a posadila se na nahý zadek. Začala se smát, napřed jenom mírné, pak nahlas a pak docela hystericky. Teprve teď si všimla, že se obloha zatáhla a z mraků začaly na zem dopadat obrovské horké kapky letního deště.

Rukama mu objala ramena a tváří se tiskla k jeho obličeji. Vydrželi takhle dost dlouho.
"Sachsová... No tak, Sachsová,"
Odstoupila od postele a přitáhla z rohu pokoje staré křeslo. Měla na sobě jen kraťasy a tričko. Posadila se a přehodila si nohu přes bok křesla jako nějaká rozpustilá školačka.
"Proč my, Rhyme? Proč jde po nás?" Hlas zněl kvůli spolykané hlíně chrčí ve.
"Protože skutečnými oběťmi nemají být ti unesení. Ale my,"
"Kdo my?" zeptala se.
"Nejsem si jistý. Snad společnost. Nebo město. Nebo OSN. Nebo policie. Znovu jsem si přečetl tu jeho bibli a zvlášť kapitolu o Schneiderovi. Pamatuješ si na teorii Terryho Dobynse? O tom, proč nám pachatel zanechává vodítka?"
"Chce z nás učinit spolupachatele," řekl Sellitto. "Podělit se s námi o vinu. Snadněji se mu pak zabíjí."
Rhyme přikývl, ale řekl: "Myslím, že to není tak docela pravda. Těmi vodítky na nás chtěl spíš útočit. Každá mrtvá oběť totiž byla i naší ztrátou."
V obyčejném oblečení a s vlasy vyčesanými do copu vypadala Sachsová mnohem krásněji než kdykoliv jindy. Pouze oči měla zarudlé. Zřejmě si musela znovu prožít každou lopatu hlíny, domyslel si Rhyme a její pohřbení zaživa mu náhle připadlo tak děsivé, že se musel podívat jinam.
"Co proti nám má?" zeptala se.
"Nevím. Schneiderův otec byl omylem zatčen a zemřel ve vězení. A náš pachatel? Kdo ví? Mě zajímají pouze stopy..."
"... a ne motivy," dokončila větu Amélie Sachsová.
"Proč by na nás útočil přímo?" zeptal se Banks a kývl hlavou k Sachsové.
"Našli jsme jeho brloh, zachránili tu holčičku. Myslím, že nás tak brzo nečekal. Třeba se prostě nasral. Lone, zařid nám všem čtyřiadvacetihodinovou ochranku. Po poslední akci se sice stáhl, ale může čekat na příležitost. Ty, Jerry, já, Cooper, Haumann, Polling my všichni jsme na jeho seznamu, to se vsadím. A taky pošli Perettiho kluky k Sachsové. Jsem si jistý, že tam nic nenechal, ale třeba tam přece jen něco najdou. Utekl o hodně rychleji, než měl v plánu."
"Já tam skočím," nabídla se Amélie.
"Ne," zarazil ji Rhyme.

"Musím ohledat místo činu."'
"Ty si musíš odpočinout," nařídil. "To musíš, Sachsová. Nechci se tě dotknout, ale vypadáš dost hrozně."
"Jo, policistko," přidal se Sellitto. "To je rozkaz. Celý den budete odpočívat. Toho chlapa hledá dvě stě našich pátračů. A dalších sto dvacet federálů."
"Tak já mám na zahradě místo činu a vy mě tam nenecháte udělat rošt?"
"Přesně tak," řekl Rhyme.
Sellitto zamířil ke dveřím. "Máte s tím nějaký problém, policistko?"
"Ne, pane."
"Tak pojď, Banksi, máme práci. Chcete svézt, Sachsová? Nebo vám ještě někdo svěří policejní auto?"
"Ne, díky, mám dole svoje," odpověděla.
Oba detektivové zmizeli. Rhyme slyšel v hale jejich hlasy a pak zabouchnutí dveří.
Ztlumil světla a Sachsová se protáhla.
"Tak," řekla právě ve chvíli, kdy Rhyme řekl: "No." Pohlédla na hodiny. "Už je pozdě."
"To teda jo."
Přešla ke stolu, kde nechala kabelku. Otevřela ji, vytáhla zrcátko a prohlédla si sešitý ret.
"Nevypadá to špatně," poznamenal Lincoln.
"Frankenstein," řekla lakonicky. "Proč nedělají nitě v barvě kůže?" Odložila zrcátko a přehodila si kabelku přes rameno.
"Vy jste hýbal s postelí," konstatovala.
Postel stála blíž u okna.
"To udělal Thom. Můžu se teď dívat do parku. Když chci."
"No, to je dobře."
Přešla k oknu a podívala se dolů.
Prokristapána, pomyslel si Rhyme. Udělej to. Co se může stát?
Vyhrkl: "Nechceš tady zůstat? Je už dost pozdě. A technici ti budou doma práškovat ještě hezkých pár hodin."
Kdesi hluboko uvnitř cítil svíravou dychtivost. Ovládej se, pomyslel si vztekle. Její tvář však rozkvetla úsměvem.
"Ráda."
"Fajn." Čelist se mu roztřásla pod náporem adrenalinu. "To je prima. Thome!"
Budou poslouchat hudbu a popíjet skotskou. Možná jí bude vyprávět o slavných kriminálních případech. A jako historika ho taky zajímal její otec, který sloužil v šedesátých a sedmdesátých letech v neslavně proslulém jižním okrsku.
"Thome!" zařval znovu Rhyme. "Přines povlečení. A deku. Thome! Já nevím, kde ten kluk vězí. Thome!"
Sachsová chtěla něco říct, ale ošetřovatel se objevil ve dveřích a nedůtklivě řekl: "Bohatě stačí jeden hrubý výkřik, to přece víš, Lincolne."
"Amélie tu zůstane přes noc. Mohl bys jí ustlat na gauči!"
"Ne, na gauči ne," vzepřela se. "Jako bych spala na kamenech."
Rhyma odmítnutí zasáhlo u srdce. Sklíčeně si pomyslel, že tyhle emoce necítil už hezkých pár let. Odevzdaně se usmál a řekl: "Dole je ložnice. Thom ti tam ustele."
Sachsová ale odložila kabelku.
"To je v pořádku, Thome. Nemusíš."
"To je pro mě hračka."
"Není třeba. Dobrou noc, Thome," řekla a přešla ke dveřím.
"Dobře, tak..."
Usmála se.
"Ale..." začal a podíval se na Rhyma, který se mračil a vrtěl hlavou.
"Dobrou noc, Thome," řekla rezolutně. "A dej na sebe pozor."
Pomalu zavírala dveře a Thom ustoupil na schody. Dveře se dovřely s hlasitým cvaknutím.
Sachsová si sundala boty a stáhla si kalhoty i tričko. Nechala si jen krajkovou podprsenku a bavlněné kalhotky. Vlezla do postele vedle Rhyma se stejnou samozřejmostí, se kterou nádherné ženy uléhají do postelí jiných mužů.
Uvelebila se na vzduchových kuličkách clinitronu a rozesmála se:
"Tak tomuhle říkám postýlka." Protáhla se jako kočka, přivřela oči a zeptala se: "Nevadí ti to?"
"Vůbec mi to nevadí."
"Lincolne?"
"Co?"
"Povídej mi zase něco o tvé knize, ano? Chci slyšet nějaké další kriminální případy."
Začal jí líčit příběh masového vraha z Queensu, ale během minuty toho nechal. Sachsová spala.
Rhyme se podíval dolů a všiml si jejích ňader na své hrudi a jejího kolena na svém na stehně. Poprvé po mnoha letech cítil na tváři ženské vlasy. Lechtalo to. Vlastně už na tenhle pocit úplně zapomněl. On, který měl tak dobrou paměť a žil natolik v minulosti, zůstal naprosto ohromen, že si nedokáže vzpomenout, kdy přesně tenhle pocit zažil naposledy. Vzpomínal si jen na večery s Blaine těsně před nehodou. Vzpomínal si, že ho také jednou lechtala na tváři svými vlasy a že se tehdy rozhodl je neodsunout, aby ji neprobudil.
Nyní Améliiny vlasy odsunout nemohl, ani kdyby to po něm požadoval sám pánbůh. Na nic takového však ani nepomyslel. Ba právě naopak: chtěl ten nádherný pocit zažívat až do skonání světa.

35

PACHATEL 823
Vzhled Bydliště Automobil Ostatní
- běloch, menší postavy
- tmavé oblečení
- staré rukavice, načervenalá kozinka
- voda po holení zakrývá nějaký pach?
- lyžař. Kukla?
tmavomodrá?
- rukavice jsou tmavé
- voda po holení = Brut
- vlasy nejsou hnědé
- hluboká jizva na ukazováč.
- sportovní oblečení
- rukavice jsou černé
- zřejmě má operační základnu
- pravděpod. nedaleko:
- Broadway a 82V ShopRite, Greenwich a Bank, ShopRite, 8. ave a 24., ShopRite, Houston a Lafayette, ShopRite,
- stará budova růž. Mramor
- nejméně sto let stará, pravděp. instituce nebo panské sídlo
- budova ve federalistickém stylu Lower East Side
- nedaleko mista archeologického průzkumu

- žlutý taxík
- nový sedan světle šedý, stríbrný, béžový
- auto z půjčovny, pravděpodob. kradené
- půjčov. Hertz, stříb. Barvy, letošní model - zná proced. na místě činu pravděpod. má záznam v rejstříku
- zná různé druhy otisků
- zbraň = Colt .32
- svazuje oběti neobv. uzly
- má zálibu ve starobylosti
- jedné oběti říkal ‚Hanno'
- zná základy němčiny
- záliba v podzemí
- rozdvojená osobnost
- možná kněz, konzultant, soc. pracovník
- neobvykle sešlapané boty, hodně čte?
- poslouchal jak oběti láme kost
- had jako výsměch vyšetřovat.
-chtěl oběti stáhnout kůži z nohy
- jedné z obětí říkal ‚Maggie'
- matka a dítě má pro něj zvlášť, význ.?
- kniha "Zločin ve st. N. Y." jeho vzor?
- jedná podle Sběratele kostí J. Schneidera
- nenávidí policii

V pondělí ráno už byl Lincoln Rhyme opět sám.
Thom vyrazil na nákup a Mel Cooper se vrátil do laboratoře na divizi. Vince Peretti mezitím dokončil ohledávání místa činu v budově na Van Brevoort a u Sachsové. Nalezli žalostně málo vodítek, což ovšem Rhyme připisoval pachatelově důmyslnosti, a nikoliv nedostatku talentu Vincenta Perettiho.
Rhyme na zprávu z místa činu netrpělivé čekal. Dobyns i Sellitto se však domnívali, že pachatel 823 se nyní stáhl alespoň dočasně. Už dvanáct hodin totiž nedošlo k žádnému útoku na policistu ani k únosu další oběti.
Sachsová vyrazila v doprovodu statného policisty do nemocnice v Brooklynu na oddělení ušní, nosní, krční; hlína jí zřejmě poškodila hrdlo více, než se zdálo. Také Rhyme měl svého bodyguarda uniformovaného policistu z dvacátého okrsku, který hlídkoval před domem. Rhyme tohoto přátelského policistu znal hezkých pár let a rád s ním vedl filozofické debaty, zda je při výrobě whisky vhodnější irská, či skotská rašelina.
Rhyme měl skvělou náladu. "Za pár hodin má přijít doktor," oznámil policistovi přes vnitřní linku. "Nechej ho jít nahoru."
Policista přisvědčil.
Doktor William Berger Rhyma ujistil, že dnes se dostaví včas.
Rhyme si opřel hlavu o polštář a uvědomil si, že není úplné sám. Po parapetu přecházeli sokoli. Vypadali dost neklidně, zřejmě se blížila nízká fronta. Obloha za oknem byla sice klidná, ale Rhyme ptákům věřil; jako barometr byli neomylní.
Hodiny na zdi ukazovaly jedenáct. Stejně jako předevčírem, kdy čekal na Bergerův příchod. Takový je život: jeden odklad za druhým, ale nakonec se člověk s trochou štěstí přece jen dostane tam, kam patří.

Asi dvacet minut se díval na televizi a hledal nějakou zprávu o únosech. Všechny stanice se však soustředily na slavnostní zahájení mírové konference OSN. Tohle Rhyma nudilo, a tak se nejdřív chvíli díval na opakování Matlocka, pak znovu přepnul na oslnivou reportérku CNN a její reportáž z budovy OSN, aby nakonec tu zatracenou bednu vypnul.
Zazvonil telefon. Rhyme musel absolvovat komplikovanou kombinaci přesných pohybů hlavou. "Haló."
Chvíli bylo ticho a pak se ozval mužský hlas: "Lincolne?"
"Ano?"
"Tady Jim Polling. Jak ti je?"
Rhyme si uvědomil, že kapitána neviděl od včerejšího rána mimo večerní tiskovou konferenci, kde našeptával odpovědi starostovi a náčelníku Wilsonovi.
"Je mi fajn. Nějaké zprávy o pachateli?" vyzvídal Rhyme.
"Zatím nic. Ale my ho dostanem." Další odmlka. "Hele, jsi sám?"
"Jo."
A znovu pauza.
"A nevadí ti, když se stavím?"
"Jasně že ne."
"Tak za půl hodiny?"
"Budu tady," řekl Rhyme žoviálně.
Opět si položil hlavu do nadýchaného polštáře a upřel zrak na uzel zavěšený vedle zločincova profilu. Pořád si s ním nevěděl rady. Bylo to všechno musel se nahlas zasmát vtipnému přirovnání - pěkně zamotané. Vůbec si nepřipouštěl, že by mohl ukončit případ, aniž by zjistil, co je to za uzel. A pak si vzpomněl, že Polling je rybář. Mohl by snad poznat...
Polling, zauvažoval Rhyme.
James Polling...
Bylo zvláštní, jak kapitán naléhal, aby případ řídil Rhyme. Jak bojoval, aby ho dali jemu a ne Perettimu který byl pro Pollinga politicky daleko lepší volbou. Rhyme si vzpomněl, jak Polling ztratil nervy, když se mu Dellray snažil případ sebrat.
Rhyma napadlo, že způsob, jakým se Polling v případu angažoval, byl velice záhadný. Osmsetdvacettrojka nebyl zrovna pachatel, na kterém by člověk rád dělal dobrovolné ani kdyby se chtěl přes něj vyšplhat nahoru. Bylo tu příliš velké riziko ztráty na životech, příliš mnoho příležitostí pro tisk a nadřízené, jak člověka odstřelit.
Polling... Rhyme si vzpomínal, že mu sem vždycky vletěl, zeptal se na postup vyšetřování a zase zmizel.
Samozřejmě, zodpovídal se přímo starostovi a šéfovi. Ale nemohl by blesklo Rhymovi hlavou existovat ještě někdo jiný, komu Polling podává zprávy?
Někdo, kdo chce znát přesný postup vyšetřování? Například sám pachatel?
Jak by ale mohl Polling mít nějakou spojitost s pachatelem 823? Zdálo se to...
A pak ho to napadlo.
Nemůže být pachatelem sám Polling?
Samozřejmě že ne. Vždyť je to směšné. Absurdní. I kdyby měl Polling motiv a prostředky, byla tu otázka příležitosti. Vždyť kapitán byl v Rhymově pokoji přesně ve chvíli, kdy došlo k některým únosům.
Nebo ne?
Rhyme znovu pohlédl na profil pachatele.
Tmavé oblečení a zmačkané bavlněné kalhoty. V tmavých sportovních šatech Polling během posledních dnů opravdu chodil. A co má být? V tom chodí spousta...
Dole se otevřely a zavřely dveře.
"Thome?"
Žádná odpověd. Ošetřovatel se měl vrátit až za několik hodin.
"Lincolne?"
Ach ne. Do prdele. Rhyme začal horečně vyťukávat číslo na policii.
91
Zavadil bradou o tyčinku a místo jedničky vytočil dvojku.
Kroky se blížily po schodech.
Snažil se číslo vyťukat znovu, ale v návalu zoufalství odsunul hlavou tyčinku z dosahu.
Jim Polling vešel do místnosti. Rhyme předpokládal, že policista před domem mu nejdřív zavolá nahoru, ale u obyčejného pochůzkáře se nedalo předpokládat, že by odmítl bez reptání pustit k Rhymovi policejního kapitána.
Polling přišel v rozepnutém tmavém saku, pod kterým se dala zahlédnout pistole. Rhyme se marně snažil zjistit, jestli je služební. Věděl ale, že dvaatřicítka Colt patří v newyorské policii mezi schválené osobní zbraně.
"Lincolne," začal Polling.
Vypadal dost neklidně a znepokojeně. Očima zabrousil k obratli na stolku.
"Jak se máš, Jime?"
"Ujde to,"
Polling rád vyrážel do přírody. Nemá náhodou na prstě jizvu od neustálého nahazování vlasce? Anebo měl nehodu s loveckým nožem? Rhyme se mu snažil pohlédnout na ruce, ale kapitán je měl zastrčeny v kapsách. Že by v nich něco držel? Nůž?
Polling rozhodné znal všechny procedury na místě činu a dobře věděl, jak nezanechat stopy.
A co kukla? Pokud je kapitán pachatelem, musel by samozřejmě takovou kuklu nosit - některá ze zachráněných obětí by

se s ním mohla při vyšetřování setkat. A voda po holení... co když s sebou nosil jenom lahvičku, ze které postříkal místo činu, aby si policisté mysleli, že skutečné používá Brut? A když se tu pak objevil bez jakékoliv vůně, byl mimo podezření.
"Jsi sám?" zeptal se Polling.
"Můj asistent..."
"Ten polda dole mi říkal, že šel na nákup."
Rhyme zaváhal. "Jo, to šel."
Polling nevypadal nijak mohutně, ale měl sílu. Náhle se Rhymovi vybavila slova Terryho Dobynse: Je to někdo, kdo pomáhá lidem. Sociální pracovník, poradce, politik.
Nebo policista.
Rhyme uvažoval, jestli právě nadešla chvíle jeho smrti. A ke svému zděšení si uvědomil, že zemřít nechce. Rozhodně ne takhle, rukou někoho jiného.
Kapitán přešel k posteli.
Teď už se nedalo dělat vůbec nic. Rhyme byl Pollingovi vydán na milost a nemilost.
"Lincolne," opakoval Polling chmurně.
Jejich oči se setkaly, a jako by mezi nimi přeskočil elektrický výboj. Suché jiskření. Kapitán rychle uhnul pohledem a podíval se z okna.
"Divil ses, že?"
"Divil?"
"Proč jsem tě chtěl u tohohle případu."
"Myslel jsem, že kvůli mé osobnosti."
Polling se ani neusmál.
"Tak proč jsi mě chtěl, Jime?"
Kapitán si propletl prsty. Byly štíhlé, ale silné. Byly to ruce člověka holdujícího rybaření sportu možná jemnému, jehož cílem nicméně je vyrvat ubohého tvora z jeho prostředí a prořízнout mu břicho ostrým nožem.
"Před čtyřmi lety jsme spolu dělali na tom Shepherdově případu," začal Polling.
Rhyme přikývl.
"Dělníci tehdy našli ve stanici metra tělo jednoho kolegy."
Rhyrnovi se vybavila vzpomínka na praskot, jako když se potápí Titanic, na výbuch a úder trámu do krku. A pak už jen spousta prachu všude kolem.
"A tys ohledával místo činu. Ty sám, jako obyčejně."
"Přesně tak."
"Víš vůbec, jak jsme Shepherda usvědčili? Měli jsme svědka."
Svědka? Rhyme o ničem takovém neslyšel. Po úrazu ztratil o případu veškeré informace pouze se dozvěděl, že Shepherda odsoudili a že ho o tři měsíce později ve vězení na Rikerxs Island ubodal k smrti někdo, koho nikdy nevypátrali.
"Měli jsme očitého svědka," pokračoval Polling. "Viděl Shepherda v domě jedné z obětí s vražednou zbraní a mohl ho usvědčit." Kapitán přistoupil blíže k posteli a zkřížil ruce na prsou. "Měli jsme svědka den před objevením toho těla v metru. Předtím, než jsem si vyžádal tvou přítomnost na místě činu."
"Co tím chceš říct, Jime?"
Kapitán se zadíval na podlahu. "Že jsme tě nepotřebovali. Ani tvou zprávu ne."
Rhyme neodpověděl.
Polling přikývl: "Chápeš, co ti chci říct? Strašně jsem chtěl toho zkurveného Shepherda usvědčit... Chtěl jsem mít ten případ absolutně neprůstřelný. Sám víš nejlíp, co zpráva s podpisem Lincolna Rhyma udělala s obhájci. Mohli se posrat strachy."
"Takže Shepherda by odsoudili i bez mého pátrání tam dole v metru?"
"Přesně tak, Lincolne. A ještě něco horšího: dostal jsem tehdy od techniků hlášku, že místo není bezpečné."
"A tys mě tam nechal jít, než ho zajistili?"
"Shepherd byl vrah policistů." Pollingova tvář se zkřivila znechucením. "Musel jsem ho zničit. Udělal bych všechno na světě, abych ho dostal. Jenže..." Sehnul hlavu a zakryl si obličej rukama.
Rhyme neříkal nic. Stále mu v uších znělo vrzání trámu a lomoz padajícího dřeva. A pak už jenom zvířený prach. A zatímco jeho srdce horečně bušilo hrůzou, po těle se mu rozlévalo podivné teplo.
"Jime..."
"Proto jsem tě chtěl mít u tohohle případu, Lincolne. Chápeš?"
V kapitánových očích se objevila beznaděj a raději přesunul pohled zpátky na obratel.
"Všichni mi pořád říkali, že tady hniješ. Že ses tady dobrovolně zahrabal. Že pořád mluvíš o sebevraždě. A já měl výčitky svědomí. Hnusil jsem se sám sobě, a tak jsem ti chtěl trochu pomoct zpátky do života."
"A s tímhle jsi žil celých tři a půl roku," řekl Rhyme.
"Vždyť mě znáš, Lincolne. Každý mě zná. Všichni vědí, jak tvrdě jednám s pachateli. Pěkně je zmáčknu, a když zalžou, dostanou co proto. Je to někde ve mně, nedokážu přestat, dokud ty hajzly nedostanu. Neumím se ovládnout. Vím, že jsem to párkrát zvoral. Ale vždycky se jednalo o důvodně podezřelé. Nikdy jsem neublížil svým lidem, nikdy jsem neublížil policistům. To, co se stalo tobě... je můj velký hřích. Udělal jsem hroznou věc."
"Já nebyl žádný nováček," řekl Rhyme. "Kdybych si myslel, že to místo není bezpečné, nemusel jsem ho ohledávat."
"Ale..."

"Nějaký problém?" ozval se hlas ode dveří.
Rhyme vzhlédl v domnění, že uvidí Bergera. Na schodech však stál Peter Taylor. Rhyme si vzpomněl, že měl doktor dneska přijít na vizitu po včerejším záchvatu dysreflexe. Teď mu určité dá pěkné kapky kvůli Bergerovi a společnosti Léthé. Na to ale Rhymé neměl náladu. Potřeboval být o samotě, aby mohl strávit kapitánovo přiznání. Zatím se vznášelo někde ve vzduchu a Rhyme ho vnímal stejně mlhavě jako své nehybné údy.
Přesto příchozího vyzval: "Pojď dál, Petere."
"Máš divný bezpečnostní systém, Lincolne. Ten hlídač se mě zeptal, jestli jsem lékař, a pak mě klidně pustil. Co dělá s právníky a účetními? Vykopne je?"
Rhyme se zachechtal. "Ještě vteřinku," poznamenal a otočil se k Pollingovi. "Osud, Jime. Prostě se mi to stalo. Byl jsem ve špatnou dobu na špatném místě. To se stává."
"Díky, Lincolne." Polling položil Rhymovi ruku na rameno a jemně mu je stiskl.
Rhyme přikývl, a aby odrazil nával Pollingovy vděčnosti, oba muže seznámil:
"Jime, doktor Peter Taylor, specialista na míchu. A tohle je kapitán Polling, Petere, se kterým jsem kdysi dělal."
"Těší mě," řekl Taylor a srdečné natáhl pravici.
Rhyme ji sledoval očima, když si náhle všiml; že Taylor má na pravém ukazováčku hlubokou jizvu ve tvaru půlměsíce.
"Ne!" zařval.
"Tak vy jste taky policista."
Taylor pevně sevřel kapitánovi ruku a v levé ruce se mu zaleskl nůž. Rozmáchl se a třikrát ho zarazil Pollingovi do hrudi. Přitom jako zkušený chirurg vedl rány přesně mezi žebry, aby neporušil vzácné kosti.

36

Dvěma dlouhými kroky se Taylor dostal k posteli. Popadl ovladač u Lincolnova prstu a zahodil ho.
Rhyme se nadechl, začal křičet. Doktor mu však suše oznámil:
"Ten strážník dole je taky mrtvý."
A pak se fascinovaně zadíval na Pollinga, který se na podlaze svíjel jako zvíře s přeraženou páteří a krev z něj stříkala na všechny strany.
"Jime!" vykřikl Rhyme. "Ne, ach ne..."
Kapitán se chytal rukou za košili na prsou a jeho chroptění naplňovalo celou místnost. Nakonec zabušil botama o podlahu a s posledním záškubem zemřel. Zůstal ležet s očima zalitýma krví a upřenýma do stropu.
Taylor se otočil k posteli. Pomalu ji obešel a nespouštěl z Rhyma oči. Ztěžka oddechoval a v ruce stále držel nůž.
"Kdo vlastně jsi?" zajíkl se Lincoln.
Taylor potichu přistoupil k Rhymovi, položil mu prsty na rameno a několikrát mu stiskl klíční kost možná pevně, možná ne. Jeho ruka pak zamířila k Rhymově levému prsteníčku. Zvedl prst a polaskal ho ostřím zakrváceného nože. Pak zajel špičkou nože pod nehet.
Rhyme pocítil slabou bolest. A pak větší. Zalapal po dechu.
Náhle si Taylor čehosi všiml, zarazil se a na chvíli jakoby ztuhl. Naklonil se a vytřeštil oči na Zločin ve starém New Yorku upevněný do obraceče stránek.
"Tak proto... Tys ji našel... No, strážníci by na tebe měli být pyšní, Lincolne Rhyme. Myslel jsem, že vám potrvá několik dní, než se mi dostanete do domu. A že už Maggie bude dávno ohlodána psy."
"Proč to děláš?" zeptal se Rhyme.
Taylor neodpověděl; pečlivě si Rhyma prohlížel a pak zamulal napůl sám pro sebe: "Za starých časů jsi nebýval takhle dobrý. Za starých časů jsi toho hodně přehlédl, viď?"
Za starých časů... Co tím myslí?
Potřásl plešatějící hlavou a pohlédl na výtisk Rhymovy odborné učebnice. V očích se mu objevilo poznání a Rhyme pomalu začínal chápat.
"Tys četl mou knihu," řekl. "Studovals ji. V knihovně, že? V pobočce blízko svého domu?"
Takže pachatel 823 byl přece jen čtenář.
Proto znal veškeré Rhymovy procedury. Proto za sebou tak pečlivé zametal, proto se v rukavicích dotýkal i věcí, o kterých by většina vyšetřovatelů jako o zdroji otisků nikdy ani neuvažovala. Proto za sebou stříkal vodu po holení; věděl přesně, co bude Sachsová hledat.
A Rhymova příručka rozhodně nebyla jedinou knihou, kterou četl.
Určitě znal i Rhymovo Místo pro zločin. Proto ten nápad s nastrčenými vodítky které se týkaly starého New Yorku.
Jedině Lincoln Rhyme byl schopen je pochopit.
Taylor vzal do ruky obratel, který Rhymovi daroval před osmi měsíci, a nepřítomné si s ním začal pohrávat. Rhyme pochopil, že tenhle dárek, původně tak dojemný byl jen předehrou následujících hrůzných událostí.
Doktorovy oči byly nepřítomné; jako by se dívaly kamsi do dálky. Rhyme si uvědomil, že tenhle pohled už u Taylora viděl když ho doktor v posledních měsících vyšetřoval. Připisoval to jeho profesionálnímu soustředění, ale teď pochopil, že šlo o známku šílenství.
"Řekni mi proč?" zeptal se Rhyme.
"Proč?" zašeptal Taylor, pomalu rukou přejel Rhymovi po noze a zkoumal jeho kosti koleno, holeň, kotník. "Protože jsi pozoruhodný, Rhyme. Jedinečný. A navíc jsi byl nezranitelný."
.Co tím myslíš?"
"Jak chceš potrestat člověka, který touží po smrti? Pokud ho zabiješ, pouze mu tím splníš přání. Proto jsem v tobě

potřeboval vzbudit touhu po životě."
Vtom se Rhymovi konečné rozjasnilo.
Za starých časů...
"Že to byl podvrh?" zašeptal nesouvisle. "Ten nekrolog od soudního lékaře z Albany. Napsal sis ho sám."
Colin Stanton. Doktor Taylor byl ve skutečnosti Colin Stanton.
Muž, jehož rodinu zmasakrovali na ulici v čínské čtvrti přímo před jeho očima. Muž, který stál jako přibitý před svou krvácející ženou a dvěma dětmi a nedokázal učinit absurdní rozhodnutí, koho z nich má zachránit.
Za starých časů jsi toho hodné přehlédl.
Teď už je pozdě, poslední kamínky mozaiky zapadly na místo.
Sledoval své oběti: T. J. Colfaxovou, Monelle Gergerovou i Carole Ganzovou. Stejně jako kdysi sledoval svou umírající rodinu. Chtěl se pomstít, ale jako lékař nemohl porušit přísahu. Aby mohl zabíjet, musel se proto převtělit do svého duchovního předchůdce, Sběratele kostí, Jamese Schneidera. Šílence z devatenáctého století, jehož rodina se stala obětí policejního omylu.
"Když jsem se dostal z blázince, vrátil jsem se na Manhattan. Dostal jsem se k vnitřní zprávě vašeho oddělení, kde jsem se dočetl, že jsi na místě činu přehlédl vraha, který utekl. Bylo mi jasné, že tě za to musím zabít. Jenže jsem nemohl. Sám nevím proč... A tak jsem čekal a čekal, až se něco stane. A pak jsem objevil tu knihu. James Schneider... Měl za sebou stejný osud jako já. A co dokázal on, to jsem mohl dokázat taky."
Obral jsem je až na kost.
"A co ten nekrolog?" zeptal se Rhyme.
"Napsal jsem ho na počítači a zafaxoval přímo na newyorskou policii. Nikdo mě nemohl podezírat. Pak jsem se stal někým jiným. Doktorem Peterem Taylorem. Zpočátku jsem sám nevěděl, proč jsem si vybral právě tohle jméno. Přišel jsem na to až později. Schválně, přijdeš na to?" Stanton se otočil k profilu. "Odpověď máš támhle."
Rhyme sjel profil očima.
o zná základy němčiny
"Schneider," řekl Rhyme a povzdechl si, "je německý výraz pro krejčího. Stejně jako anglický tailor."
Stanton přikývl. "Strávil jsem celé týdny v knihovně a pročítal veškeré materiály o zraněních míchy. Pak jsem ti zavolal a oznámil že mě doporučili z kliniky. Chtěl jsem té zabít hned při první schůzce chtěl jsem tě pořezat a nechat tě vykrvácet. Trvalo by to celé hodiny a možná i dny. Jenže co se nestalo?" Oči se mu rozšířily. "Zjistil jsem, že se chceš zabít sám."
Naklonil se k Rhymovi. "Bože, pořád si vzpomínám, kdy jsem se s tebou setkal poprvé. Byl jsi úplná mrtvola, ty hajzle. A já pochopil, že tě musím přinutit, abys zase chtěl žit. Musel jsem ti najít smysl života."
Takže jemu vůbec nezáleželo, koho unese. Hodil se mu kdokoliv.
"Tobě bylo úplně jedno, jestli oběť přežije, nebo jestli zemře."
"Samozřejmě. Nešlo mi o nic víc, než aby ses pokoušel je zachránit."
"A co ten uzel?" zeptal se Rhyme a pohlédl na prádelní šňůru zavěšenou vedle plakátu. "To je chirurgická sutura?"
Doktor přikývl.
"No jasně. A ta jizva na prstu?"
"Na prstu?" Stanton se zamračil. "Jak jsi na to... její krk! Sejmuli jste můj otisk Hanně z krku. Já věděl, že je to možné. Ale prostě jsem na to nepomyslel." Vypadal rozčileně. "Jednou jsem v ústavu rozbil vázu," pokračoval Stanton. "Chtěl jsem si přeřezat žíly. Drtil jsem ji v ruce, dokud nepraskla." Se šíleným výrazem v očích si přejel jizvu levým ukazováčkem.
"Smrt tvé ženy a dětí," začal Rhyme mírně, "byla nešťastná náhoda. Hrůzná a tragická. Ale nestalo se to úmyslně. Prostě šlo o pochybení. Moc mě to mrzí, kvůli tobě i kvůli nim."
"Vzpomínáš, co jsi napsal..." začal Stanton zpěvávým hlasem, "... v předmluvě své knihy?" Začal doslovně citovat: ",Kriminalista dobře ví, že každá činnost má své důsledky. Přítomnost pachatele pozmění každé místo činu. Z tohoto důvodu můžeme jakéhokoliv zločince identifikovat, vypátrat a dosáhnout spravedlnosti."
Stanton chytil Rhyma za vlasy a přitáhl mu hlavu k sobě. Dělilo je od sebe pár centimetrů. Rhyme ucítil šílencův dech a spatřil kapky potu na jeho popelavé kůži.
"A já jsem důsledek tvé činnosti!"
"Co tím získáš? Zabiješ mě a já na tom budu líp než předtím."
"Jenže já tě nezabiju. Ještě ne,"
Stanton uvolnil Rhymovi vlasy a odvrátil se.
"Chceš vědět, co udělám?" zašeptal. "Zabiju doktora Bergera. Ale ne tak, jak to dělá on. Žádné prášky na spaní, žádný chlast. Uvidíme, jak se mu bude zamlouvat smrt pěkně po staru. A pak přijde na řadu tvůj přítel Sellitto. A policistka Sachsová? Ta rozhodně taky. Jednou měla štěstí. Ale podruhé ji dostanu. Pohřbím ji znova, a tentokrát definitivně. A Thoma samozřejmě taky. Zemře ti přímo před očima. A pak ho stáhnu na kost... Hezky pomalu." Dech se mu zrychlil.
"Možná se o něho postaráme už dneska. Kdy se má vrátit?"
"Tu chybu jsem udělal já. Je to moje..." Náhle se Rhyme rozkašlal. Uvolnil si hrdlo a sípavě se nadechl. "Je to moje vina. Dělej si, co chceš ale se mnou."
"Ne. Můžete za to všichni. Je to..."
"Prosím. Nemůžeš..." Rhyme se opět rozkašlal a tentokrát sebou začal divoce cloumat. Nakonec se přece jen dokázal ovládnout.
Stanton na něho pohlédl.
"Nemůžeš jim ublížit. Udělám, co budeš..." Rhymův hlas se vytratil. S vypoulenýma očima zvrátil hlavu dozadu.

A pak úplně přestal dýchat. Celý se chvěl a šlachy na krku se mu napjaly jako provazy.
"Rhyme!" zaječel Stanton.
Rhyme vyprskl a na rtech se mu usadily sliny. Dvakrát se prudce otřásl, jako by mu ochablým tělem cloumalo zemětřesení. Zvrátil hlavu a z koutku úst mu začal vytékat pramínek krve.
"Ne!" vykřikl Stanton a udeřil Rhyma do hrudi. "Ty nesmíš zemřít!"
Zvedl mu víčka, ale uviděl jenom bělmo.
Rychle otevřel Thomův kufřík první pomoci, vytáhl stříkačku a vpíchl Rhymovi uklidňující injekci. Odhodil z postele polštář a položil Rhyma do vodorovné polohy. Zvrátil mu pohupující se hlavu, otřel mu rty a začal naplno dýchat do Rhymových nereagujících plic.
"Ne!" zuřil Stanton. "Nenechám tě umřít! To nemůžeš!"
Žádná reakce.
Znovu překontroloval nehybné oči.
"No tak! No tak!"
Další vdech a další rána do hrudi.
Odstoupil od postele a v šoku na Rhyma zíral. Znovu se díval, jak mu před očima umírá člověk.
Nakonec se sehnul, aby ještě jednou, naposledy, zhluboka vydechl do Rhymových plic.
A ve chvíli, kdy Stanton otočil hlavu a přiložil k pacientovi ucho ve snaze zaslechnout alespoň slabý náznak dechu, se Rhymova hlava vymrštila jako útočící had. Zakousla se Stantonovi do krku a zuby mu drtila krkavici i s částí páteře.
Až...
Stanton vykřikl, začal couvat a táhl přitom Rhyma za sebou. Nakonec společně padli na podlahu. Ze Stantonova krku se řinula horká krev a plnila Rhymovi ústa.
... na kost.
Rhymovy plíce, jeho plíce zabijáka už dobrou minutu nedostaly žádný vzduch, ale Rhyme nechtěl povolit sevření jen proto, aby se nadechl, a tak si nevšímal palčivé bolesti ve tváři, kterou si musel zevnitř prokousnout, aby jeho záchvat dysreflexe působil věrohodně. Pouze skučel vzteky viděl Amélii Sachsovou pohřbenou v hlíně, viděl horkou páru valící se na tělo T. J. Colfaxovou, viděl krysy dorážející na Monelle Gergerovou a tak jen cloumal hlavou, až ucítil zapraskání kosti a chrupavky.
Stanton znovu zaječel, mlátil Rhyma do prsou a kopal kolem sebe, aby setřásl to mohutné bezvládné monstrum, které se do něj zakouslo.
Rhymův stisk však byl nezlomný. Jako by se mu do čelisti soustředila síla ze všech svalů jeho ochablého těla.
Stanton nakonec rukou došátral k nočnímu stolku a podařilo se mu popadnout nůž. Rozmáchl se a bodl Rhyma. Jednou, dvakrát. Nedosáhl však dál než na kriminalistovy nohy, proti jejichž bolesti byl Lincoln Rhyme naprosto imunní.
Sevření čelistí zesilovalo a Stantonův jekot náhle utichl současně s prokousnutím průdušruce. Podařilo se mu ještě zabodnout nůž Rhymovi do ruky. Narazil až na kost. Chtěl ostří vytáhnout, aby bodl znovu, ale pojednou jeho tělo ztuhlo, dvakrát se křečovité zatřáslo a pak náhle ochablo...
Stanton se zhroutil k podlaze a stáhl Rhyma s sebou. Kriminalistova hlava hlasitě udeřila o dubové parkety. Rhyme však přesto sevření neuvolnil. Stále zuřivě drtil doktorův krk, lomcoval s ním, cloumal a vytrhával z něj kusy masa jako hladový lev zaslepený touhou po krvi a nezměrnou radostí z ukojené žádostivosti.

Část pátá

KDYŽ SE HÝBEŠ, NEMOHOU TĚ CHYTIT

Povinností lékaře není pouze prodloužit život, ale také ukončit trápení.
Dr. Jack Kevorkian

PONDĚLÍ 19.15 PONDĚLÍ 22.00

37

Slunce už téměř zapadlo, když Amélie Sachsová vstoupila do dveří.
Už neměla kraťasy ani uniformu. Byla v džínsách a zelené blůzce. Její nádherná tvář se honosila několika čerstvými škrábanci, ale Rhyme si pomyslel, že vzhledem k posledním hektickým událostem si tyhle rány zřejmě nepři vodila sama.
"Fuj," řekla, když přecházela místo, kde zemřel Polling a Stanton. Podlaha byla dobře vybělená když máte pachatele v pytli na mrtvoly, je ohledání místa činu čajový dýchánek ale narůžovělá kaluž na zemi zůstala dál.
Rhyme sledoval, jak se Sachsová zarazila a pak chladně pokynula doktoru Williamu Bergerovi, který stál u okna se sokoly a v ruce držel svůj smutně proslulý kufřík.
"Takže jsi ho chytil?" řekla a kývla na skvrnu na podlaze.
"Jo," odpověděl Rhyme. "Dostal, co mu patří."
"A tos ho zabil úplně sám?"
"Nebyl to moc férový boj," poznamenal. "Musel jsem se držet zpátky."
Sachsová pohlédla na Bergera a ten řekl: "Právě jsme si s Lincolnem trochu povídali."
"Vážně?"

Nastalo dlouhé ticho.
"Amélie," přerušil ho Rhyme, "já do toho půjdu. Už jsem se rozhodl."
"Aha." Její nádherné rty, olemované černými stehy, se neznatelně sevřely. Více emocí Sachsová najevo nedala. "Hele, víš, jak nesnáším, když mi říkáš křestním jménem. Přímo to nenávidím!"
Copak jí může vysvětlit, že důvodem, proč se nakonec rozhodl pro smrt, je právě ona? Když se vedle ní ráno probudil, s jistou pikantností si uvědomil, že ona teď vyleze z postele, obleče se a půjde ven; vrátí se do svého života, do normálního života. Jako milenci byli odsouzeni k nezdaru pokud by se vůbec odvážil pohlížet na ně dva jako na milence. Bylo jen otázkou času, kdy potká nějakého dalšího Nicka a znovu se zamiluje. Případ pachatele 823 skončil, a když je teď dále nespojoval, musely se jejich cesty rozejít. Nevyhnutelně.
Stanton byl chytřejší, než sám tušil. Rhyme se skutečné znovu dostal na pokraj nového života a daleko za něj.
Lhal jsem, Sachsová: někdy nemůžeš odepsat mrtvé. Někdy prostě musíš jít s nimi...
S rukama zaťatýma v pěst přešla k oknu.
"Chtěla jsem si přinést celý seznam důvodů, jak tě odradit. Něco opravdu pádného. Jenže jsem na nic nepřišla. Můžu ti akorát říct, že nechci, abys to udělal."
"Smlouva je smlouva, Sachsová."
Pohlédla na Bergera.
"Hovno, Rhyme."
Přešla k posteli a sklonila se nad ní. Položila Rhymovi ruku na rameno a odhrnula mu vlasy z čela.
"Ale mohl bys pro mě ještě něco udělat?"
"Co?"
"Dej mi pár hodin."
"Já už si to nerozmyslím."
"Chápu. Chci jenom dvě hodiny. Něco ještě musíš udělat."
Rhyme se podíval na Bergera, který řekl: "Nemůžu tu už moc dlouho zůstávat, Lincolne. Letí mi letadlo... Kdybyste chtěl počkat ještě týden, vrátím se..."
"To je v pořádku, doktore," řekla Sachsová. "Já mu s tím pomůžu."
"Vy?" zeptal se doktor opatrně.
Neochotně přikývla. "Ano."
Tohle není její přirozenost. Rhyme to viděl jasně. Pohlédl do jejích modrých, uslzených, ale pozoruhodně průzračných očí.
Přikývl a řekl Bergerovi: "Tak dobrá, doktore. Můžete mi tu akorát nechat to - jak se tomu říká slušně?"
"Příslušenství," doplnil ho Berger.
"Můžete mi to nechat na stole?"
"Jste si jistá?" zeptal se Berger Sachsové.
Znovu přikývla.
Doktor položil tabletky, brandy a igelitový sáček na noční stolek. Potom se začal hrabat v kufříku.
"Obávám se, že nemám žádnou gumičku. Na ten sáček."
"To nevadí," řekla Sachsová a podívala se na své boty. "Já nějaké mám."
Berger přistoupil k posteli a položil Rhymovi ruku na rameno.
"Přeji vám pokojné sebeosvobození."
"Sebeosvobození," ušklíbl se Rhyme, když doktor zmizel. Otočil se k Sachsové:
"Takže, co ještě musím udělat?"

V osmdesáti vjela do zatáčky, přešla do smyku a rázně zařadila čtyřku.
Vítr pronikal otevřenými okny dovnitř a čechral jim vlasy. Průvan byl mimořádně silný, ale Amélie Sachsová nechtěla o jízdě se zavřenými okny ani slyšet.
"To by bylo neamerické," poznamenala, když se na tachometru objevila sto šedesátka.
Když se hýbeš...
Rhyme sice navrhoval, aby zajeli na tréninkový okruh newyorské policie, ale nijak ho nepřekvapilo, když ho Sachsová odbyla s poznámkou, že je to tam pro poseroutky. Prý tam jezdila jen první týden na akademii. Nyní se hnali po dálnici na Long Islandu a pro místní policisty okrsku Nassau měli vymyšlenou vcelku věrohodnou historku.
"Problém je, že u pětirychlostní převodovky není pětka nejrychlejší. Slouží jenom k ekonomickému provozu. A na ten já kašlu."
Chytila Rhyma za levou ruku a přitiskla mu ji ke kouli rychlostní páky. Objala mu prsty dlaní a přeřadila na čtyřku.
Motor zavyl a auto zrychlilo bezmála na dvě stě. Stromy a domy kolem se změnily v protáhlé šmouhy a pasoucí se koně na poli v dálce za cestou zvedli hlavy a ohlédli se za ohnivou čarou Améliina chevroletu.
"Není to paráda, Rhyme?" křičela. "Tohle je lepší než sex. Než všechno na světě."
"Cítím vibrace," řekl. "Myslím, že jo. V prstu."
Usmála se a on uvěřil, že mu stiskla ruku. Nakonec sjeli z opuštěné cesty na frekventovanější silnici. Sachsová neochotně zpomalila, otočila vůz a zamířila přímo ve směru zamlženého srpku měsíce, který právě vycházel nad siluetou města v dáli a téměř se ztrácel ve chvění horkého srpnového vzduchu.
"Zkusíme dvě stě čtyřicet," navrhla.
Lincoln Rhyme zavřel oči a nechal se unášet větrem a vůní čerstvě posečené trávy.

Byla to nejteplejší noc v měsíci.
Z nového místa se mohl Lincoln Rhyme dívat do parku a pozorovat podivíny na lavičkách, vyčerpané sportovce i rodinky sklánějící se nad ohněm táboráku a připomínající středověké vojáky po bitvě. Několik majitelů psů nečekalo, až se ochladí, a s obligátními sáčky v ruce vyrazilo se svými miláčky na obvyklou pochůzku.
Thom zapnul CD přehrávač a pustil Adagio Samuela Barbera. Rhyme se uchechtl, prohlásil, zeje to klišé, a poručil si Gershwina.
Amélie Sachsová vyšla po schodech, vstoupila do ložnice a všimla si, že se Rhyme dívá z okna.
"Copak tam vidíš?"
"Rozpálené lidi."
"A co ptáky? Sokoly?"
"Jo, ti jsou tam taky."
"Taky rozpálení?"
Pohlédl na samce. "Myslím, že ne. Tyhle věci jdou nějak mimo ně."
Sachsová položila tašku na zem a vytáhla z ní láhev drahého koňaku. Rhyme jí připomněl, že má v baru skotskou, ale Sachsová se nedala přemluvit a postavila láhev vedle tabletek a igelitového sáčku. Vypadala jako bodrá zaměstnaná manželka, která se vrátila z obchodu s hromadou zeleniny a mořských potvor a nemá čas z nich připravit večeři.
A na Rhymovu žádost přinesla taky trochu ledu. Rhyme si totiž vzpomněl, jak ho doktor varoval před vedrem uvnitř igelitového sáčku. Odšroubovala uzávěr láhve a nalila koňak do dvou skleniček. Rhymovi přidala slámku.
"Kde je Thom?" zeptala se.
"Venku."
"Ví o tom?"
"Ano."
Usrkávali koňak.
"Mám něco sdělit tvé bývalé ženě?"
Rhyme se dlouze zamyslel: někdy má člověk celá léta na to, aby se svým blízkým promluvil, aby spolu dlouze poklábosili, aby si navzájem sdělili své touhy, trápení a obavy a jak často člověk tyhle chvíle promarní. Naopak s Amélií Sachsovou se znal necelé tři dny a přitom jí své srdce odhalil daleko více než své ženě za deset let.
"Ne," řekl nakonec. "Už jsem jí poslal email." Zakuckal se smíchy. "To je dneska v módě."
Znovu se napil a palčivá bolest v puse po úmyslném kousnutí se začala rozplývat.
Sachsová se k němu naklonila a přitiskla si s ním.
"Mám nějaké peníze," začal Rhyme. "Spoustu jich odkážu Blaine a Thomovi. Já..."
Sachsová ho však umlčela polibkem na čelo a nesouhlasné zavrtěla hlavou. S tichým zachrastěním si vysypala do ruky drobné tabletky seconalu.
Rhyme si mimoděk vzpomněl na laboratorní testy pro stanovení barbiturátů.
"Jak to provedeme?" zeptala se s očima upřenýma na tabletky. "Já vážně nevím."
"Zamíchej mi to do pití," navrhl.
Hodila prášky do sklenice. Rychle se rozpustily.
Jak jsou křehké. Přesně jako sny, které vzbuzují.
Zamíchala směs slámkou. Rhyme pohlédl na její ošklivě poraněné nehty, ale nepocítil žádnou lítost. Tohle je přece jeho noc a je plná radosti.
Lincolnu Rhymovi se náhle vybavila vzpomínka z dětství, které prožil v Illinois. Odmítal pít mléko, a tak mu do něj matka přimíchávala různé příchuti. Jahodovou, čokoládovou... Připadalo mu to tehdy jako skvělý nápad a dokonce se na odpolední mléko těšil.
Sachsová mu přisunula slámku k ústům. Sevřel ji rty. Položila mu ruku na rameno.
Světlo, nebo temnotu? Hudbu, nebo ticho? Sny, nebo meditaci v bezesném spánku? Co tam vlastně najdu?
Začal sát. Chuť se nijak nelišila od čisté brandy, snad byla jen trochu nahořklá. Jako...
Dole se ozvalo hlasité bušení na dveře. Údery rukou i nohou a taky křik.
Pustil slámku a pohlédl ke dveřím.
Sachsová se zamračila.
"Běž se tam podívat," poprosil.
Zmizela na schodišti a o chvíli později se s nešťastným výrazem vrátila. A za ní Lon Sellitto a Jerry Banks. Rhyme si všiml, že mladý detektiv si na tváři zase provedl pěknou řezničinu. Rozhodně by se měl naučit zacházet s žiletkou.
Sellitto pohlédl na láhev a igelitový sáček. Očima sklouzl k Sachsové, ale ta jen založila ruce v bok a pevným pohledem mu tiše naznačila, aby odešel. Detektiv se dovtípil, že tohle není otázka hodností a že se zde děje cosi velmi osobního, do čeho mu nic není. Dal Sachsové očima najevo, že pochopil, ale přesto se stále neměl k odchodu.
"Lincolne, musím s tebou mluvit."
"Tak mluv. Ale mluv rychle, Lone. Máme napilno."
Detektiv ztěžka dosedl na hlučnou ratanovou židli.
"Před hodinou došlo k výbuchu v budově OSN. Hned vedle haly, kde se právě konala uvítací večeře pro delegáty."
"Šest mrtvých, čtyřiapadesát raněných," dodal Banks. "Z toho dvacet těžce."
"Bože můj," šeptla Sachsová.
"Řekni mu to," vzdychl Sellitto.
Banks pokračoval: "V OSN si kvůli té konferenci najali spoustu dočasných pomocných sil. A pachatelem byla jedna z nich - jistá recepční. Asi šest lidí ji vidělo, jak si nese do práce baťůžek a pokládá ho do skladu vedle haly. Odešla

těsně před výbuchem. Pyrotechnici to odhadují asi na kilogram cé čtyřky nebo semtexu."
Sellitto se zhluboka nadechl. "Svědkové vypověděli, že ta nálož byla ve žlutém baťůžku, Linku."
"Ve žlutém?" Proč mu to zní tak povědomě?
"OSN oznámilo i jméno recepční: Carole Ganzová."
"To je ta matka," řekl Rhyme současně se Sachsovou.
"Jo. Ta žena, kterou jste zachránila v kostele. Až na to, že Ganzová je falešné jméno. Ve skutečnosti se jmenuje Charlotte Willoughbyová. Kdysi byla provdána za jistého Rona Willoughbyho. Nic ti to neříká?"
Rhyme zavrtěl hlavou.
"Před pár lety se jeho jméno objevilo ve zprávách. Jako seržant v armádě se měl zúčastnit akce mírových sil OSN v Barmě."
"Pokračuj," vyzval ho kriminalista.
"Willoughby tam nechtěl; tvrdil, že americký voják by neměl nosit uniformu OSN a poslouchat rozkazy kohokoliv jiného než důstojníků americké armády. Dneska s tím hodně mávají pravičáci. Přesto tam nastoupil. Ale nestrávil tam ani týden, když ho v Rangúnu zastřelil nějaký mladý smrad. Zezadu. A tak se stal Willoughby mučedníkem konzervativců. Podle tvrzení antiteroristického oddělení pak vdova Willoughbyová založila na předměstí Chicaga extremistickou skupinu. Pár se jich dokonce stáhlo do ilegality. Mimo jiné dva absolventi Kolumbijské univerzity Edward a Katherine Stoneovi."
Banks pokračoval: "Výbušnina byla ukryta v baťůžku jako dětská plastelína. Willoughbyová zřejmě chtěla vzít svou dcerku s sebou, takže plastelína by u ochranky před halou nevzbudila žádné podezření. Jenže malá Pammy zůstala v nemocnici, a tak se Carole nakonec rozhodla, že nepůjde s baťůžkem až do haly, ale položí ho do skladu. Přesto způsobila pořádnou škodu."
"Zmizela?"
"Jo. Beze stopy."
"A co ta holčička? " zajímala se Sachsová.
"Je pryč. Willoughbyová ji vyzvedla z nemocnice zhruba v době výbuchu. Jako by se po nich slehla zem."
"A co ta bojůvka?" vyzvídal Rhyme.
"Ta skupina v Chicagu? Ti taky zmizeli. Měli operační základnu ve Wisconsinu, ale ta je vybílená. Zatím nevíme, kde jsou."
"Takže Dellray měl s tím terorismem nakonec pravdu," zasmál se Lincoln. "Na letišti se opravdu něco chystalo; přílet Carole Willoughbyové. Jenže s pachatelem 823 neměla ta ženská nic společného."
Všiml si, jak se na něj oba detektivové mlčky dívají.
No jo, zase na něj naléhají významným tichem.
"O tom ani neuvažuj, Lone," řekl Rhyme. Jako by přímo cítil blízkost skleruce, ze které vyzařovala lákavá možnost. "To je naprosto vyloučeno."
Sellitto si odlepil od těla propocenou košili. "Sakra, ty tu máš ale zimu, Lincolne. Bože můj. Hele, aspoň si to nechej projít hlavou. Za to nic nedáš."
"Nemůžu vám pomoct."
"Našli od ní zprávu," řekl Sellitto. "Carole ji poslala vnitřní poštou generálnímu tajemníkovi. Nadnárodní vláda OSN ohrožuje americké svobody a podobné blbosti. Přihlásila se k tomu výbuchu v UNESCO v Londýně a tvrdí, že budou následovat další. Musíme je dostat, Linku."
Pořezaný Banks si náhle připadal důležitý. "Nejenom starosta, ale i sám generální tajemník vás žádají o pomoc. A taky zvláštní agent Perkins. A jestli prý se budete upejpat, zavolá vám přímo Bílý dům. My ale doufáme, že nebudete zlobit, detektive."
Rhyme přešel dovětek i oslovení bez komentáře.
"Zvláštní jednotka FBI je připravena. Případ vede Fred Dellray a ten vás požádal ve vší úctě, přesně tak to řekl - zda byste nepřevzal laborku. Místo činu je nedotčené, akorát odtamtud odnesli mrtvé a raněné."
"Potom ovšem není nedotčené," odsekl Rhyme, "ale extrémně kontaminované."
"Tím spíše na to potřebujeme vás," vyhrkl odvážně Banks a ihned dodal "pane", aby odrazil Rhymův ostrý pohled.
Rhyme si povzdechl a otočil se ke sklenici se slámkou. Věčný mír byl tak blízko. Ale také bolest. Nezměrná bolest.
Zavřel oči. V místnosti nikdo ani nehlesl.
"Kdyby šlo jen o tu ženskou," přerušil ticho Sellitto, "nic extra by na tom nebylo. Jenže ona má u sebe tu malou, Lincolne. Žít s malou holčičkou v ilegalitě? Umíš si představit, jaký bude mít to děvče život?"
Tohle ti nedaruju, Lone.
Rhyme si opřel hlavu o nadýchaný polštář. Konečně otevřel oči a řekl: "Ale mám určité podmínky."
"Sem s nimi, Linku."
"Tak především," začal, "nepracuju sám."
A podíval se na Amélii Sachsovou.
Sachsová chvíli váhala, pak se usmála a zvedla skleničku s brandy. Otevřela dokořán okno a vychrstla žlutohnědou tekutinu do horkého vzduchu nad alejí. Pár centimetrů od ní jeden ze sokolů vzhlédl, vztekle se zaměřil na pohyb její paže, zakroutil šedivou hlavou a pak se opět vrátil ke svým hladovým mláďatům.